

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

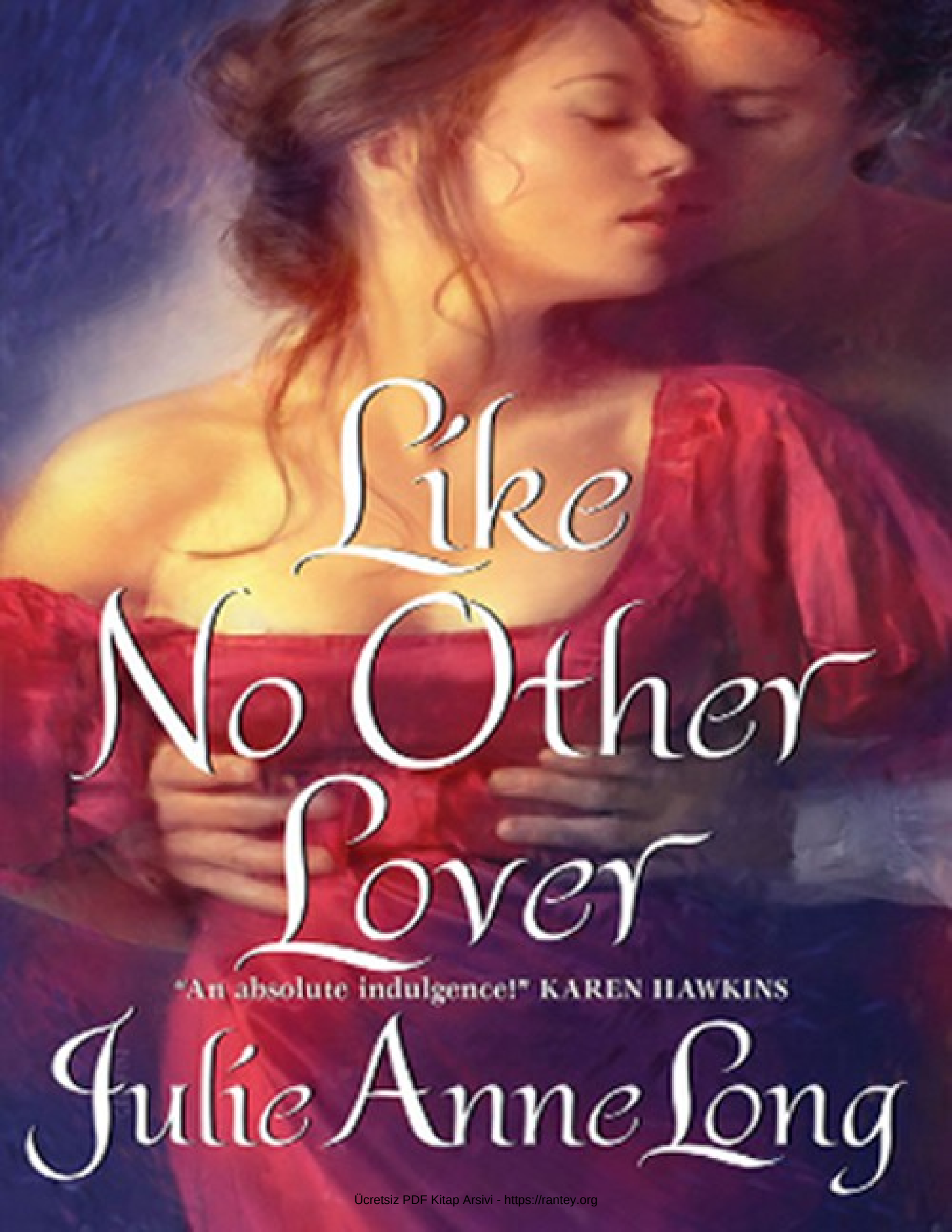
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Like No Other Lover

"An absolute indulgence!" KAREN HAWKINS

Julie Anne Long

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Başka Hiçbir Sevgiliye Benzemez

Julie Anne Long

 HarperCollins e-books

Adanmışlık

Sammy için

İçindekiler

İthaf Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23 Teşekkür

Yazar Hakkında

Julie Anne Long Yazarının Diğer
Kitapları Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

"Yüzün ürkütücü bir şekilde kızıla dönmüş, Redmond."

Pennyroyal Green'in yerleşik tarihçisi Bay Culpepper'ın bu gözlemi, Pig & Thistle'in kapısı açılıp nemli bir hava, bir kahkaha hışırtısı ve üç kişi içeri girdiğinde başlayan konuşmadaki belirgin bir durgunluğu sona erdirdi. Bu kişilerden biri Miles Redmond'un kız kardeşi Violet'ti. Violet her zaman ısrarla *Violet* olduğu için izlemeye değerdi. Özellikle de Violet'i en iyi kışkırtan kişi, kardeşi Jonathon Redmond kapıdan içeri girdiği için onun yanında. Üçüncü kişi.

Mile'in kızıl renginden üçüncü kişi sorumluydu. Miles, *Cynthia Brightly*'yi izledi.

Elleri eldivenlerden kurtulana kadar eldivenlerinin parmaklarını çekiştirdi, pelerinini kapının yanındaki askıya astı ve Violet'e kız kardeşinin başını geriye atmasına ve bakışları üzerine çekecek neşeli kahkahalar atmasına neden olacak bir şeyler söyledi.

Bardaki her kafa, çiçeklerin güneşe döndüğü gibi çaresizce sese doğru sürüklendi.

Normalde Miles gözlerini devirirdi.

Bunun yerine, Bayan Brightly'nin bara genel bir bakış atmasını izledi: gülen Everseas'larla dolu masaya, Bayan Marietta Endicott'un Genç Bayanlar Akademisi'nden Bayan Marietta Endicott'a, endişeli iki ebeveyn ve somurtkan bir genç bayanla akşam yemeği yerken. Ona. Olağanüstü mavi gözleri fırçaladıklarında ne aydınlandılar ne de karardılar.

Ve gülüşünün ardından hafif gülümsemesi hiç değişmeden kaldı. *Görüldüğü* kadarıyla bir sütun ya da şapka askısı .

Oysa onun bakışlarının fırçası Miles'ı vurulmuş bir akort çatalı gibi vızıldattı.

Tanrı aşkına, *Sussex*'te ne işi vardı? Pennyroyal Green'de? *Violet* ile mi?

Culpepper Cooke'a, "Ben onun daha çok *bordoya* döndüğünü söyledim," dedi. Bu sözleri bir eldiven gibi fırlattı. Cooke üst üste üç satranç oyunu kazandığı için bu akşam sinirliydi ve Culpepper bir tartışmaya, herhangi bir tartışmaya açlık duyuyordu. Eğer başka bir şey çıkmazsa, Miles'ın ten rengi yeterli olacaktı.

İki bilgin beyefendi Miles'ı doğduğundan beri tanıyorlardı ve iki yıl önce ünlü Güney Denizi seferinden döndüğünden beri onun hakkında özellikle titiz davranıyorlardı. Aslında Miles onları heyecanlandırmıştı.

çok daha büyük bir dönüş seferi planladığını ve onlara bir teklifte bulunduğunu söylediğinde sessizlik yatırım yapma fırsatı.

Tam o kapı açıldı ve Miles'ın rengi değişti.

Kanlı kız kardeşinin tartışma konusunda bir yeteneği vardı ama bunu asla tahmin edemezdi.

Sesini buldu. "Bordo mu oldum? Belki de sadece ateşe çok yakın olduğumuz içindir."

Karşısında, iki çift kürklü kaş şüpheci bir uyum içinde daldı. Pig & Thistle'da Culpepper ve Cooke ile birlikte Miles *her zaman* ateşe yakın dururlardı, çünkü satranç tahtasının bulunduğu yer burasıydı.

Miles, kravatını çekiştirerek, iyi ki burası sıcak değil, demek istedi. O

boğazında nabzının sert atışıyla karşılaşınca şaşırdı.

Bu da Cynthia Brightly'nin hatasıydı.

Elini masaya bıraktı ve sanki elinin damarlarında ve tendonlarında verdiği tepkinin nedenlerini okuyabiliyormuş gibi elini dikkatle inceledi. İçindeki bilim adamı, kadın hakkında ne hissettiğini *tam olarak* bilmek istiyordu. Güçlü duygular onu o kadar nadir ziyaret ediyordu ki -kendisi misafirperver bir ev sahibi olmadığı onları suçlayamazdı- bunun öfke mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamak zordu.

Kesinlikle öfke de bunun bir parçasıydı.

Yardımanın tam anlamıyla elinin altında olduğunu hatırladı. Parmaklarını tankardının etrafına kapattı ve Ned Hawthorne'un meşhur koyu renkli içkisinin kalanını uzun yudumlarla boğazından aşağı döktü. Bu hem şifa hem de cesaretti.

Elinin tersiyle ağzını sildi. "Şimdi ne renk oldum?"

Meydan okurcasına sordu.

Cynthia Brightly'yi fark etmiş olması bir bakıma ilk Güney Denizi seferinin suçuydu.

Bir baloda oldu. Malverney'de her yıl düzenlenen devasa davetin konuk listesi Prinny'den çok daha az seçici olanlara kadar uzanıyordu. Miles, kralın ikinci oğlu olarak Şaşırtıcı derecede zengin ve nüfuzlu Isaiah Redmond, sıralamada nereye düştüğünden emin değildi ve umurunda da değildi.

Miles'gemisi kısa bir süre önce İngiltere'ye tekrar yanaştığında teni hâlâ tropikal kahverengiden İngiliz parşömen tonuna doğru derece derece soluyordu.

Solgunluk evresindeydi. İri gövdesine göre hâlâ çok zayıftı; ateşler, kötü yemekler ve uzun bir okyanus yolculuğu insanın etini sıyrırıyordu. Sığır rostoları ve Yorkshire pudingleri onun etini yeniliyordu.

Denize zar zor yanaşan bir gemideki serseri mürettebatı, bir adamın kollarından daha kalın sarmaşıklarla dolanan şemsiye büyüklüğünde parlak çiçekler; sarmaşıkların kendileri kadar esnek ve uzun yılanlar; St.

başparmak uzunluğunda. Gürültülü gökkuşağı tüylü kuşlar ve Çin yelpazesi büyüklüğünde yanardöner kelebekler havada uçuşuyor; geceleri yatağını bitki örtüsü kadar sarmalayan esmer tenli kadınlar paylaşıyordu. *Her şey* terk edilmiş, nemli, büyük ve aşırıydı. Yavaş, durgun hareket etmeyi öğrendi; ne olursa olsun asla kuru ya da serin olamayacağını öğrendi.

Ölüm, yaşam kadar şaşırtıcı ve yoğun bir şekilde her yerdeydi, gizli ve açık: çalılıkların arasında küçük akrepler olarak geziniyor, ağaçların arasından hayatı için başarılı bir şekilde pazarlık yaptığı bir yamyam kabilesi olarak çıkıyor, neredeyse onu yine de öldüren inatçı bir ateş olarak.

Miles'in korkuya karşı bağışıklığı yoktu ama Lacao'nun tuhaflığı ve tehlikeleri onu asla korkutmazdı. Korku genellikle cehaletten kaynaklanırdı ve o uzun zaman önce cehaleti doğaüstü bir sabır, keskin bir gözlem ve çelik gibi bir kararlılıkla yenmeyi öğrenmişti. Ve o Güzelliğin farkındaydı, ama onu asla yüceltmedi. O anladı doğadaki güzelliğin amacı eşleri ya da avı cezbetmekti -Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca anne babasını, ailesini ve *ton* balığını gözlemledikten sonra, aslında her toplumdaki amacın bu olduğuna kuru bir şekilde karar vermişti.

Ve bu nedenle, Tanrı aşkına, asla Birine düello için meydan okudu, korkunç şiirler yazdı, balkonlara tırmandı (Colin Eversea'nın bir zamanlar yaptığı söylentisi gibi) ya da güzel bir kadın için kendini başka şekilde *utandırdı*. Miles, müthiş tensel iştahını, onu en iyi sakladıkları sırları olarak gören Ton'un aristokrat dullarının kollarında oldukça mantıklı ve ihtiyatlı bir şekilde tatmin etti.

İngiltere'ye döndüğünde ilk kitabını yazacaktı. maceralarını anlatan bir dizi kitaba dönüşecekti. Bu kitap sonunda ona büyük şöhret kazandıracak, önce bilim çevrelerinde, daha sonra da moda çevrelerini kapsayacak şekilde dışa doğru dalgalanacak, ta ki konferanslar ve salonlar için hevesle aranana ve daha az metanetli ya da eşleri ve çocuklarıyla bacalarına pranga vurulmuş erkekler tarafından kiskanılana kadar.

Bu Miles'ı şaşırttı.

Doğası ona bu konuda hiçbir seçenek sunmazken, yolculuğunu cesur ya da efsanevi olarak göremezdi: basit ama sessizce vahşi bir şeyleri *bilme* ihtiyacı tarafından yönlendiriliyordu. Hayatı için yamyamlarla pazarlık yapmak Yedi babasının altın saatini parçaladığı için sağlam bir dayak yediğinden beri izlediği yörünge için oldukça mantıklı bir sonuç gibi görünüyordu. Tüm küçük ışıltılı parçalar önüne serilmiş, analiz edilmişti.

ve birbirleriyle olan ilişkilerini anlamış ve Yakalandığında *tam* yeniden birleştirmek üzereydi.

Bu dayak, lanet şeyin nasıl *çalıştığını* nihayet anlamış olmanın baş döndürücü zaferini hiçbir şekilde azaltmadı. Ancak bu çok önemli bir dersti: Keşif arayışı genellikle tehlikeli bir arayıştı.

Ancak tüm bu şöhrat bir yıl uzaktaydı.

Şimdilik, ailesinin, kızarmış sığır etlerinin, alçak ve düzenli yeşil manzaraların arasında yeniden evde olduğu için mutluydu, sağduyulu, azgın aristokrat dullar kat kat kumaşlara bürünmüşlerdi. Bir baloya katılmaktan bile mutluydu, oysa balolardan nefret ederdi. Sadece kesinlikle, kutsanmış bir İngiliz gibi görünüyordu.

Ama Lacao onu yavaş yavaş bırakıyor gibiydi, bir rüyanın uyanıklık içinde eriyip gitmesi gibi. Ve aniden, Lord Albemarle dirseğinin dibinde durup ona sıcak kanlı, kolay erdemli kadınların hikâyelerini anlatması için baskı yaparken, olan oldu: balo salonunun sıcaklığı tropikal bir hal aldı; Kadınların ellerindeki ipek yelpazelerin çırpınışı yapraklara ve kelebeklere dönüştü; ipek, muslin ve mantoların hışırtısı orman yapraklarına dönüştü. İki dünyası tek bir dünyaya dönüştü.

Bu yüzden bir ışık parlamasıyla refleks olarak döndü. yanardönerlik gözüne çarptı. İlk düşüncesi: *Morpho rhetenor Helena*. Değişken renklerde kanatlara sahip olağanüstü tropikal kelebek: maviler, lavantalar, yeşiller.

Bir kadın eteği olduğu ortaya çıktı.

Renk maviydi, ama tepedeki mumların ışığında morları ve hatta yeşilleri gördü titriyordu. Bir bileğinin etrafında soluk taşlardan bir bilezik göz kırptırıyor, koyu renk başını bir çember sarıyordu. Avizeden de küçük ışınlar yayılıyor.

Bir kadın için fazla parlak, diye karar verdi ve arkasını dönmeye başladı.

İşte o zaman yüzünü ışığa doğru eğdi.

Her şey durdu. Kalbinin atışı, ciğerlerinin , zamanın yürüyüşü.

Saniyeler sonra, neyse ki, her şey yeniden başladı. Öncekinden çok daha şiddetli bir şekilde.

Sonra kafasında saçma sapan düşünceler dolaşmaya başladı.

Avuçları kızın yüzünü kucaklamak için acıyordu; bu bir kedi yavrusunun yüzüydü, alnı geniş ve açık, çenesi inatçıydı. Gözleri de kedi yavrusunununkiler gibiydi: büyük ve biraz eğikti ve kesinlikle

aslında sakın güney denizlerinin maviliği değil miydi? Elbette o, Miles Redmond, böyle süslü bir düşünceye kapılmamıştı.

Kaşları : ince, çekik, çok koyu. Saçları muhtemelen kahverengiydi, ama sanki daha önce hiç "kahverengi" kelimesini öğrendim.

Perdahlı. İpek. Bakır. Azure. Narin. Melek. Hallelujah. Birdenbire bildiği tek sözcükler bunlar oldu.

Adam baktı. Kız fark etmedi. Balo salonunun kalabalığı ve Mile'in uzun boyuna rağmen istediği zaman görüldüğünden daha fazla sahne olabilme yeteneği nedeniyle başka kimse de fark etmedi.

Birkaç dakika sonra, adamın huzurunu bozan bu ciddi kadın, arkadaşlarının nazik akıntısıyla balo salonuna doğru sürüklendi ve adamın bakışları arasında kayboldu.

Yani bu sadece şiirsel bir ifade değildi: Bir kadın kelimenin tam anlamıyla insanın nefesini *kesebildi*.

İki gece önce Leydi Dovecote ile yaptığı dört samimi, atletik tur dışında - ki şu anda Leydi Dovecote ona eliyle ince ama açık bir imada bulunuyordu

Hayranı onun görüş alanındaydı; daha önce hiçbir kadın onu nefessiz bırakmamıştı.

Miles Leydi Dovecote'u görmezden geldi. Kuzeye doğru titreyen bir pusula ibresi gibi, kadının en son yere doğru bakmaya devam etti.

"Mavili kız kim?" sıkılmış gibi çıkmaya özen gösteriyordu. Bu soruyu Lord Albermarle'a yöneltti.

Albemarle kurnaz ve çenebazdı ve Miles'ı aydınlatılabildiği için mutluydu. "Oh! Bu Bayan Cynthia Brightly olmalı. Duyduğuma göre biraz hızlıymış ve söylemem hiç de centilmence değil, ama işte görüyorsunuz. Sezonun en güzel kızı ve o olmasaydı her şey daha sıkıcı olurdu, Gerçi bu yıl Violet var, Tanrı'ya şükür ve Tanrı bizi *korusun*, özür dilerim Redmond. Lütfen kız kardeşin için beni suçlama. Bayan Brightly'nin serveti ve ailesi olmadığını duymuşsunuzdur, ama gördüğünüz gibi *başka* her şeye sahip. ona aşık olmak oldukça moda."

Ah. Yani bu fenomen çoktan keşfedilmişti. Miles'ın içindeki bilim adamı hoşnutsuzdu.

"İster misiniz?" Albermarle sonuca vardı. "Kız kardeşim muhtemelen-"

Ama Miles çoktan ortadan kaybolmuştu.

Balo salonundan geçişini şimdi hatırlıyordu. Yanından geçip gittiği insanların çoğunu tanıdığına şüphe yoktu ama amacına kadar odaklanmıştı ki hiçbirini tanıyamadı. Çok gülümsedi Sanki gülümsemesi bir pasaport, bir fener, zarif İngiliz tavırlarının İngiliz teniyle birlikte ona ancak şimdi, derece derece geri döndüğü gerçeğinin bir özrüymüş gibi o ipek ve muslin içinden hafifçe geçti.

Bu sırada içeriden bir demirci kalbine büyük çınlama darbeleri indirdi.

Sonunda o yanardöner parıltıyı tekrar gördü; bu elbise peri kanatlarından mı ? O kadar büyülenmişti ki

kendi metaforu karşısında dehşete düşer. Belki de insan aşık olduğunda klişelerden oluşan gayzerlerle düşünür.

Adımları yavaşladı. Bu tepkilerin olağanüstü birleşmesi *aşk* ?

Eğer öyleyse, bu pek de hoş bir şey değildi, diye düşündü. Ama kesinlikle ilginçti ve Miles "ilginç" kelimesini dünyadaki neredeyse her şeyden daha çok takdir ediyordu.

Artık profilini görebilecek kadar yakındaydı.

Kalplere dramatik şeyler yapmak için tasarlanmıştı: onları durdurmak, çalmak, kırmak. Alt dudağı -yastık gibi, soluk pembe bir kıvrım- kesinlikle daha dünyevi düşüncelere ilham veriyordu. kasıklarına doğrudan ulaşıyordu. Teni avize ışığında parlıyor ve sıcaktan kızarıyordu; saçlarından birkaç tutam saç, özellikle uzun boynuna ve cüretkâr dekoltesinin hayırseverce sergilediği göğüslerine dikkat çekmek için saçılmış gibi görünüyordu.

Ve sonra onun sesini duydu. O ilk sesi asla unutamayacaktı: hafif, kadınsı, şaşırtıcı derecede olgun ve kendinden emin. Sesini alçaltmıştı; yanında duran kadın -Bayan Liza Standshaw, diye düşündü Miles- tanıdık bir eli koluna dolamış ve başını Cynthia Brightly'ninkine yaslamıştı: sırları daha iyi duyabilmek için.

Ne yazık ki kulakları oldukça iyi işitiyordu. "Lord

Finley'in yılda otuz bin poundu var ve

Altın saçları var ama annesi tam bir . Yine de *otuz bin pound* için ödenecek küçük bir bedel, öyle değil mi?

Liza mı? Biraz ahlaksız ama oldukça canlı bir dansçı. O Benimkilerden ikisini çoktan aldı bile! Borland Kontu'nun bir var, ama unvan, para ve çeşitli şatolar göz önüne alındığında bir kızın göz ardı edebileceği bir şey, değil mi?

Düşünmek mi? Ve Bay Lyon Redmond son derece yakışıklı ve zengin, değil mi? Redmond'un serveti Karun'unkini utandırır, ya da ben öyle duydum. Onun gözleri olduğunu duydum.

Sadece Bayan Olivia Eversea için, aslında onun için oldukça endişeli, ama aileler Montague'ler ve

Capulet'ler ve babalarının bir eşleşmeye asla izin vermeyeceğinden eminim, bu yüzden onu listeye koyalım. Tanıştırılmak isterim."

"Bayan Olivia Eversea seninle boy ölçüşemez, Cynthia," dedi arkadaşı kararlılıkla. "Seni onunla tanıştıracacağız. Bu gece burada Bay Miles Redmond var. Redmond'un ikinci oğlu. O da uygun biri. Tanıştırılmak ister misin?"

"Bay Miles Redmond... Miles Redmond... Ah! Şu gözlüklü, iri yarı, esmer adam mı?" sesi dehşetle çıkıyordu. "Böceklerle bir şeyler yapıyor, değil mi? Lud, Liza, *çıldır*dın mı sen?" Cynthia Brightly arkadaşının koluna yelpazesıyla şakacı bir vuruş yaptı. "Gerçek bir vârisim olabileceksen neden suratsız bir *ikinci oğula* razı olayım ki? Ya da bir *kont*?"

Kıkırdadılar. İlkbaharın çözülüşü kadar müzikal ve buz gibi bir ses.

Miles fark edilmeden usulca geri çekildi. Bir adım. İki adım. Üç adım.

Ta ki Grek tarzı bir heykeli destekleyen kısa bir sütuna hafifçe çarpana kadar: Herkül, diye belirtti. Yapmak Bir aslanla ya da aslana karşı kahramanca bir şey.

Bir an için bilinçsizce heykelin mutlak durgunluğunu taklit etti.

Şok geldiğinde, doğal olmayan ve iğrençti: sanki bir kelebek bileğine konmuş ve dişlerini geçirmişti.

Dakikalar sonra yerini uzak bir tür eğlenceye bıraktı. Kadınlar konusunda gerçekten de ahmağın tekiydi. Nedense böylesine soğuk bir tüccar kalbinin böylesine narin bir göğüste atabileceğini hiç hayal etmemişti. O bir Etkilenmiş, sinirlenmiş, büyülenmiş ve tuhaf bir şekilde minnettar olmuştu; o andan itibaren her kadını yeniden görüyor, gözlerinde zihinlerinin işaretine dair kanıt arıyor, ellerinde küçük el bombaları varmış gibi onlarla dans ediyordu. Şüphelendiği şey yüzünden hepsi çok daha ilginç hale geldi. söylediklerinden çok söylemedikleri için.

Gururunun tektonik plakalarının o gün değiştiğini ancak daha sonra fark edecekti. Karakterindeki gümbürtü alçak ve derindi, ama kalıcı olarak değişmişti:

Miles Redmond görevden alınmaktan hoşlanmazdı.

Geçen yıl, eğer biri Cynthia Brightly'ye bir Cumartesi akşamının bir bölümünü *taşrada*, adını bir çiftlikten alan bir içki meknında geçirmekten memnun olacağını söyleseydi hayvan ve bir ot olsaydı, kalçalarını kırarak kadar çok gülerdi. En azından, söz konusu kişiye hafifçe vurur ve elindeki ratafia fincanını bu akşamki son fincanı yapmak isteyebileceğini söylerdi. Çünkü geçen yıl tüm akşamları, ratafia da dahil olmak üzere her şeyden fazlasıyla içerdi.

Her zaman payına düşenden daha fazla olmuştu. Ve şans bu kez Violet Redmond'un beklenmedik dostluğuunda ortaya çıkmıştı: güzel, çekici, huzursuz ve Violet'in şaşırtıcı derecede duygusuz bir yeteneği vardı.

ngrlemeyen aralıklarla kargaşa yaratmak Cynthia'nın hayranlık duyduğu bir yetenektir, çünkü kendisi de yaramazlığa yabancı değildi. Violet keresinde bir talibiyle yaşadığı anlaşmazlık yüzünden kendini bir kuyuya atmakla tehdit etmiş ve bir bacağını

dirseklerinden geri çekilmeden önce. İddiaya göre bir keresinde bir beyefendiyi düelloya davet etmişti. Çoğu zaman davranışları mükemmeldi ve

Evlenmeyi bir erkekle henüz tanışmadığını açıkça belirtmiş olsa da, bu onu

Londra kanını onun dikkatini çekmek için yarışmaya teşvik ediyor.

Bu yüzden, *tonun* geri kalanı Cynthia'yı diş sarsıcı bir finalle bıraktığında, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Violet onu iki haftalık bir ev partisi için Sussex'teki ailesinin evine davet etmişti.

Cynthia bu davetin iki parça dostluk ve iki parça yaramazlık içerdiğinden emindi ama bunu umursayacak durumda değildi ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya niyetliydi.

Neşe , barda Everseas'in bulunduğu masayı anında buldu: göz kamaştırıcı derecede yakışıklı iki adam, , Colin, kötü şöhretli ve yeni evlenmişti - o kadar yeniydi ki, gazeteler hâlâ bunun heyecanını yaşıyordu- diğeri ise, yerde hafifçe doğrulmuş olmasına bakılırsa, kadehlerine iyice gömülmüştü. Siyah saçlı şık bir kadın -Colin Eversea'nın karısı- Everseas'ların boş tabak ve fincanlarının yanında duraklayan ve onları ustalıkla toplayan ince bir kıza gülümsedi Barmaidlerin sahip olduğu gibi çok kollu. Kızın karşılık olarak gülümsememesi dikkat çekiciydi.

Sonra Cynthia kızın barın arkasına geçip yaşlı bir adamın örgüsünü düzeltmesini ve elleri boşaldıktan sonra ona bir süpürge uzatmasını izledi. Bir gülümseme kazandı. Adamın gülümsemesi de kızinkiyle aynı büyüklükte, şekilde ve parlaklıktaydı. Baba ve kız. Cynthia başını başka yöne çevirdi, birden *kendini* ailelerin içinde hissetti. Sanki hiç öğrenmediği bir dil gibiydi, çünkü hiç ailesi yoktu.

Violet onun bakışlarının yönünü görerek, "Hawthornlar," dedi. "Ned ve kızı Polly. Hawthorne'lar Pig & Thistle'in sahibi neredeyse yüzyıllardır ailemiz." Everseas'leri görmemiş gibi davrandı ve Colin'in selamlamak için kaldırdığı ironik eli görmezden geldi. kardeşi tarafından tokatlandı.

Violet, Cynthia'yı Everseas'in ima edilen zevklerinden uzaklaştırarak çok daha az umut vaat eden bir masaya yönlendirdi. Burada üç adam oturuyordu: aralarında siyah ve fildişi taşların özenle dizildiği bir satranç tahtası olan iki yaşlı adam ve daha genç bir adam - iri yarı, esmer, asık suratlı, gözlüklü.

Ah, evet, elbette. Violet'in ağabeyi. Bay Miles Redmond. O... böceklerle ilgili bir şey, diye hayal meyal hatırladı Cynthia.

Miles kız kardeşinin Bayan Brightly ile birlikte amansızca yaklaşmasını izledi ve yine hareketsiz kaldı.

O geceden sonra Cynthia'yı bir daha görmemişti. Kulak misafiri olduğu şeyler hakkında doğal olarak hiçbir şey söylememişti. Ama o sezon, kulüplerde ve salonlarda bitmek bilmeyen konuşmalarda hep neşeli *ton* dedikodularının bir parçasıydı: umursamaz, şafak öncesi fayton yarışlarını duydu, kazanan Bayan Brightly'nin tüm valslerini Leydi Murcheston'ın mevsimlik işi; ciltler hakkında Ten rengi ve gözleri üzerine yazılmış korkunç şiirler; ve ah, White's'taki bahis defterlerinde sonunda kimin elini kazanacağına dair kaydedilen bahisler - erkeklerin patlamasına neden olduğu iddia edilen tuhaf, umutsuz ve kışkırtıcı bahisler.

Kısacası, pek çok erkek Bayan Cynthia Brightly'nin kalbinin buzdağına çarpmıştı.

Ve *teşvik etti*, ya da öyle fısıldandı, yarı kınama, yarı huşu içinde.

Courtland Kontu'nun son derece zengin varisiyle nişanlandığını öğrendiği gün White'ın içki içiyordu. Neredeyse iki yıl önce. Ve bu haber onunla hiçbir ilgisi yoktu, tuhaf bir şekilde düğümlenmişti. Kıpırdamadan durdu, şaşkın ve ağırdı.

Ve sonra, her zaman bir centilmen olan, her zaman doğru ve nazik olanı yapmakta hızlı davranan Miles, Courtland'ın iyi talihi herkese katılmıştı. O tuhaf, yankılanan boşluğu doldurmak için bütün gece içmeye devam etmişti ama her zamanki pragmatik tavrıyla onlar içmeden önce vazgeçmişti. onu White's'tan çıkarmak için.

Violet ve Bayan Brightly şimdi onların yanındaydı. Kız kardeşinin tanıdık bir eli Bayan Brightly'nin bileğine bıraktığını gördü. O da Violet'in eline baktı. Hala devam edemiyor gibi görünüyordu.

Net bir şekilde ve normalde düşünceleri kanı gibi durmaksızın akıyordu.

Ayakta *durabilir* gibi görünse de: terbiyesi onu ayağa kaldırdı. Hepsi ayağa kalktı: o, Bay Cooke ve Bay Culpepper.

Henüz doğrudan Bayan Brightly'ye bakmadı. *Baktı*. inatçı kız kardeşine konuşarak bir bakış göndermeyi başardı.

"Bana öyle baktığında sana yalan söyleyemem Miles." Violet bir keresinde şikayet etmişti. "Kendi vicdanıma bakmak gibi bir şey."

Gülmüştü. İyi gülerdi ve kardeşleri de onu güldürmeyi severdi.

Ama Violet'i bir şeylere pişman edebilecek neredeyse tek kişi oydu. Babası onu şımartmış, o da babasını sevmiş ve ondan korkmuştu; Lyon onu şımartmış, o da babasına tapmıştı; Jonathan onu kıskırtmış, annesi ondan umudunu kesmişti. Miles ona göz kulak olan kişiydi.

Önem verdiği şeyleri gözetmek onun özel yeteneğiydi.

Violet'in gözlerindeki muziplik biraz azaldı.

Ah, bu daha iyiydi.

"İyi akşamlar beyler," dedi güzelce ve Miles onu disiplinli bir bakışla süzmeden önce yapabileceğinden biraz daha az coşkulu bir şekilde. "Sizi sevgili arkadaşım Bayan Cynthia Brightly ile tanıştırmak isterim."

Miles "canım" kelimesine homurdanmaktan kaçındı.

İki eski satranç düşmanının yüzlerindeki hayranlık, utanmazca ve dokunaklıydı. Violet'e düşkündüler- Onu bebekliğinden beri tanıyorlardı ve başarılarını dinlemeye bayılıyorlardı ama Bayan Brightly yeniydi. Her iki genç bayana da kibarca selam vermeden önce bir süre sözsüz bir zevkle ona baktılar.

Miles kuru bir sesle düşündü: güzellik bir tür asalet sağlar; refleksif bir hürmeti emreder; huşu ve

Aynı anda hem kızgınlık hem de dalkavukluk. Taşıyıcısı hakkında ne hissettiğimize bakmaksızın herkes onun sarayında bir rol ister. Ama o *gerçek* bir güzel değil, dedi kendi kendine. Gözleri çok büyük, dudakları çok dolgundu. Yüzü oval *değil*

Ne yazık ki, analizler vücuduna her ne oluyorsa onu yok etmekte başarısız oldu.

Kendisinden beklendiği için o da sonunda Bayan Brightly'nin elinin üzerine eğildi.

Tekrar ayağa kalktığında, onu görmekten çok *hissetmesinin* ne kadar tuhaf olduğunu bir kez daha anladı: ensesindeki kısa tüylere değen bir fırça gibi, kulağındaki sıcak bir nefes gibi, solar pleksusundaki alçak bir uğultu gibi, boğazındaki bir düğüm gibi. Teni yanmış gibi hissetti.

Birbirlerine baktılar. Kadın neredeyse hiç tanımadığını belli ediyordu. Ama adam bunu hissetti, sanki kadından çıkıp onu bir kozaya sarmış gibiydi: *cazibe* denen o tanımlanamaz şey.

Bunun kasıtlı bir hedefi olduğunu hemen anladı. O bir erkekti ama aptal olduğu söylenemezdi. Eğer Cynthia Brightly Sussex'te, Pennyroyal Green'de, *taşrada*, kocası ya da nişanlısı olmadan yaşıyorsa...

Londra'da zamansız bir şey olmuş olmalı.

Farkına varması gözlerine alaycı bir şey yapmış olmalıydı, çünkü belirsiz bir şey onun gözlerini belli belirsiz gölgeliyordu.

Kendisine ondan gerçekten hoşlanmadığını hatırlattı. Farkına varması nefes alışını ve duyularını eski haline getirdi. normale benzeyen bir şey. Ne de olsa o bir Redmond'du: Davranışları konyak kadar ince, nefes almak kadar içgüdüsel. Şimdi zararsız ve kibar bir şeyler söyleyecekti.

"Gitmeliyim," dedi ve dönüp tam da bunu yaptı.

Arkasından dört ağız O'lara düştü.

Miles da herkes kadar şaşırmıştı. Tuhaf bir baş dönmesi hissetti, sanki bir sarkacı itmiş de sarkaç ona doğru savrulmuş ve onu yere sermişti.

Ancak Pig & Thistle'da içki içenler ve yemek yiyenler arasında kasıtlı olarak hiç duraksamadı. O

Barın yanında oyalanan en küçük kardeşi Jonathon'ın yanından geçti. Jonathon, Polly Hawthorne'a onu kıkırdatabilecek bir şey söylemişti ki bu iyi bir , çünkü Polly Hawthorne, Pennyroyal Green'deki on yedi ile seksen yaş arasındaki hemen her kadın gibi Colin Eversea'ya aşık ve onun evliliği meselesini oldukça kişisel alıyordu. Öyle bir yaşıyordu ki

her şey kişisel olarak algılandı. O da

Miles, Colin Eversea'nın karısına karanlık ve yaralı bakışlar gönderdiğini fark etmişti.

Görünüşe göre Polly Jonathan'ın birasını yeterince hızlı çekmiyordu, çünkü Jonathan sabırsız elle barı okşuyordu. Sonra döndü ve Miles'in yüzünde gördüğü bir şey kaşlarını soru sorarcasına komik şekilde kaldırmasına neden oldu.

Neden? Miles, kapının yanındaki askıdan paltosunu alırken çenesiyle Bayan Brightly'ye sert bir hareket yaparak sordu.

Orada asılı duran pelerinini görünce tereddüt etti. Sıradan bir pelerindi -gri yün, belli ki yeni değildi- ama kendine özgü bir karizması var gibiydi.

Ona baktı. Karanlık bir şekilde kaşlarını çatı.

Jonathan bir erkek olarak Miles'in sorusunun özünü anlamıştı. Birasını Polly'den aldı ve teşekkür etmek için ona uzattı, sonra Miles'in sorusunu yanıtlamadan önce uzun ve gürültülü bir yudum aldı. Bunu yapmak için sesini alçalttı. "Kesin olarak söyleyemem

Neden burada olduğunu Violet de bilmiyor ve ben ona eşlik ettim.

İkisi Londra'dan buraya geldi ama bir düello olduğunu *duydum*.

Ne de olsa nişanlı olduğu kişi Courtland Kontu'nun varisi olduğu için çok sessiz kalındı. Tek bildiğim nişanın bozulduğu ve

Londra'da dokunulmaz görüldüğü - herkesin onu bıraktığını

duydum, ama *kimse* nedenini tam olarak bilmiyor gibi

görünüyor ve sanırım bunu tartışmak centilmenlik dışı. Kesinlikle sormadım. Ondan hoşlanıyorum. Yeterince canlı bir arkadaş,"

diye ekledi umursamazca. "Violet'i temin ederim

Onu buraya fesatlık çıkarmak ve partideki zengin seçkin kanlara sataşmak için getirdi. Dikkatli ol, yaşlı adam! Bayan Brightly *senin* için geldi," dedi neşeli bir hortlak edasıyla.

Jonathan işaret parmağıyla bir olta taklidi yaptı, ağzına soktu, yukarı çekti ve gözlerini kaçırdı.

Bunun üzerine Miles barın kapısını açarak kardeşinin kahkahaları arasında kapıyı kapattı ve Sussex dağlarının tanıdık, yumuşak karanlığına daldı.

Birdenbire Brezilya ormanlarının bir şekilde daha rahat olan tehlikelerine özlem duymaya başladı.

Bölüm 2

Eve vardığında Miles şapkasını ve bastonunu annesinin pahalı giysili uşaklarından birine uzattı, ve satranç tahtası desenli mermerin üzerinde dururken, bir şeyi hayal etmek için durakladı: atalarının sahip olması gereken tüm ruh halleri ve koşullar Pig & Thistle'da geçirdiği bir geceden sarhoş, bir sersemlemiş ya da suçlu, savaştan zaferle çıkmış, belki de kasabanın kilisesinde düzenlenen bir cenaze töreninden sonra yas tutan ya da yeni evlenmiş ve şehvetle ya da korkuyla dolu. Atalarından birinin eve gelip kafasına bir tabanca dayadığı iddia edilmişti.

Bu *onun* aklına geldi çünkü hayatında ilk kez ne hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Gizemler onun can damarı ve neredeyse bir hakaret: rutin olarak sessizce, acımasızca, metodik olarak onları çözdü.

Ama daha önce hiç *kendisi* için bir gizem olmamıştı.

Merdivenlere baktı. Hızlıca merdivenleri çıkabilir, uşağına hafif bir bavul hazırlamasını söyleyebilir ve sabah diğer misafirler gelmeden önce odalarını tuttuğu Londra'ya kaçabilirdi. Merdivenlere doğru hızlı ve kararlı iki adım atmıştı ki, Leydi Middlebough'un yaklaşmakta olan gelişi onu yavaşlattı. Gür ve esmer, Evli ve sıkılmış, yetenek repertuarını ve bunları uyguladığı müthiş iştahını öğrenecek kadar ihtiyatlı, son bir baloda niyetini ona sözsüz olarak işaret edecek kadar sofistike, bu ev partisine davet edilmesini sağlayacak kadar zeki

Annesi, onun vaadi bile onu bir an için hareketsiz bıraktı. *Tam* da hoşlandığı türden bir kadındı.

Tereddüt etti ve eli sanki Leydi Middlebough'nun yumuşak, beyaz kalçasına sarılmayı bekliyormuş gibi yavaşça, istemsizce kıvrıldı.

Bu hayalin büyük bir hata olduğu ortaya çıktı. Annesi Fanchette Redmond'a fuayeye dalıp bu korkunç haberle yolunu kesme fırsatı vermişti:

"Baban seninle konuşmak istiyor, Miles, canım."

Dondu kaldı. Hayali bir sabun köpüğü gibi patladı.

Annesi öpmesi için yanağını kaldırdı ve oğlu da onun leylak kokulu yumuşak yanağına bir öpücük konduracak kadar donup kaldı. Sonra Fanchette Redmond, babasıyla konuşmak zorunda kalacağı için özür diler gibi Miles'ı iki yanağından birden öperek şaşırttı.

Çünkü Miles babasını şaşırtmıştı.

Birçok sıkılmış zengin genç adam doğa bilimleriyle uğraşırken, Miles babasının şaşkınlığına rağmen böcekbilimci *olmak* için yola çıkmıştı. "Böcekler ve "Isaiah Redmond hayatının işinden böyle bahsediyordu. Miles da çok iyi biliyordu ki, eğer tehlikeler, yokluklar, ateşler ve insanlarla dolu uzun bir yolculuğa çıkmamış olsaydı İddiaya göre başka insanları ve bütün gün bellerinden yukarısını giymeyen sevecen kadınları yiyen babası, onun olması gerekenden daha az erkek olduğunu düşünürdü.

Lyon ortadan kaybolmadan önce bunun hiçbir önemi yoktu.

Babası tam da bu nedenle Mile'ın bir sonraki, daha büyük keşif gezisini finanse etme fikrini müthiş yatırım grubu Mercury Club'a sunmayı ısrarla reddetmişti.

Ama Miles bir kez olsun yapmak için yola çıktığı bir şeyi başaramamıştı. O utanmadan kökünü kazımaya başladı Mümkün olan her finansman kaynağını, hatta yaşlı Culpepper ve Cooke'u bu fikirle büyülemeye bile başvurdu. Yine de her şey

tercih ettiğinden daha uzun sürdü ve çaresizlik -sadece bir ipucu -yaklaştı.

Annesi, "sizi kütüphanede karşılamaya gelecek," diye ekledi. Onu beklemeye bırakmak da Isaiah Redmond'a çok benziyordu. "Bir şey daha var canım. Bildiğin gibi, bir dizi Misafirler geliyor, ama baban ve ben ailemin bazı işlerini halletmek için çağrıldık ve korkarım sabah ilk iş olarak buradan ayrılmak zorundayız. Gördüğünüz gibi bu bir vasiyet, para ve mülkle ilgili ve babanız Tahmin edebileceğiniz gibi, hemen halletmek için kesinlikle ısrar ediyor. Oturma düzenini, yemekleri, eğlenceleri ve benzeri şeyleri ayarladım. Siz sadece biz dönene kadar konukların eğlenmesini sağlayın."

Miles'in nutku tutulmuştu. Neden, neden, *neden* birdenbire bu ev partisinin ev sahibi olmaktansa aç yamyamların misafiri olmayı tercih edeceğini düşünmeye başlamıştı? *İnsanlarla* hiçbir sorunu yoktu. Güzel tavırları ve her türlü sohbete hakimiyeti vardı.

"Elbette anne," dedi sakince. Annesini hiç de kandırmıyordu. Onu okşadı, görevini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu -sonunda, aşk tarafından alçaltıldığı ve daha sonra ortadan kaybolduğu iddia edilen Lyon'un aksine.

Miles babasının çalışma odasında babasını beklerken, Cynthia, Jonathan ve Violet, Pig & Thistle'dan döndüler. Cynthia şimdi kendisine tahsis edilen odanın ortasında durmuş, odanın ölçüsünü alıyordu.

O kadar tutkulu bir şekilde temizlenmiş ve cilalanmıştı ki mobilyaların her parçası - ceviz tuvalet masası ve üzerindeki uyumlu ayna, Violet'in kıyafetlerinin bulunduğu gardırop yardımsever Abigail, Cynthia'nın elbiselerini şefkatle asmıştı, yatağın uzun direkleri üç kişinin sığabileceği ve altı kişinin

kendi halesi varmış gibi görünüyordu. Ama ocağı süsleyen oyma meşe palamutları ya da sarmaşıklar yoktu. Duvarları süsleyen frizler yoktu. Tuvalet masasının, yatağın ve sandalyenin ayakları çevrilmemiş dikdörtgenlerdi. Halının fark edilebilir bir soyağacı yoktu.

Alt katta gördüğü mobilyalarla tam bir tezat oluşturuyordu: Fransız devriminden kalma yaldızlı, narin, mağrur mülteciler; geçen yüzyılda fırsatçı bir Redmond (başka türlü var mıydı?) tarafından kaçan aristokratlardan ucuza satın alındığına şüphe yoktu. Halıların Savonnerie ve Aubusson olduğunu biliyordu: kürk gibi kalın ve yumuşak, ilerlemiş yaşlarına rağmen renkleri zengin, saçak bereketli.

Başka bir deyişle, Bayan Isaiah Redmond, Bayan Brightly'ye bu odayı tahsis ederek anlamlı bir noktaya parmak basıyordu.

Cynthia, sanki şu anda bütün bir balo salonu onu izliyormuş gibi gülümsedi. Onun hakkında doğru olarak söylenebilecek şey varsa, o da meydan okumaya eşit olduğuydu.

Perdelerden biri titremeye başlayınca irkildi; pencere açıldı. Ve bu oda şüphesiz evin küçük odalarından biri olmasına rağmen, yine de

pencereyi kapatmak için pencereye bile çeyrek saat sürüyordu.

Bunu yapmadan önce tereddüt etti. Sonra dışarı bakmak için perdeleri araladı.

Milyonlarca yıldız Sussex'in gökyüzünü dolduruyordu ve altında ve ötesinde ağaçların yünümsü koyu gölgeleriyle noktalanmış uçsuz bucaksız yumuşak bir karanlık vardı. Baş döndürücü bir an için

Yine küçük bir kız, gecenin köründe bir arabasının üzerinde anne babasının arasında titreyerek, Londra'da Battersea'de Jones ailesinin üst katındaki odalarının gürültüsünü ve kalabalığını geride bırakarak Little Roxford'daki yeni evlerine gitmek bozuk bir yolda ilerliyordu - Jones'ların ne *kadar* da yaramaz çocukları vardı. Ve sonunda Londra yerini uçsuz bucaksız gökyüzüne ve uçsuz bucaksız

Kırsalın karanlık ve sessizliğinde başını kaldırıp gökyüzünde kayan bir yıldız görmüştü.

Bu kadar ürkütücü, bu kadar sinir bozucu güzellikteki bir olayın aynı zamanda sessiz olması Cynthia'ya tuhaf gelmişti. Bu Tüm dünyanın aynı anda görebileceği ama gözlerini kırptıklarında kaçıracakları bir şey. O zamanlar buna kayan yıldız demenin komik olacağını düşünmüştü. Ateş etmekten çok *fırladı*. Sanki bulunduğu yerden kaçmak için bir fırsat görmüştü. gök kubbedeki yerini aldı.

Belki de diğer yıldızlar tarafından *fırlatılmıştır*, diye düşündü kuru bir sesle.

Göklerden kaçmak hakkında bir iki şey biliyordu. Ve atılmalar hakkında.

Küçük bir kıpırtı gözüne çarptı: Küçük bir örümcek pencerenin köşesindeki ağında kıpırdanıyordu.

Cynthia telaşla geri çekildi.

Örümcek geri çekildi.

Cynthia pencereyi kapatmak için öne doğru eğildi ve sonra perdeleri aniden indirdi. Bir örümceğin yuva kurmasına izin verilebilecek bir odada uyumayalı yıllar olmuştu. Battersea'den ve Jones'ların üstündeki odadan beri.

Ensesindeki ince tüyleri ovuşturdu, orada bir parça korku diken diken olmuştu.

Daha küçükken, anne babası öldükten sonra, sık sık düşme, düşme, aşılmaz bir karanlığın içine düşme rüyasından dehşet içinde uyanırdı. Tıpkı o yıldız gibi. Uyandığında, kendini yatağa sabitlemek için çarşafı yumruklarının etrafında düğümler ve papaz ve karısı duymasın diye soluklarını bastırmak için yüzünü yastığına çevirirdi. Yere çakılma korkusu değildi bu, rüyasında hep yarı yarıya olmasını umduğu şey buydu. En azından bu bir *son olabilirdi, her kadar* mutlu bir *son* olmasa da.

Hiçlikti; bilmemektir; sonsuza kadar tek başına çırpınma ihtimaliydi.

Cynthia huzursuzca aynaya döndü. Orada gördüğü şey onu son derece neşelendirdi. Ne de iyimser biriydi.

Ama çırpınışlara karşı bir tılsım olarak alışılmadık bir şey yapmıştı: Little Roxbury'deki bir tanıdığı aracılığıyla Northumberland, günlerinin tamamını banyo sandalyesinde geçiren ve arkadaşlarının iyi niyetini çok çabuk tükettiği için zaman bir arkadaşına ihtiyaç duyan bir kadındı. Bir Bayan Mundi-Dickson.

Cynthia pozisyonun uygun olup olmadığını soran bir mektup yazmış ve Redmond adresini vermişti. Bu, durumun gerçekten de vahim olduğunun bir itirafıydı.

Bayan Mundi-Dickson' düşünmek bile onu gardırobuna götürdü ve son birkaç haftadır alışkanlık haline gelen şeyi yaptı: Retikülünü çıkardı ve biraz salladı. Hâlâ zar zor tıngırdıyordu. Ne de olsa kalan birkaç şilini çiftleşip, o bakmıyorken büyüyüp başka şilinler olacak kuruşlar yaratacak değildi. Yine de, bu acınası şingirtti -ve bu ev partisinin iki haftalık süresi- onunla yoksulluk arasında kalan tek şeydi. Ve Bayan Mundi-Dickson.

Belki de ev partisi üyeleri arasında bir kart oyunu oynamayı önererek kalan birkaç sterlini daha fazla paraya çevirebilirdi.

Hayır. *İyi* olmak zorundaydı. Şansını denemek için kendini bu pozisyonda *buldu*.

Birden avuçlarının nemlendiğini fark etti.

Retikülü gardırobun içine geri itti ve yatağı test etmek için aniden oturdu. Yumuşaktı. Bir sıçrama yaptı: gıcirtı yoktu. Tezgâhın örtüsünü sıyırdı ve nemli elini altına soktu: serin, pürüzsüz, çok ince çarşaf, evin diğer bölümlerine fareler gibi kaçışırken gördüğü hizmetçilerden biri tarafından ütülenmişti. Violet ve Jonathan'la birlikte girdi.

Kendini daha neşeli hissediyordu. Geceleri böyle bir yatakta sürece, bir *misafir* olduğu sürece

Bir alışan, Tanrı , bir metres değil, umut vardı.

Özellikle de Redmond'un varisi konusunda umut vardı.

Gerçi onunla ilk karşılaşması kısa sürmüştü ve bardan hışımla çıkarken önünden çok arkasını görmüştü. Pek umut verici değildi.

Violet bunun bir sapma olduğu konusunda onu temin etmişti. "Aman Tanrım. Kardeşim adına özür *dilemeliyim* ama sanırım Miles adına ilk kez özür diliyorum. Onun tavırları genellikle çok güzeldir, Cynthia."

Cynthia hafifçe omuz silkti ve sessizce pişman oldu Derinden derine bir Eversea değildi, ki bu çok *hoş* olurdu, ya da gösterişli, gururlu, her şeyin merkezinde olan en yaşlı Redmond, Lyon, bir yıl önce olağanüstü bir şey yapmış ve ortadan kaybolmuştu, iddiaya göre Mümkün olan en uygunsuz kadını. Huysuz Miles'ı varis olarak bırakıyor.

"Kendini hissetmiyordu," diye gönüllü olmuştu Bay Cooke adındaki yaşlı beyefendi, Miles'ı sert bir şekilde savunarak. "Yüzü bordo renge dönmüştü." Gözleri yan gözle arkadaşına kaydı.

"Russet," dedi Bay Culpepper sessizce.

Cynthia'nın başında dikilen Miles Redmond'un kara gözlerinde bir şey parlıyordu. Bu sadece hayranlık değildi. her zaman erkeklerin yüzlerinde görürdü ve bunu kesinlikle onun yüzünde de görmüştü. Tam olarak tanımlayamadığı bir şeydi bu. Elini ondan çekerken neredeyse mırıldanıyor gibiydi.

Miles Redmond'un iri, karanlık, geri çekilmiş bir kez daha düşündü, kendini rahat yatağına attı ve tavana baktı. Bir gün aile odasında bir odası olacaktı, bundan emindi.

Çünkü, gerçekten... bu suratsız, gözlüklü adam *onun* cazibesine ne kadar meydan okuyabilirdi ki?

Miles beklerken pencereden dışarıya, milyonlarca yıldızla süslü uçsuz bucaksız Redmond parkının karanlık manzarasına baktı, çünkü bu manzarayı babasının çalışma odasının aldatıcı derecede sakın renklerine tercih ediyordu: kahverengiler ve kremler, kadifeler, halının üzerindeki yumuşak parşömenler. Bu odada *aslında* ılımlı ya da sakın olan çok az şey yaşanırdı. Burası Isaiah'ın önemli olduğunu düşündüğü toplantıları, örneğin sert disiplin derslerini ya da ailenin servetini daha da yükseltmek için yeni yollar düşünmek üzere inzivaya çekildiği yerdı.

Miles babasının ayak seslerini duyunca döndü. Isaiah Redmond: çok uzun boylu, Miles'in geniş olduğu yerde zayıf, hala

Lyon gibi dikkat çekici bir şekilde . Bu yüzden Lyon'un neredeyse ikiziydi, bazen ürkütürdü. Yeşil gözler, mücevher gibi berrak.

Miles babasına düşküncü. Hatta Lyon olmadığı için babasına sempati bile duyuyordu. Elbette olmak istediği kişiden başkası olmaya çalışacak kadar değil.

"İyi akşamlar, Peder."

"İyi akşamlar Miles. Annen sana ailenin Tarbell tarafıyla ilgili bir mülk meselesini halletmek için Cambridgeshire'a gitmemiz gerektiğini söylemiş olabilir - annenin kuzenlerinden biri bir servet bıraktı, vasiyeti yok ve bir kavga var."

Miles'in, babasının bu serveti yasal yollardan kendi servetine katmanın bir yolunu hiç şüphesi yoktu.

"O yaptı. Ev partisinin sorunsuz geçmesi devreye girmekten mutluluk duyacağım."

Birbirleriyle kibarca konuştular, her Redmond kendini yabancı hisseden biriyle böyle konuşurdu.

"Çok iyi. Sizinle bir iş teklifi hakkında konuşmak istiyordum ve zaman oldukça önemli olduğu için yola çıkmadan önce sizinle bu konuyu konuşmam gerekiyordu."

Miles hareketsiz kaldı. Isaiah hayatında hiçbir zaman onunla bir iş teklifi hakkında konuşmak istememişti. Ve Miles'ın babasına götürdüğü son teklif -Güney Denizlerine yaptığı olağanüstü pahalı ikinci yolculuğun finansmanı -kuşku ve soğuk bir reddedişle karşılaşmıştı. Miles ihtiyatla, "Pekâlâ efendim," dedi.

Isaiah cilalı ceviz masasına doğru yürüdü ve bir eliyle konyak sürahisine doğru bir soru işareti yaptı. neredeyse görünmeyecek kadar temiz iki kristal bardak duruyordu. Miles başını iki yana salladı.

"Evlenmeyi hiç düşündün mü?" Babası bunu, sırtı dönük, elinde sürahi, sakın sakın söyledi.

Pahalı konyak bir bardağın içinde fokurdadı.

Miles şaşkınlığını etmek istemedi. Ama ne de olsa bu Isaiah Redmond'du. Bu sıradan bir soru değildi.

"Bir ya da iki düşünce," dedi Miles kuru bir sesle. "Bir erkek benim yaşıma geldiğinde düşünür." Neredeyse otuz.

Babası yavaşça , konyak kadehi elindeydi. Tereddüt etti.

"Aklınızda belirli bir gelin olup olmadığını sorabilir miyim?"

Bu tereddüt Miles'ı eğlendirdi. Babasının, ikinci oğlunun kafasında mavi kuşların dans ettiğini düşündüğüne şüphe yoktu. Durun, mavi çoraplılar dans etmez. *Yürüyüş yaparlardı* - kollarına yoksullar için yiyecek sepetleri asarak yürürlerdi.

Miles sakince, "Hayır, aklımda belli bir gelin yok," dedi. "Yine de kafasında bir beyin, iyi bir aile, bir servet ve güzel bir yüz olmasını isterim."

Çok uzunmuş gibi görünen bir duraklama oldu. Miles cümlesinin hangi kısmının babasını rahatsız ettiğini merak etti. Hiç şüphesiz beyin kısmı.

"Sen... senin aşık olmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu babası en sonunda acımasızca.

Miles ağzı açık kalmamak için kendini tam zamanında durdurdu. Gülmesini engellemek için tırnaklarından birini sertçe avucuna batırdı.

Yüce *Tanrım*. Babasıyla *aşk* hakkında konuşmayacaktı, değil mi? Daha az katlanılabilir bir şey hayal edemiyordu. Ne akrep sokması, ne de yamyamlara kulak misafiri olmak. kaderini tartışıyordu.

Ama bir anda aklına "aşk" ın -Olivia Eversea'ya olan aşkı bu- Lyon'un tüm mantığı bir kenara bırakıp ortadan kaybolmasına, öldüğü ya da bir daha dönmeyeceği varsayılmasına ve Isaiah'ı varis olarak çok da rahat olmayan Isaiah Miles'la baş başa bırakmasına neden olduğu iddiası geldi. Lyon, belki de Talihsiz efsanevi lanet: Her nesilde bir kez, bir Eversea ve bir Redmond'un kaderinde birbirlerine aşık olmak olduğu iddia ediliyordu.

Şüphesiz Isaiah onun da benzer ölümcül romantik kusurlar taşıyıp taşımadığını merak ediyordu.

Birdenbire, hiç beklenmedik ve canlı bir şekilde, bardaki bir askıya asılı, gri, sade bir pelerinin görüntüsü geldi. Miles keskin bir nefes aldı.

"Aşk," dedi sessiz ve kesin bir inançla, "senin önerdiğin türden bir aşk saçma. Evlenmek için aşka ihtiyacım yok."

Isaiah ikinci oğluna baktı, kaşlarının gölgesi alnına değiyordu. Ağzı açıldı, öylece kaldı.

Kısaca. Bundan sonra ne söyleyeceği konusunda kararsızlık içinde görünüyordu.

Ama sonra sertçe başını salladı ve "Çok iyi" dedi. Sanki bu Mercury Kulübü'nün bir toplantısıydı ve ikisi de aşk kavramını oylamaya sunmuşlardı.

"Aklınızda özel biri olup olmadığını sorabilir miyim efendim?" Çünkü Miles şimdi merak ediyordu ve babasını tanıyan Isaiah kesinlikle merak ediyordu.

"Georgina Mossgate, Leydi Rutland, çok hoş bir kız partiye davet edildi." Babası bu açıklamayı gelişigüzel yapmış gibi bile davranmadı.

"Hmmp." Bu isim Miles'ı şaşırtmıştı çünkü Mossgate'leri hayatının büyük bölümünde tanımıştı. Babası Rutland hevesli bir amatör doğa bilimciydi ve

onunla yazışıyordu. Ama Georgina hakkında ne biliyordu ki? Çocukken uzun bir örgü takardı; bir yetişkin olarak, solgun saçlarını her zaman bir bobine sarardı, böylece Mükemmel simetrisi ona tuhaf bir şekilde bir hendeği hatırlatıyordu. Bir keresinde onunla karıncalar hakkında konuşmuştu.

Sussex ve alışkanlıkları hakkında şaşırtıcı derecede çok şey biliyordu ve gri gözleri yumuşak, dikkatli ve tetikteydi ve bir kez bile onun yüzünden ayrılmamıştı. Sessiz ama çekingen olmayan bir vardı ve göğsü -Miles göğsüne dikkat etmeyi asla ihmal etmezdi- dikkat çekiciydi. O

onun bir kadına dönüşmesini onayladı; o

Yıllar boyunca onunla birkaç kez dans etmişti; kadın hiç de ilgisini çekmemişti.

Bu ona birden, bir eşte çok huzurlu ve arzu edilir bir nitelik olarak göründü.

"Ve bildiğiniz gibi, Rutland'ın yıllardır Mercury Club'ın bir üyesi olmasını istiyordum."

Miles'in bu konuşmanın tam olarak nereye varacağını anlaması saatin tik taklarından daha kısa sürdü. O an

Çözümün düzgünlüğü heyecan verici, zekice, alaycı ve tamamen babasına özgü bir şeydi.

Kısacası, hem o hem de babası en çok istedikleri şeyi elde edeceklerdi.

Kalbi güm güm atıyordu. Hiçbir şey açıklamadı. Sadece babasının bunu dile getirmesini bekledi.

Isaiah hiç vakit kaybetmedi. "Georgina ile evlenirseniz, Rutland sonunda Merkür Kulübü'ne üye olmayı kabul edecektir. Ve Rutlandın desteği ve olağanüstü kaynaklarıyla, grubu sizin yolculuğunuzu finanse etmeye ikna etmenin yeterince basit ve hızlı olacağına inanıyorum..." Kaşlarını hafifçe çattı.

"Lacao, Peder," dedi Miles sakince. Şimdiye kadar İngiltere'deki çoğu insan onun hakkında o kadar çok şey yazdığı yerin adını biliyordu. Ancak lanet olası babasını değil.

"Evet. Lacao." Babası bu yer hakkında hiç soru sormamıştı.

Isaiah onun için her zaman daha rahat olmuştu.

kanında para kazanmak olan Lyon'un çok daha uyumlu ve pratik duyarlılıklarıydı. Lacao hakkında yazmak ve konuşmak para getiriyordu ve Miles bunun sonucunda mütevazı şekilde bağımsız olarak zengin olmuştu. Ama para kazanma işi daha ziyade tesadüfi ve kasıtsız bir şekilde gerçekleşmişti ve konunun dışında kalıyordu.

Sessiz kaldı.

"O maça hazırsın?" Isaiah nihayet dedi. "Kabul ediyorum." İtiraz etmek için bir neden görmedi.

"Çok iyi," dedi babası yine sert bir sesle. "Georgina bu iki hafta boyunca annenin davetlisi olarak burada olacak ve bu akşam gelmesi bekleniyordu. Annen iki hafta boyunca çeşitli eğlenceler, komşular için akşam yemekleri, dans ve benzeri şeyler ayarladı. Kızla dans et. Onunla konuş. Kendini hoş tut-"

Oh, Tanrı aşkına.

"Bana bir kadına nasıl hoş görüneceğimi söylemenize gerek olmadığını öğrenerek rahatlayabilirsiniz, baba," diye araya girdi kuru bir sesle. Ya da *herhangi bir* kadına, diye eklememi. Ama kendini Leydi Middlebough'a *hoş* göstermeyi düşününce beklentisi arttı. Georgina biraz karmaşıktı ama Leydi Middlebough'un kalışı kısa sürecekti ve ondan tek bir şey istiyordu, bunu ayarlamak da yeterince kolay olacaktı.

Babası kısa ve yatıştırıcı bir kahkaha attı. "Evet, tabii ki. Beni affet Miles. Sadece annen ve ben, çocuklarımızın iyi ve uygun bir şekilde eşleştirilmesini sağlamak için yatırım yapıyoruz. aile. Başka türlü bir eşleşmeyi kabul edemeyiz."

İçinde bir uyarının en zayıf, en zayıf kokusu vardı.

Uyarı gereksizdi. Miles uygunsuz bir evlilik yapmak isteyebileceği bir durum düşünemiyordu. Evlilik belki de bir erkeğin yapabileceği en önemli iş anlaşmasıydı.

Isaiah'ın "aileye itibar kazandırmak "tan kastının "ailenin servetini artırmak ve zaten aşırı olan servetini genişletmek" olduğunu biliyordu.

etki alanı" ve Miles'ın da buna felsefi bir itirazı yoktu.

"Endişenizi anlıyorum efendim," dedi ciddiyetle. "Ve Leydi Georgina ile bir eşleşme hepimiz için ve umarım Leydi Georgina için de hızlı olacaktır. Eminim ki uygun hale getirin."

Isaiah bir daha merakla sessiz kaldı. Sonunda başını salladı.

"Endişelerden bahsetmişken, Miles," diye devam etti babası kuru bir sesle, "bir endişem daha var. Kız kardeşin Bayan Cynthia Brightly ile tanıştım. Kendisi Bayan Brightly'yi iki hafta kalması için evimize davet etti."

Sanki babası bir şişenin mantarını açmış gibiydi. bir cin içeriyordu. Sesinde yan yana söylenen bu iki kelime - "Cynthia" ve "Brightly"- onu öyle etkilemişti ki Miles'ın midesini saran kaslar aniden ve canlı bir şekilde odanın içine girdi. Konuşmak için nefes alamıyordu.

"Evet?" diye sordu sonunda yeterince sakin bir şekilde.

Babası tereddüt etti. "Bayan Brightly hakkında bana bir haber ulaştı."

"Ne tür bir kelime?"

Babası espriz bir gülümseme üretti. "Fark eder mi?"

Hayır, Miles öyle olmadığını sanıyordu: Birine genç bir bayan hakkında ulaşan "haber" genellikle genç kızın Söz konusu hanımefendi fazlasıyla ilginçti. Örneğin, Denizaşırı Ülkeler hakkında sık sık "söylentiler" duyulurdu, gerçi son olaylarla birlikte bu söylentiler iyice artmıştı Colin Eversea'yı çevreliyordu ve o zamandan beri gazeteler bu konuda daha sessizdi. Ancak Denizaşırı söz konusu olduğunda, bu her zaman sadece bir zaman meselesiydi.

Redmond'lara gazetelerde rastlanmazdı. İyi ve titiz bir terbiye ve babasının tarif ettiği gibi bir muhakeme,

ve her türlü yetkiliye rüşvet vermek için para, bunun icabına baktı.

"Ve Bayan Brightly..." Miles babasını

Cümleyi bir itiraz listesi ile tamamlayınız. O

Babasının onun hakkında ne bilebileceğini ve neden burada olduğunu duymak için aniden kudurmuşçasına meraklandı. Isaiah Redmond'un

Bir şeyleri bilmenin yolu.

"Şu ana kadar bildiğim tek şey şu: Parası ve ailesi olmayan biri için fazla güzel ve çekici, büyük olasılıkla hakkının ötesinde hırslı, etrafı

kanıtlanamayan bir söylenti bulutu - her ne kadar denemiş olsam da - ve bunun ışığında, Violet ya da Redmond'lardan herhangi biri için hiç de uygun bir arkadaş değil."

Ve böylece Miles'ın nefesini kesen tek kadın babası tarafından özetlenmiş ve kovulmuş oldu.

Tabii ki babasının Bayan Brightly hakkında hiç de haksız olmadığını biliyordu.

"Violet'in tartışmalı olmak istediğini ve bu nedenle Bayan Brightly ile arkadaş olduğunu düşünüyorum," dedi babası.

Bunu söylerken sesi yorgun ve ezbere çıkıyordu; Violet genellikle tartışmacı olmaya çalışırdı ve

Bu süreçte hem büyülemiş hem de korkutmuştu. "Bayan Cynthia Brightly hakkında ne biliyorsun Miles?"

Düşüncelerimi, kelebeklerin kozadan çıktığı gibi şiire dönüştürdüğünü biliyorum. Ve gördün mü? Zaten oluyor. Ve eğer onu tartışmaya devam edersek, ikimizi de utandıracak türden metaforlarla konuşmaya başlayabilirim. Ve alt dudağının kıvrımının belki de hayatımda gördüğüm en şey olduğunu söylemiş miydim?

-

"Sanırım bir nişan bozulmuş olabilir." Cynthia Brightly'nin nişanını, umursamaz bir eşek şakasının devirdiği bir vazoya benzetmişti. "Tahminde bulunmayı yakışksız buluyorum."

Onu o akşam zaten bir kez gördüğünden bahsetmedi. Babasının "kabalık" kelimesini kullanmasını onaylayacağını biliyordu. Redmonds kabalıktan kaçınmak için *yaşardı*.

"Şüphesiz kız kardeşin ne biliyordur," dedi babası.

"Şüphesiz." Gerçi Jonathan'a göre Violet yapmadı.

"Her şeye rağmen bundan bahsediyorum çünkü konuk bakılırsa Violet'in bu iki hafta boyunca izlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Bayan Brightly'ye misafirperverliğimizi göstermemiz gerekiyorsa, göstereceğiz ama sadece bu partinin iki haftası için, ötesi için değil ve aşırı sıcaklık muhtemelen gerekli değildir." Kuru bir sesle ekledi,

Sinir yine Miles'ın içine işledi: Violet, büyük ölçüde babası tarafından şımartıldığı için her *zaman* izlemekten sıkılırdı.

"Annen Leydi Windermere'i kalması için davet etti," diye devam etti Isaiah, "ve bildiğin gibi Lord ve Leydi Middlebough da gelecekler, ama sanırım karısı ondan önce gelecek. Gittiğimi görünce hayal kırıklığına uğrayacak olan Milthorpe'u ve beni finansal bir ortaklığa dahil etmek isteyen Bay Goodkind'i de bekliyorum. Yine de kız kardeşinizin izlenmesi gerektiğini düşünüyorum."

"bana bırakın, Peder." İyi tanıdığı insanların bir listesiydi.

"Teşekkür Miles," dedi Isaiah sakince. "Sen başımızdayken her şeyin yolunda gideceğini biliyorum. Şansımız yaver giderse, iki hafta içinde geri döner ve partinin son akşamının tadını çıkarırız."

Ve Miles neredeyse sorumluluğun fiziksel olarak devredildiğini hissediyordu.

Bir sessizlik oldu.

"Bilimsel çalışmalar nasıl gidiyor?"

Babasından gelen şaşırtıcı bir soruydu ve ciddi bir soru değildi. Konyaktan bir yudum almak üzereydi.

"Pekâlâ. Sir Joseph Banks emekli olduğunda beni Kraliyet Cemiyeti'nin başkanı olarak önerecekleri konuşuluyor."

Babasının konyak bardağı ağzına kadar yarıya kadar donmuştu. Isaiah Redmond statü dilini konuşuyordu. O biliyordu

Sir Joseph Banks. *Herkes* biliyordu. Kralın arkadaşı. Ünlü

doğa bilimci ve maceracı. Bilgili, saygın, nüfuzlu bir adam.

Miles'in Sir Banks'in yerine geçmesi fikrinin meslektaşları arasında tartışılmış olması bile Miles'a duyulan saygının bir göstergesiydi.

Miles babasının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamamayı uzun zaman önce öğrenmişti, çünkü bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Ama bu tepki yine de sevindiriciydi.

Isaiah sonunda sakince, "Çok iyi," dedi. Miles kısaca başını salladı.

"Ev partisinde ve Georgina ile iyi şanslar Miles."

Bu onun kovulmasıydı.

"Teşekkür , baba. Güvenli ve başarılı bir yolculuk dilerim."

Isaiah bu alaycılığı gülümseyerek kabul etti. Kendi adına, bunun başarılı olacağından hiç şüphesi yoktu.

Koyu mavi giysili bir uşak, konyak sürahisini yeniden doldurmak için sessizce odaya girdi ve eldivenli elleriyle samur kadife perdeleri kapatmak için pencereye doğru ilerledi.

Miles birdenbire yürek hoplatan mavi gözler gördü ve uşağın kadifenin içindeki elleri kendi dönüşerek parlak samur saçlarını kaldırdı. Perçinlenmişti.

*Tanrı*m. Hummanın geri dönüşü gibiydi.

Arkası dönük olan uşağa kaşlarını çatarak baktı.

Sonra başını eğdi ve hayallerinin bir anda eline tutuşturulmuş olmasının tadını çıkarmak için hızla odadan çıktı. parlayan Redmond tabağı.

Bölüm 3

Ertesi sabah Cynthia alt kata indiğinde kahvaltılıkların büfenin üzerinde parlayan tencerelerin altında durduğunu ve birkaç misafirin tabakların önünde oturduğunu gördü. uzun masa. Tanışmalar yapıldı, sohbet başladı Yumurta, çiroz ve kahve suskunluğu ve uyku halini ortadan kaldırdıkça ve sosyal konumlar yavaş yavaş, ustalıkla ortaya çıktıkça, herkes birbiriyle nasıl konuşacağını bilecek şekilde hız kazandı.

Bayan Windermere adında bir dul kadın vardı. Redmond hızlı, şişman, yakışıklı ve aç biriydi, Yumurtaları ağzına ne kadar hızlı attığına bakılırsa. Hâlâ biraz uyuklu olan Cynthia, onun kolunun hareketini yatıştırıcı ve pratik; kömür küreyen birini izlemek gibiydi. Leydi Windermere için kahvaltının yakıt olduğu açıktı. Gri gözlerindeki kıpır kıpır parıltı, onun yaşıtları olan dullardan çok daha fazla eğlendiğini gösteriyordu.

Yanında otuz bir kadın oturuyordu, Leydi Middlebough, "ne yazık ki" (kendi ifadesiyle; ilginçtir, sesi pişman gibi çıkmıyordu) Kocasını bir iki gün içinde onunla burada buluşacak ve akrabalarını ziyaret etmek üzere Sussex'in doğusundaki Kelham Cross'a gideceklerdi. Yuvarlak, gür ve küt hatlarıyla çok güzeldi, siyah saçları parlaktı ve toplayıp tutturmuştu. Kıyafetlerinden anlaşıldığı kadarıyla varlıklı biriydi: lekesiz, kat kat , gıcır gıcır ve koyu yeşil renkteydi. Kolları uzun, yakası derin, göğsü etkileyiciydi. O da huzursuz görünüyordu ama Leydi Windermere'in gözlerindeki parıltı yoktu. Gözleri parlaktı ama genel görünümü

Dikkati dağınıktı ve sanki tabağında ilgisini çekecek başka bir şey bulmayı umuyormuş gibi yemeğini itip karıştırıyordu. Aralıklarla kapıya doğru bakışlar gönderiyordu.

Cynthia, Miles Redmond'ın nerede olduğunu merak ediyordu. O da

Gerçekten de şüphelendiği kadar mizahsız ve yalpalayan biri olup olmadığına karar vermek için onu bir süre gözlemlemek istedi. Bir Her şeyden önce, kişinin yaklaşımını avına göre uyarlaması gerekiyordu. Taş ocağını önce kendi doğal ortamında gözlemlemek, belki de kendi sınıfından ve cinsinden diğerleriyle etkileşime girdiğini görmek yardımcı olurdu.

Bu karşılaştırma onu eğlendirmişti; böcekleri çok seven Miles Redmond'un hoşuna gideceğini düşündüğü bir karşılaştırmaydı bu.

Güzel omuzlarını tatlı ama bir şekilde örten beyaz bir muslin giymiş ve göğüslerinin altından gözleriyle uyumlu mavi bir şerit geçirmişti. Saçlarını kendisi toplamış, sonra da çenesinin etrafında oynaması için hesaplı bir şekilde birkaç spiral çizmişti. Masum ama biraz dağınık görüldüğünde yıkıcı oluyordu.

En azından ona yazılan şiirlerden biri bunu söylüyordu. Şairin adını şimdi hatırlayamıyordu. Lord... bir şey.

"Miles nereye , biliyor musun?" Jonathan bir esnemeyi bastırdı.

Violet belli belirsiz, "Miles birlikte kalktı ve sadece kendisinin bildiği bir nedenle ata binmeye gitti," dedi. "Bu kadar erken kalkmayı nasıl başarıyor bilmiyorum. Dün gece de bardaydı. Onun yaşındaki bir adam için gerektiği kadar içki içmiyor."

"Violet!" Jonathan onu uyardı, çünkü bunu birileri onu uyarsın diye söylediği çok açıktı. Herkes bu sözle çok ilgilenmiş görünüyordu.

"Güney Denizleri'ndeydi," diye açıkladı Violet. "Bir yıl boyunca oradaydı ve ateşten çok kötü hastalandı ve

Artık nadiren içki içiyor. Ağırbaşlı biri oldu."

Violet'in anlattıklarına bakılırsa Miles Redmond ağırbaşlı, içki içmeyen, neredeyse cahil biriydi. Cynthia neşeli havasının dağıldığını hissetti.

Leydi Windermere küreğine ara verdi. "Bir sürü Güney Denizleri'nde yaşanacak sefahat," dedi bilgece. "Yerli kızlar . Muhtemelen bu sefahat saçmalığından sıkılmıştır."

Jonathan güldü, Violet büyülenmiş gibi baktı ve Leydi Middlebough, "...Redmond hakkında duyduğum gibi değil," gibi bir şey mırıldandı. Küçük dişlerini bir parça kızarmış ekmek aldı, yavaşça bir şerit kopardı ve sanki çiğnemek o gün için planlanmış tek aktivitesiymiş gibi çiğnedi.

Günün sonunu getirmesi gerekiyordu.

Cynthia ona sertçe baktı. İnsan sefahatten sıkılabilir miydi? diye merak etti.

Miles Redmond sefahat düşkünü olabilir miydi?

"Oh, asla korkma, kardeşim benim. Ben ikimize de yetecek kadar içerim," dedi Jonathan neşeyle. Kahve fincanını kaldırıp sürgüledi, sonra da yeniden doldurması için bir uşağa el salladı.

Cynthia Jonathan'dan hoşlanıyordu ama o bir varis değildi, evlenmeyi düşünmek için henüz çok gençti -her ne kadar muhtemelen onun yaşlarında olsa da- ve belli ki bacaklarına pranga vurulamayacak kadar genç olmanın *tadını* *çıkartıyordu*. Her yönden biraz yavru olduğuna karar vermişti. Yine de, karanlık tarzıyla en az asi kardeş Lyon Redmond kadar yakışıklı olacağına söz verdi.

Tam o sırada genç bir kadın kapıda belirdi ve çekingen bir tavırla durakladı.

Leydi Middlebough hızla başını baktı ve uzun parmaklarını bir flütçü gibi çay fincanına vurdu neşeli bir melodi çalıyordu. Leydi Middlebough Birini bekliyordu ve sürekli hayal kırıklığına uğruyordu. Kocasını mı?

"Georgina!" Violet nezaketten ayağa fırladı. "Tanrım, ne zaman geldin? Millet, izin verin

Georgina Mossgate ile tanıştırayım, Leydi Rutland. Jonathan iki domuz değerde yemek yemeden önce lütfen biraz kahvaltı yapın. pastırma."

Ne yapacağını bilemeyen herkes reverans ve selam vermek için ayağa kalkmaya başladı.

"Oh, Tanrım. Lütfen ," dedi Leydi Georgina, bir giriş yapmış olmanın telaşıyla. "Dün gece çok geç geldim ve uşaklar dışında herkes uyuyor gibiydi. Ne güzel bir gün, değil mi? Odam oldukça güzel. Göl manzaram var. Oldukça mavi bir göl. Tıpkı bugün gökyüzü, değil mi?"

Gergindi. Gevezelik ediyordu. Olması gerektiği gibi. Birkaç dişi onu merakla inceliyordu, hepsi de iyi huylu değildi.

Leydi Georgina bir kadındı, bir kız değil. Soluk çizgili muslin yürüyüş elbisesinden taşan kabarıklık bunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu; ancak kızın açık, masum bir yüzü vardı.

Hiçbir zaman çok şey istememiş ya da kasten incitilmemiş ve bu yüzden dünyayı tamamen

Huzurlu ve hoştu, başka türlüşünü hayal bile edemezdi. O pürüzsüz kaşları, berrak gri gözleri, kirpikleri ve teninden sadece bir ton daha koyu kaşlarıyla Cynthia'nın bozmak istediği bir dinginlik vardı onda. Kadın

Bu dürtünün merhametsizce olduğunu kabul etti ve muhtemelen doğal olduğu için kendini affetti. Kırılmamış yüzeyler kaşık eninde sonunda pudingin içine daldırılır, yeni yağmış kar tabakasına eninde sonunda basılır ve tüm bunlardan tatmin olunabilirdi.

Leydi Georgina muhtemelen hoş bir insandı ve uzaktan yakından ilginç değildi.

"Ailelerimiz on yıldan uzun bir birbirine yakın." Violet, Leydi Georgina'ya bu açıklamayı masadaki diğer herkes tanıştırdıktan ve

Leydi Georgina'ya ("annemin sevgili arkadaşı" hem Leydi Windermere hem de Leydi Middlebough için; "sevgili

Londra'dan bir arkadaş," Cynthia için). Jonathan'ın bir açıklamaya ihtiyacı olmadığı anlaşılıyordu; yine de ayağa kalktı ve selam verdi.

Cynthia biraz gergin bir şekilde tanınmak için bekledi. Yeni gelen kişi adını duyduğunda Leydi Georgina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Belki de kirpikleri, kaşları ve alnı o kadar solgundu ki, birkaç metrelik mesafeden ve mutfak masasının genişliğinden ifadenin incelikleri görülemiyordu. Yine de çenenin düşmesi ya da gözlerin irileşmesiyle yüz hatlarına yansıyan duyguların görülebilmesi gerekirdi ve Cynthia, Leydi Georgina'nın henüz Cynthia Brightly hakkında kendisine bilgi verecek bir Londra mevsimi, dedikoducu bir akrabası ya da komşusu olmadığı ihtimaliyle kendini rahatlattı.

Georgina için uşak tarafından bir sandalye çekildi ve Georgina masaya oturdu.

"Beyler hariç neredeyse hepimiz buradayız. Argosy öğlene kadar burada olur. Monkton'daki handan haber gönderdim. Milthorpe şu anda atını ahıra yerleştiriyor. Babamın gittiğini görünce hayal kırıklığına uğrayacağı kesin," dedi Jonathan sapkın bir zevkle.

"Öğleden sonra herkesin birbirini selamlaması için bir salon planladık," dedi Violet tatlı bir sesle. "O zamana kadar herkes yolculuğunun yorgunluğunu atmış olur."

Miles kahvaltıdan kaçtığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Çünkü "kaçındığı" tam olarak yaptığı şeydi ve bundan gurur duymuyordu: Ramsay'i topraklarında uzun bir gezintiye çıkararak. Ama bunun yapılacak en akıllıca şey olduğu ortaya çıktı, çünkü yolculuk ve hava onun ruh haline harika şeyler yaptı ve akli denizin ötesine, Lacao'ya uçtu. Parkın uzunluğunu dörtnala kat etti, öteki okyanusu, Atlantik'i görebildiği yükseltiye kadar, uzakta yumuşak ve gri dalgalanıyordu. Lord'un gemilerini düşündü.

Rutland'ın parası finanse edecek ve ülkenin dört bir yanındaki doğa bilimcilere, büyük hayranlık duyduğu adamlara umut dolu mektuplar gönderecekti.

Ve cevaplarını aldığıında, onlara bunu kolayca ve kısa sürede gerçekleştirebileceğini söyleyebilmekten zevk alıyordu. hiçbirinin daha önce hayal etmeye cesaret edemediği ölçek ve kapsamda.

Leydi Georgina ile evlendikten sonra tabii ki.

Ramsay'i ahıra geri götürdü ve eve doğru yürüdü, mutlu bir şekilde kirli, terli ve kararlı bir şekilde geldi. Mümkün olduğunca az at gibi kokmasını sağlamak için gövdesini sıcak su ve sabunla yıkadı, uşağının ellerinde acımasızca temiz bir tıraşa teslim oldu, lekesiz, kusursuz kesilmiş bir ceket ve gıcır gıcır kravat giydi ve parlayan çizmelerini giydi, gözlüklerini yüzüne yerleştirdi ve geleceğine doğru adım atmaya hazırlandı.

Salon, tavanları Dover kayalıkları gibi yüksek ve beyaz olmasına rağmen fazla yankı yapmayacak kadar mobilya ve halıyla dolu geniş bir odadaydı. Krem ve kahverengi çizgili kıvrımlı koltuklar, yaldızlı ayaklar üzerine yerleştirilmiş ilkel sandalyelerin arasında yayılıyordu. Hasat motifleriyle -fındık ve asmalar, dolgun sebze ve meyveler- karmaşık bir şekilde oyulmuş iki devasa şömine ateşle ısıldıyordu ve Isaiah Redmond'un modern gaz lambalarıyla birlikte, masaların üzerinde dengelenmiş yumuşak ışık küreleri, tüm toplantıyı ressam bir ışığa büründürmek için bir araya geldi. Hasat motifini yansıtan pervazlar odanın üstünü büyük bir manşet gibi çevreliyordu ve bu vesileyle pirinç huş ağacı dallarından oluşan iki avize yakılmıştı. Odun ve ateş savurganlığı, ama yine de Redmond'ların Hepsini ödemek için para.

Oda Redmond'un zenginliğini, tarihini ve rahatlığını soluyordu; tıpkı bir kilisenin her zaman huzur ve dua soluduğu gibi.

Ama aynı zamanda, Miles'in hatırladığına göre, Lyon'la birlikte koltukların arkasına saklanıp şömineli tüfekleri birbirlerine doğrultarak askercilik oynadıkları ve krem, kahverengi ve öküz kanının birbirine geçtiği geniş halıyı kaynayan bir lav deniziymiş gibi gösterdikleri (bu Miles'in fikriydi; volkanlar ve lavlar hakkında okumuştı), yani üzerinde yürüyemedikleri odaydı. Bunun yerine sandalyeden sandalyeye atlayarak odayı dolaşmak zorunda kaldı. Kanepeden masaya, oradan tekrar kanepeye, oradan tekrar sandalyeye, yakalanmadan önce yaptıkları şey buydu. Doğal olarak, tüm bu sıçrayışlarının sonucunda, mermer bir büst - kasvetli, boş gözlü, isimsiz, çeyrek bir adam - Miles asla büstlerin amacını anlamak için- yere düştü ve ne yazık ki sekmedi. Paramparça oldu.

İlginç bir şekilde dayak yememişlerdi. Babası bunun yerine ticarette ilk derslerini vermeye karar verdi: maliyetini, kaynağını ve kırılganlığını açıkladı. O odadaki her bir şey, o şeylerin aile için ne anlama geldiği ve Redmond olmanın ne demek olduğu. Ve o zaman bile Miles kendi geçmişinin ağırlığını hissetmişti. İsme verilen görev onu bir zırh gibi kuşatır.

Şimdi yabancılar ve eski dostlar bu tanıdık odanın bir ucuna doğru kümelenmişlerdi. Geç gelenlerden biri Lord Milthorpe'du. Sussex' komşusu, Mercury Club üyesi ve babasının arkadaşı, Isaiah ile yatırımlar hakkında görüşmek üzere birkaç günlüğüne kalmaya gelmişti. Babasının tahmin ettiği gibi, sanki bütün o halı gerçekten de lavmış ve eninde sonunda ayak bileklerine dolanacakmış gibi, kesinlikle huzursuz görünüyordu. Zavallı adam Isaiah Redmond'dan erkekçe bir arkadaşlık ve erkekçe bir sohbet beklemişti; onun yerine geveze kadınlarla dolu bir partiye düştü ve eline elinin yarısı büyüklüğünde bir çay fincanı tutuşturuldu.

Daha önce gelenlerden biri, bir vikontun varisi ve uzun zamandır ailenin bir başka dostu ve Jonathan'ın özel bir arkadaşı olan Lord Argosy Anthony Cordell'di. Yüzyıllardan beri tembel

para, neredeyse sıkılmış olarak doğmuştu. Hakkını vermek gerekirse, bunu düzeltmek için henüz *uygunsuz* bir şey yapmamıştı - sadece her zamanki kumar, kadınlar, boksörlük ve ateş etme. Argosy akılsız biri değildi ve bir gün herhangi bir sebep verilirse karakterini geliştirir. O henüz ahlaksız olarak tanımlanamazdı, ama bu yönde sadece bir dürtmeye ihtiyacı vardı. Bir meşguliyete ihtiyacı vardı, diye düşündü Miles. Ama Argosy onu ilgilendirmezdi, tabii Jonathan'ı ya da Violet'i yaramazlığa sürüklemek gibi bir niyeti yoksa.

Bir de dört kadın vardı: Violet, onu izlemesi gerekiyordu; Leydi Middlebough, onunla özel olarak konuşmayı çok istiyordu; Leydi Georgina, ona inanılmaz derecede taze ve yuvarlaktı ve Violet'in söyledikleri karşısında kibarca skandala karışmamış gibi davranıyordu. Onu etkilemeye başlamalıydı. Zor olmayacağına karar verdi, şimdi ona bakıyordu. Ve sonra o kişi...

Hareketsiz kaldı. İnsan sadece... ellerini onun üzerinde ısıtmak istiyordu.

Elbisesi derin ve parlak bir yeşildi, sade bir kesimi vardı. dikdörtgen yakalı ve kısa, kesilmemiş kollu. Küçük kıvılcımların yakalandığı sis inceliğindeki file kaplaması olmasaydı aslında şaşırtıcı derecede sert olabilirdi.

Miles bir modist değildi. Küçük kıvılcımlara neyin sebep olduğunu tam olarak söyleyemezdi. Ancak bu etkinin, sabah güneşin ilk ışıklarıyla birlikte Sussex tepelerindeki sisin geri çekilişini izlemeye benzediğini söyleyebilirdi ve *Tanrım*, yine şiirsel düşünüyordu.

Kendi düşüncelerini uzaklaştırmak için kaşlarını çatı.

Sanki bir gök gürültüsü duymuş gibi, Cynthia Brightly başını kaldırdı, onun kaşlarını çatmış olduğunu gördü ve gülümsedi. Ağırbaşlı bir gülümsemeydi ama sıcaktı. Yumuşak bir gülümseme *ışın*, sisi geri çekebilir ve sonra aşağıları ısıtabilir, böylece ılık bahar çimenlerinin kokusu yükselir-

Lanet kız kendi cazibesinden fazlasıyla emindi.

Miles çaba sarf ederek kaşlarını çattı ve başını hafifçe çevirerek onun ötesine, az önce Leydi Georgina'yı güldürecek bir şey söyleyen kız kardeşi Violet'e bakıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Bayan Brightly yılmadan ve etkilenmeden başını yavaşça ondan yana çevirdi ve gülümsemesini de beraberinde götürdü. Dedi ki

Violet'a bir şeyler söyledi, o da gülerek Cynthia'nın koluna şefkatle dokundu.

Miles yine kaşlarını çatmaya başladı. Kendini tuttu. Ve emin olamadığında her zaman yaptığı şeyi yaptı: gözlemledi.

Bayan Brightly bu konuşmaya tam olarak dahil olmamıştı, gerçi muhtemelen bunu fark eden tek kişi oydu. Bayan Brightly gözlerini rastgele bir şeylere değdiriyor gibiydi ve Odadaki insanları izliyordu, aslında normalde bir odaya girdiği gibi: Milthorpe, Argosy, Jonathan, avizeler, mobilyalar. Onun kayıt yaptırdığını hayal etti

Herkes ve her şey, babasının iş adamının defter tutma şeklini sunuyordu: varlık ve yükümlülüklerin düzgün sütunlarını derlemek, hesap yapmak, sonuçlara varmak, cazibesini nereye yatıracağına karar veriyordu.

Ve sonra zarifçe ayağa kalktı.

Miles Milthorpe'a doğru bir adım attı. Cynthia ona doğru sürüklenmeye başlamıştı.

Ve Miles bundan daha ileri gidemeyecek gibi görünüyordu. Bekledi. Sonra başını kaldırdı, güzel yüzü onu karşısında görünce hafifçe şaşırdı.

Ah, gerçekten çok iyi oyunculuk.

"İyi günler Bay Redmond. Bu sabah kahvaltıda sizi göremedik."

Çok doğrudan, çok silahsız.

Silahsızlandırılabilseydi tabii.

"İyi günler Bayan Brightly. Umarım şu ana kadarki ziyaretinizden keyif alıyorsunuzdur. Özlendiğimi nereden çıkardınız?" Onun ses tonuna o kadar kusursuz bir şekilde uyuyordu ki neredeyse alay edecekti.

Fark ettiyse bile, bunu gizlemek için takdire şayan bir iş çıkarmıştı.

"Ziyaretimden keyif alıyorum, teşekkür ederim." Kadının yüzü ona doğru parladı. "Eviniz çok güzel. Yemekte sizden sonra bir dizi soru soruldu, ben de varlığınızın özlemediği sonucuna bu şekilde vardım. Güney Denizi adasından sıkıldığınıza dair öneriler yapıldı.

sefahat ve sağlıklı bir perhiz hayatına başladı."

Yüzü çok *canlıydı*. Lezzetli, hınzırlık, elbisesinin ağına takılan kıvılcımlar gibi masumiyetinin içinde titreşiyordu.

Ve kabul etmek gerekir ki, "sefahat" gibi bir kelimenin onunki gibi dudaklardan çıktığını duymak genellikle iyi bir çekiciliğe sahipti. Eğer bu sözü başka bir çekici kadın söyleseydi -belki de Leydi

Middlebough - konuşmayı imalı yollarla yönlendirmeye çalışabilirdi.

Onun yerine şöyle dedi: "Bu oda size Tattersall'ınki gibi geliyor olmalı, Bayan Brightly. Ne kadar ilginç bir çeşitlilikte seçkin erkekler temsil ediliyor. Nasıl birini seçeceksiniz?"

Bayan Brightly kaskatı kesildi.

Aralarında tedirgin bir sessizlik geçti.

Ve sonra başını yavaşça ona doğru eğdi, sanki kaynayan bir fincan çayı dengede tutuyormuş gibi. Büyük, çok büyük bir tehlikenin farkındaydı.

Ve baktı, *gerçekten* , muhtemelen ilk kez -Yüzüne.

Orada gördüğü şey, gözlerinin mavi alanını bir çift avcı şahin kadar hızlı bir şekilde kesen temkinli bir yeniden değerlendirme ve kavrayışa neden oldu. Oradaydılar ve sanki hiç olmamışlar gibi kayboldular ve gözlerini bir kez daha masumiyetin mavi tarlalarına bıraktılar.

Yani tamamen aptal değildi. Bu biraz can sıkıcıydı, çünkü onun daha fazla değil, daha az ilginç olmasını tercih ederdi.

"Umarım beni bağışlıyorsunuz Bay Redmond, ama ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Oh, gelin, Bayan Brightly," diye mırıldandı. "Ben Ne de ev sahiplerinizden biri. Benimle paylaşmanız için ısrar etmeliyim.

Uygun erkekler için buradasınız, değil mi? Başka neden Sussex'te olsaydınız burada *olur muydunuz*? Belki de gözünüz özellikle bir tanesinin üzerindedir?"

Yüz hatları tamamen hareketsizdi. Ancak gözleri daha da canlı görünüyordu.

Düşünceleri tamamen onun üzerindeydi ve bu gerçekten de güçlü bir bakıştı. Bir gerginlik hisirtisi algıladığını düşündü. Ah, evet: bir bakış ona kadının ellerinden birinin gizlice elbisesinin kıvrımlarından birine soktu.

"Şanslı beyefendinin adını paylaşırsanız, belki soyağacı hakkında biraz bilgi verebilirim?" Bir dükkân sahibi kadar istekliydi. "Ev sahibi olarak, bunun benim sorumluluğum olduğunu hissediyorum-"

"*Bay Redmond.*" Kulağa bir uyarı gibi geliyordu. Sanki onu kendinden korumak istiyormuş gibi. "Ben olsam Sizinle bir sohbete katılmayı çok isterdim, ancak kendi kafa karışıklığım nedeniyle dışlanmış hissettiğimi itiraf etmeliyim. Konuşmanız anlamadığım bir hal aldı."

Yüzü masumdu. Ama gözleri yanıyordu. *Çok* iyi anlıyordu.

Derin bir iç çekti. "Pekâlâ, Bayan Brightly. Bağışlayın ama zaten bildiğiniz şeyleri söyleyerek ikimizi de sıkmak üzereyim, ama beni bunu yapmaya zorladığınızı unutmayın. Şöyle şeyler: Cazibesiz değilsiniz ama şu anda bir kır evi partisine hatta bir nişanlı. En son duyduğuma göre oldukça büyük bir nişanlısınız varken - bir kontun varisi?

Courtland? Bu beni bir şeye inanmaya itiyor.

Londra'da nişanı sona erdirecek talihsiz bir olay yaşandı..."

Gözlerini tavandaki rozete doğru çevirdi. "Bir düello, belki?"

Gözlerini ona çevirdi.

Gözlerinin önünde çenesi yavaşça çöktü; bakışlarında fırtına bulutları toplandı ve mavi çok, çok

Karanlık.

Cynthia Brightly resmen kızgındı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, öfke ona uyuyordu. Tersine, öfkesi *ona* uyuyordu.

"Görüyorum ki durumu doğru değerlendirmişim," dedi neşeyle. "Devam edeyim mi?"

"Bay Redmond-" Gözleri bir sağa bir sola kaydı, sonra bir anlık özlemle, kaselerinde şeri parıldayan küçük bardaklarla dolu bir tepsi taşıyan uşağa takıldı. Acaba şeri mi yoksa uşağın odadan ayrılıyor olması mı onu cezbetmişti?

"Şimdi, şimdi, Bayan Brightly. Açıklama istemiştiniz. Ben bir bilim adamı olduğum için üstünkörü açıklamalardan hoşlanmam. Bu yüzden bırakın

Kusursuz olacağım. Londra'da ardında bıraktığın skandalın, eğer bir nişanı sona erdirecek türden bir skandalsa, çok geçmeden seni Sussex'e kadar takip edeceğini düşünüyorum, çünkü kötü havanın ülkeyi dolaşmak için bir yolu var ve Sussex'in bundan kurtulacağını sanmıyorum. O halde siz

şu anda bir adım önde. Sussex saygın bir evlilik için son umudunuz olmasaydı burada olmazdınız diye düşünüyorum, *zira* itibarınız giderek azalıyor diyebiliriz." "Tanrı biliyor ya, geçtiğimiz sezon boyunca onu kesinlikle çok yordunuz."

Ve şimdi kaşları şaşkınlık gibi bir şeye dönüştü. İnce kaşları neredeyse burnunun üzerinde birleşiyordu. O mavi gözler, şüpheli bir elmasın üzerine büyüteçle eğilmiş bir kuyumcu gibi onu inceliyordu. Kaynağını, karakter kusurlarını, gerçekliğini, nedenini araştırıyordu.

Miles ona sessizlik tanıdı; incelemesine izin verdi.

Onun nasıl bir tepki vermesini beklediğini bilmiyordu ama beklentilerini boşa çıkarmaktan büyük keyif alıyordu.

Neredeyse cevap vereceğinden umudu kesmişti.

"Bir kadının hırslı olmasına karşı mısınız, Bay Redmond?" Bu sözler üzerine başı biraz geriye gitti. Sersemlemişti.

Ve sonra... tuhaf bir şekilde heyecanlandı.

Tam burada, babasının büyük Hasat Odası'nın ortasında, etrafı neşeli misafirlerle çevriliyken, sosyal olarak düşünölemeyecek bir şey yapacağını hayal bile edemezdi:

Bir kadınla gerçekten dürüst bir konuşma.

Sanki sınavı geçmiş bir öğrenciymiş gibi başını sallayarak onu ödüllendirdi. "Oh, tam tersine," dedi usulca, komplocu bir tavırla. "Hırsı alkışlıyorum, Bayan Brightly. Bildiğim tek şey bu. Ve evlilik özünde bir iş anlaşmasıdır, öyle değil mi? Ve aramızdaki en akıllılar buna böyle yaklaşır. *Hepimiz* doğuştan sahip olduğumuz varlık ve yeteneklerimizin elverdiği en iyi evliliği yapmayı arzulamalıyız. Bunu aşk ve romantizm kılıfına sarmak felakete davetiye çıkarmaktır.

Ya da hayal kırıklığı. *Oldukça* gereksiz. Sizce de öyle değil mi? İçimden bir ses katıldığınızı söylüyor."

Bayan Brightly'nin alnından bir belirsizlik gölgesi geçti, ardından temkinli bir iyimserlik titreşimi geldi. Onun, kendisine tüm kalbiyle katılmasının kendisini takip etmesine yardımcı olup olmayacağını merak ettiğini görebiliyordu.

Onu rahatlattı.

"Gördüğünüz gibi, ben de bir evlilik arayışındayım ve bunun sizin için iyi bir arkadaş olabileceğini düşündüm. ikimiz de notlarımızı karşılaştırırız. Örneğin, Leydi Georgina benim için en uygun eş, çünkü şaşırtıcı bir servete, iyi bir aileye ve büyük bir unvana sahip ve onunla bir ittifak ailemi memnun edecek ve iki büyük aileyi kalıcı olarak birbirine bağlayacaktır. Redmond'un varisi olarak, ailemdeki konumumu riske atmadan ve babamın isteklerine saygısızlık etmeden en iyi aileye, servete ve karaktere sahip bir kadından başkasıyla evlenmem *mümkün* değil. Gerçi sizin kadar zeki olduğunuza şüphe yok, bunu zaten biliyorsunuz. Dolayısıyla, bu iki haftalık eş arayışımızda notlarımızı karşılaştırmakta özgürüz, çünkü ben sizin için söz konusu bile değilim."

Anlamıştı. Gülümsemeyi sürdürmenin zorluğundan ağzının kenarları bembeyaz kesilmişti; nefes alıp vermesi azalmıştı. Mavi gözleri çok saf bir öfkeyle kararmıştı.

Başını yavaşça ondan yana çevirdi. Bir an sonra yutkundu.

Bir iki saniye boyunca, kahkahalar ve gevezelikler hışırdadı ikisinin etrafında mükemmel bir durgunluk adası Kadının kendisinden nefret etmeye başladığından şüpheleniyordu.

Nefret, dedi kendi kendine, kayıtsızlıktan daha iyidir. Ve Şu anda *kesinlikle* onu görüyordu. Karın kasları gerilmişti. Tuhaf bir his vardı içinde

Bu konuşma boyunca yayını geri çekti ve şimdi parmaklarının arasında gergin bir şekilde titriyordu.

"*Ama* Bayan Brightly... Size tüm bu insanlar hakkında bir şeyler anlatabilirim.

bu diğer beyefendiler çok saygın bir eşleşme arayışınızı kolaylaştıracak. Seçimlerinizi daraltmanıza yardımcı olabilirim. Dikkatinizi odaklayın. *Varlıklarınızı* en etkili şekilde kullanmanıza yardımcı olabilirim. hedef."

Başını hızla ona doğru çevirdi. Bakışları alaycılıkla parlıyordu.

"Ve tüm bunları kalbinizin iyiliği için mi yapacaksınız... Bay Redmond?"

"Kalp" kelimesini şüpheyle telaffuz etti. Onun bir kalbe sahip olup olmadığını sorgularcasına.

Bunu başını sallayarak ve kaşlarını çatarak takdir etti.

"Nadiren sadece kalbimin iyiliği için bir şeyler yaparım. Çünkü bunun neresinde mantık var? Ben bir mantık, amaç, planlama ve hedef adamıyım. Hepinizden şüpheleniyorum. insanlar bunu anlar, Bayan Brightly."

Anlamaya başlamıştı; alaycılık yumuşak yüz hatlarını sertleştirmişti. "Anlıyorum. Peki değerli bilgileriniz ne istiyorsunuz Bay Redmond?"

Gerginlik koptu; ok . "Bir öpücük."

Bölüm 4

Pekâlâ o zaman. Miles Redmond'un ne kadar hareketsiz kaldığına bakılırsa, onu şok ettiği kadar kendini de şok etmişti.

Ama sözlerini geri almadı ya da özür dilemedi. Onu izledi.

Cynthia işkencecisinin ölçüsünü almıştı: geniş omuzlu ve müthiş yapılıydı; kardeşi Lyon gibi zayıf değildi ama cüssesine göre beceriksiz de sayılmazdı. Elleri büyüktü; parmakları uzun ve uyluklarına karşı sessizdi. Çoğu erkeğin, onu etkilemeye yönelik sözler söylerken bile bir ceket düğmesini parmaklayarak ya da parmaklarını kalçalarına vurarak içsel meşguliyetlerini ele verdiğini öğrenmişti. Bu adam hareketsizdi ama doğal olmayan bir şekilde değil. Odaklanmanın getirdiği bir durgunluktan bu. Tüm odağı . Dikkati onu sarıyordu. İkisinden oluşan bir dünya yaratmıştı.

Bir de gözlükleri vardı ki, erkeklerde genellikle saçma bulurdu. Ama gözlüğün arkasındaki koyu renk gözlerde, insanın içine açılan kapılara özgü bir nitelik vardı.

Gizemli karanlık odalar: çağırırlar, gizlerler; davet ederler ve tedirgin ederler. Yüzü uzundu ve burnu... ne yazık ki en uygun görünen kelime anlamlıydı ve çenesi bir açölçerle çizilebilecek kadar zarif bir şekilde eklemelenmiş çizgilerden oluşuyordu.

Saçları koyu renkti ve

olması gerekenden daha ince ve uzun olan bu saçlar,

kesinlikle onun olması gereken şeyi içine alacak kadar yüksek bir alnın üzerine usulca düşüyordu.

çok sayıda son derece önemli düşünce.

Kendini savunmak için düşüncelerinde alaycı davranmıştı.

Ama ağızı... O yüzdeki şehvetli bir turistti: sert, geniş, ince çizilmiş. Tıpkı gözleri gibi, bir şeyler ima ediyordu. Özellikle de Miles Redmond'ın onu yemek tatmak ve misafirlerine eziyet etmek dışında başka amaçlar için de ustalıklarla kullandığını ima ediyordu. Yerli kadınları ve sefahati düşündü.

Adam onun incelemesini yarıda kesti. "Daha önce öpüldüğünüzü varsaymakta haklı mıyım Bayan Brightly?"

İşte yine ağzından çıktı: eziyet. Yine de bir tabak tatlı uzatan hiçbir uşağın sesi bu kadar yumuşak ve saygılı çıkmamıştı.

Bu yüzden gözlük takan erkeklerle hiç konuşmamış olmalı, diye düşündü karanlık bir şekilde. Kendini koruma içgüdü. Çünkü bu... bilim *adamı* -kelimeyi zihninde aşağılayıcı bir kelimeye dönüştürdü- bu zengin, tembel varis -bu son kelime üzerinde duraksadı, bugüne kadar en sevdiği kelimelerden biri olduğu için aşağılayıcı bir kelimeye dönüştürmekte tereddüt *etti*- onun hakkında hoş olmayan gerçeklerin kokusunu almıştı.

Yarı hayranlık duyuyordu. Anlaşılmakta baş döndürücü bir şey, tuhaf bir *rahatlama* vardı.

Ama sonra düşündü: Eğer o görebiliyorsa, *başka* kim görebilir?

Öyle mi?

Başını kısa bir süreliğine onun kara gözlerinden çevirdi, pencereyi bakışlar. Soğukkanlılığını toparlama çabası. Onun Bakışları, güneşin parıltısıyla aydınlanan bir görüntünün, gözlerinizi kapattıktan sonra gözünüzün önünde asılı kalması gibi, onun önünde asılı kalmış gibiydi.

O zaman karar verdi: sadece o. Sadece o görür.

Burada çok dikkatli davranması gerekecekti.

"Söylentilere göre siz bir beyefendiymişsiniz Bay Redmond. Onurlu bir adam." Sadece kendisine yardım etmenin saf zevki karşılığında ona yardım etmesi için gururunu okşamayı umuyordu.

Umutlarını kırdı.

"'Söylenti' mi?" Sesi eğlenmiş gibiydi. "Oh, bir *söylenti* kadar ilgi çekici bir şeye ilham verdiğimi hiç sanmıyorum, Bayan Brightly. Özellikle de *onur* konusunda. Lütfen

Yorucu. Çok iyi gidiyorduk. Söylemek her şeyi söyle ve biz de müzakerelerimize devam edelim."

İçini çekti ve sıkılmış gibi görünmeye özen gösterdi. "Pekâlâ, Bay Redmond. Söylemek istediğim şey şu. Bana yardım etmeyi teklif etme nedeninizi sorguluyorum. Benim kafa karışıklığım romantik ya da kaprisli bir mizaca *sahip olmadığınız*ı anladık. Ve bilgi karşılığında tek bir öpücük bana oldukça romantik geliyor.

-hatta tuhaf bir fikir."

Gülümsemesinin oluşması zaman aldı; yavaşça yayıldı; belli belirsiz yerleşti. Başını biraz yukarı kaldırdı.

"Tuhaf." Kelimeyi sanki alışılmadık bir tadı ve dokusu varmış gibi tekrarladı. Tuhaf bir şey.

Gözlerini aynı yavaşlıkla ona çevirdi. "*Beni* hiç öpmediniz, Bayan Brightly."

Cynthia nefes almayı bıraktı.

Gözleri buluştu ve birbirini tuttu. Sözleri alçakgönüllüydü, gerçekçiydi ve tamamen dehşet verici bir güvenden oluşuyordu. Sesi gözleriyle uyumluydu. Sesi omurgasının dibinde tuhaf bir şekilde hissetti; yırtık bir ipek ya da yanağına değen bir sakalın kıllı başlangıcı gibi, duyularının üzerinde hoş bir şekilde sıyrılan bir kenarı vardı. Korkunç şeyler söylese bile daha fazlasını duymak istiyordu. Nefesi hızla dışarı çıktı.

Ve şimdi korkuyordu. Redmond'un sesiyle sakalların başlangıcı arasında karşılaştırma yapabilmesinin nedeni, gecenin geç saatlerinde, balolardan sonra, heves ve tapınmayla titreyen genç erkekler ona öpücükler kondururken, kıllı, kısa bıyıkların narin yanaklarını okşadığını *hissetmiş* olmasıydı. Ama Cynthia'nın iyiliklerinde cimri davranmasının iki nedeni vardı: Beş parasız güzel bir kız, bir erkeği kol mesafesinde tutabilir ve iyi bir evlilik için sadece

Namusunun tamamen bozulmadığı bilindiği sürece.

Cynthia da öpülmekten pek hoşlanmıyordu.

Ama henüz hiçbir öpücük onun derin pragmatizmine ve kendini koruma duygusuna denk gelmemiştir.

Öfkesinin kabardığını hissetti. Gözlüklerine, söz düellosuna, delici gözlemlerine, servetine ve beğenmişliğine rağmen, bu da alttaki diğerleri gibiydi

deri:

Sadece güzel bir kadını öpmek istiyordu. *Onu* öpmek istedi.

Ve hiç şüphesiz hiçbir güzel kadın onu öpmeyi kabul etmezdi.

Blöfünü görmek üzereydi.

"Sizi öpmeden önce, Bay Redmond, verdiğiniz bilginin kalitesine bir kanıta ihtiyacım var."

Bay Redmond, kadının sözleri kaburgalarının arasına saplanmış gibi donakaldı.

Ha! Bir zafer anının farkındaydı.

Ama sonra düşünceli bir şekilde soluk aldı, başıyla onaylayarak soluğunu verdi ve çenesiyle, elinde tuttuğu çay fincanını bir yumurta gibi ezilebilir gösterecek kadar kaba saba, pahalı giyimli bir adama ince bir işaret yaptı. Geniş, lastik gibi ağzı kıpırdayan, kıpırdayan ve kıpırdayan Leydi Windermere'in sohbetinden keyif alıyormuş gibi yapıyordu hareketli bir şekilde.

"Lord Milthorpe"-Miles Redmond'un sesi sessiz ve özlüydü-"Blenheim Markisi, eski bir unvan.

Yılda yirmi bin pound." Kısa bir süre durakladı, sanki Cynthia'nın kalbinin bu heybetli figür karşısında çarpmasına izin vermek istercesine. "Akıllı yatırımcı -kutsal Mercury Kulübü'nün bir üyesi- babamı burada bulmayı umarak geldi ve babam dönene kadar burada kalacak. Dul bir adam. Biri Londra'da, diğeri Sussex'te iki büyük mülkü var. Başka bir evliliğe karşı değil. Ancak servet avcılarına karşı biraz şüpheli. Tercihi taşradan şehre. Yüzün kızarırsa yanlış olmaz. Köpeklerden bahset."

Başını yırtıcı bir hızla ona doğru çevirdi.

Tam zamanında, yüzündeki şaşkınlığı, umudu ve açlığı gördüğünü biliyordu.

Lanet adam.

Bu, tam da bilmeye umutsuzca ihtiyaç duyduğu türden bir Şeydi. Bu tür bir bilgiyle donanmış olsaydı işi ne kadar kolaylaşırdı.

İkisi de Lord Milthorpe'un porselen fincana sanki onu ezmek zorunda olduğunu biliyormuş gibi hüzünlü bir bakış atmasını izlediler

Sonunda sessiz bir n özür diledi. "En son zaman kızdınız Bayan Brightly?"

Miles aniden sordu, sesi gerçekten meraklıydı.

"Yüzünün kızarması," dedi sinirle, "saf aptalların işidir."

Kaşları çatıldı ve sanki kız Sokratik bir Şey söylemiş gibi başını salladı.

Umutsuzca elleriyle bir Şeyler yapmak istedi ve kendi çay fincanını o küçük, parlak masalardan birinin üzerinde, ulaşamayacağı bir yerde bıraktığı için lanet okudu. O kalın, durgun desenli, aristokrat halının karşısında başka bir küçük dünya vardı, Violet Redmond'un

Miles-Redmond'a layık Leydi Georgina'nın oturduğu yerde önemsiz bir Şey hakkında neşeyle gülüyordu.

Leydi Middlebough nedense iri kara gözleriyle Miles Redmond'ı izliyordu.

Ve yanan gözlü, altın saçlı bir adam Cynthia'ya bakmıyormuş gibi yapıyordu. Lord Argosy.

Ah! İlgisi . Miles'*m onun* hakkında ne bildiğini merak etti.

Lanet olsun.

Bakışlarını işkencecisine çevirdi. Kim baktı dayanılmaz derecede eğlenmişti. Onun dikkatinin yönünü grmşti. "Sizi öpmek istemiyorum Bay Redmond." Kadın sesinin duyunca dehşete kapıldı. "Ama yine de beni peeğini düşünüyorum."

Daha çok o yumuşak, gizlice eğlenen, kanlı, *kanlı* Güven.

Yr , dedi kendi kendine.

Ne yazık ki ayakları ve beyni şu anda iletişim halinde değildi.
Sosyal bir gülümseme maskesi takarak ona baktı.

Gözler, gözlükler, burun, ağız, boy: toplamı

Başka bir durumda olsa Miles Redmond'a bir kez daha bakmazdı.
Ama şimdi anlıyordu ki bu da tamamen onun kendine sahip oluşuyla ilgiliydi. Şimdi anlıyordu ki, eğer biri Miles Redmond'u fark etmiyorsa, bunun nedeni onun fark edilmek istememesiydi.

"Bu odadaki her erkek için size böyle bir liste verebilirim
Bayan Brightly. Sizin gibi birinin bunu nasıl kullanabileceğini bir düşünün." Hâlâ şeytani bir şekilde, sessizce neşeliydi. "Bunu paylaşmamak büyük bir kayıp gibi görünüyor. Bunun için fiyatımı belirttim. Onaylarsan anlaşmamızı hemen imzalarız. Kafanı sallarsan, bu işten tamamen vazgeçerim, ve mutlu avlar dilerim."

Cynthia'nın kalbi şimdi acıyla çarpıyordu. Ağız kurumuştı.

Bir öpücük. Bir öpücük tüm geleceğini güvence altına almasına yardımcı olabilir ya da adamın bu konuda sessiz kalacağına güvenilmezse itibarını kalıcı olarak sarsabilirdi. Üst kattaki ince çantasını ve banyodaki kızgın kadını ve Northumberland'de bir görev fikrini kabul etmeyi ya da büyük bir evlilik fikrinden vazgeçmeyi reddeden kendi gururu.

Miles ondan küçük, sabırsız, uyarıcı bir adım uzaklaştı.

İyi biri olacağına dair kendine söz vermişti. Fesatlık için parlak fırsatlar ortaya çıktığında fesatlığı körüklemeyecekti. Erkekleri onun için birbirlerini vurmaya teşvik etmemek için çok dikkatli olacaktı. Geçmişteki başarıları ne olursa olsun artık geleceğiyle kumar oynamayacağına dair kendine söz vermişti, çünkü kumar oynayacak çok az şeyi kalmıştı.

Gerçek ve mecazi anlamda.

Ama kumarın sürekli *onu* bulması onun suçu muydu?

. *Yapmayın.*

Başını eğerek kaderini mühürledi. "Oyuk," dedi hemen. Kelime alçak sesle emretti. Ve döndü ve odadan eriyerek çıktı.

Peki o zaman.

Adamın iri gövdesi, başka odaların da bulunduğu bir koridora açıldığını bildiği köşeyi döndü.

Gidişi o kadar yumuşak olmuştu ki, buna tanıklık etmek için kimse başını çevirmedi. Leydi Windermere konuşmaya devam etti. Lord Milthorpe'un çenesi bir rüzgar gülü gibi hafifçe pencereye doğru dönmüştü, sanki vücudu dışarıda olmayı çok istermiş gibiydi. Violet kuzeninin söylediği bir şeye kıkırdadı, kardeşinin misafirini öpmek üzere olduğu gerçeğinden merhametle habersizdi.

Ve Cynthia, kalbi göğsünde ağaçkakan şiddetiyle çarparak Miles'takip etmek üzere odadan çıktı.

Onu hiçbir yerde göremedi.

Ama birdenbire gırtlaktan gelen bir ses duydu. Yukarıda bahsedilen oyuk, temizlik için kaldırılmış bir heykelin durumu için oyulmuş bir yarım daire ya da varlıklı insanlar heykellere ne yapıyorsa. Kendisi de bir heykel gibi oraya sığdı.

Cynthia bunu yaparken kendini gözlemlemenin verdiği tuhaf bir hisle ona doğru gitti.

Onun önünde durdu.

Hem bir sığınak hem de yaklaşan bir fırtına gibi görünüyordu: siyah saçlar, siyah gözler, koyu renk palto, büyük eller ve kadın Bir an için kafası karıştı, tıpkı bir şahinin gölgesi tarafından güneş ışığının karartıldığını gören bir tarla faresi gibi.

Hiç tereddüt etmedi. İri ellerinden biri çok hafifçe kadının belinde durdu. Kadın kendini toparladı. Miles yüzünü aşağı indirirken o da yüzünü yukarı kaldırdı.

Miles neredeyse gülecekti.

Ne yapıyordu böyle? Bu *manevrada* kendini tanıyamadı. Kendisi tarafından öpölmek istemeyen bir kadını öperek tam olarak neyi kanıtlamayı ya da kazanmayı umuyordu? Diğerleri onun tarafından öpölmek isterken?

Ama az önce Cynthia Brightly'nin öpücükleri para birimi olarak kullanmaya istekli kanıtladığını düşünürsek, şimdi geri çekilmek sapkınca onursuz görünüyordu. Ya da kendine öyle söyledi. Bunu yapsa iyi olacaktı, hem de hemen.

Bu yüzden soğuk suya dalar gibi öpücüğe geldi ve dudaklarını hızla ona dokundurdu.

Oh, Tanrım.

Yumuşak. Yumuşak. Çok yumuşak.

Bu kelimenin ne kadar yetersiz olduğundan utanıyordu.

Gözleri nefes kesen bir arzuya karşı kapandı; elleri kadının belindeydi. Dudakları, dudaklarının hayal bile edilemeyecek kırılganlığında gezindi; yumuşak ve ılık nefesi onunkinin üzerinde gezindi. Başını bir daha kaldıramadı. Bir şekilde bu öpücük kendi yerçekimini yaratmıştı ve onun merhametine kalmıştı.

Farkındalık sonunda dürtüyü yakaladı: babasının saatini ve onu fethetmenin verdiği rahatlamayı .

gizem sonuçlarına değmişti. Cynthia'yı parçalarına ayırmak, bir kadının kalbinin onun içinde atıp atmadığını keşfetmek istiyordu. Onu anlarsa, gizemini çözerse, o zaman ona eziyet etmekten vazgeçecekti.

Ve bir öpücüğün bir kadını çözme gücünü biliyordu.

Sizi öpmek istemiyorum, Bay Redmond.

Onunla işi bittiğinde nasıl konuşacağını bile unutacaktı.

Ve böylece bir öpücük daha aldı. Ağzı onunkinin üzerinde bir tüy, bir buğu, bir fısıltı gibiydi; yine ve usulca, usulca dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Ona sadece dudaklarının buluşmasından, dudaklarını okşamasından bile bir dünya duyum elde edilebileceğini gösterdi; Vücudunun her yerinde bir his evreni olduğunu ima ediyordu. İç çekti, teslimiyetin eşiğini işaret eden o istemsiz, karşı konulmaz ses. Dudakları birbirinden ayrıldı; nefesi

onunkilere karıştı. Puslu mavi gözleri kapaklarının ardında kayboldu.

Oh, Tanrım.

Onu yutmak istiyordu. Yumuşaklığı, karanlığı ve ıslaklığı düşündü: dilinin onunkine dolanması, ıslak, erik tatlısı ağzı, bacaklarının arasında toplanan misk kokulu nem, göğüslerinin ellerine verdiği ipek ve meme uçlarının dantelli ipeği, yuvarlak kalçaları. *Al, al, al*. Elleri açgözlüydü; istiyorlardı; onu zorluyorlardı. Aleti kabardı, sızladı. Delirmişti.

Kendisine kalan bir parça akıl, bir şekilde o yolun bataklık olduğunu biliyordu.

İstemesine, istemesine, *istemesine* rağmen, onu usulca öpmekten başka bir şey yapmadı.

Dudakları dans etti ve nefesleri birbirinin üzerinde dans etti; yine de diliyle onunkini ihlal etmedi. Elleri, zar zor da olsa, onun kontrolünde kaldı ve kadının belinin durdu.

Ama şimdi bedenleri arasında hiçbir boşluk kalmamıştı. Adamın soluduğu, hissettiği tek şey oydu; dünyası sabun, misk, kadın, sıcaklık, esneklik ve yumuşaklıktı. Günlük elbisesinin narin muslin kumaşının altındaki karnı, adamın nanken pantolonunun hapsettiği vahşi ereksiyona sürtündü. Mutluluk bıçakladı; göğüs kafesi zıpladı; zevk nefesi onun. Öpücükler arasında saçma bir şekilde onun adını mırıldandığını duydu: *Cynthia*. Delilik, delilik.

Başı ağır ağır geriye eğildi; adamın dudakları dudaklarından boğazının ipeğine, nabzının attığı yere kaydı. Nefesi, sıcak ve hızlı bir şekilde saçlarına, kulağına hücum etti ve Tanrım, onu şimdi oyukta almak, elbisesini kaldırıp içine dalmak mantıklı görünmeye başladı.

Bu sırada Cynthia'nın elleri açıldı ve bir saniyeliğine aralarında kelebekler gibi uçtu. Sonra düz bir şekilde yere indi, çok hafifçe, gömleğine karşı.

Ona dokunmak ya da onu itmek konusunda kararsız görünüyordu.

Şüphe bir ıstıraptı; ona bir kazık saplıyordu. Onu akıl sağlığının yüzeyine kadar yırttı.

Başını kaldırdı, ellerini kaldırdı ve sanki kadın onu tabancayla soyan bir haydutmuş gibi havada tuttu ve oyuğun duvarına kadar geri adım attı. sırtını destekledi.

Yavaşça ellerini iki yanına indirdi.

Ve nefes aldı. İçeri ve dışarı. Aldı ve . Her yeni nefes onu dengeye biraz daha yaklaştırıyor ve unutulmaktan biraz daha uzaklaştırıyordu. Bunu hem hoş karşılıyor hem de içerliyordu.

Henüz ona bakmayı reddetti. O anda dakikaların ya da sonsuzluğun geçmiş olabileceğini düşündü. bilebilirdi. Bunun yerine, düzen ve anlam içgüdüleriyle zamanın nasıl geçtiğine dair ipuçları aradı. Yakındaki odada sohbet hâlâ uğulduyordu. Başını kaldırdı ve Lord Milthorpe'un salonun penceresinde güneş tutulması gibi belirdiğini gördü, hâlâ Lady Windermere'in

monolog. Miles pencerenin dışındaki ağaçların dantelli çıkıntısından kararan mavi gökyüzünün parçalarını görebiliyordu. O zaman hâlâ gün ışığı vardı.

Tek bir pratik hareketle ceketini sallayarak pantolonundaki hala korkunç gizledi ve saatini cebinden çıkardı. cebindeydi. Hâlâ beceriksiz olan elleriyle beceriksizce açtı, artık Cynthia'ya dokunmadıkları için kızgın olan elleriyle.

Cesur bir yalancı gibi suçlayıcı bir tavırla kadrana baktı.

İbreler ve Roma rakamları bir dakikadan daha az bir süre geçtiğini gösteriyordu.

Sonunda Cynthia'ya bakma riskini göze aldı.

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirdi. İndirdiği kirpiklerinin arasından gözleri parlıyordu. Başını toplanma seslerine doğru çevirdi; kasıtlı olarak onun bakışlarından kaçınıyordu. Birkaç dakika önce ona dokunmak ya da itmek için kaldırdığı elleri şimdi saklanmış, utangaç çocuklar gibi eteğinin içinde sıkıca kıvrılmıştı.

Vücudunu hareketsiz tutuyor gibiydi. Zekice. Sanki artık ona güvenmiyor ya da onu tanıımıyormuş gibi.

Cynthia ona doğru döndü ve gözlerini kırptırdı, sanki Bakışlarının gücü fizikseldi. Gözlerini diktiler. Miles parmaklarının arkasını yüzüne doğru kaldırdı ve dalgınca elmacık kemiklerine sıcak rengin bulaştığı yeri gösterdi.

Farkında olmadan onu yansıttı, eli yukarı doğru kayarak yüzüne dokundu. Kaşlarını daha derinden çattı, sanki bu sıcaklık onu şaşırtmış ve utandırmıştı.

Şaşkınlığı ona saçma bir şey ve bunu kibarca ve ciddiyetle söyledi.

"Teşekkür ederim, Bayan Brightly."

Oh, Tanrı aşkına.

Gözleri irileşti. Ama sonra... eğer sözleri bakışlarına azar azar belli bir miktar... *yaramazlık?*... geri getirmediyse lanet .

Söylediğim çok saçma bir şeydi.

Ve sinir bozucu, büyülu bir an için gülümsemelerini paylaştılar ve o anda Miles ayaklarının altındaki zeminin açıldığını, aşağıda, yukarıda ve her yerde sonsuz bir parlaklık olduğunu hissetti.

"Bir şey değil, Bay Redmond," dedi sonunda yumuşak bir sesle.

Gülümsemeleri genişledi. Bir içgüdü Miles'ın gözlerini aniden başka yöne çevirmesine neden oldu. Çünkü birdenbire gülümsemesi neredeyse fiziksel bir acıya dönüşmüştü. Ve bir sessizlik daha oldu.

"Pekala. Bu iki hafta içinde burada bulunan diğer beyefendiler hakkında bilgi almak için sabırsızlanıyorum, Mr. Redmond."

Onun reveransını izledi - ve ne kadar ironik bir reveranstı bu -Cızırtılı bir pelerini silkeliyormuş gibi omuzlarını silkeler ve konuklara katılmak için döner.

Kız bir kez daha gözden kaybolup, kibar konuşmalarla gizlenmiş, birbirinden çok farklı arzuları ve gündemleri olan insanlarla dolu o odaya geri döndüğünde, onun kayboluşunu izlerken hissettiği paniğin garip, belli belirsiz bir yankısını hissetti onu ilk gördüğü anda balo salonuna girmişti. Sanki

Onu bir daha göremezse içindeki bir şey tehlikeye girecekti.

Parmak eklemlerini kaldırdı ve dudaklarına bastırdı; hala sıcaktılar.

Bir öpücükle onu parçalara ayırmak istemişti. O zaman nasıl oldu da

Parçalara mı ayrılacak?

Düşünceli ve garip bir şekilde yorgun bir halde, o öpücüğün tüm sıcaklığı geçene kadar parmak eklemlerini dudaklarına dayayarak oyukta kaldı.

Bölüm 5

Cynthia salona geri döndü ve bir masanın önünde durdu. Beyaz bir atın yakışıklı James Ward portresi. Gülümsemesi bir maskeli balo maskesi kadar hareketsiz ve ondan ayrı hissettiriyordu. Ve yine de bu öpücük, başka hiçbir öpücüğün yapamadığı gibi devam etti: teninin kızarması ve kalbinin atışıyla.

Birkaç derin nefes bunu halledecekti. Atı inceledi ve derin nefesler aldı.

Violet merakla başını kaldırdı, Cynthia'nın sabit gülümsemesini gördü, ona kendi gülümsemesini verdi ve konuşmasına geri döndü.

Nefes alış verişini ve kalbini sabit tutan Cynthia, tüm dikkatini Blenheim Kontu Lord Milthorpe'a yöneltti ve onu inceledi.

Lord Milthorpe keskin hatlardan oluşuyordu: omuzları uzun dikey bir raf, omurgası basık ve gergin, saçları sırik gibi, çelik grisi, kulaklarının arkasında kalacak şekilde eğitilmişti. Onunla ilgili tek yumuşak şey, yuvarlak olan ve gövdesinden bağımsızmış gibi kucağına oturan göbeğiydi. Kalçaları güvensizlikle cılız sandalyesinin en ucunu işgal ; oldukça mantıklı bir şekilde, eğer Örümcek gibi bir şey altında çıraya dönüşüyordu. Ellerinden uyku sancıları çeken tüysüz bir yaratık gibi dizinin üstünde seğiriyordu; gevşek bir silindir şeklinde kıvrılmış olan diğeri ise görünmez bir tüfeğin dipçliğini kavırıyor gibiydi.

Cynthia onun köpeği ve silahı olmadan kendini çıplak hissettiğinden ve bunların yokluğunda elleriyle ne yapacağına dair en ufak bir fikri olmadığından emindi. İnsan kendini çıplak hissettiğinde rahatça sohbet etmenin zor olacağını sempatiyle düşündü.

Çay fincanına ne olduğunu merak etti. Şimdi kayıptı. Belki de bir uşak güvenliğinden endişe ederek onu götürmüştü.

Yirmi bin pound.

Miles Redmond'ın can , bilgilendirici gerçekler listesini test etme zamanı gelmişti. Sürekli bir nefes aldı. Döndü ve Biraz.

Ve kararlı bir şekilde Lord Milthorpe'a parladı.

Lord Milthorpe sanki uzaktan bir av borusu gibi dondu kaldı. Hafifçe kaşlarını çatı.

Sonra dikkatlice başını çevirerek etrafı taradı. farkındalığını rahatsız eden şeyin kaynağını bulmak için sosyal ormanı gevezelik ediyordu.

Kendisini Cynthia'nın ışıltılı ilgisine sabitlenmiş bulunca irkildi.

Cynthia anında gözlerini yere indirdi. Merak uyandıran önemli bir saniyenin geçmesine izin sonra ağırbaşlı bir şekilde Çekingen bir tavırla gözlerini tekrar yukarı dikti -ama tamamen yukarı değil: bunun yerine bakışlarını kirpiklerinin kabarık ve alçalmış tentesi arasından ona yöneltti.

Sadece bu bakış bile geçmişte üç şiire ilham vermişti.

Lord Milthorpe'un kaşları çatıldı ve dudakları aralandı.

Resmen şaşkına dönmüştü.

İyi ve güzel. Sırada ne var? Bir allık, diye düşündü çabucak. Redmond, yanaklara kız gibi bir renk gelmesinin yanlış olmayacağını söylemişti. Nasıl kızarılır...

Miles Redmond tam o sırada tekrar odaya girdi ve onu fark ettiğine dair belirti göstermedi. Onun geniş sırtının odanın öbür ucundaki kız kardeşine doğru ilerleyişini izledi. Miles Redmond'un ağzını tekrar sertçe ağzında hissetti, ereksiyonunun sert kabarıklığı karnına baskı yapıyordu, meme uçları

ceketinin düğmelerini fırçalayarak-

Whoosh. Tüm vücudu anında alev aldı. Isı kol ve bacaklarından yanaklarına doğru kükredi. *Gözleri*

gerçekten yanmış hissettim.

Belli ki bu korkunç bir hataydı. Kıpırmızı ve lekeli olduğuna şüphe yoktu, bu da Lord Milthorpe'u büyülemekten çok korkutacaktı.

Lord Milthorpe onun ani ve dramatik renk değişimi karşısında şaşkın görünüyordu; asi kaşları dalgalandı.

Cynthia resimdeki atın narin ve sevecen bir hassasiyetle işlenmiş dizginlerini inceledi ve yüzünün soğumasını diledi.

Tekrar kafasını kaldırdığında Milthorpe'un ağzı Sanki konuşmak istiyormuş gibi tekrar biraz ayrıldı. O şekilde kaldı, hava almak için açılmış bir vasistas gibi. Tekrar kapattı. Öne, ona doğru eğildi ve tekrar açtı. Sonra tekrar kapattı.

Oh, Tanrı aşkına.

Onu kurtardı. Kadın mesafeyi birkaç adımda kapattı. Adam irkilerek ayağa kalkmak istedi ama kadın ona "lütfen yapma" diyerek sandalyesine geri dönmesini işaret etti. Zahmet etme!" diye küçük bir el salladı ve yanındaki cılız sandalyeye yerleşti.

"Merak ettim Lord Milthorpe," dedi fısıltıdan farksız bir sesle, "sizden bir fikir alabilir miyim?"

Kadın oturduğunda, adam başını ondan yana çevirdi. Sanki doğrudan ona bakmak retinalarını yakacakmış gibi. Hafifçe titriyor gibi görünüyordu.

"Ev partilerinden mi?" Sonunda öyle acımasız bir mizahla ve genellikle gerekli olduğu düşünülen incelikleri umursamadan söyledi ki, Cynthia ondan hoşlanmaya başladı.

Gülümsemesini gizlemek için parmaklarının ucuyla ağzını kapattı. "Oh! Ev partilerini..." Burnunu biraz kırıştırdı. "...sıkıcı mı?" Sesi biraz

Yaramaz bir sessizlik, son kelime bir fısıltı, sırlara bir davet. Ona doğru eğildi; göğsü, o açıyla, bakması için bir davetiye çıkarıyordu.

Gözlerini cesurca ona çevirdi. Bakışları hemen kızın göğüslerinin solgun ve cömert kabarıklığına kaydı ve anında kızın yüzüne geri döndü.

Ruddiness'inin altında lekelenme sırası *ondaydı*.

"Artık değil." Sözler nezaketsizdi ama çarpık bir gülümsemeyle söylenmişti. Bu onun anlamını açık ve o anı muzaffer kılıyordu:

Lord Milthorpe resmen *uçuyordu*.

"Ev partilerini de katlanılabilir buluyorum. Şimdi, ." Gözleri ona doğru parıladı.

Lord Milthorpe'un gülümsemesi kayboldu. Şaşkın ve büyülenmiş görünüyordu.

"Ama burada bulunan onca insan arasında," diye ekledi pragmatik bir şekilde, "belirli bir konuda bana en iyi tavsiyeyi sizin verebileceğinizi düşündüm. Umarım sizden biraz pratik tavsiye rica etmemin bir sakıncası yoktur, efendim."

"Herhangi bir konuda yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım, Bayan Brightly," dedi sessiz bir coşkuyla. Gözleri tekrar aşağıya, kadının karlı göğsüne kaydı; kurşuna dizilmiş bir köpek gibi onları tekrar yüzüne doğru çekti.

"Şey, mesele şu, efendim. Bir köpeğe sahip olmak isteyebileceğimi düşündüm... yani, bir köpeğim olsun isterdim. Siz de bana ülkeyi ve köpekleri tanıyan ve benim gibi bir kıza nasıl bir köpek alabileceği konusunda öneride bulunabilecek bir beyefendi gibi geldiniz."

Lord Milthorpe'un dar mavi gözleri kocaman açıldı. Sonra gökyüzüne doğru kısa bir bakış attı, belki de kabul edilen bir dua için sessiz bir teşekkür etti, mutlu bir şekilde içini çekti ve tüm koltuğu için geriye doğru kayarak kalçasını sandalyeye kesin bir şekilde bağladı. Sandalye uzun ve korkulu bir inilti çıkardı. Milthorpe bunu fark etmemiş gibiydi.

"Bir köpek mi? Taşralı bir kız mısınız, Bayan Brightly? Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama tavırlarınız o kadar güzel ve teniniz o kadar ki sanki daha önce hiç aşağılara ayak basmamış, silah ya da ok ve yay tutmamışsınız gibi görünüyorsunuz. Ateş eder misiniz?"

Pencerenin yanında bir boğaz temizlendi. Daha dönmeden kim olduğunu anlamıştı.

Görünüşe göre Miles Redmond, Leydi Georgina'yı -sarsıcı servetin, utangaç gülümsemenin sahibini- ayırmayı başarmıştı, Uygun bir soyağacı ve başının tepesine lanetli bir hale gibi dolanmış mısır ile diğer kadınlardan ayrılıyor ve başını dikkatle onunkinin üzerine eğerek onu pencereye doğru yönlendiriyordu. Leydi Georgina hareketliydi, beyaz elleri önünde çırpınıyor, küçük pembe ağzı hareket ediyordu

Hızla. Miles Redmond'ın duruşuyla ilgili her şey dikkatle izlendiğini gösteriyordu. Cynthia, Leydi Georgina'nın nasıl hissetmesi gerektiğini biliyordu: bu ilginin bütünüyle içindeydi. Adamın şık, koyu renk kafasından bir ışık süzüldü. Adam eliyle bir işaret yaptı: o anda Cynthia belinde hâlâ bir el izi hissettiğini sandı ve nefesi kesildi.

Cynthia'nın aklına Miles Redmond'ı aramak geldi. "yakışıklı" aslında saçma olmazdı. Bunun farkına varması ona hile gibi geldi. Ona ettiği, istediği zaman esnetebileceği ya da kılıfına sokabileceği bir güç olarak.

Milthorpe'un sorusuna cevap vermek için kendini zorladı. Gerçekte nasıl bir kız olduğunu söyleyemezdi. artık. Taşrada yaşamıştı; o döneme tüm parlak anıları karanlık anılarla sınırlanmıştı. Şehirde geçirdiği zamanı çok sevmişti: baş döndürücü sosyal koşuşturma, kendi gücünün baş döndürücü hissi.

Çoğunlukla huzur, kesinlik, kalıcılık ve sağlıklı bir şekilde şingirdayan bir retikül istiyordu ve bunları nerede bulursa alacaktı.

"Ben... Ben taşrada çok zaman geçirdim, Lord Milthorpe. Ama hayat beni sürekli Londra'da buluyor ve Londra her zaman kalabalık ve gürültülü, sizce de öyle değil mi?" Sanki diğerlerini gücendirmekten korktuğu için kulak misafiri olmalarını istemiyormuş gibi odaya bir bakış fırlattı. "Arkadaş olarak iyi bir köpeğe sahip olmanın bir zevk olacağını düşündüm."

Küçük bir ışık parıltısı gözüne çarptı: gözlüklerden yansıyan güneş ışığı. Dinliyordu. Miles Redmond dinliyordu.

Omuzlarının açısı neredeyse hiç değişmemişti ama gözlükleri onu vermişti. Ve başının arkası tuhaf bir şekilde tetikte görünüyordu.

Lord Milthorpe konuşuyordu. "...oh! Ama o güzel bir dişi spaniel-Eleanor, onun adı. Ona Aquitaine'li Eleanor'un adı verildi. Babası ondan üç güzel yavru aldı, ve ondan iki yavrum kaldı. İkisi de küçük sürtükler."

Bunu Cynthia'nın kulak memesine yöneltti. Hâlâ Cynthia'nın şaşırtıcı güzelliğine alışmaya gibiydi.

İyi de olmuştu, çünkü zihni bir anda Lord Milthorpe'un spaniel cinsi köpeğinin Aquitaine'li Eleanor'un spaniel cinsi köpeğine "yavruladığına" dair rahatsız edici derecede canlı görüntülerle dolmuştu. Yüz hatları buna tamamen hazırlıksızdı ve donup kaldı.

Yine bir boğaz temizlendi.

Milthorpe ona tekrar baktığında kendini toparlamıştı. "Yavru köpekler çok hoş! Sizi tebrik ederim efendim. Ne kadar şanslısınız."

Ona gülümsedi. Ön dişlerinden biri tamamen griydi, kilise bahçesindeki küçük bir mezar taşı gibi. Ona bakmamaya çalıştı. En azından adamın dişleri tamdı.

Gözleri tekrar kulak memesinin göreceli güvenliğine çekildi.

"Size... Eleanor'un bir yavru vermekten memnuniyet duyarım, Bayan Brightly."

"Oh, bunu *yapar* mısın?" diye nefes aldı, sonra ona doğru çok az eğildi. Durakladı, koluna dokunacakmış gibi bir elini uzattı ve aniden geri çekti,

Çünkü bu, onun saldıran bir kurdun önündeki tavşan gibi hareketsiz kalmasına neden oldu. Gözleri tekrar kızın göğüs dekoltesine kaydı ve sonra tekrar yüzüne döndü. "Eğer öyle olsaydı - eğer öyle olsaydı - ona sizin adınızı vermekten memnuniyet duyardım. Ona Lord adını verebilirim.

Milthorpe."

Pencerenin yanında belirgin bir öksürük duyuldu. Cynthia o yöne doğru bir bakış attı ve Miles Redmond'ın yumruğunu ihtiyatlı bir şekilde ağzına götürdüğünü gördü.

Bunu biliyordu! Lanet adam *kahkahasını* bastırmıştı.

Ve cehennem dişleri, aniden kendi dişlerinden birini bastırma ihtiyacı duydu.

Dikkatini Milthorpe'un üzerinde tutuyordu. Köpeklerden bahsetmek onu rahatlatmıştı ve kadının göğüs dekoltesi onu neşelendirmişti ve şimdi onun gözlerinin içine bakacak kadar cesurdu

gözleri. Ne kadar büyük bir yüzü var, diye düşündü. Cebelitarık kadar büyük ve İngiliz ve neredeyse vücudu kadar dikdörtgen.

Doğrusu sade biri olarak tanımlanamazdı. Yakışıklı da değildi. Nazik gözleri vardı.

Ve yılda 20.000 pound.

"Belki de bunun yerine bir köpeğe Monty adını vermeyi düşünürsünüz, Bayan Brightly." Bu cesur ve umut dolu şaka için sesini alçaltmıştı. "Monty benim gerçek adım."

Lord Milthorpe için iyi olmuş, diye düşünmekten kendini alamadı. Belli ki pratik yapmamıştı ama flört etme konusunda makul bir iş çıkarıyordu. O da bunu onayladı.

"Oh! Ona seve seve Monty adını verirdim..." Adının kullanılması üzerine utangaç bir şekilde başını eğdi. "Sakıncası yoksa a-a-" Kelimenin ağzından çıkması onun kadar kolay olmadı. dilini tercih etmişti. "-senin adınla dolaşan kaltak. Çünkü bütün yavruların sürtükler?"

Milthorpe şaşkına dönmüş gibiydi. Sonra ağzını açtı ve hırıltılı bir ses çıkardı. Cynthia'nın bunun kullanılmamaktan paslanmış bir kahkaha olduğunu anlaması bir an aldı.

"Bu doğru! *George* adına, Bayan Brightly. Sadece küçük sürtükler kaldı!"

Onu cesaretlendirmek için kıkırdadı, bu da her kafanın biraz o tarafa dönmesine neden oldu, çünkü bir étude, bir minuet, bir kıkırdaması vardı ve bunu duyan herkesi ona yakın olmak için huzursuz ediyordu.

Ve Cynthia'nın hiçbir önemli şey kaçmadığı için, Lord Argosy'nin bakışlarının onun üzerinde oyalandığını gördü.

Spekülatif bir şekilde. Miles ona bakmak için hiç dönmemişti ve Leydi Georgina hâlâ konuşuyordu. Ama adam çok ama çok hareketsizdi.

Lord Milthorpe mutlulukla içini çekti. "Oh, Daisy , Bayan Brightly. Eğer yavrularımdan birini alırsanız. Dişinin adını Daisy ya da ona benzer bir isim koy. Belki yakında bir gün yavruları görmek için Milthorpe Crest'i ziyaret ederek beni onurlandırabilirsiniz."

Ah. Bu onun için *çok* cesurcaydı. Onun için çok umut verici. Ama burada, elinde sopasıyla orkestranın başında duran bir şef gibi durumu idare etmesi gerekiyordu. Kemanları bir araya getirmenin zamanı gelmemişti. bayıltıcı bir kreşendo. Bir kez daha kekeleyerek utangaçlığa çekilme vakti gelmişti.

"Sanırım bundan hoşlanmalıyım... Monty."

Kadın onun adını kullandığında daha da kızardı. Elleri biraz daha sessizleşmişti. Onunla konuşurken daha az yalnızdı. Nedense bu onu memnun ediyordu.

"İsterseniz Redmond House'daki park alanında biraz atış yapabiliriz Bayan Brightly. Miles ile konuşacağım ve bir grupta atış yapmaya gideceğiz. Çekim yapıyorsun, değil mi? Geçen yıl bir partiyi dışarı çıkarmıştım ve atış yapmıştık. neredeyse bir saman yığını kadar çok keklik yığdılar."

Gülümsemesi dondu. Erkekler bir şeyleri vurmaya çok hevesli, diye düşündü. Orman tavuğu. Birbirlerini.

"Bu kadar yüksek mi? Gerçekten de yetenekli bir avcı olmalısın.

Atış yapmak bir zevk olacaktır." Atıcı *olup* olmadığı sorusunu neşeyle duymazdan geldi. Biri kaldırdı, doğrulttu ve tetiği çekti. Ne kadar zor olabilir ki? O yapardı hayatındaki birçok zor durumun üstesinden geldi. O Lord Milthorpe'u etkilemek ateş etmesi gerekirse, bunu başarabilirdi.

Keskin bir hareket oldu: Miles Redmond'ın sırtı Sanki bir kuklacı onu dikleştirmiş gibi aniden doğruldu. Neredeyse inanılması güç bir neşe *görebiliyordu*. kafasının arkasından yayılıyordu.

Leydi Georgina başını çok çekici bir şekilde eğmişti ve konuşurken bir şeyler sayıyor gibiydi - belki de Bir elinin parmağıyla diğerini saymasına bakılırsa, kendisiyle ilgili çok sevdiği şeyler vardı. Gözleri berrak ve büyüleyici bir şekilde soyutlanmıştı.

Cynthia, "Spaniel köpeğimin adını Leydi Georgina koyacağım," diye düşündü.

"Lord Milthorpe, korkarım sohbetinizin tadını çıkarırken ev sahibem Bayan Violet Redmond'ı ihmal ettim, kendisi çok değerli bir dostumdur. Beni mazur görür müsünüz? Tavsiyeniz için çok teşekkür ederim. Umarım bu iki hafta boyunca köpekler hakkında daha çok konuşuruz. Belki yarın piknik sırasında."

"Umarım öyle olur." Adam gülümsedi. İyimser bir şekilde, gri dişinin sadece diğer dişlerini daha beyaz göstermeye yaradığına karar verdi. "Benim için bir zevk olacak Bayan Brightly."

Cynthia başını ağırbaşlı bir şekilde eğdi, Milthorpe'a zarif bir şekilde reverans yaptı ve Violet'e doğru ilerledi. Lord Argosy'nin yanında duruyordu. Lord Argosy, heyecanla indirdiği göz kapaklarının ardından sabit bir şekilde onun odadaki ilerleyişini izliyordu.

Milthorpe'un aksine, Lord Argosy'koyu renk gözleri tembel bir güven, duruşu rahat bir zarafet, gülümsemesi gevşek Koyu sarı saçlarının sarmalları gibi şehvetli ve tek kaş. Ona bakmakta hiç zorlanmıyordu. Argosy ev partilerinde oldukça rahat olan biriydi. Ya da herhangi bir yerde, gerçekten. Onun gibiler her evde, her koşulda hoş karşılanacaklarına inanırlardı ve o da

Bu inancın doğurduğu rahat tavırlarla dünyada dolaştı.

Çok çekici, çok kayıtsız, çok çıldırtıcı.

Cynthia onu görmemiş gibi davrandı. Dünyadaki Lord Argosy'lere yapılan da tam olarak buydu. Bu onların ilgisini çeken bir jilet gibiydi.

Onların ilgisini çek ve onları arzulu bırak, diye düşündü. Ve eğer mümkünse, erkekleri onun için birbirlerini öldürmeye teşvik etmekten kaçınmalıydı.

Utangaç Milthorpe'u ve onun ölü sülün yığının ve tabancayla nişan alan diğer adamları düşündü ve kollarının tüyleri diken diken oldu.

Bölüm 6

Sabahın geç saatlerinde topluca yola çıktılar, hanımlar sıcağa karşı çeşitli şık başlıklar takmışlardı, beyler paltolarının içinde kibarca terliyordular, uşaklar arkalarında Yiyeceklerle dolu sepetleri, peçeteleri ve tabakları sallayarak içeride birazcık tıngırdadı.

Partinin varış noktası Redmond arazisinden geçen ve bir noktada Ouse nehrine döküldüğü söylenen bir akarsuydu. Ayrıca iddiaya göre bu dere sonra Eversea toprakları üzerinde dolanırdı. Bunun sembolizmi, Sussex'in Pennyroyal Green antik kentinde yaşayan hiç kimse için kaybolmamıştı, çünkü Everseas ve Redmonds, Saksonların Romalılarla karşılaşmasından bu yana tarihlerini harmanlamışlardı.

Ancak gölgelik ağaçlar vaat edilmişti ve Cynthia onları uzaktan görebiliyordu.

Buketler: devasa meşe ve kayın ağaçları, ceviz ve dişbudak, Suyu kaplayan dantelli söğütler. Miles'in tahmin ettiği gibi aşırı sıcaklar yağmur getirirse, söğütlerin altında ya da araziye serpiştirilmiş çeşitli çardaklarda barınılabilirdi. Genel olarak bir yağmur fırtınasının romantik olacağı konusunda hemfikirdi.

Cynthia sessizce ama şiddetle karşı çıktı.

Şirketin geri kalanı çizme, bone ve giysilerini değiştirecek maddi güce sahipti.

sıçrayıp çamurlanmaları ya da başka bir şekilde mahvolmaları durumunda. O yapmadı. Bununla birlikte, parti süresince Violet'in abigail'ini kullandı ve kız yetenekliydi. Elbisenin etek uçlarındaki lekeleri süngerle temizledi.

uyuşuk dantelleri ve bazı beyaz eşyalarına yeniden parlaklık kazandırdı.

Ama Abigail'in yürüyüş botları konusunda yapabileceği pek bir şey yoktu. Toprağı onların arasından hissetmeye başlamıştı. Belki de bir çöp arabasında taşınmak için ısrar edebilir. Northumberland'deki banyo sandalyesindeki vahşi kadın gibi.

Ah, ama bu asla . Ona olmaz. Gün içinde kendine bunu söylemek daha kolaydı. Dün gece eski rüyası onu uyandırmıştı ve bu sabah aynada, göz kapaklarının soluk ve gözlerinin altındaki soluk mavi gölgede bunun sonuçlarını görmüştü.

Şimdi onlar yürürken, Leydi Georgina' soluk altın rengi başı önünde sallanıyordu. Düzgünce sarılmış örgü Cynthia, başının arkasına tutturulan şeyin bir hedefe benzediğine karar verdi. Bakışlarını bir dart olarak hayal ederek kendini eğlendirdi ve bunun adil olmadığını kabul etti. Kendi kendine

Eğer ortada *beğenilecek* bir şey olsaydı, Leydi Georgina'yı mutluluk duyardı. Dün gece, yemekten sonra, Georgina'nın sohbeti öncelikle hayranlık uyandıran şeylerden oluşuyordu: elbiseler, saç modelleri, diğer kadınların söylediği esprili şeyler.

Öncelikle kendisiyle konuşulduğunda . Çok iyi dinlerdi. O kadar kibar ve nazikti ki kişiliği hakkında bir fikir edinmek zordu.

Leydi Georgina'nın yanında, oldukça uzun boylu Miles Redmond kendinden emin, zarif ve kolay adımlarla yürüyordu, sanki dünya ve bu mülk onun için dikilmiş bir palto gibiydi. Şapkasının altındaki saçları, esintinin kaldırabileceği kadar uzundu. Beyaz muslin yürüyüş elbisesi içinde bir çiçek gibi duran Leydi Georgina ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

Nuh'un gemisi haline gelmemişti, ancak kadınlı erkekli yan yana yürüyordu; grup çimlerin üzerinde rahat bir düzende ilerliyordu, tıpkı bir

İlk atış yapıldıktan sonra bilardo topları etrafa saçıldı. Ama çeşitli pozisyonlar için ince bir çekişme yaşanıyordu. Cynthia'nın arkasında bir gölge belirdi ve dikdörtgen Lord Milthorpe yakışıklılığın üstesinden gelirken güneş kısa bir süre için karardı.

genç Lord Argosy'ye rastgele yaklaşıyordu.

ona yetişmek için dışarı çıktı. Onu göz ucuyla görmüştü ve onun için can atıyordu ama ne yazık ki Milthorpe önce davranmıştı.

Argosy'ye kayıtsızlığın para getirmediğini söyleyebilirdi.

Argosy biraz geri çekilmek zorunda kaldı.

Violet ve Jonathan, neşeyle gülüyorlardı.

Çimenlerin üzerinde dört tekerlekli bir araba kadar sağlam adımlarla yürüyen dul Leydi Windermere ve bordo renkli günlük elbisesiyle çimenlerin üzerinde ince yaylı bir barouche gibi süzülen yakışıklı, evli Leydi Middlebough'a düşünceli bir şekilde eşlik ederken bir şeyler söyledi.

Milthorpe, "Sizin için doğru köpeğin hangisi olduğunu düşünüyordum Bayan Brightly," diye söze girdi.

"Beni mi düşünüyordunuz, efendim? , benim için bir köpek mi?"

Al yanakları dut gibi kızardı. Ah! Çok iyi.

Yani her iki ifade de açıkça doğrudu. Ama soğukkanlılığını korudu. Lord Milthorpe için köpekler ciddi bir konuydu.

"Pek çok muhteşem cins var ama ben bir köpeğin kişinin kişiliğine uygun olması gerektiğine inanıyorum. Ve söz konusu siz olduğunuzda, Bayan Brightly, karar veremiyorum," ellerini ceplerine soktu, "bir Sussex spaniel... ya da bir tazı arasında."

Miles Redmond onun önünde, bir çalılığın yaprağına tünemiş bir şeyi işaret için adımlarını yavaşlattı. Sonra durdu ve ona doğru yaklaştı. Leydi Georgina onun işaret ettiği yere baktı ve ağzıyla bir O şekli yaptı. "Bay Georgina.

Redmond! Bu çok *ilginç*," diye .

İlginç olan neydi? Bir solucan mı? Sinek mi? Bir örümcek mi?

Miles Redmond'un Leydi Georgina'ya verdiği cevapta geçen kelimeler aklına gelen tek kelime, "...çiftleşme," oldu.

Cynthia odağını aniden Lord Milthorpe'a çevirdi ve kendini daha sıcak hissetti.

"İki ırka nasıl indirgediniz Lord Milthorpe?" diye sordu.

"Şey." Boğazını temizledi. "Spaniel daha ziyade Bana seni hatırlattı, çünkü yakışıklı, uzun, ipeksi bir görünüşü var-" Bu kulağa umut verici geliyordu!

"-Karaciğer rengi kulaklar."

İrkilen Cynthia'nın eli kulağına gitti.

Milthorpe fark etmedi. Konusuna ısınmaya başlamıştı.

"Aslında, Sussex spaniel'inin uzun, karaciğer renginde saçları vardır.

Her yerde. Göğüslerinde ve kışkılarında tüy gibi kıllar. Ve kısa, yakışıklı bir kuyruk."

Cynthia ileride tuhaf bir boğuk ses duydu. Miles'ın gözlüklerinden yansıyan güneş ışıkları onu ele verdi. Miles'ın Kanlı adam dinliyordu ve boğuk ses kahkahadan kaçamadan öldürüldü.

Kendi gözleri de biraz sulanmaya başladı. Histeri mi yoksa neşe mi?

Söyleyemezdi.

"Spaniellerin çok tatlı ve sadık bir doğası vardır, Bayan Brightly. Küçük, kompakt ve esnektirler. Ve *çok güzel* parlak gözleri vardır."

Cynthia *onun* sadık bir yapısı olup olmadığını merak ediyordu. Lord Milthorpe'un onu tıknaz ve esnek bulup bulmadığını merak ediyordu.

Miles Redmond'un omuzları sanki bir şimşek çarpmış aniden geriye düşmüştü.

"Spanieller kulağa *hoş* geliyor," dedi gereğinden fazla yüksek sesle. Sadık bir doğası olduğuna karar verdi: fırsat verilirse, bir köpek kadar sadık bir yoldaş olacaktı. herhangi bir spaniel gibi doğru koca. *Minnettarlık* bunu sağlayacaktır.

Redmond ve Georgina'ya rastlamışlardı ki Miles sihirli bir şekilde yaprağa yerleşmiş olan sürüngen şeyi incelemeyi bitirdi ve yoluna devam etti

hızla ve aniden. Georgina ayak uydurmak için nefes

nefese kaldı. "Diğer seçeneğiniz neydi Lord

Milthorpe?"

Yüz ifadesi vakur ve muzafferdi. "Bu size biraz cüretkâr gelebilir ama bu bir tazi olurdu, Bayan Brightly. Zarif, şık, asil bir hayvan. Birazcık istiyorlar

tazılar gibi. Ama kazanıldıklarında harika arkadaşlardır."

Onun sandığından daha anlayışlıydı. Lord Milthorpe'a baktı ve geceleri yatakta onun yanına uzanmış on yılları hayal etmeye çalıştı. Adam horlayacaktı, bundan emindi. Hayatının geri kalanında onun yanında uyuma düşüncesinden aniden uzaklaştı ve

O ana odaklanmış.

Milthorpe'un parmakları uyluklarında seğirdi, sonra bir silindir şeklinde kıvrıldı. Hiç şüphesiz kendilerini boş hissediyorlardı. Bütün bu konuşmalar Köpekler, bir ayyaşın şarap tulumuna duyduğu özlem gibi silah ve köpek özlemi duymasına neden oluyordu.

"Söylemeliyim ki efendim," dedi usulca. "Her iki karşılaştırma da beni gururlandırıyor. Hangisini seçeceğimi bilemiyorum."

"Tam tersine. Karşılaştırmalar size haksızlık ediyor, Bayan Brightly. Ama yapabileceğimin en iyisi buydu. ve kısa tanışıklığımız."

Cynthia gülümsedi. Cynthia gülümsedi. Milthorpe'un dün gece kafasında köpeklerin geçit törenini dikkatle gözden geçirdiğini hayal etti. Hepsi onun iyiliği içindi. Doğru teşvik verildiğinde neredeyse her erkeğin çekici olabileceğini hissetmeye başlamıştı.

Lord Milthorpe onun gülümsediğini gördü ve tüm vücudu sanki güneş ışınlarıymış gibi düzeliyor ve çiçek .

Asla yakışıklı olamayacaktı. Asla genç olmayacaktı. Onun gerçekten ilginç olabileceğinden şüpheliydi.

Ama nazik davranırdı.

"Ne diyorsun Redmond?" Milthorpe, Miles'a seslendi. güzel bir kızın bölünmemiş ilgisinin tadını çıkarıyor.

Miles Redmond adımlarının ortasında durdu ve kibarca gülümseyerek sertçe döndü. Bütün dişleri düzgün bir şekilde sıralanmıştı ve hepsi de bembeyazdı.

"Ne , Milthorpe? Bir fikre mi ihtiyacın var? Benim de fikirlerim var. Sor bakalım."

"Sen taşrada yetiştin. Bayan Brightly'nin ne tür bir köpeği olmalı? Bir spaniel ya da bir tazıya karar verdim."

"Hmmm... Bayan Brightly için bir köpek?"

Miles Redmond o gün ilk kez doğrudan ona baktı ve kadın küçük bir şok geçirmiş gibi gerildi. Belki de akıllıca olandan daha uzun bir sessizlik oldu. İnsanların fark edebileceği bir sessizlik.

Miles omuzlarını dikleştirdi, ellerini arkasında kavuşturdu ve ondan uzağa baktı.

"Gördüğüm kadarıyla şöyle Milthorpe. Spanieller sifonu çeker *küçük* av hayvanları-su kuşları ve benzerleri- ve sonra onu geri almak

öldürüldükten sonra. Küçük köpeklerdir, yere oldukça alçaktırlar, çalılıklara ve çalılıkların arasına girip çıkabilirler. Tazılar ise...ah, tazılar aristokrat bir ırktır.

Genelde koşu için kullanılırlar. At yarışlarını sever misin, Milthorpe?"

"Evet, yaşlı adam. içeren her şey hoşuma gider. Şu anda bir tazım yok ama Shropshire'daki Custley bana yeni yavrularından bahsetti ve eve getirmek için bir tane seçmeye gideceğime dair umudum var."

"İnsanın asla çok fazla köpeği olamaz," dedi Miles kasvetli bir sesle.

Cynthia ona şüpheyle baktı. Milthorpe hararetle, "Asla," diye onayladı.

Miles devam etti. "Tazılara gelince... Şey, tazı koşusu daha hırslı bir spordur. Tazının oldukça uzanmasını gerektiriyor, öyle değil mi? Ve spanieller daha küçük avlar için kullanılışlıyken, tazılar daha büyük, daha etkileyici ve daha geniş bir *çeşitliliğin* peşine düşebilir..." Miles, Jonathan, Violet ve Milthorpe'la birlikte arkalarında yürüyen Argosy'ye hızla baktı. Cynthia için bu, işaret parmağının gösterdiği kadar açıktı. "...ve Bunu açık alanda, geniş bir arazide yaparlar. herkes görebilir. Ve tazılar çoğunlukla aristokrasi ve soylularla birlikte bulunabilir."

Miles bir saniye daha Cynthia'ya baktı, sonra aniden dönüp tekrar yürümeye başladı.

"Bayan Brightly için *kesinlikle* bir tazı," dedi omzunun üzerinden.

Keşke onun sırtına fırlatacak bir şeyim olsaydı, diye düşündü. Cynthia hemen, "Sanırım bir spanieli tercih ederim," dedi.

Milthorpe. Sıkıca.

Milthorpe diplomatik bir tavırla, "İkisi de büyük köpek," dedi. Miles'in geri çekilişini izlerken biraz şaşkın görünüyordu.

"Pomeranyanlar çok güzel!" Leydi Georgina arkasını döndü ve cesaret verici bir şekilde konuştu. Miles Redmond'un gönderdiği büyük bulutundan merhameten habersizdi. "Ben de bir Pomeranian istiyorum!"

"Ah, ama Pomeranyalıların ısırıldığını duymuştum, Leydi Georgina," dedi Miles derin bir endişeyle ve "ısırılmanı istemeyiz."

Leydi Georgina'nın kıkırdaması, söylediklerinin komik olmadığı düşünüldüğünde, olması gerekenden daha heyecanlıydı.

Hiç bu kadar *mydm*? Cynthia merak etti. O da hiçbir zaman bir ninny olma lüksüne sahip olmadığını varsayıyordu. Yine de Leydi Georgina'yla aralarında çok uzun yıllar yoktu.

Sonra hep birlikte iki çalılığı birbirine bağlayan küçük ama güzel bir örümcek ağının yanından -daha doğrusu Miles içinden geçmemeleri için işaret ettiğinden etrafından- geçtiler.

Miles hayranlıkla bakmak için durdu ve aniden Cynthia ile Milthorpe da onun önünde kümелendiler. Violet'in "Jonathan!" diye itiraz eden bir ses çıkardığını duydular. Varlık kardeşi tarafından acımasızca alay edildi.

Cynthia aniden, "Odamda bir örümcek var," dedi.

Miles kuru bir sesle, "Lütfen emekli olduğunuzda selamlarımı iletin," dedi. Ona bakmadan.

Adamın şaka yaptığından tam olarak emin değildi. "Bunun ne tür bir örümcek olduğunu biliyor musun?"

"Hiç şüphesiz bir örümcek. Size zarar veremez. O sadece-"

"O mu?" Bu onu büyüledi.

Fark etmedi. " ister ve pencerelerin köşeleri minik uçan ya da sürünen şeyleri yakalamak için harika, güvenli yerlerdir. Örümcekler harika temizlikçilerdir."

Cynthia örümcekleri hiç temizlikçi olarak düşünmemiştir. Temizlikçiler genellikle örümceklerin evlerde bir şeyler yapmasını engellemeye çalışırdı.

"Örümceğe karşı nazik olun. O sadece kendisi olmak için çok çalışıyor. Hizmetçilere de söylemeyin," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Bir an için çarpılmış gibi ona baktı.

Kendisi olmak için çok çalışıyor.

Bakışmayı aniden kesti ve farkında olmadan önden giden Georgina'ya yetişmek için aniden ileri atıldı.

Lord Milthorpe ona, "Ders vermeyi sever ama iyi bir ," dedi. "Avlanmaktan gerçekten hoşlanıyor musunuz, Bayan Parlak mı? Bay Redmond öyle olduğunu düşünüyor."

Tereddüt etti. "Henüz kursu denemedim," dedi dikkatlice. Sorusunun cevabı tam olarak bu değildi ama doğru olmayan hiçbir yanı da yoktu.

Milthorpe'un başı, övgü dolu sözler söylemeye hazırlanırken geriye gitti. "Belki bir gün, açık arazide yarışan zayıf bir köpeğin zevkini tadarsın-"

Violet bir hamlede ona yetişti. Violet ciddiyetle, "Cynthia *harika* bir avcı," dedi. Sinsi bir tavırla ona yan gözle baktı.

"Oh, o zaman *çok* iyi!" Milthorpe'un yüzü aydınlandı.

"Görüyorum ki sadece alçakgönüllü davranıyormuşsunuz Bayan Brightly. Anlaştık o zaman. Miles'la konuşacağım ve yarın bir atış partisi düzenleyeceğiz. Bize katılacak mısınız, Bayan Redmond?"

Violet spekülatif bir şekilde, "Sanırım öyle yapacağım," dedi. hiçbir av partisi için hayra alamet değildi. Cynthia ona gizlice bir çimdik attı ve Violet samimiyetsizce "Ah" diye mırıldandı.

İleride Miles'ın Leydi Georgina'ya ders veren sesini duydular: "... bu tür için çiftleşme mevsimi geldi ve yumurtalar Ağustos'ta çatlayacak."

"Oh, Tanrı aşkına. Miles her zaman Violet, Cynthia'dan yarı özür dileyerek, "Çiftleşme falan," dedi. "Böcekler ve hayvanlar böyle yapar."

"Yerli kızlar da öyle," diye mırıldandı Cynthia. "Söylentilere göre."

Miles dönüp başını sabit bir ilgiyle ona doğru çevirdi ve bir... iki... saniye boyunca başka tarafa bakmadı.

Çiftleşmenin başlangıcının bir öpücük olduğunu hatırlamasına yetecek kadar ve bunu hayal etmesine, yanaklarının alev almasına ve sıcaklığın uzuvlarına hücum etmesine yetecek kadar.

Sonra tekrar arkasını döndü.

Mavi bonesinin kurdelelerinden biriyle yanaklarını yelpazeledi ve acımasızca kesilmiş çimenlerin üzerinde ilerledi. Çorabının üzerindeki nemi hissedebileceğini düşündü, bu da botunun dikişlerinin sonunda sökülmeye başladığı anlamına geliyordu. Tüm hayatı kırılğan, gergin iplere bağlıymış gibi görünüyordu.

Milthorpe çocuklarla, Jonathan ve Argosy'yle konuşmak için geri çekilmişti ve hepsi kısa sürede çok hareketlendi. Şüphesiz dört ayaklı ve öldüren şeylerden bahsediyorlardı.

"Yani," diye açıkladı Violet daha önceki ifadesini, "böceklerin ve hayvanların temel olarak yaptığı şey bu sonuçta. Çiftleşmek, yemek, öldürmek. Miles'a sorarsanız, öyle. Konuşmasının bununla ilgili."

Hayatının çalışmasının kız kardeşi tarafından bu şekilde özetlendiğini duyan Miles omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı.

"Bu bakımdan insanlara oldukça benziyorlar." Cynthia'nın sesi hafifçe yükseldi. Çiftleşme ve öldürme meselesi, nişanının sona ermesinden bu yana zihninde eğlenceli olamayacak kadar yakından ilişkiliydi.

Ancak sözleri kıkırdamalara ve dirsek dürtmelerine neden oldu. Genç hanımlar için fiili bir refakatçi olan Leydi Windermere, bu sözlerle katılıp katılmama konusunda kararsız görünüyordu.

Böyle bir konuşmaya izin vermeye devam edebilirdi ve bu konuda hüküm vermeye çağrılabilirdi düşüncesi bile onu rahatsız ediyordu.

Geri çekilip uşakla konuşmaya karar verdi.

"Sepetinde hiç liman var mı, iyi adam?" Cynthia onun kısık bir sesle sorduğunu duydu. "Belki şimdi açabiliriz?"

Anlaşılan Leydi Windermere, Bath'ın Karısı kadar uygun bir şaperonu. Bu Cynthia'yı neşelendirdi.

"Aslında," dedi ve Miles durdu, sesi ders yükseldi. Buna göre, Miles'ın ünlü bir maceraperest olduğu iddia edildiğinden ve birisinin büyülenmesi gerektiğinden, parti anında sessizliğe büründü. "Ne zaman bir erkek

Pisauridae ya da fidanlık ağı örümceği çiftleşme havasındadır, dişi örümceğe bir hediye -belki de bir sinek- getirir. Bu da dişinin dikkatini çiftleşmeye yetecek kadar dağıtır. Ama bu işi çabucak halletmesi gerekir, çünkü eğer dişi örümcek hediyesini o işi bitirmeden önce bitirirse, dişi örümcek hemen arkasını döner ve hiç çekinmeden *onu* yer."

Şok olmuş ve tam bir sessizlik oldu.

"Bana gelince, ben genellikle iyi bir konyak getirmeyi severim," ekledi hafifçe.

Bunu öyle bir kahkaha patlaması izledi , kuşlar ağaçlardan ve çalılklardan kurşun gibi dağıldı.

"Tatlılar! Tatlı getirmeyi severim!" Argosy yodeled.

"Posies!" Jonathon ilan etti. "Sera çiçekleri! Dikkatini dağıtın!"

"Hızlı bir !" Leydi Windermere bu kısmı sevinçle karşıladı.

"Tam bir erkek *gibi*!"

"Duyduğuma göre Redmond gibi değilmiş," dedi Leydi Middlebough, sadece Leydi Windermere'e hitap eden bir sesle. birbirlerini dürttüler.

Cynthia yakışıklı evli kadına tekrar sertçe bakmak için döndü ama Leydi Windermere'le birlikte gülüyordu. Gülmediği sırada, neşeli kargaşanın ortasından gelen bir ses ona ulaştı ve ensesindeki tüyleri diken diken etti:

"*Haw! Haw! Haw!*"

Bu da neydi böyle? Sanki... iki eŖeğin öfkeyle çiftleşmesi gibi bir ses olabilir ? Paslı bir kapı kanat çırpı
Şiddetle mi? Gözlerini oymak ve pikniği çalmak için inen intikamcı kargalar mı? Dönerek sesin kaynağını aradı.

"*Haw! Haw! Haw!*"

Yukarıdan bir savunmaya ihtiyaç duyma ihtimaline karşı ellerini başının üzerine kaldırdı ve ağaçlara bakma riskini göze aldı.

Kuşlar kahkahalardan ürküp kaçtığı yapraklardan başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. Sola doğru döndü, sağa dönmüş.

"*Haw! Haw! Haw!*"

Ve sonra gördü. Oh. Oh, *hayır*. Bu ses Lord Milthorpe'dan geliyordu.

Başı geriye eğikti, ağzı bir köy kuyusu genişliğinde açıktı ve içinden *haw haw haw*'lar kükrüyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Perçinlenmişti.

Milthorpe hırıltılı bir akordeon nefesi almak için durakladı, "*Brandy, Redmond! Tanrım, bu çok zengin!*" diyerek kalçasına okkalı bir tokat attı ve sonra: "*Haw, Haw, Haw!*"

Kendinden emin bir şekilde surlara yaklaşabilirdi. Eriha'da bir gülüşle. Milthorpe ona eşlik etseydi Yeşu trompet çalmaktan vazgeçebilirdi.

Toplu kahkahalar devam ederken Milthorpe'dan gözlerini kaçırdı ve Miles'ın dikkatle *onu* izlediğini gördü ve kadar geniş sırtıyordu ki gözleri kaybolmuş gibiydi.

Kollarını başının üzerine kaldırdığını görüp görmediğini merak etti

Lanet adam.

Leydi Georgina da büyük şapkasının altından sıkıntılı görünüyordu; Lord Milthorpe'a ilk başta Cynthia'yı rahatsız eden endişeyle bakıyordu. Belki de bu kaba şakadan utanmıştı. Belki de anlamamıştı. Belki de Miles Redmond'un ona konyak getirdiği hayaline kapılmıştı ve işi çabucak bitirmek.

"Şimdi, şimdi, *Bay Redmond*," dedi Leydi Windermere gözlerini silerken uyardı. "Belki de şimdi size tropik bölgelerde olmadığımızı, İngiltere'de olduğumuzu ve belki de bazı konuların karma bir topluluk için uygun olmadığını hatırlatmalıyım."

Yine gönülsüz bir şaperonluk girişimiydi. "Kesinlikle eminim ki brendi ve örümcekler Karışık bir topluluk için uygun bir konu," dedi Miles ayık bir şekilde.

Leydi Windermere mutlu bir şekilde, "Eh, söyleyince," dedi. Ve bu baş döndürücü içinde, sonunda sık söğüt, dişbudak ve kızılâğaç kümelerinin sıralandığı güzel, geniş gümüş bir su yılanına vardılar.

Görünüşe göre burası pikniklerinin yer olacaktı.

Bölüm 7

Miles uşaklara bir şeyler söyledi. Yüklerini yerleştirdiler ve içlerinden biri dokuma sepetin kapağını açtı, derinlerine eğildi ve katlanmış bir dikdörtgen kumaş çıkardı. Onu dışarı doğru kabarttılar ve diğer uşakların yardımıyla zeminin üzerinde düzleştirmeye başladılar.

Miles bir köşeyi düzeltmelerine yardım etmek için öne çıktı, bu da onu Cynthia'ya yaklaştırdı. Mırıldandı, "Gülmeyi çok sever. Neredeyse köpekleri sevdiği kadar. Ve ateş etmek."

Onun ayağına basma isteğine karşı koydu.

Yine de, belki de dürtüyü hissederek zamanında uzaklaştı.

Sepetten yenecek şeylerin çıkarılması bir devam etti: tabak ve gümüş yığınları, koyu renkli elma şarabı ve bira şişeleri, soğuk tavuk ve keten peçetelere sarılmış bütün altın somun ekmekler. Bir uşak yarım tekerlek beyaz peynirin altında sendeleyince paket açma işi yavaşladı ama hızlı hareket eden bir Miles tarafından desteklendi.

Tohum benekli kek dilimleri tabaklara yayıldı ve çilekler, yaban mersinleri ve kuş üzümüleri kaselere döküldü.

Çiftleşme, öldürme ve günün sıcaklığı hakkındaki tüm konuşmalar iştahlarını , hepsi aç jaguarlar gibi yemeğe saldırdı. Miles'in doğrudan Lacao ormanlarından sağladığı bir karşılaştırma.

Onlara aralıklarla küçük uçan ve Miles Redmond'ın herkes için uzun Latince isimlerle tanımladığı sürüngenler.

Dere kıyısına uzanan çimenlere biraz özen gösterilmişti ama Sussex'in yerli çiçekleri açmıştı: mavi-mor rampion ve mesaneli kampion, bir tekne yarışındaki seyirciler gibi sapları üzerinde derenin üzerinde sallanıyordu. Betonyum sapları üzerinde çırpınıyor; lavanta kendi kendini iyileştiriyordu. kıyıdaki tüylü otlar.

Yanardöner yusufçuklar derede devriye geziyor ve yaygaranın ne görmek için üzerlerinde vızıldıyordu. Bir kelebek havada süzülerek geçti. O da dere kenarındaki çiçek temasına uygun olarak mavi-lavanta rengindeydi.

"*Polyommatus icarus*," dedi Miles herkese. "Sıradan mavi."

"Lacao'da gerçekten insanları yiyen kelebekler var mı?"

Jonathan bunu çoğunlukla herkesin nefesini kesmek için sordu. Bunun doğru olmadığını çok iyi biliyordu.

"Hayır, ama bitkileri ve insanları seve seve yiyecek insanları var," dedi küçük kardeşine.

Bu bir yarattı.

Birdenbire Miles herkesin dikkatini çekti ve Lacao'dan bahsetti ve Miles onun , şapkasını çıkardığını, kollarını sıvadığını ve sözlerle

Keşfettiği ve sevdiği dünya, onu ünlü yapan dünya.

Kendine rağmen Cynthia önce ilgilendi, sonra da kendinden geçti. Yılanlar ve çiçekler, hava durumu ve gelenekler, köpekler (Milthorpe) ve yamyamlar, zehirler ve bu zehirlerin hayvanların ve yerlilerin ellerinde neden olabileceği çeşitli ölümler hakkında, tahminine göre daha fesat ve daha ürkütücü olanlardan özenle kaçınarak, sorular soran adamı dinledi ve bunların da duyulacak çok şey olduğunu hissetti.

Ve birdenbire çekingenleşti: Adam hiç çekinmeden gidip *keşfetmişti*, buradaki hiç kimsenin göremeyeceği şeyler görmüştü, ölümüne hasta olmuş ve hayatta kalmıştı, ve onun gözlerini ve sesini veren şeyin bu olduğundan şüpheleniyordu.

O derinlik ve yankı, o güven duruşu. Dünyaları içinde barındırıyordu. Ne kadar çok şey bilirse, o kadar çok şey bilmek isterdi.

Bir an için onu sonsuza kadar mutlulukla dinleyebileceğini düşündü. Bir an sonra bu düşüncesinin suçunu sıcağa yükledi.

Öğle yemeği yenildikten sonra, akarsu için dallardan kayık yapılan bir kayık yarışı düzenlendi. Cynthia mutlu bir şekilde yarışa katılmak üzereydi ki Miles çatlak bir söğüdün diğer tarafından gelip onun yolunu kesti. Adam son derece sessiz ve kurnazdı.

Bir an için bile bu buluşmanın tesadüfi olduğunu düşünmedi. Adamın bir nedeni vardı ve bunu öğrenmek üzere olduğundan emindi.

Diğer herkes derede toplanmıştı ve o da belli bir özlemle onların ardından baktı.

"Yani spaniel sizin için uygun bir köpek mi Bayan Brightly?" dedi hafifçe.

"Lord Milthorpe spaniellerin aklıma geldiğini söylüyor," dedi tarafsız bir şekilde.

"Kıçınız ipeksi ciğer rengi saçlarla kaplı olduğu için mi?"

Gülümsemesini engellemek için dudağının ısırıldı, Bay Redmond'a onun kıçına asla bakamayacağını söylemek istiyordu.
İyi ol.

"Peki adını Lord Milthorpe mu koyacaksınız?"

"Ah, Bay Redmond. Dünkü konuşmamı dinlediğinizi görüyorum. Bu da bana kendi konuşmanızın pek de sürükleyici olmadığını düşündürüyor, çünkü aksi takdirde *kulak misafiri* olacak kadar kaba davranmazdınız."

"Tam tersine. Leydi Georgina benim ilgi alanlarımı paylaşıyor."

"Ah. mi? Lord Milthorpe'un ilgi alanlarını paylaştığım gibi mi?" dedi masumca.

Bu Miles'in duraksamasına neden oldu. "Köpekleri *seviyor* musun ki?" Kadın bunu düşündü.

"Muhtemelen," diye itiraf etti. "Muhtemelen mi?"

Ona yan yan baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Yılda yirmi bin sterlin kazanacak olsanız evcil hayvan olarak bir yaban domuzu isterdiniz, değil mi Bayan Brightly?"

Kadının ona yönelttiği bakış onu şaşırttı ve kafasını karıştırdı: acıma ve küçümsemenin en küçük ölçüsünü içeriyordu. Bir anlık sessizlik onu şaşırttı.

"Benim hiç evcil hayvanım olmadı," dedi. "*Herhangi bir* türden mi?"

Kadın irkildi. İnanılmaz görünmek istememişti. Sadece hayvanlar -kürklü, toynaklı, karapakslı tüm canlılar- onun hayatının ayrılmaz bir parçasıydı.

Omuz silkti ve dereye doğru anlamlı bir bakış gönderdi. Belki de hiçbir şey söylemezse Miles gidecekti. Yine de Miles'in hiçbir zaman sıkıcı olmadığını kabul etti.

Çalı yangınları, depremler ya da kasırgalar da öyle.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi aniden. Sessiz bir uyarı gibiydi. "Milthorpe."

Başını anında yukarı kaldırdı, temkinliydi. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Bir sessizlik daha. Ondan uzaklaşıp Ouse nehrinin akıntısına doğru baktı. O da daldan bir kayıkla yarışmak isterdi.

"mi?" Ses tonu çok ironikti.

Başını yavaşça çevirdi. "Bu nedir Bay Redmond?" Sıkılmış gibi görünmeye özen gösteriyordu. "Beni kaba mı buluyorsunuz? Bir siren olduğumu ve onu cazibemin kayalıklarında ezmek istediğimi mi? Eğer öyleyse, güçlerime büyük bir inanç besliyorsunuz demektir. O yetişkin bir adam. Bir dul. Belki de sadece Arkadaşığımından hoşlanıyor. Onu neyin mutlu edeceğini nereden biliyorsun?"

Miles uzun bir süre buna cevap vermedi. Sadece söğüde yaslanmıştı. Bu ağaç onun kuzeni olabilirdi: ikisinde de aynı karanlık sertlik vardı.

"Milthorpe köpeklerini öyle herkese vermeyi teklif etmez," dedi sonunda.

"O zaman bir köpek alırsam bunu büyük bir onur sayacağım," dedi sert bir sesle. "Herhangi bir tür köpek."

Sessiz adamdan daha fazla sessizlik. "O gibidir, bilirsiniz."

Ve şimdi kızgındı. "Yani ben *değil* miyim?"

"Nazik biri. Açık havayı, avlanmayı, köpekleri, atları ve arazisini sever. Müstehcen şakaları ve sadece biraz komik olan şeylere yüksek sesle gülmeyi sever. Birayı sever Babamla da bu şekilde arkadaş oldu. O iyi bir tiptir. *Basit* bir tip."

"Kafam karıştı, Bay Redmond. Bunlardan herhangi birine itirazınız var mı? Bunlardan herhangi birine itiraz *ettiğim* izlenimine mi kapıldınız? Bunlarla ilgili hiçbir sakıncalı şey bulmuyorum. Ne demek istediğinizi anlatın."

Adam kollarını açtı ve kadın onu izledi. Kolları kullanımdan dolayı kahverengi, sert ve kaslıydı. Üzerlerindeki keskin bakır kılları ve soluk mavi damarların izini gördü.

Parmağını o bakır rengi saçların üzerinde gezdirdiğini hayal etti. Adamın ellerini belinde tekrar gördü, tekrar hissetti.

Sarsılmış bir halde adamın yüzüne baktı. Bu pek de güvenli değildi.

"Sadece kim olduğunuzu merak ediyorum Bayan Brightly. Ev sahibiniz olduğum için burada, Redmond House'da bulunmanızdan dolayı kendimi sorumlu hissediyorum. Davranışlarınız misafirlerimi etkilediği ölçüde kendimi sorumlu hissediyorum. Sizi onun üzerine saldım ve eğer ona bir zarar gelirse çok üzülürüm."

Yüzünün soğuduğunu hissetti. Öfke onu beyazlattı. Ne *cüretle*- "Oh, lütfen gümüşleri saydığınızdan emin olun. Gece, Bay Redmond. Onu çalıp Çingenelerle birlikte kaçabilirim. Ya da gece misafirlerinizin saatlerini ve kolyelerini çalabilirim."

Bir an özür dileyen bir sessizlik içinde kaldı.

"Gyspie'ler Pennyroyal Green'in dışında kamp kurmuşlar. Yılın bu zamanlarında hep öyle olurlar. Onların saflarına katılmak zor olmaz." Hafiflemeye çalışıyordu.

Gözlerini devirdi ve bonesinin kurdelesıyla yanaklarını yelpazeledi, sonra kıpırdanma sınırına geldiği için kendini durdurdu.

"Bir de kız kardeşim meselesi var."

"Peki ya kız kardeşin? Eğlenceli biri. Zeki. *Ton*'daki çoğu kadından çok daha *ilginç*. Ben de *ondan* hoşlanıyorum. Beni davet etti çünkü onu sıkılıyorum." Ona ani bir gülümseme fırlattı, tamamen muzipti.

"Tam da benim korkum," dedi.

Aniden döndü, uzaklaşmaya hazırlanıyordu. Sonra fikrini değiştirdi ve tekrar onunla yüzleşmek için döndü.

"Neden kendi konuklarınızdan kökenini sorgulayarak onu ağır bir şekilde aşağılama hakkına sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz? Davranışı? Sizler, sözüm ona bu konuda çok endişelisiniz. Konuklarınızın *refahı* için?"

Bunun üzerine nefes aldı ve aniden doğruldu. Kadın onun göğsünün bu nefesle inip kalkmasını izledi.

"Çok haklısınız Bayan Brightly. Sadece siz... bilinmeyen birisiniz diyebiliriz. Sizi ya da ailenizi hiç tanımıyorum ve birdenbire kız kardeşimin bir yakını oluverdiniz. Ve Violet çok inatçı . Hatta son yıllarda daha da hırçınlaştı. Onun iyiliğinden ben sorumluyum."

Biz dememesi ilginç. Violet'ten babasının değil, kendisinin sorumlu olduğunu söyledi.

"Kız kardeşinizin kararlarına bu kadar mı Bay Redmond?"

Bir sessizlik oldu.

"Hayır," diye itiraf etti. "*Tam olarak* değil."

Bu, onun bir yabancından başka bir şey olabileceğinin itirafıydı ve ikisi de gülümsemeye başladı.

"Çok gururlandım."

Yine de onun endişesindeki mantığı inkar edemezdi.
Aslında buna isteksizce saygı duydu.

Gururunu bastırdı. "Sizi ne rahatlatacak, Mr. Redmond, benim bir hırsız ya da katil olmadığımı biliyor musun?"

"Nereden ? Halkın kim?" dedi çabucak.

Cynthia başını dereye doğru çevirdi, sanki Üzerinde onu buradan götürecek bir tekne hayal ediyordu. Gergin bir dal yarışı . Milthorpe girişimin kaptanı gibi . Denizcilikle ilgili bağırıyordu- Jonathan ve Argosy kıyıya diz çökmüş, kadınlar da kümelenmiş onları alkışlıyordu.

"Redmond House'da hiç köpeğiniz var mı?" sordu aniden.

"Tabii ki. Neden? Onları sevme alıştırması mı yapmak istediniz?"

Tekrar gülümsedi. "Lord Milthorpe'un biriyle arkadaşlık etmekten hoşlanabileceğini düşündüm."

"Gerçekten mi? Neden böyle düşünüyorsun?"

İkisi de buna gülümsedi. Ve yine bu gülümseme alışverişi bir şekilde dünyayı baş döndürücü derecede büyük gösterdi ve garip, lezzetli bir şekilde nefes almayı zorlaştırdı.

Ama sonra Miles, Cynthia'nın huzursuzca kıpırdanışını izledi, sanki o açılan dünyayı yeniden kendine doğru çekiyordu.

Bekledi. Bir an için bile sorusunu unuttuğunu düşünmedi.

"Ailem hakkında konuşmanın benim için zor hiç aklınıza geldi mi Bay Redmond?"

"Evet," dedi hemen. "Yine de zorluklardan korktuğunuzu hiç düşünmemiştim sanırım."

Bu hamleye duyduğu hayranlık önce gözlerini sonra da tüm yüzünü hüzünlü bir gülümsemeye aydınlattı.

Gülümsemesi. Bunu göğsünde keskin, parlayan bir yarım ay gibi hissetti.

Hızla Leydi Georgina'ya, onun solgun yüzüne baktı. yumuşak renkler ve kıvrımlar, kendisine geleceğini hatırlatmak için

Tutkusunu, hırsını ve görevini. Ve Leydi Middlebough'da, ona sözde arzuladığı şeyi hatırlatmak için. Kendisini rahatsız edici, şaşırtıcı yoğunluktan uzaklaştırmak için...

...neşe.

Bu kelime onu korkuttu.

Hayır. Bu doğru olamaz. O *asla* korkmazdı. "." iç çekti.

"Halkımı sordunuz..."

Annem öldü. Ben küçükken öldü. Babamı beş beri görmedim. Bizi terk etti. Sanırım şimdi o da ölmüştür. Şimdi iki yaşımdayım ve yirmi yaşımdayım.

İddiaya göre, ailemin bir baronla uzak bir akrabalığı varmış."

Bunu belli belirsiz ironik bir gülümsemeye noktaladı. "Ama ben sadece bana söylenenleri biliyorum ve bu baronun adını

bilmiyorum. Londra'da, Battersea üzerinden Little Roxford'dan geliyorum; altı yaşımdayken taşraya taşındık -bu olay gecenin

köründe gerçekleştiği için borçlulardan ya da daha az tuzlu bir şeyden kaçtığımızı sanıyorum-. Annem öldüğünde, Little

Roxbury'nin papazı ve karısı beni yanlarına aldı. Çok naziktiler.

Görünüşe göre yaramazlığa eğilimim vardı,

ve beni hoş bir meydan okuma olarak gördü." hınzırca bir

yükselme. "Ama papazın karısı ben on sekiz yaşöldü ve papazın

yeni karısı..." ağzını hafifçe buruşturdu. "...benimle çok az şey

yapmak istedi. Beni dışladı. Standshaw'lar benimle arkadaş oldu.

Onlarla Londra'ya gittim." "Hepsi bu kadar" der gibi ellerini açtı.

Ölü, ölü, ölü. Kelimeyi her söylediğinde, sanki kendini cezalandırıyormuş ya da sorduğu için onu cezalandırıyormuş gibi, *d'* den *d'* ye çok net bir şekilde telaffuz ediyordu. O kadar ağırdı ki

bir kelime, bir kelimenin *sonu*. Nasıl olmuştu da bir köy

papazının ikinci karısı tarafından dışlanmışken, bir kontun

varisinin nişanlısı olarak herkesin gözdesi haline gelmişti? Nasıl

olmuştu da her şey yerle bir olmuştu?

Bunların herhangi biri ne kadar doğrudu?

Sıradan bir mavinin, neredeyse içine gireceği kendi kendini iyileştiren bir bitkiden nektar almak üzere kanat çırparak geçtiğinden şüpheleniyordu.

beslenirken harmanlanırdı. Doğa bu şekilde zekiydi. Güzel, korkunç ve pratik.

Cynthia'ya ilk bakışını hatırladı: avizenin ışığına çevrilmiş yüzü, yüzündeki şaşkın, kuşatıcı sevinç. Şimdi nedenini tahmin edebiliyordu. Ve kızın *katıksız* kararlılığını. Bu yetim o sezon tonda ne fesatlar çıkarmıştı. Kimseden şüphelenmiyordu, hiç bu kadar popüler olmamıştı.

Gözlerinin altında soluk mavi yarım daireler vardı. Neredeyse sıradan bir mavinin kanatlarının rengindeydi.

İyi uyuyamıyordu.

Ayaklarının huzursuzca kaydığını hissetti.

Güneş ağaçların arasından bile vuruyor, kollarını ısıtıyordu. Boncuk boncuk ter, kollarının arasından Köprücük kemiğinden göğsüne doğru.

"Bir *papaz* mı?" Adam sessizce inanamıyordu. Hikâyenin bu kısmını ele almaya karar verdi.

Soru, sormak istediğinden daha keskin bir şekilde ortaya çıktı. Çünkü daha fazla önemsiyordu.

Ağzı gülümsedi. Gözleri gülmüyordu. "Beni kutsal kitap konusunda test edin Bay Redmond."

"Luka 12:15." Ayeti bir kılıç gibi savurdu. "Ve onlara dedi ki, 'Dikkat edin ve her şeyden sakının

açgözlülük; çünkü bir adamın hayatı mal varlığının bolluğu.' Çok zekice, Bay Redmond, her zamanki gibi. Sizden daha azını beklemiyorum. Ama geçmişimi uydurmak isteseydim, daha yaratıcı bir hikaye uydurabilirdim. Rus kraliyet ailesi, belki. Geçmişimi ben icat *etmedim*. Bu tam da benim resmettiğim kadar renksiz. Bununla birlikte, geleceğimi icat etmeyi umuyorum. Sizin de bildiğiniz gibi."

Ona eşit bir şekilde baktı. Mavi gözleri meydan okumayla kararmıştı.

Düşünceli bir şekilde ağaca yaslandı. Birlikte sessizdiler.

Bayağı mavi bunun yerine Bayan Parlak'ın etrafında çırpınmaya karar verdi, belki de onu nektar taşıyan bir çiçek ya da başka bir kelebeikle karıştırdı.

Onun şaşkınlığına gülümsedi. "Her zaman güzel bir renk olduğunu düşünmüşümdür. *Sıradan* bir mavi demek haksızlık gibi görünüyor." Sanki yanmasını umuyormuş gibi elini uzattı. Ne yazık ki kelebeğin akli başına geldi ve kendi kendini iyileştiren sudan içmek için uzaklaştı.

"Bir kelebek olmasaydı seni hiç göremezdim." Bu sözler sanki bir yaydan fırlatılmış gibi, hiçbir uyarıda bulunmadan ağzından çıkmıştı.

Başını . Ona baktı.

"*Morpho rhetenor Helena*." Biraz gülümsedi, bu Latince sözcükler kulağa bir büyü gibi geliyordu. "Güney Amerika ormanlarına özgüdür. Büyük, yanardöner, güzel; maviler, yeşiller, kanatlarında menekşeler var. İki yıl önce Malverney Balosu'ndaydı. Elbisen. Ben... Ben senin elbiseni..."

Utanarak sözünü kesti. Kız ona merakla bakıyordu.

Ve onun gözlerinin mavisini kendi gözleriyle içmek konuşamazdı, konuşmazdı.

İkisi de nehrin şırıltısının ve diğer seslerin farkındaydı. Sesler başka bir evrenden geliyor olabilirdi.

O gece mavi bir elbise giymişti. Adam onu öptüğünde yeşil giyiyordu. Tudor döneminde fahişeler yeşil elbiseler giyerlerdi, böylece dışarıda vahşice götürüldüklerinde elbiselerindeki çimen lekeleri görünmezdi.

Şu anda beyaz muslin giydiği için gerçekten şanslı olduğunu düşündü.

Onun içine gömülmek istiyordu. Nefesini tekrar kesen beyaz, sıcak bir arzu hissetti. Diğer tutkusunun, tüm hayatının anahtarı olan Georgina'ya doğru baktı. Nefesini sakinleştirmek, akıl sağlığını aramak için.

Ve sonra birden Cynthia'nın bakışlarındaki yoğunluk bir sorun imasıyla titreşti. "Bir... mavi elbise mi? Mavi bir elbise mi giymiştin?"

Kızın balonun anısına, onun anısına uzandığını .

Yüzünü aniden kapatarak o anı giyotinle öldürdü. "Bir zamanlar nişanlın mı vardı?" dedi aniden.

Ani değişim karşısında gözlerini kırptırdı. "Evet, Bay Redmond. Bir nişanlım vardı," dedi sessizce, ironik bir şekilde.

"Ona geçmişinizden, ailenizden bahsettiniz mi?" Kadının kendini huzursuz ve köşeye sıkışmış hissetmeye başladığının uzaktan da olsa farkındaydı ama sorgulama bir ivme kazanmış gibiydi.

"Ben yaptım."

"Peki bu yüzden mi ağlayıp gitti? Yoksa *siz* mi ağladınız?" "Hayır," dedi sertçe. "Neden ağlayıp gittiği değil. Bu

onun için çok az önemliydi." Ona şu bakışlarından biriyle baktı

esrarengiz bakışlar. Belli belirsiz kesici, neredeyse acıyan.

"Ağlayarak gitmesinin sorumluluğunu taşıyor olsam da nişanı ben . Neden yapayım ki, Bay Redmond? O bir varisti. *Çok* da zengindi."

Redmond malikânesinin uçsuz bucaksız yeşil denizine hızlı bir bakış fırlattı, sanki eski nişanlısının servetiyle karşılaştırıp belki de sönük kaldığını düşünüyormuş gibi. Tam da istediği gibi oldu: Adam hızlı bir savaşçılık dalgası hissetti.

"Peki ne oldu Bayan Brightly?"

İç çekti. Sanki konuşma onu yormuş gibi yavaşça ondan uzaklaştı. Yüzünü güneşe doğru çevirdi, belki sıcaklığından etkilenmişti, belki de içgüdüsel olarak onun rahatsız edici sorularının ortasında bir zevk arıyordu.

Sonra fikrini değiştirdi ve yüzünü tekrar yere koydu. Çiller ve kahverengi ten işe yaramayacaktı, özellikle de güzelliği onun en önemli özelliği olduğu için.

"Bana itibar kazandıracak bir şey değil," dedi eşit bir şekilde, neredeyse alaycı bir tavırla. Adam kadının içinde bir gerginlik olduğunun farkındaydı.

Söylemesi zor kelimelerdi ama içgüdüsel olarak dürüst olduklarını biliyordu. "Ve senin itibarını zedeleyecek hiçbir şey Tatsız da olsa, sıra dışı şey olmadığı için bunu ailenizden öğrenmelisiniz. Bunu anlıyorum.

Ailenizin güvenliği ve onuru sizin için çok önemli. Size söz veriyorum, nadiren yalan söylerim. Bir papaz tarafından yetiştirilmekle ilgili bir şey. Leydi Georgina ile konuşmanız gerekmiyor mu? Kendini ihmal edilmiş hissedecektir."

Bir bakış Miles'a Leydi Georgina'nın Jonathon ve Lord Argosy tarafından bir kamıştan nasıl düdük yapılacağını gösterdiğini ve Violet'in Leydi Windermere, Leydi Middlebough ve Lord Milthorpe ile konuştuğunu gösterdi.

İki kadının Violet'in evli olmayan bir kadın olduğunu hatırlayıp çok etkileyici şeyler söylemekten kaçınacaklarına güvenip güvenemeyeceğini merak etti - ya da Violet'in durumunda Leydi Middlebough-çok suçlayıcı.

"Neredeyse bir dakika kadar geçti, Bayan Brightly. Leydi Georgina'nın benim yokluğumdan sağ çıkması tamamen mümkün."

İkisinin zamanın içinde kendi zamanlarını yaratıyor gibi görünmeleri ilginçti.

"Evet, ama varlığınızdaki daha uzun süre kurtulabileceğimden emin değilim, Bay Redmond. Her zamanki gibi kendimi korumakla ilgileniyorum."

Sonra gülümsedi. Şapkası piknik örtüsünün üzerinde diğer tüm erkeklerin şapkalarıyla birlikte durmasına rağmen, sanki şapkası orada duruyormuş gibi parmaklarını başına dokundurdu ve yürüdü

Leydi Georgina ve onu gülümseyerek karşılayan kız kardeşinin yanına gitmek için aniden yola koyuldu.

Cynthia söğüt ağacının destekleyici gövdesine yaslandı ve nefes verdi.

Yağmur ihtimali giderek arttığı için kısa süre sonra eve doğru yola çıkmaya karar verildi ve böylece yemek artıkları toparlandı, sepet hazırlandı ve hızlı bir şekilde yola çıkıldı.

Dönüş yolunda Milthorpe büyük örümcek ağına çarptı. Cynthia onu gördü: çalılardan arasından üzgün, çırpınan bir örümcek.

Milthorpe neşeyle, "İlaçlı örümcekler," diye mırıldandı ve yoluna devam etti.

Cynthia yıkımı neredeyse bizzat hissediyordu. Örümceğe ne olduğunu merak etti. Durdu, çırpınışa baktı.

Ve birden Miles onun yanında belirdi. "Yeniden inşa edecek" dedi ona. Onun sıkıntılı ifadesini doğru yorumlamıştı. "Bunun hakkında hiçbir şey düşünmeyecek. Bu sadece onun hayatının bir parçası.

Bazen her gün dünyasını yeniden bir araya getiriyor."

Hafifçe söyledi. Sanki ona güven veriyor gibiydi.

Tuhaf bir şekilde, kendini güvende hissediyordu. *Sadece hayatının bir parçası.*

Muazzam bir girişim gibi görünen şeyin vahşice parçalanması basitçe yeniden ele alınacak ve sabah yeni, karmaşık, kırılğan küçük bir ağ olarak yeniden ortaya çıkacaktı. Bu örümceğin doğasında vardı.

Cynthia yukarı baktı. Bu açıdan baktığında zarif çenesinin alt tarafı tertemiz tıraş edilmişti; kadın parlak siyah saçlarının şapkasının altından kulaklarına değdiği yeri görebiliyordu. Makaslanmak istiyordu. Şok edici bir hassasiyetin farkındaydı. Ona dokunmak istedi. Gevrek miydi? Yoksa bir kuş kanadı gibi tüylü müydü? Yoksa bir spaniel gibi ipeksi mi?

Başını biraz zorlukla başka yöne çevirdi. Sinir bozucu.

Önlerinde, yakışıklı Lord Argosy'nin kendi şapkasının altındaki bukleleri, acımasızca kesilmiş Redmond şapkalarından biri gibi hem dağınık hem de kasıtlı görünüyordu.

çitler ya da gökyüzüne doğru ok gibi yükselen ince serviler.

Her yerde, bu ağaçlar mülkün içinde düzgün duvarlar ve bölümler oluşturarak, belki de herkesi çok büyük bir ağıldaki aristokrat koyunlar gibi saf ihtişamı içinde daha güvende hissettirecek şekilde bölüyordu.

Bir düzen yanılması sağlamak ve belli bir miktar esaretin - servete, soyadına, tarihe, göreve - de dahil olduğunu ima etmek.

"Ağ tamamen baştan mı başlayacak?" Cynthia onun örümceğin kaderiyle gerçekten ilgilediğini fark edince şaşırdı.

"Onu inşa etmek için zaten yapılmış olan yarısını kullanacak ve simetrik olmasa da eskisinden daha güçlü olacak. Ancak daha da ilginç. Örümcek ipeğinin bazı yönlerden çelikten daha güçlü olduğunu biliyor muydunuz?"

Hmm. Belki de kadar kırılğan bir ağ *değildir*. Ve eğer bu gerçekten doğruysa, ayakkabı tamiri işinde olmasını diledi. Kendi ayakkabısına baktı.

Kararlılığının yeniden pekiştiğini hissetti. Önündeki Milthorpeun sağlam sırtına baktı. Yanında yürümesi gereken adamın o olduğunu biliyordu. Ya da Argosy.

"Ama orada çok narin görünüyor, rüzgâr onu hareket ettirdiğinde hareket ediyor." Hâlâ Miles'tan güvence istiyordu.

"Belki de gücü budur. Esneklik. Kırılğanlığı. Görünüşe göre..." Durakladı. "...genellikle aldatıcıdır."

Sessizdi. Bu bir özür müydü? *Ona* üstü kapalı iltifat mı ediliyordu? Bu düşünce onu silahsızlandırdı. Çünkü eğer bu *gerçekten* bir iltifatsa.

Bu şimdiye kadar aldığı en iyi takdirdi. Daha önce hiç kimse onu kendisiyle ilgili en sevdiği şeylerden dolayı takdir etmemiştir. Çünkü o, bu yönünü kimseye göstermemeye çok dikkat ediyordu.

Miles Redmond, gözlem, cazibe ve hırsıyla kendine ördüğü kozayı tel tel çözüyordu. Bu hem zorlayıcı hem de olağanüstü derecede adaletsizdi.

Daha sonra aklına, adamın sadece Bacakları olan küçük, parlak egzotik yaratıklara yaptığı gibi onun hakkında yüksek sesle spekülasyon yapıyordu. Anlamak istiyordu.

Ondan daha fazla ipucu koparmayı umuyordu. Ne de olsa, ailesinin yokluğunda bu toplantıya ev sahipliği yapmak zorunda kalmıştı ve burası bir Güney Denizi adası sayılmazdı, değil mi?

Leydi Georgina'yı mikroskobunun altına koyabilirdi.

İleri doğru iki hızlı adım attı. Bu, *onun* için çok daha tanıdık, daha az sinir bozucu bir örnek olan Lord Argosy ile konuşma paralelliğine düşmesi için yeterliydi:

Londra kanı.

"Dans eder misiniz, Bayan Brightly?" Lord Argosy önsöz söylemeden sordu. Sanki başından beri onu bekliyormuş gibi. Ona yan bir bakış attı, sonra bakışlarını tekrar kaçırdı.

Gülümsemesi gizemli, memnun ve kapsayıcıydı. *Buradaki en yakışıklı insanların biz olduğumuzu biliyoruz*, diyordu. *Genç ve güzel olmanın tadını çıkaralım.*

"Ama tabii ki," dedi ona kolayca. Sanki sadece bir sohbet konusunu ele alıyorlarmış gibi.

"Çalıyor musun?"

Durakladı, kelimenin içinde bir ima olup olmadığını merak etti.

"Pianoforte?" diye tahmin etti, dikkatlice.

"Evet! Lütfen söyleyin. Ya da . Kayıtsız bir resitale daha tahammül edemem ve bu akşam yağmur yağarsa bunu yaşayacağımızı biliyorum. Bildiğiniz gibi beş kız kardeşim var. *Beş* ," dedi asık suratla.

"Oh, ben çalarken kimse dans edemez. Ya da daha doğrusu, dansla eşzamanlı olarak çok fazla yüz buruşturma olur ve bu nedenle gözler açılmaktan çok kapanır ve dansçılar birbirleriyle çarpışır. Oldukça, oldukça kötü çalışıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama belki de senin berbat ettiğini duyma zevkini tatmak için bir şarkı isteyeceğim."

Cynthia güldü, o da güldü ve gülüşü merhametli bir şekilde sıradandı: neşeli, derin ve erkekçe. Lord Argosy kendinden memnundu ama dayanılmaz derecede değil; hayat onun için güzeldi ve şüphesiz hep de öyle olmuştu. Ayrıca tüm genç aristokrat varisler kendilerinden memnundu. Büyüleyiciydi.

Ve o da pekala şu lordlardan biri olabilir.

Görkemli bir unvana sahipti ama unvanla birlikte gelen her şeyi desteklemek için bir servete ihtiyacı vardı: eski savaşların ganimetleriyle dolu topraklar ve kaleler.

Lord Argosy hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekecekti. Omzunun üzerinden, onun hakkında bilmesi gereken şeyleri kendisine söyleyecek olan kişiye doğru bir bakış fırlattı. Nedense Miles'in duyup duymadığını ve gülüşünü merak edip etmediğini görmek istemişti. Lord Milthorpe'un komik yönleri olabilirdi. Argosy ise tamamen farklı bir konuydu.

Sakin ve sessiz bir sohbete dalmış gibi görünen iki baş gördü: Miles Redmond ve "onun ilgi alanlarını paylaşan" Leydi Georgina. Çok karanlık, çok aydınlık. Adam hızını onun kısa bacaklarına göre ayarlamıştı ve birlikte yürüyorlardı.

"Bay Redmond! Ne kadar *ilginç*," diyordu Leydi Georgina heyecanla.

Ve Cynthia birdenbire bunun bir şey olduğunu bilme dürtüsüyle gafil avlanmış, zayıf düşmüştü: rahatlık, açıklık ve sessizlik. Flört, strateji, takas öpücükleri ve telaşlı kahkahalar.

O sadece yeniden kur yapmak istiyordu. Kur zorunda kalmak istemiyordu.

Ah, pekala. Bir Redmond ya da herhangi aristokrat olarak doğmamıştı. Ve tek başına ne kadar yol kat ettiğini düşündüğünde aklına pireler geldi: küçücük bedenleri nasıl da şaşırtıcı mesafeleri, boyutlarının ötesinde kilometrelere eşdeğer mesafeleri sıçrayabiliyordu. O sadece Sıçramalar arasında dinleniyorum, dedi kendi kendine.

Neden tüm metaforları birdenbire böcekleri içermeye başladı?

Onları ve onları merak etmesine neden olan adamı düşünmekten kurtulur gibi omuzlarını dikleştirdi.

İyi biri olacağına söz verdiği ve o gün için iyi bir iş çıkardığını düşündüğü için, kocasıyla yan yana sessizce yürüdüğü uzak bir geleceği hayal ettiği bir anla kendini ödüllendirdi. büyük bir mülk. İkisinin de saçları ağarmış olacaktı ve gözlerinin alabildiğine uzanan yeşil ağaçlar ve çimler

ve belki de Leydi Georgina adında bir spaniel ayaklarının dibinde oynayırdı.

Bu özel rüya için hâlâ iki haftalık bir umudu vardı.

"Yine de Leydi Georgina'nın iyi oynadığına inanıyorum," diyordu Lord Argosy.

Tabii ki biliyor, diye düşündü Cynthia.

Cynthia meydan okurcasına, "O zaman çalacak ve *biz* de dans edeceğiz," dedi.

Lord Argosy durgun bir şekilde vücudunu yukarı doğru uzattı ve elini bir dişbudak ağacının alçak bir dalında gezdirdi. Parlak yapraklar notalar gibi hışırdadı. Elini bir kadının uzun, upuzun saçlarında gezdiriyor olabilirdi.

Cynthia gülümsemesini gizledi. Bunu yaptığını biliyordu, o yüzden

Vücudunun zayıf uzunluğuna hayranlık duyabiliyordu ve onun varlığında tensel dürtüleri taşıdığı için *ona* dokunamıyordu. Yine de.

Ah, flört dili.

Çenesinde bir gamzesi vardı, ki bu genellikle yıkıcı buldum. Bir yüze ne kadar da ilginç bir ekleme. İyi bir kare İngiliz çenesi, düz bir burun, olağanüstü olmayan ama şaşı ya da kısık olmayan ve gözlüklerin arkasına gizlenmemiş koyu renk gözler ve dişleri muhteşemdi. Görünür her yönden simetrik ve pahalıydı. Yüzyıllar boyunca yakışıklı insanlar başka yakışıklı insanlarla çiftleşerek Lord Argosy'yi üretmişti.

"İyi *dans eder* misiniz, Bayan

Brightly?" "*Çok* iyi dans ederim," dedi

ona.

Bu bir imaydı ve Lord Argosy bunu gülümseyerek takdir etti.

Bölüm 8

Cynthia piknikten döndüğünde Northumberland'dan mektup gelmediğini gördü.

Bu hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığıydı.

Bu yüzden akşam için özel bir özenle giyinmişti: saçlarının parlaklığını yansıtan bakırımsı bir parlaklığa sahip bir elbise. Skandaldan biraz uzak bir yaka, karlı teninin yarım çemberini ve çok iyi göğüslerinin çoğunu gösteriyor. Saçları uzun boynunu ortaya çıkaracak şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı. sanatsızca aşağı.

Bayan Fanchette Redmond ev partisini tamamlamak üzere iki büyük akşam yemeği ayarlamış ve her birine Sussex eşrafından iki düzine kadar kişiyi davet etmişti. Pikniğin hemen ardından verilen ilk akşam yemeği kusursuz geçti: ev personeli titizlikle eğitilmişti, aşçı ve personel yetenekliydi, yemekler çok çeşitliydi. Miles, Violet ve Jonathan ve bu insanları hayatları boyunca tanımışlardı. Violet bile gereksiz yere skandal yaratacak hiçbir şey söylemedi.

Ama oturma düzeni Bayan Redmond tarafından önceden ayarlandığı için Cynthia, biri çorba içerken uyuklayan iki yaşlı dulun arasına oturtulmuştu.

Akşam yemeği bittiğinde ve
Bayanlar ve baylar gelip gitmişti,
Leydi Georgina, Lord Milthorpe'un onun için çevirmeye gönüllü olduğu müzik sayfalarıyla piyanonun önüne yerleşti.
Leydi Windermere dansların çağrıcısı seçildi.

Ne yazık ki komşu kızlardan biri Argosy'yi önce sahiplenmişti ama yüzünde lekeler ve kollarında kıllar vardı, yüzden Cynthia onun ilgisini kaybetmekten hiç endişe etmedi.

ona. Ancak kaderin kara bir mizah anlayışı olduğu için, kendini Miles ile bir makara olasılığıyla karşı karşıya buldu.

Müzik başladı. Neşeli, karşı konulmaz, talepkar.

Ve ikisi de aynı anda farkına varmış gibi görünen bir şey yaşadılar: birbirlerine dokunmaları gerekecekti.

Garip bir şekilde, bir makara kadar masum bir şey hiç bu kadar endişeli görünmemişti.

Diğer tüm dansçılar adımlara başlarken, saçma bir an boyunca birbirlerine baktılar.

Sonra Miles onun kolunu sanki kırılğan bir şeymiş gibi tuttu.

Hafifçe kaşlarını çattı.

Yavaşça onun kolunu kendi kolunun üzerine koydu. Ve Leydi Windermere'in çağırdığı adımlarla onu hareket ettirmeye başladı.

İkisi de konuşamıyor gibiydi. Elleri artık onun için farklı bir anlam ifade ediyordu, şimdi kahverengi, bakır kıllarla kaplı ve güçlü olduğunu bildiği kolu,

Paltosunun içinden, eldiveninin içinden yanıyor gibiydi ve paltonun altındaki adamın dayanılmaz bir şekilde farkındaydı.

Bu çok saçmaydı.

Aklına müziği dinlemek geldi. Leydi Georgina çok iyi oynadı.

Leydi Georgina, Miles Redmond için tasarlanan kadın.

Ah, akıl sağlığı.

Cynthia hemen, "Lord Argosy hakkında bilgi edinmem gerek," dedi.

Lady Windermere'in söylediği şekilde birbirlerinden ayrıldılar. Tekrar bir araya geldiklerinde Miles, "Çok zengin ve bekâr. Önemli olan da bu değil mi?"

İronisi onları birbirinden ayırmış gibi hissettirse de, dansçılar dansın gerektirdiği şekilde birbirlerinden uzaklaştılar.

Ve tekrar bir araya geldiler. Cynthia, "Bıktırıcı olma." diye ikna etti.

Gülümsemesi küçük ve sıkıydı. Ve birbirlerinin etrafında döndüler, adımlarında Lady Windermere iki temkinli adam gibi seslendi

Kediler savaşmak ya da çiftleşmek konusunda kararsız. Gözler kilitlendi. "Pekala, Bayan Brightly." Bir diğeri ne başladı yardımcı, iğneleyici listeler. "Argosy'nin yılda otuz bin poundu var. Bildiğiniz gibi o bir varis. Ben hiç duymadım korkunç borçlar ya da kötü alışkanlıklar. Çeşitli erkek yöntemleriyle kendini eğlendirmenin ötesinde çok az şey yapar. Atlar, boksörlük, kadınlar, avcılık, oyun. O görünmüyor özellikle de kendini geliştirmek için herhangi bir şekilde ilham aldı. Ama tabii ki bunun *bir önemi yok*."

Dansın gereklilikleri onları ayırdı. Onlar birbirlerinden aniden uzaklaştılar ve Cynthia onlar tekrar birbirlerine yaklaşıncaya kadar çenesini sıkarak merak içinde kaldı.

"-Sana. Konuyu dağıttığım için beni bağışlayın. Gerçekten de iki unvan, kendisine miras kalan birkaç muazzam mülk ve -"

"-beş kız kardeş," diye tamamladı Cynthia.

"Demek Argosy ile şimdiden sırdaş oldunuz?" Sesi merak uyandıracak kadar eşitti.

"Onun hakkında bir iki şey öğrendim. Devam et."

Ancak bir sonraki çağrılan figür Miles'ın onun elini tutmasını gerektirdi.

Bocaladılar, danstaki yerlerini kaybetmeye başladılar ve bu yakında belli olacaktı. Kızardığını hissetti. Elini kaldırdı; tereddütle ona uzattı.

Sanki kadın ona nadir bir obje uzatmış gibi aldı. Böylesine değerli bir şey verildiği için şaşırmış gibi parmaklarını yavaşça kapattı. Sonra sıkıca, kararlı bir şekilde sahiplendi.

Ve onu dansın gerektirdiği şekilde yönlendirdi.

Sohbet unutulmuştu. Dünya, parmaklarının ördüğü yerden ibaretti.

Cynthia birdenbire halının değıl, bulutların üzerinde dans ettiğini hissetti. Bu düşünce onu sarstı. Kasıtlı olarak Argosy'ye baktı ve ayakları bir kez daha zemini hissetti.

Miles fark etti elbette. Çünkü fark etmek onun en iyi yaptığı şeydi.

"Argosy hiçbir zaman bir şey istemedi," dedi Miles, sesi daha sakın ve uzlaştırıcı çıkıyordu. "Bu nedenle, sanırım, sahip olamayacağı bir şeyi istemeyi teşvik edici bulacaktır."

Cynthia başını salladı; hemen anlamıştı ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Herhangi bir tuhaflığı var mı? Tercihler?"

"Bir *tuhaflıktan* yararlanabilir misiniz, Bayan Brightly?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu. "Nasıl yani?"

"Neyin yararlı olacağını kimse bilemez Bay Redmond, sizin bilmeniz gerekir. Neden soru sormasına izin verilen tek kişinin siz olması gerektiğini anlamıyorum."

Oh, Tanrım. Leydi Windermere, ellerini birbirlerinin omuzlarına koymalarını gerektiren bir figür çağırdı.

Müzik yavaşlamasa da zaman . Cynthia kollarının kalkışını izledi ve sonra adamın eli onun omzuna uzandı. Kendi elinin orada ne kadar küçük görüldüğünü gördü. Eğer iki adım daha yaklaşırlar, birbirlerinin kollarında olacaklardı. Dansın gerekliliklerinin onları aynı anda hem birbirine bağlaması hem de ayrı tutması ironik ve adaletsiz görünüyordu.

Gözleri karanlık ve vahşiydi. Ve vücutları gibi Dansın içinde yavaşça dönerken konuştu, sesi o kadar alçak, ona o kadar yakın, o kadar yankılıydı ki boğazında tüyleri diken etti.

"Bayan Brightly, ne istiyorsunuz?"

Sıcaklık uzuvlarını yıkadı. Gözlerini okuyamaması için başını eğdi ve gözleri kapanmak istedi, böylece omzundaki eli, çarşaflarının kokusu ve temiz sıcak vücudu dışındaki tüm hisleri kapatabilirdi, böylece ellerini geri kalanının üzerinde hayal edebilir, elbisesinin zayıf kumaşına bastırılan sert uyarılma hissini yeniden yaşayabilirdi.

Ama o bir ninny değildi. Nefes .

"Sorularıma cevap vermenizi istiyorum Bay Redmond," dedi biraz da güçlenerek.

Sonra başını zorla kaldırdı, kendini ondan başka bir yere bakmaya zorladı. Dansçılarının sırasının dışında, parmakları piyanonun tuşları üzerinde dansın bir benzerini yaparken Leydi Georgina'nın temiz profilini gördü. Lord Milthorpe başını kaldırdı ve Georgina için bir müzik sayfasını çevirirken Cynthia'yla göz göze geldi. Gülümsemesinde bir sönük diş ve bir parlak diş yan yanaydı.

Refleks olarak ona kendi gülümsemesini verdi.

Miles'in eli omzunda sıkılaştı. Miles'in kolunun altındaki kasların uğultulu gerginliğini hissetti.

Elini. Elinden adamın yüzüne çok hızlı ve sarsılmış bir şekilde baktı, yüzündeki her şeyin, her zerresinin *doğru* olduğunu gördü.

"Burada bir şey var," dedi birden sesini bularak. "Argosy'nin batıl inançları var. Doğaüstü şeylere ilgi duyar. *Ton*'da birden fazla kez bir büyücüyü ziyaret ettiğini biliyorum; ayrıca bir madam tarafından düzenlenen birden fazla seansa katıldı ve ölmüş annesinin ruhuyla birden fazla kez yemin etti."

Aman Tanrım. Argosy'nin öbür dünyada yaşayanlarla konuşmak istediği anlaşıldığından, "gökler" özellikle uygun bir ifadeydi.

"Annesi öldü mü?" dedi usulca. Bu Argosy ile ortak bir noktasıydı.

"Bir üvey anne tarafından büyütüldü. Annemin bir arkadaşı. Hoş bir kadın, oldukça yakışıklı. Yine de babası çirkin bir kadını kabul etmezdi. Argosy'nin de kabul etmeyeceğinden eminim."

Bunu alaycı bir güvenle söyledi. "Argosy hakkında çok şey biliyorsunuz, Bay Redmond."

"İnsanlar benimle konuşuyor, Bayan Brightly. Nedeninden emin değilim." "Ve sizi temin ederim ki bu konuya ışık tutamam.

Gizem de öyle Bay Redmond."

Ve buna güldü. Bunu ondan duyunca şaşırmıştı. Muhteşem bir sestir ve bir anda garip bir şekilde uçtuğunu hissetti

ve biçimsiz, açıklanamaz bir şekilde mutlu.

Bir tür uzlaşma içinde dans ettiler.

"Size bir sorum var Bayan Brightly. Eğer bir eş seçme şansınız olsaydı - eğer *tasarlayarak* bir eş seçebilseydiniz - hangi karakter özelliklerini seçerdiniz?"

Anında sertleşti. "Bu tür spekülasyonları anlamsız ve ciddiyetsiz buluyorum."

"Merak ediyorum da-"

"Evet, evet, biliyorum: Meraklı değilseniz *hiçbir* şeysiniz, Bay.

Redmond. Ama spekülasyonları zaman kaybı olarak görüyorum. Daha önce de belirttiğiniz gibi, evlilik bir iş anlaşmasıdır.

Karakterli bir adamı *tercih* ederim."

"Ne tür bir karakter?"

"-ve müzikten aldığım zevke rağmen ve-" "Müzikten zevk mi alıyorsunuz? Ne tür müzik?"

anında talep etti.

"-diğer eğlenceler, ben iliklerime kadar pratik bir kadını ve bunu istemiyorum-"

"Bir erkek nasıl bir karaktere sahip olmalıdır?" "-Bu konuda *daha fazla* konuşalım. Özellikle de *seninle*."

Kaşlarını tekrar kaldırdı. Kadının öfkesi ona sadece ilham veriyordu elbette.

Sokratvari bir kez daha salladı, sanki onun tüm sırlarını ortaya çıkarmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Belki de bilimsel bir makale yayınlayacak ve ülkeyi dolaşarak bunlar hakkında konferanslar verecekti.

"Neden bir maç için bu kadar *acele* ediyorsunuz Bayan Brightly? Hıstan başka bir şey mi? Ya da açgözlülük?"

Bu bir kırbaçtı. Kendi hüsrânının bir işareti.

O da karşılık verdi. "Sözünüzün eri olduğunuzu düşünerek sizi onurlandırdım, Bay Redmond, ben... Siz bana yardım edeceğine söz verdi... .." "Ne için?" Kaşlarını kaldırarak, kıza bir şey göstermesi için meydan okudu. kelime.

Başını sertçe salladı. "Lütfen *asla* Böyle bir şeyi hafife aldığımı düşünmeyin."

Böyle bir şey elbette onu öpmek ve onu öpmek anlamına geliyordu.

Bu, ona vermek istediği kadar doğru ve eksiksiz bir cevaptı.

Müzik büyük bir gürültüyle sona erdi. Dansçılar eğilip reverans yapmaya ve yeni eşler aramak üzere dağılmaya başladılar.

Sessiz kalma sırası ondaydı. Kaşlarını hafifçe çattı, tıpkı bilgi toplarken yaptığı gibi.

onun için ne anlama geldiğine karar vermek için zihninin laboratuvarı. Ya da başka bir soru formüle etmek için.

"Bunun ne önemi var Bay Redmond?" diye sordu. Bu neredeyse bir yalvarış gibiydi.

İşte sonunda cevaplayamayacağı bir soru. Sessizce ona baktı.

"Çünkü her şey önemlidir," dedi sonunda sertçe. Ve onu aniden terk etti.

Tam da Leydi Middlebough piyanonun başında Leydi Georgina ile yer değiştirmeye ikna .

Leydi Georgina dans etme olasılığı karşısında ellerini sevinçle birbirine vurdu ve gözle görülür bir zevkle Miles Redmond'u kendine eş olarak seçti.

Bölüm 9

Cynthia sonunda Lord Argosy'yi dans partneri olarak edinirken.

Sessizce muzaffer bir beklenti duygusuyla karşısına çıktı: kibirli değil, kesinlikle,

Onu orada istediğinden huzur içinde emindi. Leydi Middlebough'la birlikte dans ettiği makaranın son figürü onu zorlamışa benzemiyordu: yanakları neredeyse hiç pembeleşmemişti. Ve yine gizemli bir gülümseme sundu.

Neyse ki Cynthia gizli gülümsemeler konusunda hiçbir zaman saf olmamıştı ve kendi gülümsemelerinden birini sağlayabilirdi. Ve yaptı da.

Adam eğildi, kadın reverans yaptı piyanodan odaya başka bir makara fırladı -Lady Middlebough daha az Leydi Georgina'dan daha başarılıydı, ama notaları doğru sırada ve agresif bir güçle çaldı.

Daha ince, daha küçük Argosy ile dans etmek neredeyse tuhaf geliyordu, sanki kendini daha az sağlam bir araca, sert bir rüzgârda yolda savrulabilecek bir araca alıştırıyordu.

"Redmond'larda kalmaktan memnun musunuz Bayan Brightly?"

Ah. Demek klişe hoşbeşlerle başlayacaktı. "Öyleyim, teşekkür ederim. Ya siz, efendim?"

"Gerçekten de öyle. Kendimi hoş bir çevrede ve hoş bir dostun arasında buluyorum."

"Bir dahaki sefere elbiseme iltifat eder misiniz? Uygun bir yanıtla hazırlıklı olmak isterim." Onunla alay ediyordu.

Güldü. "Sıradan bir konuşma yaparsam beni bağışlayın Bayan Brightly. İngiliz kızlarıyla pek iyi anlaşıyorum,

Fransa ve İtalya'da uzun süredir seyahat ettiğim için Bu son birkaç ay ve bu dillerdeki nezaket kuralları hakkındaki bilgim sınırlı. Size bir şey sormalıyım. Bu haftadan önce tanışmış mıydık? Sizi kesinlikle hatırlardım diye düşünüyorum. Yine de isminizin bana tanıdık geldiği hissinden kurtulamıyorum."

Olamaz.

"Adımın tanıdık geldiğine şüphe yok çünkü zarf," dedi hafifçe. "Belki daha önce bir cümlede kullanmışsınızdır? 'Yıldızlar ışıltılı parlıyor. Bu tarz bir şey mi?"

Tekrar güldü. "'Bayan Brightly' kelimesini kullanmak istediğim her türlü cümleyi düşünebilirim. Ama sanırım bunlar yüzünüzü kızartır."

Oh, bu *çok* iyiydi! Geçen sezon böyle bir ifadeyi alır ve ondan lezzetli, yaramaz bir ima ağı örerd ve belki de sırf rekabeti için Lord Milthorpe'dan da söz ederdi.

Ama bunun tehlikelerini biliyordu. Ve ne yazık ki, *iyi* olmaya çalışıyordu.

"O halde Lord Argosy, belki de bu cümleleri yüksek sesle söylememelisiniz. Ancak, onları *düşünmekten* çekinmeyin."

Tekrar güldü, keyifle. Güzel! Onun ilgisini çekmişti. Argosy gibi birini sadece etkilemenin değil, ilgisini çekmenin de gerekli olduğunu biliyordu.

Makaranın gerektirdiği şekilde zıpladılar, alkışladılar ve döndüler ve tekrar karşı karşıya geldiklerinde şöyle dedi:

"Peki siz eşsiz misiniz Bayan Brightly?"

Onu yanlış anlamaya karar verdi. "Aman Tanrım, Lord Argosy. İltifatınız için teşekkür ederim."

Tekrar güldü. Tuhaf bir *şekilde*, birini *bu kadar* kolay etkilemek neredeyse yorucuydu. Bir tomar kuş tüyüyle tenis oynamak gibiydi. İnsan biraz daha fazlasını istiyordu.

Direniş.

Direnif kaynağına doğru bir bakif attı. Tıpkı adamın ona baktığı gibi.

Başını başka yöne çevirdi.

"Bu ifade büyük olasılıkla doğru olsa da Bayan Brightly, *bu* odada gerçekten de eğsizsiniz, Violet buna rağmen" -Argosy bunu onayladığı bir kibarlıkla "Bekâr olup olmadığınızı merak ettim. Sanırım Fransızcam ve İtalyancam benimle savaşıyor. İfade için İngilizce ve bu yüzden sorum tuhaf bir şekilde ortaya çıktı. Doğru olduğunu varsaysam da bu soruyu kimseye sorma cesaretini gösteremedim ve itiraf etmeliyim ki... bu soru beni zorluyor."

Bu son sözü, Londra'daki görkemli sezonu boyunca tanıdığı ve beklediğı o alçakgönüllü ve ateşli üslupla söyledi. Gerçekten de ona *baskı* yapıyordu.

Bu konuda ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu: kısa bir an için utangaç bir şekilde başını eğdi. Sonra ona doğru baktı. patentli kirpiklerin arasından bakış.

Argosy hayranlıkla ağzını araladı. Sonra kapattı ve çenesi kabaran bir özlemle gerildi.

Muhteşem!

"Sorunuzu hiç de cüretkâr bulmuyorum efendim. Evlilik çağına gelmiş bizler için bu *önemli* bir soru, öyle değil mi?" Lord Argosy başını kuvvetle salladı. "Ben henüz evlenmedim. Korkarım ki son derece titizim." Sanki seçim yapmakta zorlanıyormuş gibi konuşuyordu.

"Aileniz sizin için hırslı mı Bayan Brightly?"

Çok iyi ve ihtiyatlı bir soru. O bir aptal değildi, Lord Argosy.

"Şey, işte tam olarak bu, görüyorsunuz. Öyle olacaklarına inanıyorum ama... benim ailem..." Risk aldı. "Benim ailem vefat etti. Annemi ben çok küçükken kaybettim, babamı ise ondan önce. Annemi tanıyorum en iyi karaktere ve servete sahip bir adamla evlenmemi tercih ederdi ve uzun bir araştırma yapmadan birinin karakterinden veya servetinden olmak genellikle zordur.

Tanıdık. Sık sık geleceğin ne bilmek isterdim. Keşke bilmenin bir yolu olsaydı! *Sık sık* keşke annemin tavsiyelerinden yararlanın."

Argosy bir an için tökezledi. Ellerini çırpmayı unuttu. Gözlerini ona dikti.

Birkaç çevik hareketle kendini toparladı. "Oh, Bayan Brightly. Ben de öyle..." Sesi neredeyse nefes nefese geliyordu. "...annemle iletişim kurabilmeyi dilediğim gibi öyle."

"Öyle mi?" Onun nefes nefese ses tonuna uydu.

"Ben de onu küçükken kaybettim. Ona ulaşabilmeyi çok isterdim, çünkü yaramazlık yaptığımda en sevdiğim oyuncaklarımdan birini benden saklamıştı. Nerede olduğunu bilmek isterdim."

Pekala o zaman. Lord Argosy'nin aziz annesinin sıcak sözlerini ve tavsiyelerini özlemesi buraya kadarmış. Genç ve zengin bir lordun en sevdiği *oyuncağını* kaybettiğini düşünün. Daha hayırhah bir şekilde, oyuncağın çocukluğunun kayıp bir parçasını, annesinin hatırlayacağı bir şeyi temsil edebileceğini düşündü.

"Bir iple çekilen tahta bir ördek," diye devam etti. "Aile efsanesine göre içinde yakutlarla dolu bir servet varmış. içeride." Bunu pragmatik bir şekilde söyledi. "Sanmıyorum - sanırım uzun zaman önce amcamın vicdansız bir misafiri tarafından çalındılar - ama bilmek daha iyi olmaz mıydı?"

Annelik özlemleri için çok fazla.

"Tanrım. Eğer durum buysa, ördeği nasıl almak istediğinizi anlayabiliyorum. Biliyor musunuz, Lord Argosy... bu size anlamsız ya da alışılmadık bir fikir gibi gelebilir, ama... ah, yapamam söyle."

"Lütfen fikrinizi benimle paylaşmaktan çekinmeyin Bayan Brightly. Zamanında benim de *pek* sıra dışı fikrim oldu." Ona o gizli küçük gülümsemelerinden birini verdi.

Cynthia birdenbire Lord Argosy'nin sıra dışı fikirlerini hem merak etmeye hem de biraz endişelenmeye başlamıştı ama onu bu fikirlerle ilgili bir imada bulunmaya teşvik etmemek için kendini tam zamanında durdurdu. Öyle kalması şarttı. kendi gündemi hakkında tek fikirli.

Tek fikirlilik ona, şu anda küçük sarışın bir kızla her türlü saygı ve zevk görünümüyle dans eden iri, gözlüklü bir adamı hatırlattı.

Leydi Georgina'yı merceğinin altına mı koydu? sorular? Belki de kızın henüz gerçek *kusur* edinmemiş gibi görünmesi -karakterinin altında sırlar saklayan hiçbir açđ, ilginç hiçbir şey

Bu da onu Miles Redmond için Redmond Evi'nin etrafını saran yeşil kadar rahatlatıcı kılıyordu.

Kesinlikle güzeldi. Muazzam, tek renkli sarışın olsa da.

Cynthia derin bir nefes aldı ve başını başka yöne çevirdi.

"İşte benim fikrim efendim," diye Argosy'ye sırrını açtı. "I Pennyroyal Green'in dışında bir Çingene kampı olduğunu öğrendim. Ve bir süredir özlemini çektiğim gibi-" Durdu; dans onları kısa süreliğine ayırdı. Tekrar bir araya geldiklerinde, "Ah, söyleyemem. Beni aptal sanacaksın."

Utangaç bir tavırla başını tekrar eğdi ve Jonathan'ın bir kolunu uzatıp kız kardeşi Violet'in omzuna dokunduğunu ve tekrar kendi tarafına çektiğini görmek için tam zamanında başını tekrar ondan yana çevirdi. Yüzünü asmadı. Violet şaşkınlıkla başını sağa sola çevirdi, kaşlarını çatmaya başladı ve kendini durdurdu, çünkü Violet kaşlarının çatılmasından korkarak yaşıyordu.

Cynthia gülümsemekten kendini alamadı. Ona bakacak ve eziyet edecek erkek kardeşleri olmasını çok isterdi.

"Saçmalık!" Lord Argosy hevesle konuşuyordu. "Sanırım ne söylemek üzere olduğunuzu biliyorum, Bayan Brightly. Falınıza bakılmasını !" Bu sonucu ona büyüklük taslayan bir zaferle sundu: *İçgörümün ışıkları altında güneşlenmekten çekinmeyin.*

Kadın onu hayretle ödüllendirdi. "Oh! Nasıl *tahmin*

ettiniz?" "Görüyorsun, ben de her zaman geleceğın ne olacağını merak etmişimdir.

tutabilir. Ve Çingeneler - çay yapraklarını ve benzerlerini okurlar ve onların şekillerinde alametler görürler ve duydum

tahminlerinin çoğu ürkütücü bir şekilde doğrudur. Sevgili dostum Bay Geoffrey Woolsey bir keresinde çay yapraklarında tekerlek gören bir Çingene'yi ziyaret etmişti. Üç gün sonra, Woolsey barouche'undan bir tekerlek kaybetti!"

"Söylemiyorsun!" Cynthia nefes aldı.

Argosy başıyla huşu içinde onayladı. "Ve Çingeneler tarotu atarlar - fal kartları, bilirsin, üzerlerinde geleceğin hakkında bir hikaye anlatan semboller vardır - ve avucuna bakarlar ve okyanus yolculukları, evlilikler, çocuklar ve servet kazanma ve kaybetme hakkında bir şeyler okurlar. servet."

Çingeneler hakkında bu kadarını biliyordu ama Argosy'nin onu bilgilendirmenin heyecanını yaşamasına izin verdi. "Çingeneler oldukça başarılı görünüyor. Tüm bunları hayırseverlik için mi yapıyorlar?"

"Yüce Tanrım, hayır. Onlara ödeme yapmamız gerekecek. Bunların fal bakan Çingeneler olup olmadığını biliyor musunuz? Yoksa zavallı atları boyayıp iyi diye satmaya mı çalışıyorlar? Onlar mı? Çingeneler genel olarak tatsız insanlardır ama eğlence konusunda çok başarılıdırlar. Dikkatli olmalıyız. Sizi koruyacağım."

"Çok nazıksınız efendim. Pennyroyal Green'deki bu Çingenelerin ne tür Çingeneler olduğundan emin değilim. Yani, eğer fal bakıyorlarsa. Belki-"

"Miles'a soracağım," diye açıkladı Argosy. "O buralar hakkında her şeyi bilir. Bize anlatabilir."

Cynthia, Miles Redmond'ın fal baktırmaya gittiklerini öğrendiğinde yüzünde belirecek neşeyi görmeye pek hevesli değildi. Bunun nasıl olacağını çok iyi biliyordu.

çıkmişti. Ve Cynthia'nın, Çingenelerin gelecekte haber verme yetenekleri konusunda gerçek bir yanılsaması yoktu.

Bununla birlikte, Lord Argosy'nin geleceğinin kendisini de içermesini sağlamak için kalan beş poundundan birini bir Çingeneye ödemeye hazırды.

"Belki kampa bir ziyaret ayarlayabiliriz, eğer falımıza bakarlarsa," dedi. Sonunda amacına ulaşmıştı.

"Sizinle bir geziye çıkmaktan büyük keyif alırım, Bayan Brightly." Yine gülümsedi. *Her şeyi* bir imaya dönüştüren türden bir gülümsemesi vardı. Kadın Belki de doğuştan gelen ve yardım edemediği bir şeydir diye düşündü.

Onun gülümsemesine karşılık verdi. Argosy'ye karşı sıcak olmalı ama *çok da* sıcak olmamalıydı.

Onun gelecek hakkında neden endişelenmesi gerektiğini merak ediyordu. Ama belki de geleceği ona sonsuz bir *kesinlik* gibi geliyordu, ilgisini herhangi bir şeyin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmek isterdi.

"Hayret ediyorum ki belli bir miktar Tesadüf bizim lehimize efendim. İkimizin burada, Redmond House'da beklenmedik bir şekilde buluştuğumuzu, ikimizin de geleceği bilmeyi arzuladığımızı hayal edin! Geleceğin anahtarlarının sadece birkaç mil ötede, çay yapraklarında ya da kendi avuçlarımızda saklı olabileceğini keşfetmek için. Sanki olması gereken buymuş gibi."

Bu son sözler Argosy'nin yüzünü göksel bir ışıkla doldurdu. "Öyle olması gerekiyordu," diye tekrarladı hülyalı hülyalı.

Leydi Georgina dansın bir parçası olarak reverans yaptığında, modacısının onun en güzel varlıklarını utanmazca yücelttiği Miles için açtı: Düşük, gümüş süslemeli yakası, iki somun kabarmamış ekmek kadar dolgun bir göğsü ikiye bölüyordu ve kalçaları göğsünün çoğunu elbisesinin dışına çıkarıyordu. Bir erkek

mutlu bir şekilde günlerce orada kendini kaybeder.

Yine de Cynthia'nın elinin kolunda bıraktığı kalıcı hissi saklamak için bir yere gitmek istedi.

Refleks olarak makaranın içinde hareket etmeye başladı.

Cynthia lordling ile yaptığı sohbeta mutlu bir şekilde dalmış görünüyordu; gülümsüyordu. Argosy'nin kahkahası müzikten duyulabiliyordu. Yeterince hoş bir kahkaha. Kesinlikle Milthorpe'unki gibi değildi.

Yine de Miles'ın hislerini, kaldırım taşları üzerinde sürüklenen bir çapa gibi gıcırdatıyordu.

"Çok iyi dans ediyorsunuz Bay Redmond," dedi Georgina. Konuşmayı unuttuğu için.

"Ve çok güzel yalan söylüyorsun," dedi. "Ben en iyi ihtimalle halde dans ederim. Çok iriyim."

"Oh!" Georgina sevimli bir şekilde renklendi ve bir anlığına büyülenmiş ve dikkati dağılmıştı. "Bağışlayın beni. Sadece size iltifat etmek istemiştim. Dans konusunda uzman değilim."

"Beni affet. Seninle dalga geçmemeliydim. Ve ben seninle alay ediyor."

Oh, Tanrı aşkına. Ve babasına, genç bir kadına kendini hoş gösterebileceğini söylemişti. Aslında, flört etmek için verimli bir zemin hazırlayabilirdi: gözlerde bir ışıltı, eğik bir baş, eşine akıllıca bir kelime bulma, eğer isterseniz. Yine de bugün evinin bahçesinde dolaşırken kendini bir talipten çok bir öğretmen gibi hissetmişti.

Tanrı aşkına, yakışıklı yüzü ve çekici göğüsleriyle bir kız flört edebilmeli.

Argosy'nin tekrar güldüğünü duydu.

Bazı nedenlerden dolayı bu durum onda acele edip adamı tekmeleme isteği uyandırdı.

Bir pusula iğnesi gibi çekilerek başını çevirdi. Argosy ona dokunurken dönmekte olan Cynthia'nın sırtını gördü. Elbisesi yivli Dor kıvrımları şeklindeydi. Saçları yukarı doğru taranmıştı, üzerinde aydınlık bir çıplak deri dikdörtgeni bırakarak Arkası minik düğmelerle kapatılmış elbisesinin çizgisine baktı. Onunkine dokunmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. dilini omurgasının her bir incisine değdirmek, dudaklarını ensesine değdirmek ve tüylerinin diken diken olduğunu görmek, meme uçlarının diken diken olduğunu bilmek-

Tanrı'nın annesi. Nefesini içine çekti.

"Eviniz çok güzel Bay Redmond. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Herkülvari bir çabayla gözlerini Georgina'ya çevirdi. Ona baktı. Bu imkansız görünüyordu.

Lord Argosy Cynthia Brightly'ye dokunurken biri ona bu kadar kibarca sıradan bir şey söylemeliydi. "Redmond House'u en son ne zaman ziyaret ettiniz?"

"Beş yıl, geçen bahar üç gün." İnandırıcı olmayan bir kayıtsızlıkla ekledi, "Sanırım."

"Ah. Şimdi hatırladım. Saçların sırtından aşağıya doğru örülmüştü." *Bir henge gibi sarılmamış.*

"Hatırlıyorsun!" Daha da pembeleşti. "Kardeşlerinle at üstünde parkta yarışmıştın. Sen ikinci olmuştun. Lyon birinci olmuştum. Atın kahverengiydi ve beyaz çorapları vardı."

"Ah. Yarıştık mı?" Şaşkındı. O hep kardeşleriyle yarıştı. İkinci olmak kulağa doğru geliyordu.

"Evet. Çok *iyi* sürdün."

Bunu öylesine şaşırtıcı bir hararetle söylemişti ki, adam bundan sonra ne diyeceğini bilemedi. Aklına, babasının *ona kendisini* yeni bir bağlamda emrettiği için garip davrandığı geldi. Ya da belki de onu *zaten* bu bağlamda görüyordu.

bağlam. Bu ilgi çekici bir olasılıktı. Kıza flört etmeyi gerçekten öğretmeliydi. Argosy yine güldü.

Miles başını sanki adam ona vurmuş gibi şiddetle o yöne doğru salladı.

Doğruca kendisine yönelen bir çift parlak mavi gözle karşılaştığında gözlerini kırıştırdı. Onları bir saniye tuttu.

İkisi de başlarını partnerlerine doğru çevirdi.

Lady Middlebough sabırsızlığını klavyelere vurarak . Bir makara hiç bu kadar tutkulu ve etkileyici olmamıştı.

Bu danstan sonra doğruca ona gidecek ve gece yarısından önce kalçalarının arasında olacaktı. Ruh halinin hafiflemeye başladığını hissetti.

"Ledibopreta ile çok ilgilendiğimi fark ettim, Bay Redmond." Georgina'nın sesi biraz umutsuz çıkmıştı.

Miles irkilerek tüm dikkatini ona verdi. Bu kelimeyi hayatında hiç duymamıştı.

Ah. O zaman anladı.

"*Lepidoptera mı?*" diye tahmin etti. Belki de yemeğinin yanında şarap içmişti? "Kelebekler mi?"

"Evet. Lep-i-dop-te-ra." Her heceye dikkatle baktı.

"Kelebekler." Gözleri parlıyordu. "Bugün piknikte onlardan bahsetmiştin. Sıradan bir mavi geldi."

Parlayan gözler tarafından bakılmak inkar edilemeyecek kadar hoştu. Biraz kafa karıştırıcı olsa da.

Burası kesinlikle flört etmeye başlamak için uygun bir yerdi.

"Ormanda çok *güzel* kelebekler var Georgina." Sesi samimi bir hikâye anlatma tınısı kazanmıştı. "Senin yelpazenden daha büyük.

"Yaz gökyüzü ya da çiçek açmış rampion kadar *parlaklar*."

Çaresizce kıkırdadı.

Neredeyse iç çekecekti. Georgina'yı bir kelebeğe benzetebilseydi, bu hangisi olurdu? Tropikal bir kelebek değil, İngiliz kelebeği olurdu. Bir dingy skipper ya da kahverengi bir argus.

Gölgede tek tip, ormanlık çevrelerine uyum sağlamak için ideal olarak tasarlanmıştır.

"Babam da tüm bu şeylerle son derece ilgili," dedi.

Miles bunun son derece farkındaydı. "Baban büyük bir zekâya ve seçici zevklere sahip bir adam," dedi utanmadan. Keşke adamın kızına *uçmayı* öğretebilseydi.

"Geçen gün bahçemizde bir kelebek gördüm ve onu tanımlayamadım, babam da tanımlayamadı. Belki sen teşhis edebilirsin diye düşündüm."

Argosy yine güldü.

Miles'ın görüşü Argosy'nin Cynthia'nın kolundaki eline odaklandı. Omurgası boyunca hoş olmayan bir his cızırdadı. Tıpkı fitile dokunan bir alev gibi. Ağzında metalik bir tat hissetti.

"Belki bana tarif edebilirsiniz?" Miles titiz bir kibarlıkla, "Bana tarif edebilir misiniz?" dedi.

Georgina cevap vermek için ağzını açtı ama Leydi Middlebough büyük bir tutkuyla makarayı bitirdi

O zaman.

Miles selam bile vermedi. Şaşkın Georgina'yı bırakıp doğruca Leydi Middlebough'un yanına gitti.

Ve sonra, kendisinin ve onun şaşkınlığına ve Olaya tanık olan herkes, adamın kadının yanından geçip gittiğini ve evin ön kapısından çıkana kadar yürümeye devam ettiğini söyledi.

Dans gece yarısından sonra da devam etti ve Komşu konuklar mutlu, güllük gülistanlık ve darmadağınık bir halde arabalarına bindiler. Ancak Miles'ın etkinliğin ev sahibi olduğu düşünöldüğünde, şenliklerden şaşırtıcı bir şekilde ayrılması tamamen fark edilmemiş.

"O... kendini iyi hissetmiyor olabilir," dedi Violet, gizlice soran birkaç kişiye sessizce. "Tropikal ateş ara sıra geri dönüyor, göröyorsunuz. Yakında sağlığına kavuşacak. uzakta."

Ateş tüm bu süre boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştı. Miles İngiltere'ye döndüğünden beri, ama herkes bilgece ve anlayışla başını salladı. Eğer biri hasta olacaksa, göz alıcı bir şikâyeti de olabilirdi.

Sonra Cynthia ve Violet yatmaya gittiler ve Jonathan, Argosy ve Milthorpe bilardo oynamak için bir araya geldiler; Milthorpe, Cynthia'ya atış partisini Miles'la konuştuğunu söyledi.

Odasının eşiğinde duraksadı. Sonra pencereye doğru ilerledi ve köşesinden içeri baktı. Ağın hâlâ orada ve sağlam olduğunu görünce tuhaf bir rahatlama hissetti.

Bütün bir yaşamı sürdürmek için ne kadar kırılğan bir yol: kişinin kendisi için ördüğü bir ağ üzerinde.

Yine de, kendi evini inşa etme şeklinden çok daha kesin değildi.

Ağa hafifçe üfledi; ağ dalgalandı. Örümcek ileri doğru koştu, sonra durdu ve iki kolunu sallayarak

Bir beyefendinin taksiyi selamlaması ya da bir dükkân sahibinin hırsız bir çocuğa bağırması gibi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Susan." Örümceğe güzel bir isim vermek onu memnun etmişti. "İyi geceler."

Örümcek Susan sustu ve bir an için ona bakar gibi oldu. Sonra köşesine çekildi ve belki de uyuyakaldı. Bir örümcek olduğu için bunu bilmek zordu.

Bay Redmond muhtemelen biliyordur.

Cynthia o akşam odadan çıkışını izlemiş ve bunu neredeyse fiziksel olarak hissetmişti, sanki onu da kendisiyle birlikte çekiyordu. Onu bugün, insanları o büyük ağdan uzaklaştırırken hayal etti.

Birdenbire Miles Redmond'un onu gördüğünü anladı. dünyayı dünyalar *içinde* küçük dünyalar olarak görüyordu. Her şey -örümcekler, insanlar, hayvanları yiyen bitkiler- hem ayrı hem de birbirine bağlıydı, yaşamın inceliklerini, güzelliklerini ve şiddetini bir ağ gibi birbirine örülmüş olarak yaşıyorlardı.

Ve bu da, sessizken, hareketsizken bile dünyaları içeriyor gibi görünmesinin nedeniydi. *Uçsuz bucaksız* hissetmek için.

Çünkü her şey önemlidir, demişti. Onu aniden terk etmeden önce.

Cynthia onu düşüncelerinden uzaklaştırmak için başını savurdu. Burnunu sokmaya hakkı yoktu, kızmaya hakkı yoktu, ona değerli, harikulade ve *uçsuz bucaksız* bir şeymiş gibi dokunmaya hakkı yoktu ve vücudunun buna izin vermesine izin veremezdi.

Onu özlüyordu, çünkü gururluydu ve bu yolda felaket, hayallerinin sonu vardı.

Disiplin cezası olarak gardırobuna gitti ve retikülünü çıkardı. Bir salladı: tabii ki hâlâ zar zor şingirdiyordu. Elini uzatarak son birkaç kilosunu parmakladı.

Bu onun kararlılığını güçlendirmek için çok etkili bir yoldu.

Omuzlarını dikleştirdi, yatağın üzerine oturdu ve sefer planlarını gözden geçiren bir general gibi

Argosy'yi, servetini, hevesini, kusursuz yakışıklılığını, Çingeneleri ziyaret planlarını, Milthorpe'u, servetini, samimiyetini ve anırmasını düşünüyordu, ve ne yazık ki bir şekilde ilham vermeyi başardığı çekim partisini düşündü.

Ev partisine daha bir gün vardı, diye düşündü iyimser bir şekilde. Neredeyse iki koca hafta kalmıştı. Elbette onlardan büyüleyebilirdi. O yapardı Courtlandı büyüledi. En zengin ödül.

Ve iyi ve güçlü olduğu için, yaklaşan bir zayıflık anına teslim oldu.

Gözlerini kapattı ve bir an için bu akşamki dansa belirli bir adamın ellerinin tadını çıkardı, öfkeli ve samimi, yıkıcı derecede nazik, kesin ve merak ediyordu. olduğu her şeyin, düşündüğü her şeyin, hissettiği her şeyin kendisine dokunma biçiminde olduğundan şüpheleniyordu. Onu öpme şeklinden.

Oh, Tanrım.

Elini kendi pürüzsüz omzuna dayadı, sanki onun elinin sıcaklığını orada yeniden yaratmak istercesine. Onun hissetmiş olabileceğini hissetmek için. Gözlerinin daha önce hiç bilmediği bir arzuyla yandığını hissetti ve asla şımartmayı göze alamayacağını biliyordu.

Elini omzundan nazikçe, sanki kendi eliymiş gibi çekti.

Sonra gece demirine bindi ve battaniyenin altına girdi.

Gece boyunca uyuma umudu olmadığından şüpheleniyordu.

Miles da partiden ayrıldığına herkes kadar şaşırmıştı. Doğruca Leydi Middlebough'a gitmişti.

Georgina'nın eğilmiş miydi, teşekkür etmiş miydi ya da buna benzer bir şey söylemiş miydi? Şimdi hatırlayamıyordu-

Ve birkaç dakika sonra kendini dışarıda, başka bir niyetin merhametinde bulmuştu.

Karanlıkta, bir tabur arabayı alacak kadar cömert olan geniş dairesel araba yolunda ilerledi - annesinin Violet nihayet evlendiğinde tüm baloları sona erdirecek bir balo hayali vardı ve gençliğinde araba yolunun daha önce her türlü araçla dolu olduğunu görmüştü: bir balo

Anne ve babasının yirmi beşinci evlilik yıldönümü için Lyon'un reşit olması şerefine bir balo düzenlendi. En iyi ailelerin armaları göz alabildiğine sıralanmış, arabalar ve sığırlar bu vesileyle pırıl pırıl yıkanmış, bir gökkuşağı uşakların kıyafetleri.

Georgina'yla evlendiğinde böyle bir balo daha olacağına şüphe yoktu.

Yukarı baktı: yağmur bulutları içindekileri boşaltmış ve şimdi bir sahnedeki perdeler gibi ayrılıyordu, acı kadar berrak mavi-siyah bir gökyüzü ve bir tuzluk dolusu yıldız ortaya çıkıyordu. O anda aklına öfkeden gece yarısı karanlığına bürünmüş parlak mavi gözler, bir elbisenin üzerine serilmiş minik kıvılcımlarla süslü bir ağ, sade gri bir pelerin ve bir gösteride açılan perde geldi. Onunkini.

Her lanet şey ona onu düşündürüyordu.

Canını acıtacak ve dikkatini dağıtacak kadar soğuk olmasını umarak havayı içine çekti. Ne zaman Cynthia Brightly'yi düşünse, nefes almak hem bir mücadele hem de delici bir zevk haline geliyordu.

Şimdi Leydi Middlebough'u düşündü, ama düşüncelerini orada oyalayamazdı, çünkü anlamadığı bir dürtünün yönlendirdiği bir görevdeydi ve tek odak noktası olan bir adamdı.

Müştemilata kadar uzun bir yürüyüş mesafesi vardı vebotlarının durumu hakkında konuşurken Geri döndü, çünkü şiddetli yağmur toprağı çamura çevirmişti ve çoğunu da beraberinde götürmüştü. Ahırlar elbette karanlıktı. Seyislerin horultuları takım odasında yankılanıyordu; içlerinden biri ahırda uyuyakalmış olmalıydı.

Eyerlere ve yularlara yağ sürölüyordu. Yaklaştığında havlaması gereken bir spaniel -bu benekli, ciğer rengi değil- ahır sıralarının arasındaki samanların üzerinde küçük bir horlama kilimi gibi uzanıyordu.

Onu hissetti, ince başını kaldırdı, güm güm vurdu. Tüylü kuyruğunu neşeyle üç kez salladı ve memnun bir iç çekişle tekrar yere düştü.

Miles onun bu kadar korkunç olmasından son derece memnundu.

Köpeğe şüpheyle yaklaştı ve tanınmış olduğuna karar verdi; daha bu sabah buradaydı.

Her şeyi. Milthorpe'u ve Cynthia'nın ona gösterdiği nezaketi düşündü ve sonra bu düşünceden uzaklaştı, çünkü bu düşünce kendisini açıklanamayacak kadar şiddetli ve hassas hissetmesine neden olmuştu.

Köpeğin yarın geçimini sağlayabileceğine karar verdi.

Ahırın girişinde bir duvar kancasında asılı olduğunu bildiği kandili aradı. Çakmak taşıyla fitili yaktı; kandil anında neredeyse çok canlı bir ışığa dönüştü Seyislerin uyumasını engellemek için bir elini lambanın etrafına doladı.

Ramsay hafifçe mırıldandı. Miles lambayı kaldırdı. Atının narin başını, o yumuşak, geniş Arap gözlerini aydınlattı; fısıltıyla selam verdi, duman rengi ceketini okşadı. Ama buraya gece yarısı gezintisi için gelmemişti.

çatı katıydı.

Boyu uzun olduğu için çatı katına bakmak için merdivenin sadece iki basamağını gerekiyordu. Saman yığınınına baktı ve sonra en iyi yaptığı şeyi yaptı: sabırla bekledi, ve dinledi, ve gözlemledi. Miles beklemekte, izlemekte ve dinlemekte çok başarılıydı. En çok İnsan sessiz kaldığında ve izliyormuş gibi görünmeden sadece izlediğinde büyüleyici şeyler oluyordu. Örneğin sık sık kayan yıldızlar görürdü. Hayvanların ve böceklerin hayatlarının sessiz işlerini, alışkanlıklarını ve geleneklerini öğrenmişti. Ve bir keresinde kilisede Isolde Eversea'ya bakarken babasının yüzünde öyle geçici bir ifade görmüştü ki, hayal edebilirdi ama etmediğini biliyordu. Kadın

bir Redmond'un kuzenini öldürdüğü iddiasıyla neredeyse asılacak olan Colin de dahil olmak üzere diğer tüm Everseas'ların annesiydi.

Yüz ifadesi acıya çok benziyordu.

O zamanlar Miles'ın kafası karışmıştı. Şimdi anladığını düşünüyordu.

Sonunda bir hışırtı duydu. Nefes almayı kesti; vücudunu hareketsiz tuttu ve sesin kaynağını araştırdı. Bir süre için dünya sadece onun nefes verışı, aşağıdaki hayvanların nefes alış verışı ve karanlıktan ibaretti.

Sonunda samanların hafifçe kıpırdadığını gördü.

Öne eğildi ve samanları elleriyle hafifçe ayırdı. Baktı. Ve gülümsedi.

Çatırdayan yuvaya uzandı ve almaya geldiği şeyi çıkardı.

Bölüm 10

Cynthia uyandığında -ikinci kez- bir hizmetçinin ateşi yakma sesi ve dumanı tüten bir kokuyla karşılaştı. Çikolata. İlk kez uyandığında, çarşaf ve battaniyeleriyle yaptığı karmakarışık yuvayı fark ettiğini hatırlıyordu.

Patlama.

Düşme rüyası dün gece çirkin bir güçle ziyaret etmişti. Kalbinin göğüs kemiğine çarpması onu uyandırdı ve karanlıkta terleyerek yattı, teslim oldu, derin sessizlikte nefes alarak kalbinin durmasını bekledi.

Yavaş. Gündüzleri o kadar güzel kontrol ettiği ve yönlendirdiği her şeyin gece boyunca onunla kolayca yol alabilmesine öfkeliydi.

Hizmetçi, ateşi canlandırdıktan sonra gitmeden önce durakladı.

"Bayan... bilmelisiniz ki... burada sizin için bir sepet var. Kapının dışında."

Hizmetçinin sesi şüpheli ve biraz da endişeliydi, bu da Cynthia'yı şaşırttı. Sepet , *değil miydi?*

"İçeri getirir misiniz lütfen?"

Hizmetçi küçük bir sepet getirdi ve içinde menteşeli kapağı, halının ortasına usulca bıraktı, hafif bir reverans yaptı ve hızla odadan çıkıp gitti.

Kapıyı kapattı.

Cynthia yataktan yuvarlandı, çikolatasına uzandı, içilebilir sıcaklığa geldiğini kadar hışımla üfledi, sonra yarısını fırlattı. Zengin tadı onu yuvarladı

Mutluluktan gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ama bu onu sadece tam uyanıklığa biraz daha yaklaştırdı.

Aşağıda yetişkinlere uygun bir kahve içene kadar idare etmek zorundaydı.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, seyrek buldu. Çünkü kâbus onu terletmişti. Bugün bir banyo ısmarlamaya karar verdi. Büyük bir küvette Bayan Redmond'un en iyi sabunlarıyla uzun uzun yuvarlanacaktı.

Boş bir merakla sepete baktı. Sonra çikolatayı bir kenara bıraktı ve önündeki halının üzerine diz çöktü. Kaldırmak için kapağa uzanmaya başladı-

Karanlık, tüylü bir *kol*... fırladı.

Cynthia çığlık attı ve halının üzerinde geriye doğru devrildi. "*Tatlı Meryem Ana*-"

Artık kesinlikle uyanıktı. Kalbi mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyordu.

Tüylü kol biraz sallandı. Sanki kapmak için elini arıyormuş gibi.

Cynthia şüpheyile baktı. Sonra elleri ve dizleri üzerinde sürünerek sepete doğru gitti ve baktı. Daha yakından incelediğinde, tüylü kolun bir pençe olduğunu gördü. *Minyatür* bir pençe. Koyu gri ve tüylü görünümlü, ucunda minik beyaz kıvrımlı tırnaklar vardı.

Tüylü kol biraz daha sallandıktan sonra sepetin içinde kayboldu. Neredeyse isteksizce, sanki onu yakalayamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi.

Cynthia yavaşça kapağı kaldırdı ve içine baktı.

Kendini bir kedi yavrusunun küçük pembe boğazına bakarken buldu.

"*MEEEEEE!*" diye bağırdı.

Sepetin kapağını düşürerek tekrar geriye sıçradı. Bu *da* ne?

Tekrar açtı ve küçük şeye baktı.

"*MEEEEEEE!*"

"Aman Tanrım, *çok gürültücüsün*," dedi ona. "Kedilerin 'miyav' demesi gerektiğini sanıyordum. *İki* hece var

miyav."

"MEEEEEEE!" Şiddetle ve büyük bir tekillikle düzeltti.

Onu dikkatlice sepetten çıkardı. Avucunun içine yerleşmeden önce dört küçük pençesi havada sallanıyordu. Minik, yuvarlak bir karnı ve parmağını vücudunda hafifçe gezdirdiğinde hissedebildiği kuşa benzer küçük kaburgaları vardı. Kürkü, yavru bir kuşun tüyü ya da ekmek kalıbı gibi kabarık ve yumuşaktı, Gri mavi ve mükemmel yuvarlak olan gözleri dışında yağmur bulutlarının rengindeydi. Aslında komik, küçük bir şeydi; şeker gibi yuvarlak ve üçgenlerden oluşuyordu: iki ikizkenar üçgen kulakları, komik, küçük, tüylü, dik bir çam ağacı Bir kuyruk ağacı, dış yerine kullanılan küçük sivri beyaz boncuklar, avucuna batan ve kaşındıran minyatür pençeler.

"Aman Tanrım," dedi ona usulca.

Tüm vücudu bir anda sağır edici bir mırıltıyla titreşti.

Vızıldayan küçük hayvanı elinde tuttu ve onun tüm vücudunu titreştirdiğini hissetti. Belli ki bu kedi yavrusu hiçbir şey yarım kalmaz.

Hayranlık . Büyülenmiş, nefesi kesilmişti. "*Nereden geldin sen?*" diye sordu ona.

O anda zaten bildiğini fark etti. Çünkü sadece bir kişiye hiç evcil hayvanı olmadığını söylemişti.

"Meeee!" dedi. Ve mırlamaya devam etti.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

Yavru kedinin alnını ovmak için bir parmağını kullandı. Parmağı oradaki kabarık tüylere battı. Kedi gözlerini kapattı.

İlk olarak, olası olmadığını bildiği seçenekleri elledi: Milthorpe ona bir kedi vermiş olamazdı.

Argosy bunu düşünemezdi... değil ? Violet'ten bir şaka mı?

Hayır, biliyordu. Sepetin içine baktı ve katlanmış bir kâğıt parçası gördü.

Yavru kediye önüne bıraktı ve titreyen parmaklarıyla katlanmış kâğıdı silkeledi.

Bayan Brightly,

Ne yazık ki ahırlarda yaban domuzu bulunmadığı için bununla yetinmek zorunda kaldım. Kışının ipeksi gri tüylerle kaplı olduğunu fark edeceksiniz. Bu bir erkek. Ve gürültülü.

*Yıllar,
M. Redmond.*

Notu titreyen elinde tuttu ve başparmağıyla, dalgın bir şekilde, *Yrs.*

Yavru kedi geceliğinin eteğine atladı ve sonra yanlara doğru dans etti, sırtı kavisli, kuyruğu kabarık ve tekrar saldırdı, altına girmenin bir yolunu arıyordu. Yavru kedinin altına girebilmesi için geceliğini kaldırdı ve tüylü bedeni bir süre ayak bileklerinin etrafında sekti. Geceliği ve uzun bacaklarından oluşan vahşi doğada harika vakit geçiriyordu.

Cynthia bir çığlık atarak, küçük sivri pençeleriyle kalçasına tırmanmadan önce onu tekrar kopardı.

Minik yuvarlak gözlerini ışıktaki kırışıttı. Tekrar çılgınca titreşti.

Oh. Aşık olmuştu. Kalbinin çok iyi kırılabilceğini düşündü. "Örümcek," dedi ona kararlılıkla. "Sana Örümcek adını vereceğim."

Tamamen nefessiz kalmıştı. Hem canlı, mırıltılı hediye karşısında, hem de bunun imaları karşısında. Bazıları bunun bir köpeğin tam tersi olduğunu söyleyebilirdi. Belki de asıl mesele buydu. Ve *ona* aitti.

Elbette saçma bir hediye idi. O kadar mükemmeldi ki, gözlerinin gülünç bir şekilde yandığını hissetti ve yine şiddetle öfkelendi. Miles Redmond onun aşık olmasını mı istemişti? Bir şeyle mi, herhangi bir şeyle mi? Ona bakmasını mı istemişti? sevdiği bir şey ve onu düşünmek?

ne cüret.

Ona hediye vermeye hakkı yoktu. Ona hatırlatmaya hakkı yoktu.

Yalnız olmadığından emin olmak için. Kalbi olup olmadığını test etme hakkı yoktu. Ona kur yapmaya, onu memnun etmeye ya da her ne yapıyorsa yapmaya hakkı yoktu.

ona bir kedi yavrusu vermek.

Küçük kediyi havaya kaldırarak ona şiddetle baktı. Sanki Miles Redmond'ın kendisiydi.

Pençesini burnunun üzerine koydu.

Cynthia kahvaltı için hemen aşağı inmedi. Henüz Miles Redmond'ı ya da herhangi birini görmek istemiyordu.

Evcil hayvanıyla yalnız kalmak istedi. Evcil hayvanıyla. Onun hayvanıyla.

Kendisine kahve gönderilmesini ve bir banyo hazırlanmasını istedi ve ardından küçük bir tuğladan yararlandı.

Bayan Redmond'un güzel lavanta sabunuyla lüks bir şekilde ıslandı. Vücudunu yavaşça, durgun bir şekilde, her ince soluk kıvrımını, açısını ve çukurunu yıkadı ve sonra uzun siyah saçlarını ovdu ve banyosunun tadını törenle çıkardı. Bir hafta içinde belki *de* banyo yapmak.

Oh, Tanrı aşkına. Başını, bir sineği savuşturan coşkulu bir kısrak gibi savurdu. Böyle düşünmek doğru değildi. Ne de o *Cynthia Brightly*'ydi. O galip gelecekti.

Ateş ve pencereden giren güneş saçlarını kurutup normal boyutunun iki katına çıkarırken, yavru kedisiyle oynadı ve yavru kedilerin şöyle düşündüğünü öğrendi

Her şeyle oynanabilirdi, özellikle de parmaklarla. Sonra saçlarını yumruklarının arasında üç ya da dört kez sürükleyerek - kedi yavrusu da sallanan saçlarıyla oynadı- evcilleştirdi ve tüm saç kütlesini ustalıkla yukarı doğru tutturdu ve yardım almadan giyinmeyi başardı. O çekim için beyaz muslin seçti.

Tuhaf: Sırf bir fırsat çıktı diye yaramazlık yapmayacağını, iyi davranacağını, gereksiz riskler almayacağını kendi kendine söylemiş olmasına rağmen, birkaç gün içinde ailenin varisini öpmeyi, bir kedi almayı ve şimdi de başka bir zengin adamı etkilemek için atış yapmaya gidiyordu ve nasıl atış yapılacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Bu doğrudu: risk *onu* .

Kahverengi deri yürüyüş botlarını çıkardı ve giymeye başladı, sonra tereddüt etti. Birinin tabanının inceldiği yumuşak bir yere hassas bir parmağıyla bastırmak için onları nazikçe ters çevirdi.

Ensesinde yine o korku iğnesini hissetti. Cesareti sarsıldı. Lanet olsun. *Bu*, neredeyse boş olan çantasını sallamak kadar verimliydi.

Sanki cephaneliğini değerlendiriyormuş gibi aynada kendine bakmak için kasıtlı olarak döndü: Saten gibi parlayan bir ten, ıslıl ıslıl gözler, parlak saçlar ve masum beyaz tülbentten kabaran cömert göğüsleriyle güzel, ince, genç vücudunu gördü. Uzun beyaz kollar. Birkaç ince kedi yavrusu çiziyiyle kaplı, kabul. Ama yine de zarıftı.

Omuzlarını dikleştirdi. Şimdi aşağı inecekti. Hepsiyle yüzleşebilirdi, Miles'la bile.

Ama o dışarıdayken Spider'la ne yapacaktı?

Hizmetçiyi çağırdı.

"Oh, küçük kediye bakmak için talimatlarım var, Bayan Parlak bir şekilde," dedi hizmetçi ona. Tezgâhın üzerinde bir pire gibi zıplayan ve görünmez avına saldıran küçük yaratığa dikkatle baktı. Hiç şüphesiz hizmetçi Babası olmadığı sürece evin efendisi olan Bay Miles Redmond'dan böyle bir talimat almış olmasına şaşırmıştı, çünkü hizmetçi söz konusu olduğunda kediler ahıra aitti. Ve Bayan Redmond'un kedileri nasıl evin herhangi bir yerindeki bir kedi hakkında ne hissedeceğini bilmiyorum.

Cynthia da öyle yaptı. Bu da hediyeyle ayrı bir zevk kattı.

Cynthia, Miles dışında herkesi hâlâ kahvaltıda buldu, ve hayal kırıklığı ile rahatlamanın güçlü bir karışımı onu bir an için hareketsiz tuttu. Ama masada oturan ev partisine yeni katılan biri de vardı ve bu ona Miles'ı ve hediyesini bir anlığına unutturdu.

Aslında herkes bu yeni katılımcıyı oldukça endişeyle izliyor gibiydi.

Orta yaşlarında yakışıklı bir beyefendiydi. Koyu kahverengi bir palto ve bembeyaz bir kravat giymişti. Yüzü yaşına uygun bir şekilde . Saçları uzun boyunun üzerindeki kiracılığından vazgeçmişti, Soylu bir kafa derisi; cilalı bir ahşap zeminin ortasındaki bir kilim gibi avuç içi büyüklüğünde bir parça üstte kaldı.

İlginç bir şekilde, ifadesi sakin, mesafeli ve biraz da... acır gibiydi? Sanki diğer konuklardan daha büyük bir bilgeliğe ve onların kendi aydınlanma seviyesine ulaşabileceklerine dair hiçbir umut beslemiyormuş gibi.

Sonra Cynthia'yı fark etti ve beyefendiler hemen kıpırdandılar, sallandılar ve biraz süslendiler.

"Bay Goodkind," diye tanıttı Jonathan Cynthia'yı. "Babamın iş ortağı. "Bayan Cynthia Brightly, Bay Goodkind."

Adam ayağa kalktı ve kendisine güzel bir reverans yapan Cynthia'yı selamladı ve bir uşak tarafından kendisine bir sandalye uzatıldı.

kendisi için dökülen sıcak kahveyi minnetle kabul etti.

"Buraya Bay Isaiah Redmond ile bir yayıncılık işine yatırım yapma fırsatını görüşmek için geldim.

Evde olmadığını fark ettim," diye açıkladı Bay Goodkind Cynthia'ya. "Devam etmekte olan bir partiye izinsiz girdiğim için utanıyorum,

Ama yine de kendimi böyle hoş bir ortamda bulduğum için memnun olduğumu itiraf etmeliyim."

Evet. Bu kulağa umut verici ve çekici geliyor.

Yine de Cynthia, Violet'in gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi. Hemen o tarafa ama Violet'in yüzü yine donuktu.

"Babam, bu işlerden çok az para kazanılabileceğini savunuyor. yayıncılık," dedi Jonathan kabaca. Kardeşi Miles'ın kendi yazılarından küçük bir servet kazandığını unutarak.

Tanrım. Cynthia, Redmond'un en küçük oğluna baktı. Goodkind, Jonathan'ın terbiyesini kaybetmesine neden olacak bir şey söylemiş olmalıydı. Hemen ilgisini çekmişti.

Bay Goodkind, bir şekilde hem herkesi hem de hiç kimseyi kapsamayı başaran sakın bir gülümsemeyle geçiştirdi.

"Bay Goodkind bize içki içmenin cehenneme giden en hızlı yol olduğunu söylüyordu," dedi Jonathan, Cynthia'ya eşit bir şekilde gönüllü olarak.

Ah. *Şimdi* anladı.

"Ve orduya katılmak beni adam ederdi," dedi Argosy alaycı tavırla. "Çünkü onu adam etmişti."

Elbette Argosy'nin bir erkeğe dönüştürülmesi gerektiğini ima ediyordu. Henüz bir erkek olmadığı için.

Ne kadar hareketli bir kahvaltı olmuştu. Ne yazık ki daha erken gelmemiştir.

Argosy'ye onu bir erkek olarak gördüğüne dair güvence vermek için küçük bir gülümseme verdi, ancak Bay Goodkind ve serveti hakkında daha fazla şey öğrenene kadar bağlılığını çok belirgin hale getirmeye cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Hiçbir seçeneği elimine etmeyi göze alamazdı. "Ve... ve ateş etmenin anlamsız bir eğlence olduğunu."

Milthorpe'un sesi sessizce şaşırmış gibiydi. Duruşu sert ve öfkeliydi. Neredeyse kekeliyordu.

Goodkind, antipati etrafını sararken huzur oturuyordu.

"Sanırım, siz bir şeyler okurken ben de ilham verici bir şeyler okuyacağım.

parti...vuruyor," dedi hoş bir şekilde. O yapmayı başardı

"vurmak" kelimesi hem komik hem de acınası bir şey gibi geliyor.

Tam bu sırada sandalyeler hep bir ağızdan geri çekilirken büyük bir çığlık yükseldi. Herkes Goodkind'dan kaçmak için acele ediyordu.

Talihsiz, kanlı, yanlış yönlendirilmiş, gülünç atış partisi - Miles'in düşüncelerinde sevgiyle bahsetmeye başladığı gibi - güney çimenlikte gerçekleşecekti. Ev partisinin ev sahibi olduğu ve konuklarının güvenliğinden ve eğlenmesinden sorumlu olduğu için uşakları ve birkaç Ahır çocukları hedefleri (kasaların üstündeki elmalar) kurmaya yardım ederdi ve görünüşe göre Bayan Brightly de dahil olmak üzere konukları oradan mükemmel tüfek toplarını mükemmel elmaları paramparça eder.

Bu saçmalık ortaya çıkmıştı çünkü Milthorpe köpeklerden ve atıcılıktan hoşlandığı iddia edilen Cynthia'yı etkilemek istiyordu ve Cynthia da Milthorpe'u Bir şey vurabileceğinden *içtenlikle* şüphe etse de. Ve bu saçmalık için sahnenin kurulmasına yardım ediyordu.

Milthorpe'dan bu kadar kolay ve basit olduğu için hoşlanmamaya başladı.
Belli ki aşık olmuş.

Genelde oldukça sevdiği bir adamdan hoşlanmadığı için kendinden nefret ediyordu.

Ruh halinin kötü uyumuş olmasından ve daha önce kadına kedi yavrusu vermemiş olmasından kaynaklandığı söylenebilir.

Bir *kedi yavrusu*. Neden, Tanrı ...?

Sadece ona *bir şey* verme ihtiyacı çok baskın gelmişti. Onun bir evcil hayvanı olmasını istemişti. Ve şimdi kendini belirsiz, ham, dengesiz ve saçma hissediyordu. bunlardan herhangi birini en son ne zaman hissettiğini hatırlayamıyordu. Kaprisler zihninin neşterinden nadiren kurtulurdu. Güney Denizi kendine olan güvenini neredeyse sarsılmaz bir hale getirmişti.

Toplanan misafirlerle buluşmak için eve geri dönerken, bir şeyi paramparça etmenin oldukça keyifli olabileceğine karar verdi.

Ve işte oradaydılar, evin önünde kümelenmiş onu bekliyorlardı, kadınlar soluk muslinler içinde bulutlar gibi havadardı, boneleri rahatça takılmıştı ve kurdeleler altlarında dalgalanıyordu. Leydi Windermere ve Leydi Middlebough vardı.

Yüce Tanrım, Leydi Middlebough!

Onun pek de gurur verici olmayan şaşkın bakışlarını yakaladı: aptal değildi. Dün gece tamamen unutulduğunu biliyordu. Umarım bunu bir bilim adamının dalgınlığına bağlar ve dikkatsizliğini çabucak ve gizlice *ton* boyunca yamazdı.

Ona bir gülümseme verdi, hızlı bir gülümseme, vaat ve özür içeren bir gülümseme ve onun vaadiyle yeterince uzun süre oyalanırsa kendini neşelendirebileceğini ve ondan iyice zevk alabileceğini biliyordu.

Anladığı bir gülümsemeydi bu. Kaşlarından biri Yukarı doğru seğirdi, güzel ağzı kıvrıldı ve sonra rahatça Leydi Windermere'e döndü. eğleniyor gibi görünüyordu.

Cynthia, Jonathan'ın arkasında duruyordu. Redmond'un boyu da. Sanki saklanıyormuş gibi.

Miles onu gördüğünde hareketsiz kaldı. Yanaklarının ısındığını hissetti. Tanrı aşkına.

Onu gördü ve o da hareketsiz kaldı.

Garip bir şekilde konuşamıyor gibiydi. Onun yerine ters ters baktı. Sonra kendini tuttu. O bir korkak değildi, gerçeklerin ve doğruların adamıydı ve yaptıklarının üzerine gidilmesi gerekiyordu. Açıklanmalı, özür dilenmeli ya da Aksi takdirde kabul edilir. Bir *kedi yavrusu*.

"Güney çimlerine yerleştik," dedi herkese. kolayca. Ve bir el hareketiyle onları kendisini takip etmeleri için işaret etti. Misafirleri doğru yönde hareket ettirdikten sonra Cynthia'nın yanına geldi. Bir tür zımni anlaşmayla, diğerlerinden birkaç metre geriye düştüler.

Ve bir süre sessizlik içinde yürüdü.

"Bana bir *kedi* verdiniz Bay Redmond," dedi sonunda hafifçe. Sesi oldukça yumuşaktı.

Başını geriye eğdi ve ona gerçekten bir kedi verip vermediğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. "Neden, öyle yaptım."

Gülümsedi. Oh. Yavaşça, gerçekten, en saf zevk ve eğlencenin gülümsemesi.

Ve aniden ayaklarının altındaki zemini hissedemez oldu.

Sessizce yürümeye devam ettiler. Adam, çok uzun zamandır ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyordu. Önlerinde yürüyen çok farklı insanların sırtlarını izlediler:

Leydi Middlebough'un yemyeşil salınımı; canlı ve sağlam Leydi Windermere; zarafetin ikiz görüntüleri Violet ve Georgina; dikdörtgen adımlarla yürüyen Milthorpe; ince, gururlu Argosy ve Jonathan, son ikisi rutin olarak kasalardan elma atmaktan çok daha anlamsız işlerle uğraşıyorlardı, çünkü genç erkekler her zaman bunu yapardı ve hiçbir şey düşünmezlerdi.

"Peki kediye nasıl buldun?" Sözleri sıradan bir şekildeydi. Ama kalbi Güney Amerika surdo davulları gibi gümbürdüyordu.

Kollarını uzattı. Kollarında küçük çizikler vardı.

Bir an korkunç bir endişeye kapıldı ve bunun, kızın-

"Oh," dedi hülyalı bir şekilde. "Gerçekten de çok iyi bir hediye." Sonra ona baktı ve yüzü bir yıldız gibi parladı. "Ne olduğunu söylemeye başlayamam... o... o belki *de şimdiye kadar* aldığım en iyi *hediye*-"

Aniden kendini durdurdu. Belli ki çok fazla duygusallaşmış ve anlaşılmaz hale gelmişti.

Kadının yüzündeki ışıltı içine dolmuş gibiydi. "Kan dökecek hediyeler vermem pek."

Güldü. "Sadece biraz kan," dedi pratik bir şekilde. "Hiç de acımıyor. Küçük kuyruğunun nasıl kabardığını görmelisin! *En yumuşak* kürke sahip. Ve mırıldıyor... Tanrım, çok *gürültü* yapıyor. Bu olağanüstü."

"Yaratık çok gürültülü." Miles onun için bu kediyi seçmiş olmaktan sanki Kraliyet Cemiyeti'nin başkanı seçilmiş gibi gurur duyuyordu. "Aklını biliyor, fark ettim. Ona ne isim verdin?"

Tereddüt etti. "Gülme," diye uyardı. "Hiçbir şey için söz vermeyeceğim."

Dikkatli bir şekilde ona bakmadı. "Örümcek."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldığını hissetti. "Öyle mi? Ona Örümcek adını mı verdin?"

Aniden kaşlarını çatı, belli ki bu gülümsemesinin kocaman olmasını engelleme çabasıydı. "Çünkü normal bir kediden iki kat daha fazla bacağı var gibi görünüyor. Ve saldırmak için yana doğru yürüyor. Bir örümceğe benziyor." Bunu hafifçe savunmaya geçerek söyledi.

"Dört bacağı var," dedi Miles kararlılıkla. "Onu seçmeden önce onları saydım. Bir bacağının olduğundan emin olmak istedim. tamamlayın."

Yine güldü, o ses müziğe çok benziyordu, insanları huzursuz eden o ses. Kafaları onlara doğru çevirdi.

Miles şöyle düşündü: Kollarımı düz tutarsam, esinti beni hemen taşıyacaktır.

Yine lanet olası bir şiirsel kavram. Ama anda hiç de saçma görünmüyordu.

. Hiçbir şey söylemedi. Mutlu gevezelikler bas ve tiz notalarda etraflarında. Hiçbirini . Aralarındaki sessizlik gittikçe yoğunlaştı, Bir fırtına öncesi havanın keskinliğini, canlılığını ve alametini elde etmek.

Kırıldı.

Sözcükleri nefes nefese döküldü. "Neden bana bir kedi yavrusu verdin?"

"Çünkü seni ilk gördüğümde yüzünün bir kedi yavrusuna benzediğini düşünmüştüm."

Aynı hızla söylemişti, sesi alçak ve gergindi. Kulağa sanki tartışıyorlarmış gibi geliyordu.

Birbirlerini şaşkına çevirmişlerdi.

Yürümeyi bıraktı. O da yürümeyi bıraktı.

Sanki birbirlerine bağlıymışlar ve o yapmazsa devam edemezmiş gibi.

Cynthia ona baktı. Gözleri kocaman, şaşkınlıktan kapkara olmuştu. Ağzı biraz aralanmıştı. Göğsü heyecanlı nefes alıp verişlerle inip kalkıyordu. Eli kısa bir süre yüzüne gitti. Sonra şaşkınlıkla başını eğdi.

Onun bakışlarını takip etti. Yürüyüş botlarının topuklarının da yıpranmış olduğunu gördü. Bunu gördüğünde kendini tuhaf bir şekilde huzursuz hissetti. Ellerin iki yanında kıvrıldığını hissetti. Sanki

Ona dokunmak için yanıp tutuşuyorlardı ve bunu yapmasını engellemek için de yanıp tutuşuyorlardı.

Başını kaldırdı ve Violet ile Leydi Georgina'nın kendilerine doğru baktıklarını gördü. Violet'in gözlerindeki canlı parıltıyı gördü. Ondandır neredeyse dalga dalga gelen bir şaşkınlık hissetti.

Ve Cynthia nihayet başını kaldırdığında, onun korktuğu soruyu sordu. Çok yumuşak bir şekilde. Sözleri çok ölçülüydü, sanki kendisi de cevaptan korkuyor ve onu korkutup kaçırmaktan çekiniyordu.

"Neden bana bir kedi yavrusu *verdin*?"

Sözlerini de ölçüp biçmişti. Sessiz ve öfkeli bir suçlama gibiydi.

"Ben... bilmiyorum..."

Yanaklarına sıcak bir renk hücum etti. Başını çevirdi. Aniden ondan uzaklaştı. İnce, kara şaşkın bir ifadeyle birbirine yaklaştı. Ellerini yine eteklerinin arasına gömmüştü.

Anında onu öptüğü anı hatırladı.

İşte o zaman Miles onu aniden terk etti.

Üç adımda Leydi Georgina ve kız kardeşiyle aynı hizaya geldi, ikisi de onu görmekten mutluydu, kız kardeşi kolunu onunkine doladı ve kendini demir atmış hissetti.

Kendi kendine kaçmadığını söyledi. Hayatı boyunca hiçbir şeyden kaçmamıştı.

Cynthia onun gidişini izledi, düşünceleri karmakarışık ve Tedirgin ve tuhaf bir şekilde de kızgındı ve adımlarını Georgina'nın ve kız kardeşinin adımlarıyla kolayca birleştirmesini izledi.

Neredeyse de gölge sağlayacak kadar büyüktü, diye düşündü. *Bilmiyorum*. Kabulün ona pahalıya mal olduğundan emindi. Ne de olsa pek çok şeyi bilmesiyle ünlüydü. Derin bir nefes aldı, ciğerlerini temiz Sussex havasıyla doldurdu ve yüzünün soğumasını ve kalp atışlarının sabitlenmesini diledi.

Onun da kendisi gibi kafasının karışık olduğunu bilmekten biraz zevk alıyordu.

Ancak öfkesi yersiz ve haksızdı. Kadın başını savurdu. Bir amacı vardı, acil bir amaç. O zor ve anlaşılmaz bir adamın onu bundan alıkoymasına izin veremezdi.

Kısa bir süre sonra Jonathan, Argosy ve Milthorpe tarafından yakalandı; hepsi de bir önlerinde yürüyorlardı ve onu aralarında görmekten çok memnun olmuşlardı.

Ve bunun elbette olması gerektiği gibi olduğunu düşündü.

Onların hayranlığı ve sadeliği onu canlandırdı ve kendini yeniden hissetti; eğer bunu düşünmediyse, botlarının tabanından basmaya başlayan zemini bile hissetmedi.

Güney çimenliği tekdüze, parlak, titizlikle kesilmiş bir yeşil deniziydi. Batı kanadında, Düzenlenmiş hedeflerin ötesinde -bir dizi kasanın üzerinde parlayan kırmızı elmalar- mermer heykeller dizilmişti. Michelangelo'nun *Davut*'unun bir kopyası Herkül ve Merkür ile karışmıştı, ve bir şekilde, Diana, av tanrıçası. Hepsi zarif kıvrımlar içinde donmuş ve güneşin altında bembeyaz parlıyordu.

Grup artık orada olduğuna göre, bir araya toplandılar ve Miles'in her şeyin nasıl ilerlemesi gerektiğini düşündüğünü duymayı beklediler.

Milthorpe'un elinde bir tüfek olduğu için mutlu olduğu belliydi. "Redmond'la ne konuşuyordunuz Bayan Brightly?" sordu Cynthia'ya. "Size daha fazla Güney Denizi hikâyesi mi anlatıyordu?"

İlginç bir şekilde tescilli bir soruydu. Yine de, o dikkatli olmak zorundaydı, çünkü buradaki herkesin elinde silah vardı.

Miles kısaca "Kediler," dedi ve onlar adına cevap verdi. Kendi tüfeğini sanki bir sopa olarak kullanmak istiyormuş gibi kavradı.

Cynthia ona sertçe baktı. Aslında *herkes* Miles'a bakıyordu, yüzü sertti ve ses tonu şaşırtıcı derecede kısa.

"Kediler mi? Kediler evcil hayvan değildir." Milthorpe bunu eğlenceli buldu. "Onlar fare içindir."

Sanki kararlı bir mutabakat içindeymişler gibi, coşkulu bir ses duydular
woof! uzaktan.

Hepsi döndü. Çimenliğin uzak ucunda bir uşak eğilmiş, ahırdan getirdiği tüylü spaniel'i ensesinden tutmuş götürüyordu; uşağın tutuşuna karşı nasıl zorlandığına ve kuyruğunun çılgınca titremesine bakılırsa, onlarla birlikte olmak için umutsuzca istekli olduğu belliydi.

Milthorpe kıpırdamadan durdu ve gördüğü manzara karşısında gözleri parladı. Onun sevincini izlemek bir zevkti.

Cynthia yavaşça Miles'a döndü. Hayretler içindeydi. Bunu Milthorpe için yaptığını biliyordu. Bu da onun için yaptığı anlamına geliyordu.

Dinlemişti. Hatırlamıştı. Bu da *ona* bir şekilde başka bir hediye olmuştu.

Ve tam o sırada köpek serbest kaldı ve dört ayağı neredeyse yere değmeden kendini ileri fırlattı. onlara doğru yol aldı. Cynthia'nın arkasında aniden durdu ve burnunu onun kıcına soktu.

"*Oh!*" diye .

Konuklar arasında çaresiz kıkırdamalar patladı. Köpek kalçalarının üzerine oturdu ve ona doğru sallanarak gülümsedi. parlak gözlü köpek yolu.

"Genç bayanı kaz yapmayın, işte iyi bir delikanlı!" Milthorpe en ufak bir utanç duymadığını söyledi. Köpeğin yanına gelmesini sağlamak için vurdu. "Köpekleri bilirsiniz, Bayan Brightly. İnsanın çoğu zaman onurundan vazgeçmesi gerekir. onları."

"Elbette." *Artık* bunu biliyordu zaten.

Milthorpe spaniel ile sert taşra beyefendisi tonlarında konuştu, köpek bundan hoşlanmış görünüyordu ve köpeğin ve Milthorpe'un keyfi bulaşıcıydı.

Cynthia Miles'a baktı. Ama o, Leydi Georgina'nın yanında kibarca durmaya gitmişti. diğer kadınların arasında, bir ateş etme partisini kışkırtmayacak kadar mantıklı davranmıştı. Kız başını kaldırdı, kızardı ve Her zamanki gibi memnun ve garip.

Uzak ufukta, heykellerin arkasındaki çimenliğin yakınında, Mr. Goodkind çok ama çok yavaş adımlarla ilerliyordu, o kadar yavaş ki, sanki bir labirentin içinde ilerliyormuş gibi görünüyordu.

puding. Başını ellerinde tuttuğu küçük bir kitabın üzerine eğmişti ve kitap bu mesafeden bile dindar bir görünüme sahipti. Belki de çok bariz bir iyi niyet göstermek istiyordu.

vuran taraf için bir örnek. Biraz suçluluk duygusu aşılacak. "İşte Goodkind," dedi Argosy kuru bir sesle.

"Muhtemelen o kitapta mezmurlar vardır," dedi Milthorpe acımasızca.

"Neden önce sen ateş etmiyorsun, Redmond? Ev sahibi sen olduğun için." Miles'a ikinci kez sorulmasına gerek yoktu. Bir adım öne çıktı,

Tüfeğini omzuna dayadı ve mırıldandı, "Geri çekilin, Bayan Brightly. Tekmeliyor. Ama siz bunu biliyorsunuz, değil mi? Bu kadar deneyimli bir nişancı olduğunuza göre."

Tam tedbir amaçlı geri adımını atmıştı ki bir patlama oldu, bir duman bulutu yükseldi ve tüfeğin dipçisindeki güneş parıltısı atışın şiddetiyle Miles'ın ellerinde geriye doğru sıçradı. Küçük kırmızı bir elma milyonlarca parçaya bölündü.

Çok hızlı, sıradan bir hareketti. Akıcı, doğal ve ölümcül. Cynthia tuhaf bir şekilde sarsılmıştı. Ne kadar ilginç bir yeteneğe sahipti. Uzaktaki bir şeyi küçük parçalara ayırma yeteneğiyle etrafta dolaşmak.

Herkes bir an için hayranlıkla sustu.

Sonra da coşkuyla alkışladılar. Miles az önce çıtayı yükseltmişti.

Ona esrarengiz bir bakış fırlattı, sonra geri çekildi ve tüfeği hızla ve ustalıkla yeniden doldurmaya başladı, kağıdı dişleriyle yırttı, bir top soktu ve kilitledi.

Miles Milthorpe'a bakmadan, "Senin sıran... Monty," dedi.

Milthorpe ona tuhaf bir bakış attı. Ama mutluluğun etkisindeydi ve tüm dikkati Cynthia'daydı. "Evet, Bayan Brightly. Bayanlar yani. Sizi etkileyeyim mi? Şimdi mi?"

Cynthia gülümseyerek, "Lütfen yap," diye teşvik etti. "Yapacağından eminim."

Milthorpe gülümsedi. Miles gibi o da tüfeğini omuzladı, hedefine baktı ve bir an sonra bir patlama daha oldu, öksürüğe neden olan büyük bir duman bulutu daha oluştu ve bir kızıl elma daha paramparça oldu.

Milthorpe arkasını döndü ve özellikle Cynthia için tekrar gülümsedi. Herkes onu mutlulukla alkışladı.

Erkekler. Bir şeyleri *vurmaktan* çok memnunar, diye düşündü yine umutsuzca.

Milthorpe başarısının ve alkışların etkisiyle, "Neden siz de denemiyorsunuz Bayan Brightly?" diye sordu.

Tereddüt etti. Ama sonra Miles, alaycı bir törenle, az önce doldurduğu tüfeği ona uzattı. Ve kaşlarından birini yavaşça kaldırdı.

Tereddütle eline aldı ve hemen ardından neredeyse düşürüyordu.

Bayanların yanından birkaç soluklanma ve boğuk bir "Aman Tanrım!" sesi .

Tanrım, silahların ne kadar ağır olduğunu neden bilmiyordu? Erkekler onları sanki hiç ağır değilmiş gibi gösteriyordu.

Milthorpe sıkıntılı görünüyordu. "Sen... mi tutuyorsun?" dedi kibarca, sanki ona bir şeyi hatırlatmaktan nefret ediyormuş gibi nasıl yapılacağını zaten biliyordu. El hareketleriyle bir tüfeğin atış pozisyonuna getirilmesini gösterdi.

Bütün gözler sessiz bir hayranlıkla onun üzerindeydi. Bu da hiç yardımcı olmadı.

Milthorpe, "Düşersen seni yakalarım canım," diye yemin etti. "Bunun iyi bir tekmesi var. Omzuna dikkat et."

Düşen bir Cynthia'yı yakalama ihtimali adamları harekete geçirdi. Miles hariç hepsi onun arkasında pozisyon almak için çabaladı. Mutlu, aşırı tanıdık spaniel'i duyabiliyordu.

Milthorpe'un onu yakalamaya yardım etmek için yaptığı itiş kakış sırasında ayak bileklerinin etrafında bir yerde gürültülü ve sıcak bir şekilde nefes alıyordu.

Kadınların hepsi sessizleşmişti. O yöne doğru bir bakış atmaktan kendini alamadı.

Miles kollarını kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış, gözlerinde şeytani bir parıltıyla kadınların yanında korumacı bir şekilde duruyordu
gözlüklerinin arkasından: *Kendinizi neye görün, Bayan Brightly.*

Kimse bunun onun kadar farkında .

Derin bir nefes aldı. Silahı omzuna doğru kaldırdı. Uzaktaki parlayan kırmızı küreye düzgün bir şekilde nişan alabilmek için bir gözünü kısarak kapattı. Vücudunu alıştırmak için bir süre öylece durdu ve kendinden daha emin hissetmeye başladı. Belki de kendini utandırmayacaktı.

Derin bir nefes aldı.

Ve köpek burnunu kadının arkasına soktuğu anda tetiği çekti.

Sıçradı, gıcırdadı ve tüfek topu heykelin üzerine isabet ettiğinde bir gümbürtü ve paramparça bir ses duyuldu.

David'in penisini batıya, Bay Goodkind'e doğru fırlattı. "*Eğil*, Goodkind!" Miles çığlık attı.

Bay Goodkind anında kendini yere attı: ve "ördek" kelimesini duyduğunda aklına su kuşları gelmiyordu.

David'in penisi Goodkind' şapkasına çarptı ve şapkaıyla birlikte çimenlerin üzerinden uçup gitti. Tetikçiler hafif bir inilti duyular. Cynthia geri tepmenin etkisiyle sendeledi ve düşmesini engellemek ve onu tekrar dikleştirmek için yaklaşık altı kol uzandı.

Bay Goodkind çimenlerin üzerinde hareketsiz, kollarını şapkasız başının üzerinde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

Oh, Tanrım. Mermer penisi olan bir adam öldürdüm.

Belki de bunda korkunç bir şiirsellik vardır, diye düşündü. Bir adamı etkilemeye çalışırken başka bir adamı öldürmüştü. *Ben korkunç, korkunç bir insanım.*

Vurulan taraf heykel gibi donmuş bir halde Goodkind'e bakıyordu.

Bir kuş neşeyle sessizliğe daldı.

Sonra gürültü, toplu bir nefes verme oldu. Goodkind'in elleri deneysel olarak başının etrafında gezinmeye başladı, Hala sağlam olduğundan emin olmak için. Sonra kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti.

Sonra ayağa kalktı ve her şeyin sağlam ve yarasız olduğunu gösteren neşeli bir el salladı.

Sonra ellerini kalçalarına koydu ve başını hüznle, yavaşça salladı. Sanki şöyle der gibiydi: *Gördünüz mü? Eğer hepiniz iyi olsaydınız*

Mezurları okumayı bilseydiniz, bir heykelin penisini vurmazdınız.

Ancak Goodkind'in şapkasını neyin düşürdüğünü bilip bilmediği şüpheliydi.

Belki de bilmemesi daha iyiydi.

Argosy tüm samimiyetiyle, "*Aferin* Bayan Brightly," dedi.

Milthorpe dönüp Cynthia'yı inceledi. Yüz ifadesi ciddiye. Yanaklarının sıcaklığına bakılırsa, utançtan kıpkırmızı olmuştu. Gözlerini Miles'a doğru çevirdi.

Yüzü neşeyle doluydu. Gözleri neredeyse kaybolmuştu.
Cynthia boğazını temizledi. "Ben... Ben hiç ateş etmedim
Daha önce bunun kadar iyi bir kuş tüfeği ." "Nişan almaya alışık
değilim."

Bu inkar edilemez bir şekilde doğruydı.

"Bence çok iyi bir atıştı!" Her zaman hayranlık dolu olan Leydi
Georgina heyecanlandı. "Daha önce hiçbir şey vurmamıştım.
Hepsi!"

"Daha önce ne *tür* kuşlar vurdunuz?
Cynthia?" Violet tüm masumiyetiyle geri dönmüştü.

Cynthia ona hızlı ve vahşi bir uyarı bakışı gönderdi.

Lord Milthorpe hâlâ sıkıntılı görünüyordu. Bir elini spaniel'in
başına koydu ve sakat heykele şaşkınlığa benzer bir şeyle baktı,
sanki bir insanın nasıl olup da bu kadar çok, bu kadar çok ateş
edebileceğini anlayamıyormuş gibi
Kötü bir şekilde.

Uzaklarda bir yerde Goodkind şapkasını geri almış ve tekrar
kafasına geçirmişti. Şimdi eğilmiş bir şekilde yürüyor ve çimlerde
füzeyi arıyordu.

Onu buldu, ; uzaktan parmaklarında beyaz beyaz parladığını
gördüler. Şaşkın bir şekilde avucunun içinde tutup bir o yana bir
bu yana çevirdi.

Milthorpe sonunda, "Bu da hepimize gösteriyor ki, her türlü
koşulda silahınızı tutabilmek için güçlü sinirlere ve güçlü kollara
ihtiyacınız var," dedi. "Hatta eğer..."

Bu cümlelerin tamamlanmamış kısmı şuydu: *Bir spaniel
burnunu kışınıza sokar.*

Cynthia hiçbir şey söyleyemedi. Etrafındaki herkesin gözleri
parlıyor, ışıltıyor ve neşeyle sulanıyordu.

Milthorpe sonunda şakacı bir tavırla, "Ama her şey pratikle
gelişir, Bayan Brightly," diye teşvik etti.

"Her şey değil," diye mırıldandı Leydi Middlebough. Leydi
Windermere alaycı bir kahkaha attı.

Cynthia Milthorpe'a gülümsemeye karar verdi.

Ah, bu iyiydi. Bir an için gözle görülür bir şekilde onun gülümsemesinin tadını çıkardı; bunu yapmamak için çaresiz görünüyordu. Onun hayal kırıklığına uğramasına üzülmüştü. Belli ki her rağmen, en beklenmedik yerde, hayallerindeki kadına rastlamayı umuyordu: güzel, tapılası, çekici, köpekleri seven, ölü bir atıcı.

Tam bu sırada Miles hızlı adımlarla öne çıktı ve tüfeği onun elinden aldı. Kadın ihtiyatla ona baktı. Yüz ifadesi tam olarak okunamıyordu.

Miles kararlı bir ifadeyle, "Korkarım bu çekim partisine katılmanıza son veriyorum, hanımlar," dedi. Miles, Violet'in itiraz etmesine kara bakışlarını savurarak meydan okudu. Kız kardeşinin ağzı kapalı kaldı. "Akşam yemeğinde keklik ya da onun gibi bir şey yiyeceğiz, şüphesiz." Bütün adamlar bilgece başlarını salladı. Öldürmek söz konusu olduğunda, bunu sadece erkeklerle birlikte yapmak daha iyiydi. "Bayan Brightly'ye başka bir eğlenceye kadar eşlik etme nezaketini gösterir misiniz, Leydi Windermere? Silahla ilgili bir şey tavsiye etmem."

Hiçbir çöl bu son cümleden daha kuru olmamıştı.

Hepsine şapkasını uzattı ama özellikle Leydi Georgina için özür dileyen yumuşak bir gülümsemeyi esirgemedi; şüphesiz o asla tüfekte ateş etmeye kalkışmazdı.

Kadınlar ve erkekler ayrılarak arazide zıt yönlerde doğru yürüdüler; kadınlar eve doğru, erkekler ise lezzetli şeyleri öldürmeye doğru.

"Güney Denizi'nde kaplan mı vuruyorsun Miles?" Cynthia, Argosy'nin merak ve kana susamışlıkla sorduğunu duydu.

"Şimdi, neden bir kaplanı vurmak istiyorsun Argosy?" Miles'in sesi bir kez daha sabırlı çıkmıştı. "Elmaların çok daha tehlikeli bir oyun olduğu açıkken."

çok sayıda erkeksi kahkaha yankılandı.

Bölüm 11

"Bay Goodkind hakkında ne biliyorsun, Violet?" Eve doğru yürürlerken Cynthia teslimiyetle sordu.

Milthorpe'u hayal kırıklığına uğrattığına göre seçeneklerini genişletmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Goodkind," dedi Violet ona sertçe, "sevilmesi zor biri. O bir askerdi, ama savaştan döndü... yani, senin gibi Onu şimdi görüyorum. Dayanılmaz derecede dindar. Ama babam ona tahammül ediyor çünkü saygın ve çok zengin biri - anladığım kadarıyla en az Milthorpe kadar zengin. Ayrıca babamla birlikte Mercury Club'a üye olacak kadar zeki ve biliyorum ki sadece çok fazla sermayesi ve zekası olan erkekleri kabul ediyorlar. Ve...şey, çirkin biri değil, değil mi?"

Bu son kısmı neredeyse nazikçe ekledi. Ve bunu söylerken dikkat çekici bir şekilde Cynthia'ya bakmadı.

Cynthia hızla, hâlâ masumca önüne bakan Violet'e baktı. Violet'e hiç sır vermemişti.

çaresizliğini hissetti. Violet onları hissetmiş miydi?

Gururu büyük, nahoş bir zonklama hissetti.

Bol seçenekli bir Redmond olmak nasıl bir şey olmalı?

Güvenlik ve kesinlik sabitken mi? ile

sana bakacak ve seni kızdıracak kardeşler? Cynthia kıskançlık duygusunu bastırdı, çünkü Violet'in aslında nazik olmaya çalıştığını biliyordu.

"Hayır, tamamen ev gibi değil," diye kabul etti. Birlikte gülümsediler.

"Cynthia, ev partisinden ayrıldıktan sonra nereye gideceksin?" Violet'in sesi dikkatle ilgisiz çıkıyordu, ki bu sadece

Cynthia'nın gururunu daha da kırdı.

"Oh, Northumberland'da Bayan Mundi-Dickson adında kötü yaşlı bir kadına eşlik edeceğim," dedi hafifçe.

Violet tamamen sessizleşti. "İşler asla o noktaya gelmeyecek." O kadar şaşkındı ki sesi bir suskunluğa dönüşmüştü.

Cynthia bir kahkaha attı. "Şaka yapıyordum, Violet! Yapabilir misin *haya*l et?"

"Bir saniye bile." Violet ürperdi.

iki alaycı evli bayan vardı.

Leydi Georgina'yı sıkıştırmış, hepsi de Sussex'teki ortak tanıdıklarından hoşça söz ediyorlardı. *Ton* hakkında konuşmaya başlamadıkları sürece, diye düşündü Cynthia.

Cynthia ve Violet bir süre birlikte sessiz kaldılar. "Acaba Miles'in ateşi yeniden mi yükseliyor?"

Violet biraz endişeli bir ses tonuyla ona şöyle dedi. "Ara sıra geri geliyorlar, biliyorsun, tropik olanlar. Ben de öyle duydum.

Sadece son zamanlarda çok tuhaf davranıyor. Umarım yine sana karşı kaba davranmamıştır. Bugün seninle konuşurken yüzünü gördüm. Çok katı olabiliyor, biliyorsun. Rütbe

Onun için çok önemli," diye ekledi Violet, umursamaz bir acımasızlıkla. "Her Redmond için öyle. Ve o zamandan beri..."

Sanki kelimeyi telaffuz etmekte hâlâ zorlanıyormuş gibi duraksadı. "...Lyon gitti, babamın Miles'in doğru şeyi yapacağına güvendiğini biliyorum. Miles *her zaman* doğru olanı yapmıştır."

Miles *kaba* mı davranmıştı? Cynthia kelimeyi seçeceğinden emin değildi.

"Belki de sadece bir sonraki seferini düşünmekle meşguldür," diye önerdi.

"Oh!" Violet sesini alçalttı. "Haklı olabilirsin. Ve muhtemelen nikâhı da. Bu her erkeği ürkütebilir sanırım," dedi umursamazca.

"Doğal olarak." Cynthia, Violet'in ses tonuna uydu. Ama birden sanki bir tuğla yutmuş gibi hissetti.

Leydi Georgina'ya baktı. Miles hayatının geri kalanını bu renksiz kızla geçirmeye razı olur muydu?

Tanrı aşkına. Pratik ol. Cynthia derin bir nefes aldı. Yavru kedi olsun ya da olmasın, *pratik* olmalıydı.

"Sanırım Bay Goodkindden özür dilemeliyim," dedi bayanlara ve Violet ona bilmiş ve cesaretlendirici bir bakış attı.

Cynthia yeşilliklerin üzerinden Goodkind'in son görüldüğü yere doğru ilerledi ve botlarını korumak için ayaklarını hafifçe yere vurdu.

Atış ekibinin geri kalanı çoktan gözden . Uzakta bir tüfeğin gırtlaktan çıkan gümbürtüsünü duydu, yukarı doğru süzülen dumanı gördü, bir kekliğin yere düştüğünü düşündü ve bu düşünceden sıyrıldı. İş o noktaya geldiğinde, tavuğu yeterince lezzetli buluyordu.

Bay Goodkind'i şapkasız ağır başlı şam güllerine hayran hayran bakarken buldu. Kokuları çok güçlüydü.

Bu güllerin yakında tepelerinin alınması gerekecek, diye düşündü. bitmesine sadece bir hafta kadar kalmıştı. Tıpkı benim gibi, diye düşündü biraz acımasız bir eğlenceyle.

Yaklaştığında neden şapkasız olduğunu gördü: Şapkasını bir elinde tutuyordu ve şapkasında büyük bir çukur vardı.

Döndü. Onu görünce gözle görülür bir şekilde şaşırdı ama aynı gözle görülür bir şekilde memnun oldu. "Bayan Brightly!" Başındaki koyu renk saç tutamı muzip bir esintiyle bir kapak gibi kalkıp iniyordu.

"Yaşanan aksilik için özür dilemeye geldim Bay Goodkind. Umarım yaralanmamışsınızdır."

"Oldukça sağlam. Oldukça sağlam. Sorduğunuz için teşekkür ederim, Bayan Brightly. Ama neden özür dileme ihtiyacı duyuyorsunuz?"

"Korkarım tüm sorumluluk bana ait. Daha önce hiç böyle bir tüfekte atış yapmamıştım.

ıskaladı." Köpek ve burunla ilgili kısmı ve şapkada ona çarpan şeyin tam olarak ne atlamanın akıllıca olacağına karar vermişti.

"Ben gayet iyiyim ve herhangi bir zarar göre, şüphesiz değerli bir ders alınmıştır. Kadınlar

asla ateşli silah verilmemelidir. Ne olduğunu bilmiyorum. Redmond düşünüyordu. Babasıyla konuşacağım."

Birinin Miles Redmond gibi bir adam hakkında babasıyla ona gülünç gelmişti. Amerika'da kadınların tüfekte silahlandığını duymuştu ama bu konuda bir tartışma başlatmanın akıllıca olmayacağını düşündü.

"Büyük olasılıkla haklısınız efendim," dedi diplomatik bir tavırla.

Adam memnun bir şekilde başını salladı. "Şapkama neyin çarptığını biliyor musun? Biraz heykele benziyor." Beyaz bir parçayı havaya kaldırdı.

Şapkanıza büyük bir mermer penis çarptı. "Evet, sanırım Davut heykelinin bir parçası. Bay Redmond Ancak değerli olmadığına dair beni temin etti. Heykel. Bir çeşit kopyaydı."

"Ah, pekala. Heykeldeki hasar, kadınlara ateşli silah verilmemesi gerektiğini hatırlatan bir hatıra olarak kalacak."

Ne demek istediğini çoktan anlattın, diye düşündü Cynthia. Violet'in Goodkind hakkında oldukça haklı olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Argosy kendini beğenmiş, Milthorpe ise hem utangaç hem de hiddetliken, Bay Goodkind hakkındaki ilk düşüncesi... kendini *beğenmişlikti*. Güzel ve çekici bir kelime, diye düşündü.

tıpkı o abartılı yaldızlı taç giyme töreni arabasındaki minder gibi.

Yine de herkesin savaştan eve farklı döneceğini düşünüyordu. Bay Chase Eversea'nın

Violet'in anlattığına göre, Pennyroyal Green klanının hoş tartışmalı üyesi eve topallayarak gelmişti ve olması gerekenden çok daha fazla içiyordu. Bir keresinde onu Pig & Thistle'ın karşı köşesinde karanlık bir memnuniyetle bulduğunu söylemişti. Bazen tamamen yalnız. İşte çözülme yolundaki bir Eversea daha, diye düşünüyordu. Chase, kaçamayan bir adam için ironik bir isim değil miydi?

Violet, Denizaşırı Ülkeler konusunda kesici olabilir.

Ve sonra Cynthia, Libertine olarak bilinen ünlü şair Rawden Kontu'nun savaştan şiir yazmak için döndüğünü hatırladı.

Goodkind'ın ve kendisinin iyiliği için ona şüpheyile yaklaşılmaya karar .

"Çekim bir kitaba çok dalmıştınız Bay Goodkind."

"Kitap okur *musunuz*, Bayan Brightly?" Bay Goodkind biraz küçümser ve boyun eğmiş görünüyordu, sanki onun kendisine "okumanın" ne olduğunu sormasını bekliyordu.

"Oh, her fırsatta, efendim." Bu *kısmen* doğrudu. Son birkaç yılın neşesi okumak için çok az zaman bırakmıştı.

Bay Goodkind ceketinden küçük, koyu renkli bir kitap çıkardı. İyi karıştırılmış bir dua kitabına benziyordu. Görünüşe göre dindarlık sürekli bakım gerektiriyordu.

"Soruyorum, çünkü Londra'nın saygın matbaası Withnail & Son'un işbirliğine sahip olmama rağmen, fon bulamazsam masraflarını kendim karşılayarak genç erkekler için uygun davranışlar üzerine denemelerden oluşan bir kitap yayınlayacağım.

ve kadınlar. Son bir yıldır bu konu çalışıyorum. Bu konunun her zamankinden daha güncel olduğunu düşünüyorum. Bir süredir Son zamanlarda Londra'da sosyete arasında... bu... adaletsizlik." Kelimenin heceleri üzerinde zaman geçirdi, tadını çıkardı.

"Gençler arasında tam bir *ahlaksızlık* . Yakın danslar, içki at yarışı, oyun."

Ona dikkatle baktı.

Bir tutam saçı ona doğru neşeyle dalgalandı.

Her erkek çekici olabilir, dedi kendi kendine sertçe. Sadece *bakmak yeter*.

"Belki de gençliğin doğası böyledir, efendim," dedi.

dikkatle önerdi. "Hızlı araba kullanıp kullanmama ya da kumar oynayıp oynamama gibi konularda, bu tür davranışların etkilerini yaşamış ve tövbe etmiş biri daha etkili tavsiyelerde bulunabilir."

Ani bir sevinçle ona baktı: belki de "tövbe" kelimesi onu heyecanlandırmıştı.

"İlginç bir teori ortaya atıyorsun canım. Devam etmek ister misin?"

Adamın kitabı için not almak istediğini hissetti.

Birden Miles Redmond'ı ve örümceğin eskisinden daha güçlü olmak için parçalanmış ağını yeniden inşa edişini düşündü. Mükemmel bir benzetme biliyordu.

"Peki, bir ağaç kesildiğinde, dallarının iz yerde her zamankinden daha güçlü olduğunu söylemezler mi? Eğer kendinize *bir* zarar verirsiniz" -*harika bir zaman geçirirsiniz*- "aşırı derecede ciddiyetsizlik ve umursamazlık yaparsanız ve

Gerçekten pişman olur ve tövbe etmeyi seçerseniz, bu ruhunuzun eskisinden daha güçlü olduğu anlamına gelmez mi? Kötü bir doğanın üstesinden gelmek ve onu iyi bir doğaya dönüştürmek, zaten iyi olan bir doğayı *korumaktan* daha fazla ahlaki güç gerektirmez mi?"

Leydi Georgina'yı düşündü. O kızın iyi olmak için *hiç* çaba harcamasına yok, diye düşündü, yarı kızgınlıkla.

Bay Goodkind aniden yürümeyi bıraktı. Ona döndü. Nutku tutulmuş gibiydi. Aslında ona sanki bir vahiymiş gibi bakıyordu.

Ve yavaşça yüzü aydınlandı.

"Demek istediğim şu ki, efendim... belki de arada bir biraz kötü olmakta büyük yarar vardır, Bay Goodkind."

Şaşkınlıkla başı geriye gitti. Ona bakmaya devam etti. Saçları şimdi sağa sola sallanıyordu; esinti yön değiştirmişti.

Sonra Bay Goodkind yavaşça gülümsedi ve gülümsemesi bir kahkahaya, bir tür "Oh *ho!*" sesine dönüştü. İçten olsa da isteksiz bir ses.

Ve eskisinden çok çok daha az gösterişli.

Ona gülümsedi. Adamın gözleri de ona parıldadı. Gözleri soluk maviydi ve köşelerine derin çizgiler kazınmıştı, bu da gülümsemesini çekici kılıyordu.

Ellerini dindarca kavuşturdu. Bunun da göğsünü kaldırdığının farkındaydı.

Sadece... yani. Sadece küçük bir hareket, kırmızı kanlı bir adamın dikkatini çekmeye yetecek kadar. Bu bir testti.

Ah. O kırmızı kanlı bir adamdı.

Mavi bakışları tekrar göğsünden yüzüne doğru kaydı. Yüzü kızarmadı ya da rahatsız olmuş gibi görünmedi. Aslında düpedüz neşeli görünüyordu, bu da ona bir asker olduğunu, kan ve cesareti ve şüphesiz bir iki kamp takipçisini tanıdığını hatırlattı.

"Size bir iltifat edebilir miyim, Bayan Brightly?"

İlk kez biri böyle bir şey yapmak için *izin* istiyordu. Uzaktan eğlenmişti. Ama bir erkeğin kendisine iltifat etme fırsatını geri çevirmek ona göre değildi.

"Sizden bir iltifat almaktan onur duyarım Bay Goodkind." Bunu kasvetli bir şekilde söyledi. Gözleri parlıyordu.

"Dindar bir adamı kötülüğe teşvik edebilirsin." Oh!

Gerçekten *çok* iyi bir iltifat.

"Günaha girmekten korkmamalıyım, Bay Goodkind. Daha önce de belirttiğimiz gibi, biraz kötülük ruha iyi gelir."

Bunun üzerine adam içten bir sesle güldü ve kadın da güldü.

Yine, doğru teşvikle neredeyse her erkeğin çekici olabileceği gerçeğini düşündü.

Cynthia eve garip bir şekilde yorgun dönmüştü, oysa gün boyunca bir tüfeği yanlış ateşlemek dışında pek bir şey yapmamıştı,

Kendini beğenmiş olsa da yakışıklı bir adamla sohbet etmek onu kötülüğün erdeme giden yol olduğuna ikna etmişti ama bu hiç de kolay değildi- ve ona bir kedi yavrusu veren, nedenini bilmeyen ve bu konuda kızgın görünen iri yarı, esmer bir adam tarafından kalbinin ve aklının kırbaçlanması.

Bunların evliliğe doğru bir ilerleme teşkil ettiğinden emin değildi. Pratik zekâlı olduğu için ilk yaptığı şey bir uşak bulup mektuplarını sormak oldu.

"Özür dilerim Bayan Brightly," . "Size bir mektup gelirse, hemen odanıza getireceğimden emin olabilirsiniz."

Böylece aşağıya indi ve hanımefendilerle birlikte çok sakin bir şekilde dikiş dikerek bir saat geçirdi, ancak sohbete çok az katkıda bulundu. Sonra dayanamayıp odasına çekildi, çünkü kedisiyle oynamak istiyordu, düşünmek istiyordu, belki de nadir bir

Kendine acıma içinde onarıcı bir yuvarlanma.

Ayakkabılarını çıkardı, yatağına oturdu ve Spider'ı kucağına alarak rahatlamak istedi.

Örümcek işbirliği yapmak istemedi. İpeksi küçük bir sabun kalıbı gibi ellerinden kurtuldu ve ayak parmaklarına saldırdı. Cynthia elinden gelenin en iyisini yaptı ama ayak parmaklarını savunması gerektiğinde asık suratlı olamazdı.

Akşam yemeği vakti moralini toparlamış ve kampanyasını yenilemeye hazırды.

Adamlar eve orman tavuğu ile döndüler. Ve akşam yemeği herkes Bay Goodkind'e şapkasına ne vurduğunu tam olarak söylemeyecek kadar terbiyeliydi ve Bay Goodkind, büyük ölçüde Cynthia'nın çabaları sayesinde biraz daha az çekilmez olmayı başarmıştı. Miles da tekrar Lacao hakkında konuşmaya teşvik edildi.

Akşam yemeğinden sonra Jonathan, Argosy'yi kendisiyle birlikte Pig & Thistle'a gitmeye ve Jonathan'ın kazanmayı amaçladığı bir dart turnuvasına katılmaya ikna etti. Argosy omzunun üzerinden Cynthia'ya kısa ama memnuniyet verici bir özlemle baktı, Cynthia gülümseyerek onu rahatlattı ama sessizce ona hiçbir söz vermedi, elbette Lord Milthorpe ve Mr. Goodkind oradaydı ve bütün gece orada kalacaktı.

Leydi Middlebough erken emekli olmak istiyordu. "Bir evde üçüncü kat her zaman en sevdiğim kattır," dedi. "Odam merdivenlerden dört kapı aşağıda ve dört kapı benim favori numaram."

Cynthia bir kez daha şaşkınlıkla Leydi Middlebough'a baktı. Kendi favori sayısının yirmi bin olması gerektiğini düşündü.

Kilo olarak.

"Aile odaları nerede, Violet?" Leydi Middlebough bilmek istiyordu.

Violet da şaşkın görünüyordu ama terbiyesi gereği kibarca cevap verdi. "Biz de üçüncü kattayız. Ama farklı bir kanattayız. Jonathan ve ben öyleyiz. Miles ikinci katta. O kattaki tek aile odası onda."

"İkinci kattaki tek kişi olmak yalnızlık olmalı." Ve Leydi Middlebough yatağına gitti.

Violet kart oyunları oynamaları gerektiğine karar verdi, böylece partinin geri kalanı dışında bir oyun kuruldu. Miles ve Leydi Georgina hariç.

Miles'in tek söylediği, "Belki birkaç dakika içinde," oldu. "Konuşmamız gereken karıncalar ve lepidoptera var." Ve Georgina'yı çizgili bir kanepeye yönlendirdi, şimdi orada oturmuş alçak sesle konuşuyorlardı. Aralarında oldukça saygıdeğer bir kanepa mesafesi kalmıştı.

"Oh, Bay Redmond! Ne kadar ilginç!" Georgina dakikalar sonra yumuşak ve tahmin edilebilir bir sesle konuştu.

Cynthia onun her konuda olduğu gibi kur yapma konusunda da düzenli ve titiz davrandığını düşünüyordu. Bütün bunlar tören miydi? Georgina ile yürümek ve konuşmak? Georgina'nın kazandığını nereden bilecekti? Yoksa çiftleşme kararı

ve tüm bunlar formalite miydi?

Yine böcekler açısından düşünüyordu.

Kartlar dağıtıldı ve gönülsüz bir whist oyunu başlarken, Cynthia kanepede yapılan konuşmayı dinlememeye çalıştı ama başaramadı. Elindeki kâğıtların üzerinden Georgina'ya ve onun mükemmel yuvarlak, soluk sarı saçlarına baktı ve içinde şeytani bir şeylerin kabardığını hissetti.

"Oh, Bay *Redmond*," diye taklit etti nefesinin altında. "Ne kadar ilginç!"

Leydi Windermere şaşkınlıkla başını kaldırdı. ", Bayan Brightly?"

"Fark ettin mi-" Cynthia durdu. *İyi ol*, dedi kendi kendine sertçe. *Eğer iyi olamazsan bir felakete neden olacaksın. Her şey, geleceğiniz, nezakete, akıllıca seçimlere ve insanlarla oynamamanıza bağlı.*

Sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Ama Leydi Windermere ona bir soru sormuştu. Ve onu görmezden gelmek kibarlık olmazdı, değil mi?

"Fark ettiniz mi..." Bir peni için, bir pound için, diye karar verdi. "Peki, Leydi Georgina'nın şöyle dediğini fark ettiniz mi?" - soluk soluğa bir ses tonuyla- "'Ah, Bay Redmond. Ne kadar da *İlginç!*' demek mi iyi?"

"Öyle mi?" Bay Goodkind bunu büyük bir ilgiyle karşıladı. Ziyareti sırasında Bayan Brightly'nin söylediği her şeyin ilginç olduğu bir noktaya ulaşmıştı. Goodkind şapkanın içindeki mermer penisi aldığından beri herkes ona karşı daha yardımsever davranmaya meyilliydi. "Dinleyin," Cynthia sesini alçaltarak ve gözlerini kaçırarak konuştu.

Hepsi de ender rastlanan bir kuş ötüşünü bekliyormuşçasına bir sessizlik içinde itaatkârca havladılar.

Konuşmanın alçak mırıltısında -Miles Redmond'ın içten sesi bas notaları, coşkun melodik yükseliş ve düşüşlerini sağlıyordu- "lepidoptera" kelimesini ve ardından bir kıkırdama duydu. Belki de bir kelebek fıkrası anlatmıştı.

Cynthia elini bir orkestra şefi gibi sallarken, Leydi Georgina da tiz bir sesle karşılık verdi:

"Oh, Bay Redmond. Ne kadar *ilginç*."

Kıkırdamalar masanın etrafında hışırdadı, bu ses kâğıtların karıştırılma sesine çok benziyordu. Kâğıtların elleri, onları bastırmak için ağızların üzerine kalktı.

"Çok dikkatli bir gözlemcisiniz Bayan Brightly," diyerek Bay Brightly'yi tebrik etti.
Goodkind.

Lord Milthorpe, Cynthia'ya övgü dolu bir şeyler söyleme fırsatını kaçırdığı için yüzünü buruşturdu. Bay Goodkind'e hak vermekle yetindi. "Evet! Çok dikkatlisiniz Bayan Brightly."

Violet Cynthia'ya baktı ve gizlice gözlerini devirdi.

Erkekler onun dikkatini çekmek için savaşıyor, yaramaz bir fikir kaynıyordu: Cynthia kendini kesinlikle daha fazla hissediyordu.

Kâğıt oynayanların hepsi şimdi Miles Redmond'la Leydi Georgina'yı ellerinde ihmal ettikleri kâğıtlarla dikkatle izliyorlardı. Miles Redmond'un alçak sesi yine ders verme heyecanının ritmine bürünmüştü. Bir çeşit iki parmağıyla havada sürünme hareketi yaptı. Sonra diğer eliyle kanat çırpma hareketi yaptı. Mutlu görünüyordu.

Bir monolog gibi görünüyordu.

Tam bir erkek gibi.

Leydi Georgina'nın yüzü ay ışığıyla aydınlanmıştı. Vücudu Miles'a doğru eğilmişti, sanki onun zekâsının üstün gücüyle yörüngesine çekiliyordu ve dudakları onun her bir sözünü nefes nefese bekliyormuş ve her birinden bir diğerinden daha fazla zevk alıyormuş gibi ayrılmıştı. Onlar Biraz da kıkırdandı, hayranlığının gücüyle sözcüklerini oluşturmaya yardım etti.

Cynthia, Leydi Georgina'nın onu gerçekten dinleyip dinlemediğini ya da -çok cazip geldiği gibi- konuşurken gözlerinin derinliklerinde hareket eden ışığı ya da oldukça büyüleyici olan ağzının şeklini izleyip izlemediğini merak ediyordu, ama belki de bunun tek nedeni ağzının tadını, hissini ve-

Başını kartlarına doğru salladı.

Violet, Cynthia'nın iddiasına biraz şüpheyile yaklaşmış ve biraz da hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Cynthia'ya doğru eğildi. "Eminim bunu o kadar sık söylemiyordur-"

"Ah, Bay Redmond," diye nefes aldı Leydi Georgina. "Ne kadar da ilginç."

Kâğıt oyuncuları önce soluk soluğa kaldılar, sonra da toplu bir şaşkınlık içinde sessizce güldüler. Cynthia kendi kahkahaları arasında onları susturdu.

Miles Redmond ve Leydi Georgina bu neşeye gülümseyerek biraz onlara doğru döndüler. Sonra da sohbetlerine geri döndüler. Ya da daha doğrusu, monolog ve dinleyici rollerine.

Cynthia bir suçluluk duygusu hissetti. Ama *dürüst olmak gerekirse*, Leydi Georgina Miles Redmond'a gerçekten vurulmuş olsa bile, bu bir papağan gibi davranmak için bir neden miydi?

Georgina şimdi Miles Redmond'un yüzüne bakmak için başını eğmişti. Papağanlar da böyle yapar, diye düşündü Cynthia. Bir şeyi merak ettikleri zaman. Gözleri ön tarafta değil, başlarının iki yanında olduğu için görebilmek için başlarını eğmek .

Gördün mü? Doğa konusunda bilgili olmadığım asla söylenmesin.

"Pekâlâ. Ama dediğiniz kadar sık olamaz... değil mi?" Görünüşe göre Violet ayrıntılara çok önem veriyordu. Belki de bu bir Redmond özelliği.

"Bir fikrim var," dedi Cynthia yavaşça. Violet'i sadece çevresel olarak duymuştu, çünkü akıllı bir plan üzerinde çalışıyordu. *Hayır, hayır*. Vicdanı, ayaklarını yere vurarak onu azarlayan bir okul müdürüydü. Ama yine de Violet'in yaramazlık yapmaya ikna edilebilirdi. Redmond'un mükemmelliğini bozmak için hiç de uygun olmayan bir dürtüye yenik düştü.

"İşte benim fikrim. Leydi Georgina her söylediğinde..." Cynthia sesini alçalttı. "...peki, o ne *diyorsa*... hepimiz birer içki alalım."

Bu öneriyi memnuniyet ve dehşet dolu bir sessizlik karşıladı.

"Çaydan mı?" Bu, sayısız yaramazlık türüne olmasına rağmen, bu özel konuda yeni olan Violet'ten geldi. markası.

"Aman Tanrım, hayır, seni kuş beyinli." Leydi Windermere, oyunun kurallarının bozulacağından endişe ederek, Violet'e geniş gözlü bir kınamayla baktı. "*Şeri*."

"*Kesinlikle*," diye kabul etti Cynthia. "Ve eğer şeri biterse, şampanya isteyeceğiz."

Bunu iyimser bir şekilde söylemişti, çünkü en ufak bir fikri bile yoktu.

Redmond'ların balo dışında konuklar için şampanya kabul edip etmeyecekleri konusunda bir fikrim yok, ama Violet Redmond'un babasının ekibini her şeyi yapmaya ikna edebileceğine dünya kadar inancı vardı.

Bay Goodkind kurnazca, "Belki de kuralları beyefendilerin porto veya konyak içmesine izin verecek şekilde genişletme nezaketinde bulunursunuz," diye önerdi, çünkü o bir iş adamıydı ve her anlaşmanın incelikten faydalanabileceğine inanıyordu.

Milthorpe'dan başıyla onaylayan bir işaret, Cynthia'dan da cesaretlendiren bir gülümseme aldı.

"Tamamdır," dedi net bir şekilde, sanki gerçekten bir pazarlık yapıyorlarmış gibi, kural koyucu rolünü kolayca kabul ederek.

"Oyunu kim kazanır?" Violet sordu.

Leydi Windermere keyifle, "En son dik duran kişi," dedi.

Hepsi de, ilk iki ya da üç *Oh*, *Mr*'dan öteye gidemeyeceğini düşündükleri Violet'e acıyarak baktılar.

Redmonds!

"Şimdi herkes gözlüklerini gözden geçirsin. Hiçbir fırsatı kaçırmak istemeyiz. Çabuk olun," diye emretti Cynthia. Sessizce.

Kadehler ışığa doğru kaldırıldı, içki hacimleri değerlendirildi. Violet ellerini çırpı ve mavi ve altın rengi giysili uşak nefes kesici bir hareketle odada belirdi. Kesme kristal bir sürahidenden sıçrayan anlık ve düzeltilmiş eşitsizlikler.

Her şey ısıldamaya başlamıştı: gözler, şeri, ruh halleri, gülümsemeler.

"Pekala o zaman. Oyunlar başlasın. Bir el daha oynayalım mı?" Cynthia tatlı bir sesle desteye uzandı.

Yağmur hâlâ rüzgârın etkisiyle yanlara doğru savruluyordu ama artık hava karanlıktı ve Miles, sık sık durmadan maviler ve Formicidae hakkında konuşmaktan ya da Rahip William Gould'un *İngiliz Karıncalarının Büyüleyici Hikâyeleri*, huzursuzlanmaya başlamıştı. Bu konuşmayı daha önce Kraliyet Cemiyeti'nde çeşitli şekillerde yapmıştı.

O bir kadındı. *Uçmak* istedi.

Bir bakıma flört ediyordu. O dikkatli gözleri, yumuşak ağzı ve içerdiği her şeyin hayranlıkla sağlamak için kesilmiş yakasıyla... O da saygılı ve ihtiyatlı bir şekilde hayranlıkla izliyordu. Ve eğer isterse çiftleşme alışkanlıklarından bahsederek imalarda bulunabileceğini düşündü. Eğilimli değildi.

Sıkılmıştı.

Aklının üçüncü kata, soldan dördüncü kapıya gittiğini fark etti. Zavallı Leydi Middlebough. Onu açıklığa yaklaşan bir şeye indirgiyordu.

gece onu titreyen bir zevke dönüştürecekti, kesin kararlıydı.

Ve Cynthia Brightly'den ısrarla uzak duruyordu, Çünkü bu yolda tehlike ve karışıklık vardı. Ama o yakındayken, yapmaya niyetlendiği şeyin tam tersini yapma eğiliminde olduğu için, elbette onun ne yaptığını görmek için başını kaldırıp baktı.

Ve bunu yaptığında, bir uşağın aceleyle geçtiğini gördü.

Bunda hiç de olağandışı bir şey yoktu. Redmond'ların evinin her yerinde uşaklar vardı, evi tutkuyla temiz tutan sessiz ve peruklu taburun bir parçasıydılar.

tüm hizmetçilerle birlikte sorunsuz çalışıyor.

Ama Miles bu uşağı izlerken tuhaf bir deja vu duygusuna kapıldı.

Leydi Georgina'yı dinlemeye çalışmaktan resmen vazgeçti ve sadece izledi.

Uşak kristal srahilerle dolu bir tepsiyi, Cynthia Brightly'nin pembe yüzlü, parlak bir ihtişamla, göğüslerinin altında bronz şeritleri olan şampanya rengi saten bir elbiseyle parladığı köşedeki masaya doğru taşıdı. Masanın etrafında kız kardeşi de dahil olmak üzere başka insanlar da oturuyordu ve de tuhaf bir şekilde pembe yüzlüydü.

Uşak onlara brendi ve şeri doldurdu ve aceleyle tekrar dışarı ıktı.

Miles yanından geçerken uşağın yüzünün de yorgunluktan biraz pembeleşmiş olduğunu fark etti. Alnı terden bir aynaydı. Hatta biraz ofladı bile.

"Sizce de öyle değil mi Bay Redmond?" Leydi Georgina şöyle diyordu. "Oysa bizim Sussex'teki karıncalarımız-"

"Georgina, uşak son bir saat içinde kaç kez ?"

"Ben... Tanrım, fark etmemiştim. Konuşmanız çok ilginçti."

Delikten çıkan bir grup sincap gibi, kart masasındaki her kafa aynı anda tetikte dönüyordu.

"Bu sayılır mı?" Miles birinin tısladığını duydu. Bay Goodkind'ın sesine benziyordu.

Bir tür ciddi ve sotto voce konferans gerçekleşti kart oyuncularını arasında. Başları birbirine o kadar yakındı ki Miles sadece üstlerini görebiliyordu. Bir ara ortalık kızıştı; bir el ısrarla çemberden dışarı doğru sallandı.

Sonra herkes arkasına yaslandı, hep birlikte kadehlerini kaldırdı ve yudumladı.

Kartlar yeniden ele alındı, bir dizi bakış ona gönderildi, sonra sabit bakışlarını yakaladıklarında hemen düştüler. Alçaltılmış yüzlerin gizlediği titrek gülümsemeleri gördü.

"Leydi Georgina. Özür dilerim. Bana bir dakika izin verir misiniz?" dedi suratsızca.

"Cert-"

Miles çoktan kalkmış ve ondan uzaklaşarak oyun masasına doğru ilerliyordu.

Bir çift gaz lambası kâğıt oynayanları aydınlatıyordu - babası modern kolaylıkları severdi ve her zaman ilk gelen o olurdu. Onları işe aldı ve bunu yapacak parası vardı. Ve böylece kız kardeşinin gözlerinin düpedüz camısı.

Herkesin yüzünde temkinli bir selamlama ifadesi vardı.

"Ah, *Millesh!*" Violet sevgiyle ağladı. Yıllar süren ayrılıktan sonra yeniden bir araya gelmiş olabildikleri. "Burada olmana çok sevindim!

Babam nerede..." Durakladı ve kaşlarını çattı. Sonra da Öne doğru eğildi ve Leydi Windermere'i çok tanıdık bir şekilde kendisine doğru çekti. "Ashk Mileshe'e ne demek istediğimi sanıyorsun?" diye fısıldadı.

"Şampanya," diye aynı derecede yüksek bir fısıltıyla dürttü Lady Windermere.

"Oh!" Gülümsedi. "Mileshe, babam... şampanyayı nerede saklıyor?"

Violet'i daha önce hiç fincanlarıyla görmemişti ve bir yanı - kardeş yanı, şu anda Pig & Thistle'da fincanlarının içinde olduğuna şüphe olmayan Jonathan'ın hiç çekinmeden istismar edeceği yanı- bunun çok ama çok komik olduğunu düşünse de, diğer yanı öfkeliydi. Onun refahından sorumluydu ve bundan çok daha iyi yetiştirilmişti; daha iyisini bilmeliydi ve bunu kimin teşvik ettiğini biliyordu, *biliyordu*.

"Neden soruyorsun, Violet?" Sesi aynı seviyede kaldı.

Cynthia Brightly kararlı bir şekilde ona bakmıyordu. Sanki kurtuluşunun sırrı onlarda saklıymış gibi kartlarını inceliyor ve alt dudağının bir tarafını ısırarak gülümsemesini engellemeye çalışıyordu.

Violet elindeki kâğıtları herkesin görebileceği şekilde sallayarak onu yaklaştırmaya çağırıyordu.

Goodkind ve Milthorpe bakmak için eğildiler.

Daha iyi bir yargıya karşı, Miles kız kardeşine doğru eğildi.

Adamın ceketinin kolunu tuttu, onu aniden aşağıya çekti ve kulağına yakın bir yerde sırdaşça ve biraz da pişmanlıkla fısıldadı: "Çünkü buna *ihtiyacımız* var, Miles. "Çünkü buna ihtiyacımız var Miles.

Şampanya. Leydi Georgina ile konuşmaya devam edecekseniz, şampanyaya ihtiyacımız olacak. Çünkü şeri neredeyse bitti."

Miles yavaşça kız kardeşinin elinden kurtuldu ve uşak elinde şeri sürahisiyle yaklaşırken tekrar ayağa kalktı.

Sadece Miles'in bakışlarının kaynayan karanlık duvarına çarpmak, topuğunun üzerinde dönmek ve usulca gittiği yolu terk etmek için içeri gel.

Bay Goodkind yeleğinin birkaç düğmesini açarak karnının dışarı taşmasını sağlamıştı. Milthorpe'un burnu kırmızıydı ve yanaklarında parlak kırmızı damarlar vardı. Leydi Windermere köprücük kemiğinden yukarısı kırmızı ve lekeliydi.

Bu renk, erik rengi elbisesi ve ona uygun tüylü sarığı ile fena halde uyumsuzdu.

kötü bir şekilde sıralanmıştı, ancak akşam başladığında başının üzerinde kesinlikle dik duruyordu. Tüyleri şimdi

yatay olarak uzanıyordu ve ne zaman başını biraz çevirse, Bay Goodkind'in kulağına giriyordu. Bay Goodkind.

Goodkind kulağını okşadı ve her seferinde hafifçe memnun ama şaşkın bir şekilde gülümsedi, ama başını çevirmeyi başardığında tüyler gitmişti.

Miles bunun birkaç saniye içinde iki kez gerçekleştiğini gördü.

"Akşamınızdan keyif alıyor musunuz?" diye tüm gruba seslendi. Özellikle bazı yaramazlıklar topluca hoş gidiyordu.

Dışlanmaktan hoşlanmıyordu. Ne olduğunu bilmemekten hoşlanmıyordu. Ve bunun bir şeyle ilgili olduğuna dair güçlü bir hissi vardı.

ve elbette bunu kolayca ortaya çıkaracaktı.

Kart oyuncularından meleksi bir koro halinde "Evet!" sesleri yükseldi. Sonra sessizlik.

"Hangi kart oyununu oynuyordunuz?" Bunu hoş bir şekilde Cynthia'ya yöneltti. Ellerindeki sayılardan ya da masadaki kartların dizilişinden bunu anlayamadı.

Cynthia ona cevap veremedi, çünkü Violet konuşuyordu.

"İyi vakit geçiriyor musun, Miles?" Gözleri dokunaklı bir endişeyle durgunlaştı. "Öyle mi? Arada sırada iyi vakit geçirmelisin, biliyorsun. Ve sadece *yerli kızlarla* değil."

Violet dehşete düşmüş bir elini ağzına kapattı ve sahte bir masumiyetle ona baktı. Elini dikkatlice .

"*Hic*," dedi.

Miles içindeki barometrik basıncın fırtına seviyesine düştüğünü hissetti. Violet'e kızgındı, Cynthia'ya kızgındı, içinde bulunduğu koşullara kızgındı ve

Çünkü Leydi Georgina'dan sıkılmıştı ve çünkü neredeyse *hiç öfkelenmezdi*.

"Bağışla beni Miles," diye üzüntüyle özür diledi Violet.

"Sanırım sadece içerideydi ve dışarı çıktı."

Miles başını yavaşça Cynthia Brightly'ye baktı.

Bastırılmış neşe onu bir yaprak gibi titretiyordu.

rüzgar fırtınası. Gözleri ve kenarları pembeleşmişti. Her iki eli de ağzını kapatıyordu,

Sağlam bir kulübenin çatısındaki palmiye yaprakları gibi üst üste biniyordu: Düzgün yapıldığında tayfunları dışarıda tutmak için harikaydı. Ya da o öyle öğrenmişti. Bir kahkaha tayfununu *içeride* tutmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"İyi vakit geçiriyor musun, Miles?" Violet bastırdı,

Ona cevap vermediği için sesi biraz kavgacı çıkıyordu. "Evet,

Violet. Onunla çok hoş bir sohbet yapıyorum.

Leydi Georgina. Benimle karınca kolonileri hakkında konuşuyor ve ben de onunla Güney Denizi hikayelerimden birkaçını paylaşıyordum."

Anlık, hissedilir bir sessizlik oldu. Tüm o cam gibi gözler ve pembeleşmiş yüzler tedirgin bir an boyunca ona baktı,

onu kutsal olmayan bir neşeyle inceliyor.

Sonunda Bay Goodkind söyledi. Hem de falsetto bir sesle:

"Oh, Bay Redmond. Çok *ilginçsiniz!*"

Masa öyle bir kahkahaya boğuldu ki Miles gerçekten de geriye doğru sıçradı.

Cynthia Brightly yüzünü masaya yan yatırdı, sırtı öyle şiddetli bir neşeyle ki öksürmeye başladı. Milthorpe'un sesi dağlama demiri kullanan bir çiftçiden kaçan çılgın bir eşek gibiydi: *haw haw haw !*

Goodkind'in başı arkaya atılmıştı ve ağzından uzun kahkahaların çıktığı mükemmel bir genişlikteydi. Masaya bir dizi sert tokat attı ve bu da

Sonunda Lady Windermere'in türbanı başından tamamen sallanmaya başladı ve tüyleri gözlerine doğru uçtu.

Yuhalamaları aniden kesildi ve dehşet içinde tüyleri savurdu, ardından dengesini kaybederek sandalyesinden devrildi, masa örtüsünü, tüm şeri bardaklarını ve nihayet son inişinde çaresizlik içinde eteğini tuttuğu Leydi Windermere'i aşağı sürükledi.

Leydi Windermere telaştan gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu, kollarını havaya kaldırdı ve sanki bir köpekbalığı onu suyun altına çekmiş gibi masanın altında kayboldu.

Elindeki kartlar deniz köpüğü gibi püskürdü ve yağmur gibi yağdı.

Miles'in hayatında gördüğü en komik şeydi.

Ayrıca böylesine büyük bir öfkeyi de daha önce hiç görmemişti. Duyguların iki kutbu tarafından düzgünce ikiye bölünmüş, sanki yıldırımla yarılmış gibi, nutku tutulmuştu.

Ancak masanın geri kalanı hâlâ gülmekten kırılıyordu. Cynthia, onun ne yaptığını araştırması gerektiğine karar verdi. yoldaşları devrildi, ama o eğildiğinde devrilmeye başladı.

Miles eğildi ve onları başladı. Kargaşanın içine uzandı ve uygun uzuvları dikkatlice yakaladı -kollar, bacaklar değil, çünkü işin içinde Lady Windermere vardı- ve

Onları dikleştirdi ve kukla gibi yığıldıkları sandalyelerine geri oturttu. Leydi Windermere'in sarığını da almak zorunda kaldı. Tüyleri ezilmişti. Bay Goodkind'in saç tutamı da artık dikti, başının üstünde küçük bir duvar gibi duruyordu, bir tür kendi tüyü.

"Shinthia çooooook zeki!" Violet buğulu bir sesle şöyle dedi.

"Tanrım!

Shinthia'yı *kutsa*. şeri getiren uşak *nerede*?"

Miles bilgi edinmenin en iyi yolunun, ona karşı neredeyse kayıtsızmiş gibi davranmak olduğunu biliyordu. "Bayan Brightly *neden* zeki, Violet?" Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkardı.

Cynthia Brightly, kendini koruma içęüdüřüyle gülmeyi aniden kesmişti ve şimdi elini sallıyordu elleriyle kız kardeşini çılgınca uyardı. Ancak Violet hayranlık içinde kaybolmuş ve arkadaşının hakkını teslim etmeye can atıyordu.

"Oyunu düşündüğün için."

Bölüm 12

Miles kısa bir süre sonra arkasını döndüğünde Cynthia ustaca ortadan kayboldu. Onu daha sonra bulacaktı, diye düşündü acımasızca.

Öncelikli talimatı herkesi az çok yatağa götürmekti ama bu biraz zaman, strateji ve biraz da pazarlık gerektiriyordu. Anlaşıldığı üzere Milthorpe sarhoşken şarkı söylemeyi seviyordu ve Goodkind da sarhoşken biraz hüzünlü ve ağlamaklı . Sonra Jonathan ve Argosy Pig & Thistle'dan döndüler, her ikisi de kadehlerinde, Milthorpe ve Goodkind'i akraba halde bulduklarına sevindiler ve hep birlikte bilardo oynayıp şarkı söylediler.

Goodkind, çenesi bir bilardo ıstakasının üstündeki elinin üzerinde dengede dururken uykuya daldı.

Herkesin odalarına yerleştirilmesi için uşaklardan yardım istendi; Miles'in uşağı çizmeleri çıkarmak ve koca adamları yataklarına yerleştirmek için çifte görev yaptı. Miles hizmetçiye tencereyi Violet'in yatağının yanına koymasını söyledi ve kız kardeşinin muhtemelen hissedeceği her şeyi hak ettiğini biliyordu.

Ertesi gün.

Leydi Georgina'ya kabadayılıkla ilgili ezbere bir açıklama yapıldı. Onun da erkek kardeşleri ve babası vardı; bu tür olaylara aşinaydı. Hoşgörüyü odasına çıktı.

Bilardo salonundan çıkarken o da aynısını yapmak üzereydi. Ve daha sonra, üçüncü kata çıkarken soldaki dördüncü kapı olan kütüphane kapısının yanında neden durakladığından asla emin olamayacaktı. Yetileri nihayet kendisine geri döndüğünde, elbette fiziğin özellikleri açısından spekülasyon yapacaktı: manyetik çekimler, atmosferik

rahatsızlıklar, bu tür şeyler, çünkü analiz onun dünyasına düzen ve anlam veren şeydi.

Ne olursa olsun, .

Ve o karanlık odada iki şey ışık yarattı: sönmekte olan ateş ve kanepenin üzerindeki bir tünekten ona doğru eğilen kişinin parlayan başı. *Belirgin* bir kafa.

Bir an için hareketsiz kaldı ve aya hayran olduğu gibi ona hayran oldu: çaresiz, tarafsız bir merakla. Tüm o parlak tonlar-

Oh, Tanrı aşkına. *Kahverengi*. Saçı *kahverengiydi*. Elbisesi *kahverenginin* bir tonuydu. Ve Cynthia'nın Brightly'nin hâlâ onu giyiyor olması henüz yatağa gitmediği anlamına geliyordu.

Bir kanepeye tünemişti, vücudu ateşe doğru kıvrılmıştı, yüzü ellerinin arasındaydı. Duruşuyla ilgili bir şey ima ediyordu... O... o... *ağlıyor* olabilir miydi?

Bir anda huzursuz ve paniklemiş bir halde donakaldı. İleri doğru bir adım attı.

Geriye doğru bir adım.

Sonra vücudu yavaşça yeniden dikleşti, açan bir çiçek gibi lirikti ve bir eli kucağına düştü ve

-

Tanrı aşkına. Ateşte lanet olası bir *cheroot* yakmak için eğilmişti.

Rahatsız edici bir şekilde dudaklarında dengeledi. hareketini uyguladı ve konuştuğunda onu tamamen alevli bir hayata çekmek üzereydi.

"Nereden bir cheroot buldun?"

Başını ona doğru savurdu ve şerbetçiotu tutan elini kolunun uzunluğu boyunca ağzından uzağa fırlattı, gayretli bir taliple savaşıyor gibi bakire gibi görünüyordu. O şekilde dondu kaldı, gözleri yuvarlak ve yumurta gibi beyazdı.

Miles kahkahasını öksürüğe çalıştı ama başaramadı.

Kolunu tekrar içeri çekti. "Bu şeyi neredeyse bütün olarak yutuyordum," dedi huysuzca. "Ben de evi didik didik aradım."

"Bir cheroot aramaya... gittin."

Başı hafifçe eğik, kara kaşları havada ona . burnunun köprüsüne doğru daldı. Sonra sivri bir teatral tavırla yavaşça, yavaşça -sabırsızca yavaşça- minik puroyu dudaklarının arasına soktu, dudaklarını puronun etrafında büzdü. Ve ucu küçük, kızgın kırmızı bir nokta haline gelene kadar emdi.

Miles büyülenmiş mi yoksa itilmiş mi olduğu konusunda kararsızdı. Yine de tahrik olduğundan emindi. Dışarıda gerçek bir merakla, kadının öksürüp öksürmeyeceğini ya da gözyaşı döküp dökmeceğini görmek için bekledi.

Bunun yerine, cömertçe uzanan koltuğa zarifçe yaslandı. Kanepenin kavisli koluna uzandı, başını geriye attı ve tavana doğru ince bir duman fiskiyesi bıraktı.

Zarif sarkma, göğsünü korsajının sınırları kaydırды, aniden ateş ışığıyla güzelce aydınlatıldı, yumuşak, yuvarlak, davetkâr. Adam baktı.

Ve neredeyse üç kaya gibi sertti.

"Evi didik didik aradım ve sonunda bu odadaki humidorda üç buldum. Neyse ki bu oda zaten cheroots kokuyor."

"Muskalar, şeri ve tütün kokan bir oda. Her genç bayanın rüyalarını süsler."

"Cheroot'ların beni rahatlattığını düşünüyorum."

"Sanırım avcı varisler sinirlerin üzerinde hoyratça dolaşabilir."

Bu kısa espriyi başını eğerek ödüllendirdi ve yanan ucunu düşünceli bir şekilde incelemek için puroyu önüne uzattı.

"Mesele şu ki... sürekli olarak... *iyi...* ve ısıltılı olmanın beni garip bir şekilde tükenmiş bıraktığını düşünüyorum. Ve ben olacağım gibi

Evlendiğimde hiçbir alışkanlık edinmeme izin vermediğim için - daha doğrusu onur, şimdiye kadar gösterdiğim alışkanlıkları sürdürmemi gerektirdiği için- bu dürtü beni aniden ele geçirdi."

Miles sessizdi. Bu vahyin hangi kısmına değineceğini bilmiyordu.

"'Onur' mu, Bayan Brightly?" diye karar verdi.

Başını sertçe ona doğru çevirdi. "Bu gece bu çatı altında uyuyan pek çok insandan daha fazla onur anlayışına sahip olduğumu garanti edebilirim, Bay Redmond."

Bakışlarını onunkilerle aynı seviyede bıraktı. Birdenbire bu sözlere kendisinin de dahil olup olmadığını merak etti. Leydi Middlebough'u düşünüyorum. Üçüncü kat, soldan dördüncü oda. Şu anda olması gereken yer.

Onun sessizliğini bir özür olarak algıladı.

"Bu geceki oyunun doğası tam olarak neydi?" gerçekten bilmek istiyordu.

"Leydi Georgina, 'Ah, Bay Georgina' dediğinde hepimiz içiyorduk.

Redmond. Çok *ilginç birisin*."

Çarpılmıştı. Cynthia'nın böyle bir şeyi fark ettiğini düşünsenize. Ve bir kez daha komiklik ve öfke arasında kaldı.

Georgina bunu oldukça söyledi.

"Belki de benim çok ilginç olduğumu düşünüyordur." Bunu kuru bir şekilde söyledi.

Bayan Brightly kuşkuyla, "Pekâlâ ," dedi.

Elinde değildi. Gülümsedi. Kadın tekrar kanepeye kaydı, elbisesi göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkardı, gülümsemesi kayboldu ve nefes alırken o tanıdık zorluğu hissetti.

"Çok hoş biri," diye ekledi. Neredeyse bir suçlama gibi gelmişti.

Miles çabucak, "Bu onun hatası değil," dedi.

Bu da ikisine de komik geldi ve bu sefer ikisi de gülümsedi. Çıkardığı duman şimdi düşmek üzere olan bir ağ gibi üzerlerinde geziniyordu.

Miles'in kafasındaki ses, "*Şimdi git, seni lanet olası aptal*," dedi.

"Tüm evlilik hayatınızı sizin deyiminizle 'tükenmiş' olarak geçireceğinizi hiç düşündünüz mü Bayan Brightly?"

Dönüp ona baktı. "Tükenmiş ama *zengin*," düzeltti yavaşça, kasıtlı olarak.

Hareketsiz kaldı.

Ve sonra öfke anıydı ve hiçbir yerden ve her yerden geliyor gibiydi.

Onu odaya itti ve o kadar hızlı bir şekilde kızın yanında dizlerinin üzerine çöktü ki kızın nefes almaya vakti olmadı: adam

geniş mavi gözleri ve parmaklarının arasında üçüncü bir suçlayıcı göz gibi parlayan cheroot ucu hakkında bir izlenim edildi.

Ve sonra onu parmaklarından koparıp ateşe fırlattı. Şaşkınlıkla, bir patlama ve tıslamayla yok olup gittiği yere doğru baktılar.

Sessizce oturdular. Miles amansızca alevleri izledi kütüğü küle çevirirken, garip bir şekilde tükenmiş hissediyordu. Bir süre sonra ateşin iniltileri, patlamaları ve tıslamaları arasında Cynthia'nın nefes alıp verdiğini fark etti. Kütükler sanki tüketilmeye itiraz ediyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Yavaşça döndü. Kız ateşe bakmıyordu.

Ona bakıyordu ve yüzünde bir ifade vardı. döndüğünde gözlerinden kaçtı. Alevden gölgeler boğazının üzerinde sıçradı ve titredi, sanki kendisi tüketiliyormuş gibi.

Sanki bunun doğru olup olmadığını test etmek istercesine, elinin ona doğru ilerleyişini izledi. Parmakları usulca, yumuşakça çenesinin altına indi.

Nefesi duyulabilir şekilde kesildi. Onunki de öyle. Adam duramadı.

Onu durdurmadı.

İki parmağıyla yavaşça, kasıtlı olarak, nazikçe, hem çenenin temiz, ince çizgisini hem de altındaki düşünölemeyecek kadar yumuşak teni takip etti ve dokulardaki bu zıtlığa hayret etti.

Uyanık bir şaperon gibi, parmaklarını yavaşça, yavaşça, aşağı, aşağı, çekerken kendi parmaklarını izledi. Boğazı satenimsi ve sıcaktı, korkutucu derecede narindi. Nabızı Oraya sertçe çarptı, kanı akmaya başladı.

Damarları, kendi de geçen bir kızarıyordu. Yüzeyi ateş gibi yanıyordu, vücudunun her hücresi bu hissi duymak için tetikteydi.

Parmakları ileriye doğru gitti. Uzun boynunun kemiklerin üzerinde neredeyse tuhaf bir sekiz rakamı oluşturdular.

"Seni istemiyorum," dedi. Çatlak bir fısıltıydı.

Gerçeği arayan Miles bunun kanıtını arıyordu. Daha aşıaıda, biraz daha aşıaıda, göğsünün solgun yuvarlaklığının hemen üzerinde, parmakları yine onun hızlı kalp atışlarını buldu. Temposunun tadını çıkarmak için onları orada durdurdu ve gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı.

İşaret parmağını göğüslerinin arasındaki o çekici kıvrıma sokmadan önce ona verdiği tek uyarı .

Başı geriye doğru sarsıldı; dudakları sessiz bir ayrıldı; göğüs kafesi bir anlık bir sıçrama yaptı.

"Ben de seni istemiyorum," diye fısıldadı o da. Karanlık için uygun bir dil gibi görünüyordu, çıplak tene dokunurken kullanılacak bir dil.

Bunun üzerine belli belirsiz gülümsedi: Demek ki yalanlar ortadan .

Miles parmağını ipeksi yatağından yavaşça çektiğinde, arzu omurgasından aşıaıya doğru yavaş, keskin bir çizgi sürükledi ve adam gerildi ve titredi.

Ah, ama o bir yöntem adamıydı. Kadının göğsüne, boğazına ve yüzüne doğru hafifçe .

Ve sonunda parmaklarını yukarı kaldırarak çenesi için küçük bir beşik oluşturdı.

Cynthia yanağını onun avucuna çevirdi. Ve bir zamanlar şüphelendiği gibi, sanki bu amaç için oyulmuş gibi eline oturdu.

Göz kapakları kapandı.

Başparmağı yanağında bir kez gezindi. Oh, Tanrım. Teninin ne kadar yumuşak olduğunu anlatacak kelime yoktu.

Sonu asla iyi bitmeyecek tehlikeli ve aptalca bir şey yaratıyorlardı. Belki *hoş* bir şekilde. Ama iyi değil.

Ama bu ona oyun oynamak gibi geliyordu. Miles insanlardaki bu nitelikten hoşlanmazdı; *strateji kurmaktan* hoşlanmazdı. Bu ona biraz fazla babasını hatırlatıyordu. Cynthia'nın içindeki kaliteyi ortaya çıkarmasına ve ellerindeki titremeye içerliyordu, çünkü bu onu aptal ve saf hissettiriyordu. Daha önce başka bir kadına karşı hissettiği her şey artık arzu olarak nitelendiriliyordu. Artık daha önce sadece iştahı bildiğini biliyordu.

İsteddiği zaman tatmin edebileceği kişi. Bu...*bu* onun merhametine kalmıştı.

Ve bu teslimiyetin altında yatan şey, kendisini asla doyuramayacağı korkusuydu.

Oyun oynamanın canı cehenneme. Nasıl açık sözlü olunacağını biliyordu.

Elini aniden kızın çenesinin altından çekip boynunun arkasına doladı ve parmaklarıyla boynunu kapatan o küçük düğme sütununu aradı.

Üç seferde en üsttekini çözdü.

Şok, Cynthia'nın omurgasını sertleştirdi. Bir tanesini daha çözdü. Kendi kendine, onun bir sesi olduğunu hatırlattı. Onun durmasını isterse bunu kullanabilirdi. Öfkeyle koltuktan fırlama ya da acı bir tokat atma yeteneğine sahipti.

Bunu yapacağına dair hiçbir işaret göstermedi.

Yine de ona bu seçenekleri sunmak zorunda hissetti ve bunu kaşlarını kaldırıp sorarak yaptı.

Ah, ama başını ondan çevirmişti.

hafifçe salladı. Şüpheleniyordu -hayır, biliyordu- bunun nedeni kızın seçim yapmamış gibi davranabilmesiydi. Ve bu farkındalıkla, şehvet aniden bir dalgaya dönüştü. Ve ereksiyonuna gelince... pek şiirsel sayılmazdı ama "balta" kelimeleri kolu" aklıma geldi.

Kalan küçük düğmeleri kolayca ve hızlıca açtı; delikler kapatıldığı için gevşemişti ve

iki sezon süren balolar ve suareler boyunca defalarca çözülmüştü. O gevşek ilikler, Cynthia Brightly'nin düzeltilmiş koşullarını hatırlatıyordu. Ama o duraklamadı. yansıtmak için.

O istedi. O istedi.

Ve sonra hepsi açıldı, korsajının kumaşı gevşeyip sarktı ve boğazı bir yutkunmayla hareket etti. Kadının başını tekrar çevirip onu izlediğini hissetti. Titrek ateş ışığı ifadeleri çarpıtmaya meyilliydi; attığı bakış onunkinde belirsizlik gördüğünü düşünmesine neden oldu. Ama hemen yüzünü onun boğazının kıvrımlarına gömdü, böylece merak etmeye gerek yok.

Saçlarının birkaç teli yanağına değdi; onu, tatlılığını ve dumanını içine çekti. O zaman işe onun ağzını öperek başlaması gerektiğini düşündü. Aslında dudaklarına doğru ilerliyordu çünkü artık orada kendini tamamen kaybedebileceğini biliyordu ve bu tür bir baş dönmesini tekrar yaşama fikri onu tedirgin ediyordu.

Bunun yerine onu yalayarak kendini şaşırttı.

Kadının ne kadar sertleştiği göz önüne alındığında, yalamaya şaşıran tek o değildi.

Yine de başlamıştı ve kendini buna adamaya mecbur hissediyordu.

Dili yavaş bir çizgi halinde kadının boğazına doğru ilerledi. Cynthia tedirgin edici bir şekilde hareketsiz kaldı, bir arp teli gibi gergindi.

Biraz kararsız hissetmeye başladı. Şok mu olmuştu?

Korktun mu? Horri-

Boğuk bir kıkırdamayla patladı. Harika.

Neşesini bastırıyordu.

"Tanrı aşkına, Redmond. Sen bir *spaniel* değilsin. Ben de bir kemik değilim, bu yüzden bana dilinle saldırmaya gerek yok-"

Dili, kızın kulak memesine dokunmak için hafifçe dışarı fırladı.

Bu da onu anında susturdu.

Nedenini biliyordu: o özel şeyin doğasında var olan vaat Küçük bir okşama, onun vücudu hakkında hiç şüphelenmediği şeyleri ve ona nasıl bir şeyler hissettireceğini biliyordu. hiç hayal etmemişti. Ve dilinin kulağına bir dokunuşunun vücudunda yarattığı hisler yüzünden, olasılıkların esiri olmuştu.

Verdiği sözü yerine getirdi.

Dilini onun küçük kulağına daldırdı. Nazikçe. Bir, iki kez. Nefesi orada da yumuşak ve sıcaktı. Kulak memesini hafifçe dudaklarının arasına aldı. Cynthia yumuşak bir nefes verdi, daha derin bir nefes çekti ve vücudu kanepenin üzerinde kaydı, parmakları adamın vücuduna gönderdiği yeni zevk akımına uyum sağlamak için dolgun kadifede yavaşça kıvrılıp açıldı.

Dilinin izlediği yolu yumuşakça üflemek için kulağını bıraktı. "Oh...oh. "

Bir "oh" anlamak için, sonuncusu -kırık fısıltı- uyarılmak için.

Cynthia'nın eli kararsızca kanepenin üzerinde kıpırdandı. Sonra yavaşça havalandı ve usulca ensesinde . Parmakları adamın saçlarını ördü.

Ve bu hareketiyle tamamen suç ortağı olmuştur.

Ayrıca, pantolonunun içine hapsedilmiş balta saplı horozla dayanışma içindeymiş gibi, kendi ellerini uyluklarına düğümlediğini de hatırlattı. Gülünç bir şekilde Elleri olduğunu hatırlamanın mutluluğuyla, onları en başından beri yapmak istediği şeyi yapmak için serbest bıraktı: korseyi indirmek.

Miles kendini şimdi onun boğazını öpmeye adadı, öpücükler Dudakları, dili ve dişleri içeren bu çeşitlilik onun duyularını kamaştırmayı ve ellerinin şimdi elbiseyi omuzlarından sıyırdığı ve saniyeler içinde göğüslerini ortaya çıkaracağı gerçeğinden dikkatini dağıtmayı amaçlıyordu. Boynu, öpücüklerini desteklemek için eğildi; parmak uçları ensesinde gezindi, tırnakları hafifçe derisini çizdi, damarlarında şimşekler çaktırdı. *Tatlı* merhametli-

Ve sonunda elbise ipeksi bir iç çekişle ağırlığıyla kayarak yolun geri kalanını tamamladı. Cynthia Brightly'nin belden yukarısı çıplaktı ve Miles hayranlıkla bakmak için öpüşmeyi aniden bıraktı. Göğüsleri şımarık, tatlı savunmasızdı ve onlara sahip olan kadının önünde ne kadar açıkta olduğunun tam olarak farkına varabilirdi.

Parmaklarını birinin ipeksi kıvrımının altında birleştirdi ve dilini merak ve beceriyle uygulamak için başını eğdi.

Cynthia bir ses çıkardı, nefes almakla inlemek arasında şeydi.

Ağzının kadifemsi ıslak sıcaklığı onu şok etti. Bu his dayanılmaz bir şekilde nefisti ve onunla savaşmak istiyordu. Bu çok fazlaydı, çok iyiydi ve çok yabancıydı ve korkmuştu.

Ve kendine *iyi* olacağını söylemişti.

Parmakları göğsünün altındaki yumuşak deride gezinirken, dili yavaşça göğüs ucunun sert tepesine doğru kasıtlı şeyler yapıyordu ve sıcak his şeritleri Vücudunu sarmıştı.

"Miles."

Onun durmasını istedi.

Eğer buna dayanamazdı. O durdu.

Ama sadece yerden kalkacak ve akıcı bir hareketle uzun bedenini onun yanına, kanepeye uzatacak kadar uzun bir süre. Sanki hiçbir itiraz ya da mücadele beklemiyormuş gibi, sanki onu ağığa çıkaran kendisi olmasına rağmen onu örtecek ve koruyacakmış gibi nazikçe ve ustalıkla onu kollarının arasına aldı. Kadın ne itiraz etti ne de mücadele etti. Adam ağzıyla onun ağzını aradı; kadın da açlık ve rahatlamayla ona verdi.

Dudakları onun için ayrıldı ve adamın dili onunkini buldu ve kadın aldı. Bu tür öpüşmelerde yeniydi, bir yerlere götüren ve bir şeyler ifade eden bu tür öpüşmelerde, ama umursamadı: savaşan bir öpüşme oldu, sıcak ve zarif bir arapsağı, derin ve istilacı, karanlık ve uyuşturucu. Onu öptükçe öğrendi ve geliştirdi; onun aldığını geri verdi ve daha fazlasını istedi.

İhtiyacı olan şey buydu: adamın dili ağzındaydı ve şimdi, tam şimdi; ve sonra adamın boğazındaki kısık iniltinin içinde titreştiğini hissetmek.

Bunu ona ben yaptım.

Ama dili daldıkça ve tadına baktıkça, onu sahip olduğunu bilmediği derinliklere sürükledikçe, dünyanın desteklerini altından çözdükçe, parmakları çıplak sırtının çok, çok hafifçe, saygıyla süzülüyordu. Omuzlarının kanatlarını sıyırarak, omurgasının çizgisini takip ederek ince tüylere kadar uzanıyordu. Boynunun ense kısmında, teninde kıvılcımlardan oluşan bir iz bıraktı. Bu his aynı anda hem yutulmak hem de el üstünde tutulmak gibiydi.

Gözleri neredeyse yaş gibi bir şeyle dolmuştu.

Öpücüğü aniden kesti ve bir elini sertçe adamın göğsüne koydu.

"Ben-" diye fısıldadı aceleyle, sesi parçalanmış ve korkmuştu.

Elleri kızın üzerinde donup kaldı; kıza baktı, koyu renk gözleri gölgede bile parlıyordu, saçlarının dökülmesiyle neredeyse gizlenmişti. Gözlüklerine ne yapmıştı? Onları ustalıkla çıkarmış olmalıydı. Ellerinin altındaki geniş omuzları sertçe inip kalktı.

Ne düşünüyordu? Ne hissediyordu? Sormaya cesaret edemedi.

Sonunda başını kabaca salladı, söyleyemedi ne söylemek istediğini bile hatırlamıyordu. O ellerini yüzünün iki yanında buldu ve onu tekrar ağzına doğru çekti.

Kendinden korkuyordu.

Gömleğinin düğmelerine uzanmak için onu öpmeyi bıraktı ve sanki yaptıklarından sorumlu tutulamamış gibi on parmağına aptal aptal baktı. açmaya çalıştı. Miles Redmond'un gözlerini yüzünde hissetti; onu görmezden geldi ve adamın dört düğmesi açılana kadar konsantrasyonla kaşlarını çattı. Adamın yakasını yavaşça araladı, yukarı doğru yükseldi ve göğüsleri adamın teniyle buluştu.

Adam keskin bir nefes alırken karnının onun üzerinde kaydığını hissetti. Gözleri kapandı. Uzun uzun nefes verdi.

"Bu," diye fısıldadı kendi kendine, sanki bir bulmacayı çözmüş gibi şaşkın ve tatmin olmuş bir halde.

Vücudu ne istediğini nasıl biliyordu? Onu yönetmesine nasıl izin verebiliyordu?

Ellerini adamın gömleğinin içine soktu teninin yapışkan sıcaklığına bastırdı, hayretle; ipeksi saç ağının altında, o şok edici erkeksi kasın altında gümbür gümbür atan bir kalp atışı buldu. Kalp atışı kanıtladı ki

Miles'in bilim adamı kıyafetlerinin altında bir *adam* olduğu kesindi.

Ve sanki *bu* noktayı tamamen vurgulamak istercesine, kızın bileğini tuttu.

Elini sikinin üzerine koydu. Sonra elini yavaşça, kabaca aletin uzunluğundan aşağıya sürükledi. "İşte böyle."

Bu kaba talep onu hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Tıpkı adamın ona gösterdiği gibi itaat etti ve adam saf zevk veren bir nefesle tısladı.

Tanrım, ama şaşırtıcı derecede sertti. Merak ve şaşkınlık her şeyi ele : Cynthia'nın eli içgüdüsel olarak onun tüm ve ürkütücü hatlarını ve hayret etti.

"Yine." Çiğ fısıltısı gerginlikle titriyordu. "Yine."

Kadın öyle yaptı ve adam elinin serbestçe dolaşmasına izin vermek için kalçaları birbirinden ayrıldı.

"*Tanrı'nın* annesi." Kelimeler bir inilti gibiydi. Adamın elleri sertçe kadının sırtından aşağıya, kalçalarına doğru kaydı ve onu kabaca kendine doğru kaldırmak için kalçalarını kavradı; adam o kadar sertti ki kadının canını yaktı, bacaklarının yumuşak birleşimini acıttı. Ama onu orada istiyordu ve kendini ona daha da yaklaştırdı ve alışılmadık bir mutlulukla nefesi kesildi. Adam elbisesini parmaklarının arasında kıvırmaya başladığında birden odanın havasını baldırlarında hissetti.

Çabucak. Vücudu kirış gibi gergindi, anlamadığı bir ihtiyaçla titriyordu, uzuvları sert ve beceriksizdi.

Sadece ona daha yakın, daha yakın ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bacaklarını araladı, onu kendine çekti.

Kollarını onun boynuna doladı. "*Lütfen*, " dedi sesi titreyerek.

Nedenini, ne demek istediğini ya da neyi kastettiğini bilmiyordu. gerçekten istiyordu. Bu aklının değil, bedeninin sesiydi.

Parmakları şimdi baldırlarının arkasına dokunuyor, yukarı doğru okşuyordu.

"Cynthia..." Sesi alçak ve karanlıktı. Onu ismi hem bir uyarı hem de bir hosanna gibi geliyor. "Cynthia..." Kendi nefesi kulaklarında bir fırtınaya dönüşmüştü.

Parmakları şimdi uyluklarının üzerinde, çoraplarının üst kısmındaydı. Çorapların altından kayarak uyluklarının serin çıplak teninde geziniyordu. Daha yakın, daha yakın, ihtiyacının kaynağına.

"Tanrım," diye inledi. Onu kendine doğru daha sıkı çekti. Bacağını sarmak için kalçasını kaldırdı ve kasıklarını ona doğru itti.

"Miles..." Sesi titriyordu. "I..."

"Tanrım..." diye mırıldandı. Onunla birlikte sallandı, kolları titreyerek üzerine çıktı, ona doğru bastırdı ve kadın inleyerek ona sarıldı. Pantolonunun düğmelerine uzandı, iki tanesini açtı. Durdu.

"Cynthia... .."

Ve aniden bir yeminle Miles kendini ondan kopardı.

O kadar iç içe geçmişlerdi ki, adam aniden doğrulup ellerini kalçalarının üzerine koyduğunda kendi uzuvları ondan koparılmış gibi hissetti. Geniş sırtı körüğünü taklit ediyordu.

Bir an öylece oturdu. Düzensiz bir şekilde nefes alıp . Sonra alnını elinin üzerine koydu. O Kendisiyle mücadele , mantığını yeniden izledi. Ona dokunmak istedi. Ona dokunmaya cesaret edemedi.

Çok doğru bir şey yapmıştı.

Sonunda ona doğru döndü. Sertçe; acı çekerek, neredeyse. Karanlıkta bile adamın yüz ifadesinin şaşkın ve gergin olduğunu görebiliyordu; birbirlerine karşı tuhaf bir öfke vardı yüzlerinde.

"Dahası da var, Bayan Brightly."

Sözleri ona bir tokat kadar kesin bir şekilde ayıklık verdi.

Onun *ne* kadar umutsuzca istediğini biliyordu; o tam olarak emin olmasa da *ne* istediğini biliyordu. Ve onun şüphelendiği şeyi doğruladı.

Ve onu daha fazlasını ister halde bıraktı. Daha fazlasını merak ediyordu. Birbirlerinden asla, asla, asla daha fazlasına sahip olamayacakları zaman.

Ve ayıklıkla birlikte utanç da geldi.

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, beceriksiz elleriyle korsajının kenarlarını tutup tekrar yukarı çekmeye çalıştı, bir yandan da adamın kafa karışıklığıyla savaşmasını ve bu yüzden ona saldırmasını izliyordu.

Ve istediği kadar kızgın . Çünkü onun acısını da en az kendi acısı kadar hissediyordu.

Ateşin önündeki masanın üzerinde onun gözlüklerini buldu. Eğildi ve gözlüğü yüzüne yerleştirirken adam kıpırdamadan durdu; öyle içgüdüsel, öyle doğal bir hareketti ki bu, her ikisini de şaşırttı.

Kısa bir ses çıkardı. Neredeyse bir kahkaha.

Sessizlik içinde oturdular; birlikte ve ayrı.

Sonra birdenbire tütsülükteki bir çerağa uzandı, öne doğru eğildi ve sanki yavru kedisine bir lokma uzatıyormuşçasına onu ikna edici bir şekilde ateşe doğru uzattı. Ateş onu yalayarak yaktı.

Ona uzattı. "Rahatlamaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Aptal aptal cheroot'a baktı. Sonra onu Elleri ve sanki İngilizce karşılığını unutmuş gibi ona

"Ve gerçekten *içinize* çekerseniz çok daha rahatlatıcı olur, Bayan Brightly."

Başını ona doğru çevirdi. Kanlı adam başından beri biliyordu.

Biraz gülümsüyordu, belli belirsiz. Kendi akıl sağlığını ve onunkini hafifletmek için çabalıyordu.

Ama o *her şeyi* biliyor muydu? Adamın ona karşı sahip olduğu bu avantaj, birdenbire ona büyük bir haksızlık gibi geldi. Bu anlayışlı, araştıran adam.

Ama yine de, aralarındaki her neyse onun merhametine kalmış tek kişi o değildi.

O da başını ellerinin arasına almak istedi. Bir kez olsun zayıf olma dürtüsüne teslim olmak. Ama onun bunu görmesine izin vermedi. Bunun yerine başı tam tersini yaptı: çenesi yukarı kalktı. Gözlerini ona dikti.

Bir süre sonra ayağa kalktı, gömleğinin düğmelerini hızla ve ustalıkla ilikledi ve pantolonunun içine soktu, Avuçlarını, şaşırtıcı bir dağınıklık içinde olan saçlarının üzerinde düzleştirdi.

İnce saçlar, çok yumuşak ve çok fazla, diye düşündü onu izlerken. Başparmağı ve işaret parmağı birbirine kaydı

Dalgınca, sanki parmaklarının arasında hissedebiliyormuş gibi.

Miles orada bir an kararsızca bekledi. Bir şey söylemek için ağzını açtı, başını sertçe salladı.

Ve her şeye rağmen, eğildi.

Ve onu terk etti.

Bölüm 13

Ertesi gün dördü Çingeneleri ziyaret etmek üzere yola çıktı. Goodkind falına baktırmak fikrinden ürpermişti, Leydi Windermere ve Leydi Middlebough Sussex'li bir komşuyu ziyarete gitmişlerdi ve Lord Milthorpe da satın almak istediği bir at için başka bir komşuyla görüşmeye gitmişti.

Miles Redmond ve Leydi Georgina da geride kaldılar.

Jonathan kaşlarını salladı. "Miles'ın çok geçmeden bacağından zincirleneceğine inanıyorum."

Kimse bu yorumu dikkate almadı. Violet dün geceki şeri ona pek iyi gelmemiş olacak ki homurdandı ve Argosy Cynthia'ya gizemli bir bakış fırlattı.

Cynthia sabah arabaya bindirildiğinde sessiz, ıssız ve tamamen dalgındı ve bunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu, çünkü Argosy açıkça ona hayranlık duyuyor ve kaçırları için heyecanlanıyordu.

Pennyroyal Green gün ışığında büyüleyiciydi: adını bir çiftlik hayvanından ve bir ottan alan pub ve küçük taş kilise, sanki neşeyle

Aynı müşterileri paylaştıkları gerçeğini kabullenmişlerdi. Köyün tam ortasında birbirine yakın iki devasa ağaç ve uzakta, bir tepenin üzerinde görkemli bir

Bina yükseldi: Bayan Endicott'un Genç Bayanlar Akademisi, kasaba halkı tarafından gizliden gizliye "İnatçı Kızlar Okulu" olarak anılıyordu. Parlak, kırılğan kırmızı gelinciklerden oluşan bir şerit ona doğru uzanıyordu.

Jonathan Cynthia'ya, "Violet'i yıllar önce oraya koymalıydık," dedi.

"Bir isyan örgütlemem gerekirdi," dedi Violet kolayca. "Beni oraya koymak *mantıklı* olmazdı."

Jonathan esnerken, "Şüphesiz haklısın," diye kabul etti. Milthorpe ve Argosy ile bilardo oynarken çok ama çok geç saatlere kadar uyanık kalmıştı ve kız kardeşi ya da Cynthia'dan çok daha fazla içmişti.

Dün geceki içki oyununda çok fazla kadeh şeri içtiği için benzi solmuş olan Violet, Cynthia'ya gururla anlattığına göre, hesaplarını sadece bir kez tutmuştu. Cynthia'nın kafası biraz bulanıktı ama hızlı yaşamaya alışkındı ve şeri de ona iyi gelmişti. Tamamen farklı bir nedenden dolayı sakinleşmişti.

"Çingenelerden uzun bir okyanus yolculuğuna çıkacağımı ve uzun boylu, karanlık bir yabancıyla tanışacağımı öğreneceğimden eminim," dedi Violet.

Jonathan güldü. "Keşke uzun bir okyanus yolculuğuna çıksaydın."

Ona küçük bir tekme attı.

"Çocuklar," dedi Cynthia.

Yine de bu durum onu büyülüyor, bazen de huzursuzluk derecesine varacak şekilde alay ediyordu: bu rahatlık, bu oyunbazlık, bu kabullenilmiş sevgi, tarih ve para. O istedi. Çocukları için istiyordu.

Çocuk *istiyordu*. Bir aile istiyordu.

Argosy ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Adamın kalçası onunkinden sadece üç santim uzaktaydı.

Dün gece Miles Redmond'ın kalçalarıyla tehlikeli bir şekilde sarmalandığı için şimdi kendi kalçalarını bambaşka bir gözle görüyordu. Elleri sıkıca kıvrılmıştı.

Hatıra vücudunu yıkayıp onu arzuyla zayıflatırken kendini sabitlemek için elbisesinin içine girdi.

"*Miles* uzun bir okyanus yolculuğuna çıktı. Ama geri döndü," dedi Jonathan.

"Miles her zaman geri dönecek," dedi Violet memnuniyetle. "Ne yaparsa yapsın. O oldukça güvenilirirdir."

Cynthia, oldukça güvenilir Miles'ın kollarından bir arzu sisi içinde ayrılmış, Örümcek Susan'a ve kedi Örümcek'e iyi geceler dilemiş ve hem engellenmiş hem de engellenmekte olan bir karmaşa ve arzu azabı içinde uyanık kalmayı beklemişti; uyuklayacak, kâbusuyla uykusundan kopacak ve hizmetçi ateşi yakmak için gelene kadar tekrar uyuklayacaktı.

Bunun yerine, tuhaf bir şekilde, Miles'a rağmen odasında korunan bir şey vardı. Hayır: Miles . Çünkü ona küçük bir kedi vermişti ve bu kedi dönüşümlü olarak karnında, dizlerinde ve son olarak da -en azından uyandığında- başında titreşiyordu.

Gece boyunca uyumuştı. Başka bir mucize.

Dahası da var, Bayan Brightly. İçindeki arzu bir anda ok gibi fırladı ve nefesi kesildi.

Argosy gizlice gülümsedi, sadece onun için. Neden onun yakınlığı, güzel yüz hatları onu zayıflatmıyordu? Neden onun ince bedeninde eridiğini ve kalçalarını etrafına sardığını hayal etmedi-

"Çingeneler her yıl burada mı?" Cynthia, "Miles" kelimesini arabadan, konuşmadan ve düşüncelerinden için hemen söyledi.

"Ah, evet. Kendimi bildim bileli," dedi Jonathan. "Heron ailesini yıllardır tanırım. Biz bazen onların eğlencelerini çocukken izlememe izin verdiler. Hırsız ve serseri olsalar da onları yeterince seviyorum. Onlara *kötü* bir tür demezdim. Ama falcılık tamamen saçmalık."

Tekrar esnedi.

Cynthia, Argosy ile hoşgörölü bir bakış alışverişinde bulundu: Biz daha iyi biliyoruz, dedi.

Arabanın atları, dikkatsizce savrulan bir battaniye gibi yumuşak bir şekilde yuvarlanan bir çayırın kenarında durdular. bir yatağın üzerinde. Göremedikleri bir yükselti vardı, ama ilginç erkek kahkahaları, nal sesleri ve Diğer taraftan Çingene dili olan Romca bağırıyordu.

Bu sırada "Samuel" kelimesinin keskin bir şekilde söylendiğini duydular. Ve daha fazla kahkaha.

Bir düzine kadar çadır, şimdi yarısı kül, yarısı parıltıyla yanan merkezi bir kamp ateşinin etrafında yoğunlaşmıştı. Üzerinde bir tencere sallanıyordu; lezzetli bir şeyler havayı kokluyordu. Çadırın dışında uyuyan yumuşak sarı bir köpek başını sorgulayarak kaldırdı ve tekrar indirdi, heyecanlanacak bir şey olmadığına karar . Belki haftalardır gadjilerin gelip gittiğini, kaderlerinin avuçlarının içinde olduğunu söylemeyi görmüştü.

Gürültüyü merak ederek, kampa girmeden önce küçük yükseltiyi tırmanmak için bir tür boşta zımnı anlaşıyla döndüler. Aşağı baktılar.

Cynthia dondu kaldı, nefesi kesilmişti.

Bakır renkli bir at çayırdı dörtnala koşuyordu ve bu çok hoştu ama pek de hoş değildi.

Şok edici. Ancak atın arkasında ayakta duran ince adam . Hava akımına binmiş bir kuş gibi kollarını açmış, atların dalgalanan kasları ve rahat yürüyüşüyle ritim tutarak, kanat gibi şimdi hafifçe, şimdi derinlemesine sallıyordu.

Sanki kolektif bir rüyanın içine dalmışlar gibi kafa karıştırıcıydı.

Sonra derin bir kahkaha duydular ve başlarını çevirip diğer adamı fark ettiler: daha kısa boylu ve omuzları daha genişti, yularından tuttuğu huzursuz kahverengi bir atı vardı dört yakışıklı beyaz çorapla spor yapıyordu. O aradı Dengeleyici adama sevinçle bir şeyler söyledi Rom; tekrar "Samuel" dediğini duydular. Her şey onaylama gibiydi. Ve genç adamın adının Samuel olduğunu.

Sonra iri yarı adam kendini kahverengi atın üzerine attı ve onu dörtnala koşması için dürtüp gıdıkladı.

"Onlar at cambazları," diye mırıldandı Jonathan. "Ülkeyi dolaşıyorlar. Paralarının çoğunu Cambridge At Fuarı'nda kazanıyorlar."

Kahverengi atlı adamın üstündeki adam kendini ayakta durur pozisyona getirdi ve iki at, adamların ayakları, kasları ve Rom komutlarıyla dürtülen yüklerini kararlı bir şekilde birbirlerine doğru taşıdılar.

Violet, Cynthia'nın kolunu kavradı. "Ne yapıyorlar bunlar? Bakamıyorum!"

Ama tabii ki sadece bakmakla kalmıyor, aynı zamanda bu gösterinin *tadını* . Ondan heyecan fııırıyordu. Jonathan ve Argosy de, tehlikeli görünen ya da onları öldürebilecek her şeyden etkilenen erkekler olarak -ya da Cynthia'ya öyle geliyordu- hareketsizdiler.

Hayvanlar birbirlerine yaklaştı ve adamlar hep birlikte atlardan atladı.

Dörtlünün nefesi kesildi ve Violet Cynthia'nın koluna yapıştı.

Adamlar birbirlerinin yanından geçerken aslında sadece bir saniye süren havada bir sonsuzluk yaşandı. Tık naz adam Samuel'in bineğinin sırtına düzgün bir şekilde indi, güçlü kalçaları çömelmek için esnedi, sonra ayağa kalkmak için yukarı doğru itti.

Zayıf adam kahverengi atın yan tarafına çarptı, tutunmak için boş yere çabaladı ve sonra utanç verici bir şekilde kayarak yere yığıldı.

Violet ellerini ağzına kapatamadan bir kahkaha patladı.

Uyuyan sarı köpek canlandı, öfkeyle sallanmaya başladı ve yüzüstü yatan Çingene'yi yalamak için atıldı. böyle bir fırsatı bekliyordu. Kahverengi at kayıtsızca tırısı Samuel dik durmaya çabaladı. Binicisiz. Tüm dünya için istifa etmiş görünüyordu.

Samuel adındaki Çingene başını kaldırıp gözlerini gölgeledi, ve kahkahaların geldiği Violet'in genel yönüne doğru çattı.

"Seni eğlendirebildiğime sevindim, *Gadji*."

Violet neşeyle, "Ben de çok sevindim," diye seslendi.

Ağabeyi ona uyarıcı bir bakış fırlattı -Redmond'lar Çingenelerle flört etmezdi- ama o tabii ki bunu görmezden geldi.

"Yaralanabilirdim."

"Ama değilsin," dedi Violet pragmatik bir şekilde. "En azından pek değilsin. Öyle misin?"

Bir süre sonra "Hayır," diye kabul etti. Bu konuda iyi huylu görünüyordu.

Samuel sarı köpeğin kulaklarını okşadı ve Rom dilinde köpeğin daha da güçlü bir şekilde sallanmasını sağlayan bir şeyler söyledi. O da

Ortağına çok daha az kibar olduğu anlaşılan başka bir şey söyledi, o da ellerini havaya kaldırdı ve kulağa eğlenceli gelen bir Rom dizisiyle karşılık verdi. Ortağı da ona gülüyordu.

"İlk bölüm çok güzeldi," diye seslendi Violet, yatıştırma çabasıyla.

Cynthia Violet'in kolunu sıktı. Violet'ın bunu cesaretlendirme mi yoksa uyarı olarak mı yorumlayacağından emin değildi.

"miydi, *Gadji*? Belki de denemek istersin?" Zarif bir şekilde alaycıydı.

"Yapabilir miyim?"

"Violet," diye tekrar uyardı Jonathan. Bu kez uyarının bir sınırı vardı. "Miles seni öldürecek."

Samuel, şimdi uysal bir şekilde çayır otlarını kemiren başıboş ata ısıık çaldı. At ve Samuel atın yularına uzanarak kendisini ayağa kaldırmak için kullandı.

Bineğini grubun yanına götürdü.

Gözleri dikkat çekiciydi: parlak, kızılağaç yaprağı yeşili. Olağanüstü saf bir renkti, sanki soyundan hiç kimse farklı renkte gözleri olan biriyle çiftleşmemişti. Burnu dardı ve biraz çengel şeklindeydi; dudakları dolgundu, üstteki dudak alttakinin üzerine doğru kavis yaparak neredeyse bir kalp şeklindeydi. Bakır rengi kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Cildi yanıktı Bakır bir çaydanlığın gölgesi, atının bir derece daha açık.

Yakışıklı şeytan, başka bir deyişle. Genç, zayıf, egzotik.

Cynthia egzotik olanın çekiciliğini hemen anladı.
Ve yakışıklı şeytanlara karşı hiç de bağışıklığı yoktu.

Ama gözleri sadece Violet'i görüyor gibiydi. Violet, ağabeyinin şaşkınlığına rağmen, bu durumdan hiç de hoşnut değildi.
Çingenelerin ilgisine maruz kalıyordu ve ilgiye misliyle karşılık veriyordu.

"Neredeyse Çingene gözlerin var, *Gadji*," dedi Violet'e, sanki bir soruyu yanıtlıyormuş gibi. "Neredeyse o kadar güzel."

Violet'in gözleri bu cüretkârlık karşısında büyüdü.
Jonathan ve Argosy onu aralarında sıkıştırmak için daha da yaklaştılar.

Tıknaç Çingene, Samuel'e Rom dilinde bir şeyler söyledi. Bir uyarının ayırt edici tonuna sahipti. Samuel irkildi ve adamlara ilk kez çok yakından bakar gibi oldu.

"Bu Bay Jonathan Redmond!" Jonathan'ın önünde eğildi.
"Bağışlayın beni. Sizi tanıyamadım. Gördüğünüz gibi yüzünüzdü.
"Yüzünüzü gördüm." Gülümsedi, jest olsun diye elini alnına dokundurdu.

Jonathan kardeşçe koruyucu tavrını biraz gevşetti. "Nasıl gidiyor Samuel? Seni görmedim..."

"İki yıldan beri. "Amcamla birlikte seyahat ettim" -arkasındaki tıknaç adamı işaret etti- "bu işi öğrenmek için atlar."

Sessizlik.

Ve sonra Jonathan aceleyle, "Bana atlara nasıl binileceğini gösterir misin-" dedi.

"Tanrım, hayır *Gadji*, ben deli değilim, sen de Çingene değilsin. Biz bunu para için yapıyoruz, eğlence için değil," dedi gerçekçi bir şekilde. Adam eğleniyordu. "Kemiklerini kıracaksın. O zaman kardeşin beni öldürür."

"Çingeneler *her şeyi* para için yapar," dedi Argosy. Kıskaç bir hayranlık içindeydi.

Samuel neşeyle, "Arkadaşınız haklı," dedi. Merakla Lord Argosy'ye döndü.

"Anthony Cordell, Lord Argosy." Jonathan giriş konuşmasını yaptı, Argosy de selamını verdi.

görkemli bir şey.

Samuel de alçak sesle eğildi ama eğilmesi teatral ve neredeyse alaycı görünüyordu.

"Bu da kız kardeşim Bayan Violet Redmond ve arkadaşımız Bayan Cynthia Brightly." Jonathan "kız kardeş" sözcüğüne biraz uyarıcı bir vurgu yaptı.

Çingene Samuel'in gözleri kısa süre için açıldı ve başıyla hızlıca onayladı. "Henüz kız kardeşinle tanışma şerefine nail olmadım." Sesi resmileşmişti. "Ve bu bir zevk Gerçekten... Neden ziyarete geldiniz, arkadaşlar? Yarın ayrılıyoruz." Hâlâ sağlam görünen kampı işaret etti.

Cynthia ona, "Falımıza bakılmasını umuyorduk," dedi.

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve spekülatif bir şekilde yüzünde oyalandı. "Ah! Birinin senin için dukker yapmasını ister misin, *Gadji*?"

Ölümcül flört bu. Cynthia ölümcül flörtlerden hoşlanırdı. Argosy yanında kıpırdandı, genç bir yırtıcı kuşun uyarı için tüylerini karıştırması gibi.

Ah, bu iyiydi. Ama çok dikkatli olmalı.

Violet biraz fazla sessizdi. Çingene çocuğu dikkatle izliyordu. Ama delikanlı ilk flört patlamasından sonra onu unutmuş gibiydi ya da Redmond'un mızrağına takılmak istemediği için bir Redmond'un kızıyla flört etmemeye özen gösteriyordu.

". Samuel dedi ki. "Beni takip edin. Kesin olan bir şey var ki Eğer paran varsa, teyzem senin için falına bakar."

Dört İngiliz konuk, kahverengi atı süren ve sarı köpek tarafından takip edilen hafif topallayan Çingene'i izledi.

"Muhtemelen çalınmıştır," diye mırıldandı Argosy. "At."

Samuel omzunun üzerinden neşeyle, "Muhtemelen," dedi. "Hatırlayamıyorum."

Samuel üçüncü çadırın içinde kayboldu ve ardından soluk benizli Rom kızı çıktı.

bej ve kahverengi. Kasvetli kıyafetleri neredeyse bir buklelerinin savruluşu için özür diledi. Cynthia hızla saydı, kütlenin içinde parıldayan dokuz toka vardı ama parlak koyu renk saç yılanları yine de alnının her yerinde sallanıyordu. Yüzü küre ve sütle karıştırılmış çay rengindeydi; gözleri hasat aylarından daha koyu bir tondaydı.

"Senin için savaşıcağım, *Gadji*," dedi. "Ama önce paranı görmeliyim."

"Martha! Gel buraya."

Başka bir çadırdan gelen azarlayıcı ses, siyah saçlarını gümüş kuyruklu yıldız kuyruğuyla süsleyen uzun boylu ve yakışıklı bir kadına aitti. "Sen henüz Dukker'a hazırım, bildiğin gibi. Yapacak işlerin var. Gidin." Sonra Rom dilinde hızla Martha'nın yüzünü karartan bir şeyler söyledi ve kız bir sıçrayışta çadıra geri dönerek gözden kayboldu.

Kadın içini çekti ve Rom dilinde Samuel'e sertçe bir şeyler söyledi. Samuel pişmanlıkla cevap verdi ve Cynthia'ya baktı. Kadın başını salladı.

Sonra Samuel İngiliz ziyaretçilere el sallayarak veda etti ve Violet'e bir bakış fırlattı. gidişini izledi.

"Benimle gelin dostlarım," dedi kadın hoş bir sesle. "Ben Bayan Leonora Heron. Samuel'in teyzesiyim. Dukker'dan önce paranızın rengini görmeliyim."

"Ne kadar?" Bu soru Jonathon'dan hızlıca geldi.

Çingene, arkadaşlarını göz açıp kapayıncaya kadar değerlendirmiş olmalı: tüm parlaklıkları belli - çizmeler ve düğmeler - kumaşlar lekesiz, giysiler pahalı, her birine uyacak şekilde kesilmiş

Açıkça. Hepsinin hizmetkârlar tarafından bakıldığı belliydi. Pürüzsüz yüzleri ve tertemiz eldivenli elleri vardı.

"Altı şilin," diye fahiş bir yanıt verdi. Kadın sakın bir şekilde gülümsedi.

Cynthia öksürdü. Londra'dan Edinburgh'a posta gitmenin bedeliydi. Kadın çok sinirliydi.

takdire şayan. Zekası etkileyici.

Argosy omuz silkti. Paltosunun içindeki keseden altı şilin çıkardı ve her birini aşağılayıcı bir şekilde yakından inceleyen Çingeneye uzattı.

Denetimden geçtiler.

Aristokrat arkadaşlarını, kurutulmuş otların kokusuyla keskinleşen ve onları ısıltıyla çevreleyen tek bir büyük yağ lambasıyla aydınlatılan çadıra doğru yönlendirdi.

Atmosferik olarak uğursuz gölgeler. Cynthia onların çadırın arka duvarına vuran siluetlerini gördü ve Jonathan ile Argosy birbirlerine yaklaştıkça gölgelerinin Miles Redmond'inkine benzediğini düşündü.

Omuzlarını dikleştirdi ve başını öne eğdi. Argosy yakışıklıydı ve çantasının şingirtisi sanki neredeyse dipsizdi ve işte buradaydı, onun yanındaydı, gülümsüyordu, onun geleceğinin bir parçası olacağına doğaüstü bir şekilde ikna olmaya hevesliydi.

Miles kötü uyumuştı. Ancak bir sürahi çok koyu kahve ve yazışmalarının içeriği ruh halini canlandırdı. Bu sabah Kraliyet Cemiyeti üyelerinden gelen mektupların üzerindeki yarım düzine mührü kırmıştı. Yarım düzine parlak, maceraperest adamlar coşkularını ifade ediyor, bir sonraki seferi için zaman ve kaynak sözü veriyorlardı.

Heyecanın tadını sessizce çıkardı; duyduğu tatmin iliklerine kadar işlemişti. Lacao'ya daha büyük bir ölçekte döneceğinden bir kez bile şüphe etmemişti, çünkü her zaman başarmıştı yapmak için yola çıktığı her şeyi.

Ancak planlanması, uygun kaynakların ve finansmanın toplanması yıllar almış olabilir.

Ve şimdi...şey, şimdi Lacao'ya dönme hayali kendi nikâhı kadar uzaktaydı. Ve o heyecanı hayal etti

Keşif gezisinin tamamen ve düzgün bir şekilde finanse edildiğini duyurmak için.

Tutku ve onun aldığı biçimler hakkında düşündü.

Argosy'yle birlikte Çingeneleri ziyarete giderken bir arabanın içine kapatılmış olan Cynthia Brightly'yi düşündü. samimiyeti beslemek için kapalı bir alan gibisi yoktur. O Eğer fallarına , Argosy ile birlikte bir çadıra kapatılacaklardı. Elbette Jonathan ve Violet da orada olacaktı ve uygunsuz bir yakınlaşma yaşanmayacaktı. Ve Argosy bir beyefendi idi.

Ama onun karanlık yerlerde, bir gün istediği zaman tenine dokunma ayrıcalığına -hakkına- sahip olacak başka bir erkeğe yakın olması fikri

Düşüncelerini kabaca diğer tutkusuna, diğer dünyasına geri döndürdü: Lacao, bir keşif gezisi ve tüm bunlara vesile olan, bu yüzden de kendi kendine tutkusunun bir parçası olması gerektiğini söylediği kız. Çünkü zihni rasyonelleştirme yeteneğine sahipti ve bedeninin çılgın arzularına boyun eğmeyi reddediyordu.

Miles hızla ayağa kalktı ve merdivenlere yöneldi, çünkü Leydi Georgina'yla buluşup onu gezintiye çıkarmak için neredeyse geç kalmıştı. Randevuyu dün ayarlamıştı.

herkesin başka bir işle meşgul olduğu anlaşıldı. Ve çünkü o görevine bağlıydı.

Alt kattaki salonda, saçlarının tam tonunda soluk sarı çizgili bir tülbent içinde, çekingen bir tavırla duruyordu. Havadaki tuhaf konumundan gizlice onu izledi. Beyaz eldivenlerle kaplı ellerini sıkıca, gergin bir şekilde birbirine kavuşturduğunu görebiliyordu; yüzü çoktan

canlı ipek çiçeklerle süslenmiş büyük bir hasır başlığın içinde.

Georgina'yla ilgili hiçbir şey zihninin utanç verici derecede süslü üstünlük taslamasına neden olmamıştı. Onunla ilgili hiçbir şey

nefes alışını ya da öfkesini etkilemedi. Aslında aklını, onun yokluğunda olduğu kadar varlığında da takdire şayan bir şekilde işliyordu.

Aşağıya baktı ve onu evinde dururken, evlendikleri takdirde misafirlerini karşılariken hayal etmeye çalıştı. Onu yatakta hayal etti, vücudu yemyeşil beyaz vücudunu örtüyordu, utangaç gri gözleri ona bakıyordu, o yuvarlak göğüsleri-

Zihni görüntülerin hiçbirine .

Oluşmayı tamamen reddettiler. Bunu düşünmek ihanet gibi geliyordu. Ve bu açıkça saçma, sinir bozucu ve kafa karıştırıcıydı.

En azından ona şiddetle hayranlık duyuyordu. Şimdi aşağı inerken merdivenlerdeki ayak seslerini duyduğunda gözlerinde, yüzünün ışığındaydı. Bu gurur vericiydi ve açıklanamaz.

Ama belki de kızın belli bir duyarlılığa sahip olduğunun bir göstergesiydi. Bu kızın Jonathan için. Ya da Argosy için. Şu anda bir arabanın içinde- "Yürüyüş için güzel bir gün Georgina."

Neden her zaman hava durumuyla başlıyordu? Çünkü "Platitudo" herkesin konuştuğu bir dildi, diye düşündü.

"Oh, evet!" diye kabul etti.

"Belki de lediboptera güçlü bir şekilde dışarıda olacak." Kelimeyi yanlış söyleyerek onunla alay ediyordu.

"Umarım öyledir," diye hevesle kabul etti.

Bir iç çekişi bastırdı. Espri anlayışı onu her zaman ciddiyete sevk ederdi. Georgina'nın akılsız olduğunu düşünmüyordu. Belki de bir kez başkasının düşünce ve görüşleriyle dolduğunda, bunlar kendi düşüncelerine dönüşecekti, tıpkı farklı bitkiler altında yetişen örnekler gibi. laboratuvar koşulları.

Sonra aklına yararlı ama haince bir düşünce geldi: Bir sefere çıkarken onu geride bırakmak hiç de fedakârlık olmazdı ve belki de bu onunla evlenmek için yeterli bir nedendi.

Bahçede gezinirlerken, Georgina'dan ona ilgi alanlarından bahsetmesini isterken, bir mavi kanat çırparak yanlarından geçti.

Bunu ona göstermedi. Bu, bir şekilde kendisine saklamak istediği bir şeydi.

Bölüm 14

Dörtlü içeri girdiğinde, abartılı bir şekilde kıvrılmış Çingene kızı çadırın , eşyaları hışırdatıp şingırdatarak bir sandığa ekliyordu. Samuel Heron'un dediği gibi, kampı dağıtmaya hazırlanıyorlardı.

"Lütfen oturun dostlarım." Leonora Heron belli belirsiz bir işaret yaptı.

Sandalye yoktu.

Violet her zaman bir şeyleri karıştırmak istemezdi ve çadırın zeminine şüpheyile baktı. Ama her yer tertemiz görünüyordu ve bir eczane ya da doktor muayenehanesi gibi çok temiz *kokuyordu*.

Ağabeyi uzun uzun iç geçirdi, bir mendil çıkardı ve yere serdi. Mendilin üzerine diz çöktü.

Hepsi ışık çemberinin içinde diz çöktüler.

"Geleceği nasıl görüyorsunuz?" Argosy'nin heyecandan nefesi kesilmişti.

Cynthia'ya çok yakındı. Dizini, oldukça cesurca, Onunkine dokundu, uzaklaştı, tekrar dokundu. Bu onun nefessiz kalmasına katkıda bulundu. Cynthia kendi dizini hareketsiz tutuyordu. Bayan Heron'a doğru eğildiklerinde, gölgesinin onunkiyle karışıp karşılarındaki çadır duvarında parçalanmasını izledi.

Tuhaf bir baskı hissi duydu.

Ve sonra ona gülümsemek için döndüğünde gölgeleri tekrar ayrıldı, o kolay, gizli gülümseme, kehribar renkli simetrik yüzündeki o beyaz dişler.

"Senin avuçlarını ve yapraklarını okuyarak dukker yapacağım, kardeşim," dedi. "Martha, çaydanlığı getir lütfen."

Kız ayağa kalktı ve çadırdan dışarı fırladı, ama tüm genç erkeklerin alçak sesle bakışlarına dokunmadan değil. Jonathan bu özel bakıştan etkilenmemişti. Gülümsedi.

Ancak Argosy tamamen elindeki işe odaklanmıştı. "Avuç içlerimizi ve hepimiz için çay yapraklarını mı okuyacaksın?"

"Yaprakları okumak için altı şilin daha," dedi Bayan Heron sakın bir sesle.

"*Bayan Heron...*" Jonathan telaşlanmıştı.

Argosy cüzdanını çıkarmış, karıştırıyordu. "Sana üç şilin verebilirim."

"Yaprakları okumanız için hepinize altı şilin," dedi Bayan Heron nazikçe ama kararlı bir şekilde.

Argosy Jonathan'a baktı, o da omuz silkti ve avuçlarını açarak hiçbir şeyi olmadığını gösterdi.

"Sadece Bayan Brightly ve benim için üç şilin mi?" Argosy Cynthia'ya o küçük, gizli gülümsemelerinden birini verdi.

"Elbette." Bayan Heron gülümsedi. "Çay parası, biliyorsunuz," diye ekledi özür dilemek için. "*Dukkerı veremem.*"

"," dedi Argosy, sesi sıkılmış gibi çıkıyordu.

Cynthia onun herhangi bir şeyin maliyetini düşündüğünden şüpheliydi. Muhtemelen çayın fiyatını bile bilmiyordu. Ama Çingeneler çok zekidir, diye düşündü. Okumanın maliyetinin kesinlikle çayın maliyetiyle bir ilgisi yoktu.

Martha su ısıtıcısıyla döndü ve hem Jonathan'ın hem de Argosy'nin ona iyice bakabilmelerini sağlamak için lamba ışığında durdu. Leonora Heron Rom dilinde bir şeyler söyledi ve suratını asarak su ısıtıcısını uzattı ve geri çekildi isteksizce çadırın kenarlarına doğru.

Leonora Heron daha sonra bir paketten çıkardığı toprak kokulu yaprakları iki sığ beyaz fincanın dibine salladı ve üzerlerine buharlı suyu döktü. Cynthia yarı büyülenmiş bir halde suyun yavaş yavaş koyulaşarak içilebilir çay.

"Bu ay olurken ben de senin avucunla dukker yapacağım. Elini yukarı evir, *Gadji*," dedi Jonathan'a. O da kendi eliyle gösterdi.

Jonathan kız kardeşine alaycı bir bakış atarak elini uzattı ve Bayan Heron'a verdi.

Argosy öne doğru eğilerek nefes nefese izledi.

"Uzun, çok uzun bir hayatın olacak..." Leonora biraz dalgın bir sesle, parmağını avucunun üzerinde gezdirerek mırıldandı. "Bir kalp kıracaksın. Bu senin kalbin de olabilir, bilemem..."

"Oh ho!" Jonathan gergin bir şekilde konuştu. Diğer herkes de biraz hışırdadı.

Onun küçük parmağının altına baktı. "On ocuğun olacak-" Jonathan elini sanki kız tükürmüş gibi geri çekti.

o.

Leonora Heron'un gözleri masumca açıldı. Cynthia yarı Jonathan'ın karakterini de doğru okuduğundan, ingene kadının onun bu habere nasıl tepki vereceğini çok iyi bildiğinden ve şilinlerini kolayca kazanmanın bir yolunu gördüğünden şüpheleniyordu.

Jonathan basitçe, "Benden bu kadar," dedi.

Bayan Heron omuz silkti. "Sırada Bayan Redmond, sizinkini okuyacağım."

Violet elini bir köylüyü kutsar zarifçe uzattı.

Leonora Heron uzun bir süre kaşlarını çatarak eline baktı.

"Uzun bir okyanus yolculuğu görüyorum." Sesi şaşırmış gibiydi.

Violet gözlerini devirdi.

"Evet... evden uzakta bir yolculuk... uzun boylu bir yabancı... karanlık..." "Lavay!" Martha çadırın arkasından bağırdı.

Ani, tam bir sessizlik oldu. Herkes şaşkınlıkla ingene kıza doğru döndü.

"Ne , *bibi*?" Annesi sertçe söyledi.

Martha ne çıkmadı. "Söz kulağımdaydı anne. En azından kulağımın içinde olduğunu düşünüyorum." Sesi

Gerçekten şaşırmış ve neredeyse titriyordu. "Duydum. Sadece...'Lavay.'"

"Lavay kim? Uzun boylu, esmer yabancı mı?" Violet o kadar da kolay etkilenen biri değildi ama şimdi merak ediyordu. "Lavay adında birini tanıyor?" Çadırdaki herkes için genel bir soruydu bu.

Herkes omuz silkti.

Martha asık suratla, "Bilmiyorum," dedi. "Lavay. Hepsi bu kadar." Sessizliğe gömüldü.

Violet'in elini endişeyle, hızla Bayan Heron'dan uzaklaştırma sırası Violet'teydi. "Belki Lord için okursunuz Argosy şimdi," dedi kısaca.

Sonra iki elini de eteğinin içine soktu, sanki ellerinin içinde bir şeylerin bulunmasını istemiyormuş gibi.

Bayan Heron Rom dilinde Martha'ya yatıştırıcı bir tonda bir şeyler söyledi ve kız hışırdarak eşyalarını toplamaya devam etti.

Lord Argosy hevesle elini uzattı.

Çingene onu aldı, parmaklarını nazikçe araladı ve düşünceli bir şekilde avucunu inceledi. "Bu çizgi senin dünya çizgindir, *Gadji...*" Elini neredeyse ikiye bölen bir çizgi izlemeyi seçmişti. "...ve 'burada' görüyorum..." İncelemek için durakladı. "Sanırım iki ay içinde evleneceksiniz." Şaşkın görünmek için çaba sarf etti. "Anlıyorum... öyle mi..." Düşünceli bir şekilde gıdıkladı. "Neden, evet. Bir kız var. Bir kız görüyorum. Esmer. Açık renk gözleri var. Oldukça çekici. Sessiz değil." Argosy'ye baktı. "Ama onu istiyorsan elini çabuk tutmalısın. Birçok kişi onu arzuluyor."

Argosy telaşlanmış görünüyordu. Cynthia'ya tutkuyla bakmak için döndü.

Onun için güven verici bir gülümseme üretti. Çingene için bir öpücük üretmek istedi.

Argosy rahatlayarak gülümsedi.

"Başka ne görüyorsun?" diye sordu Çingene. Tüm bunların başlangıcı çok umut vericiydi.

"Çok zevk ve heyecan görüyorum," dedi avucunda bir çizgi daha çizerek. Bunu neredeyse bir mırıltı gibi yaptı.

Argosy, Cynthia'ya yan gözle baktı. Adam imalı sözlerden hoşlanıyordu. Boğazını temizledi. "Sanmıyorum, Bayan Heron, savunmanızın niteliğini açıklamak ister misiniz-"

"Eğil!" Martha çığlık attı.

Herkes kendini öne attı ve ellerini başlarının üzerine koydu.

"Ne, ne?" Leonora Heron kaşlarını çatı ve kızına döndü.

"Ördek... boş." Martha'nın sesi kesildi, bu kadar saçma bir şey söylediği için biraz utanmış gibiydi.

Şaşkın bir sessizlik oldu.

Argosy hem şaşırmış hem de boyun eğmiş gibi görünmeyi başararak, "Lanet ," diye mırıldandı. "Ben de bundan şüphelenmiştim."

"Ne oluyor Argosy?" Jonathan kızgın bir ifadeyle konuştu.

Argosy başını salladı ve şimdi gergin olan Cynthia ile bakıştı.

Leonora döndü ve Rom'daki kızına bir şeyler söyledi. Yüzü sıkıntılıydı.

Martha gölgelerin omuz silkti; beyaz dişleri parladı. Artık tedirgin değildi, aksine, ilginin tadını çıkarıyor.

Ama o itaatkâr bir şekilde bagajı toplamaya devam etti. Kapak sıkıcı bir *gümbürtüyle* kapandı; gürültüyle kilitledi.

"Ya sen, *Gadji*?" Bayan Heron elinin küçük hareketleriyle Cynthia'yı işaret etti.

Cynthia avucunu Çingene'ye verdi, o da aldı ve Pürüzlü avucunun içine aldı ve bir parmağını pusula ucu gibi kullanarak çizgiler çizmeye başladı. Leonora uzunca bir süre Cynthia'nın avucuna baktı.

Sonra başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Cynthia orada hafif meraklı, şaşkın bir sempati okudu.

Cynthia anında paniğe kapıldı. Gözleriyle sessizce yalvardı.

Leonora Herron onun savunmasını kesin bir suç ortaklığıyla karşıladı.

"Anlıyorum..." Leonora hızlıca başladı. Tereddüt , sonra kararlı bir şekilde. "Geleceğinde bir düğün var. Bu *senin* düğünün mü, *Gadji*? Belki de öyledir." Argosy huzursuzca hışırdadı; dizi Cynthia'ninkini tekrar, daha kararlı bir şekilde okşadı. Şaşırtıcı derecede yumruluydu; eteğinin ince kumaşından ve pantolonunun kumaşından hissedebiliyordu. "Damadınızın adil mi yoksa - sanırım çok güçlü bir adam- olduğunu anlayamıyorum."

Argosy eriyerek Cynthia'nın gözleriyle buluştu. *Büyük bir güç*. Aklına bir çift el geldi. Belli bir çift omuz. Gözlüklerin ardındaki koyu renk gözler.

Ve Argosy'ye hafifçe gülümsedi. O da bu kendi gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Ve ben de görüyorum-"

"*Kan!*" Martha çığlık attı.

Herkes sıçradı. Violet elini kalbinin üzerine kapattı. Cynthia avucunu Leonora Heron'dan uzaklaştırdı. Zaten soğuk ve nemliydi. Demlenen çay çadırın zeminine devrildi ve fokurdadı.

Leonora oyunbaz bir tavırla bu kesintiyi görmezden gelmeye çalıştı. "Ah, bakın!" dedi aceleyle Lord Argosy'ye. "İşte fincanın içinde, *Gadji*. Yapraklar bir toprak' yaptı." Çay yaprakları bardağın kenarına . Hepsi içine baktı, kaşlarını çattı. -kalıntı kalp şeklinde de olabilirdi- sonra Argosy dönüp Martha'ya sertçe baktı.

Ne de o bir aristokrattı. Ondak açıklama yapmasını istiyor ve buna uymasını bekliyordu.

Cynthia ciddi ciddi paniklemeye başladı. Kız gerçekten *de* bir çeşit korkunç, parçalanmış yeteneğe sahipti. Martha Heron bacakları üzerinde huysuz bir kaos gibiydi. *Aslında* henüz dukker olmaya hazır değildi. Cynthia'nın geleceğinin mahvolmasına yol açabilecek saçmalıkları haykırmaya hazırdı, desek daha doğru olur.

Çingene kızı dramatik bir şekilde yere kaydı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve salladı.

"Oh! Tabancalar! Ateş ediyorlar! Düşüyor! Kan! Çok fazla kan var! Bunun ..." Suçlayıcı bir ifadeyle Cynthia'ya baktı ve çadırdaki bütün kafalar ona doğru dönerek ağzı açık kaldı. "O..."

Martha durdu. Çok uzunmuş gibi görünen bir süre boyunca merakla Cynthia'yı inceledi.

Cynthia'nın midesi Manş Denizi kadar dalgalıydı.

Çadırdaki sessizlik hissedilir derecede yoğunlaştı. Argosy'nin nefesini tuttuğu belliydi.

"Aman *Tanrım*," dedi Martha sonunda hayranlıkla, sanki Cynthia'nın geçmişini kafasında gözden geçiriyormuş gibi. "Tam bir *gadjı*, değil mi?"

Söylemeye gerek yok, Redmond'a dönüş arabası yolculuğu Ev rahatsız bir yerdi. Herkes tek taraflı konuşmalar yapıyor gibiydi. Kendileriyle.

"On çocuk!" Jonathan karanlık bir şekilde mırıldandı, öfkeliydi. "Bir *kalp* kıracağım! Hmmpf."

"Lavay ile ne demek istedi?" Violet dedi ki

Özellikle de kimseye yüksek sesle. "Lavay da kim? *Ne* Lavay mı?"

Argosy, "Ördeğin *boş* olduğunu biliyordu," diye düşündü. Dizi Cynthia'nınkine dokunmak konusunda kararsızdı. Fırçalamak.

Uzaklaşıyorum. Tekrar fırçalıyor. Sonuç olarak, biraz uzaklaşmış ve içine kapanmıştı.

"Evleneceğimi söyledi, hem de yakında!" Cynthia dedi ki neşeye ve umutsuzca, herkesi *kendi* konusuna çekmeyi umarak. "Bayan Heron yaptı. Bu konuda çok *aklı başında* görünüyordu. Kızı gibi değil."

Violet, "Uzun bir yolculuğun benim için sorun olacağını sanmıyorum," diye . "Ama Lavay'ın kim olduğunu merak ediyorum?"

Argosy Cynthia'ya döndü. "Neden sana sürük dedi sanıyorsun?" Kan ve-" derken ne demek istedi?

Jonathan, "Belki de Davut heykeliyle ilgili bir imgelem gördü," diye tahmin etti. "Cynthia onun hassas kısımlarını vurdu."

Cynthia minnetle ona baktı. Bu *muhteşem* bir şeydi. teori. Tamamen *yanlış*, ama harika.

"Ve vurulanın bir *adam* olduğunu mu düşündünüz?" Argosy dedi ki

kuşkuyla. "Ama kandan bahsetti. Heykellerin kanı akamaz."

Jonathan koltuğuna yığıldı. "On *çocuk*."

Ve tekrar eve dönene kadar böyle devam etti.

Eve herkes arabadan dışarı döküldü ve dağıldı, belki de yaşadıkları şoktan kurtulmak için

Ziyaret. Cynthia merdivenleri tırmanırken, Northumberland'deki sevimsiz yaşlı kadından gelen ve tuvalet masasının üzerinde onu bekleyen mektubu bir güvenlik ağı bulmayı umuyordu.

Masa çıplaktı.

Ama kedi Spider onu gördüğüne çok sevinmişti. O da kedisiyle bir iki saat oynadı ve bu şekilde korkusunu uzak tutarak tekrar merdivenlerden aşağı inmeye cesaret etti.

Miles'ı görmek istemek ve görmek istememek.

Aşağı indiğinde gördüğü ilk kişi Miles'tı.

Günün geri kalanı dışarıda herhangi bir grup aktivitesi için çok boğucuydu ve evin içinde parti konukları sessiz konfigürasyonlar oluşturdular. Goodkind'in üst kattaki odasında davranışlarla ilgili kitabı üzerinde çalıştığı söyleniyordu. Şüphesiz bu ziyaretten kötülüğün erdemleri hakkında çok şey öğreniyordu.

Cynthia salonun düzenini aldı. Argosy ve Jonathan sandalyelere yığılmış, uzun bacaklarını uzatmış, Leydi Georgina ve Violet'in , ellerinde

nakış çerçeveleri ve iğneleri. Leydi Windermere ve Leydi Middlebough evde tavla oynarken karşı karşıya geldiler. oyun masası. Milthorpe, yakınlardaki bir Sussex köpek yetiştiricisini görmek için bir arabaya binerek dışarı çıkan tek kişiydi.

Cynthia kendisine bir köpek yavrusu mu verileceğini yoksa Milthorpe'un sadece bir köpek yavrusuna mı ihtiyacı olduğuna karar verdiğini merak ediyordu.

Kıçında bir spaniel burnu varken bile bir elmayı vurabilecek türden bir kadın.

Miles, kapının yanında, yapraklarla dolu bir ağacı gören pencereye bakan küçük bir yazı makinesinin başında oturuyordu. Yazışmaların üzerine eğilmişti. Çok uzun saçları neredeyse yakasına değiyordu, alnının üzerinde yana doğru savrulmuştu; solgun teninde parlıyordu Saçının rengini bilmek istiyordu.

Doku; şimdi ne kadar yumuşak olduğunu biliyordu. Tüy kalem kâğıdın üzerinde hızla ileri geri çiziktirdi.

İşinden başını kaldırıp sertçe baktı. Onu hissetmişti. Tabii ki yakınında duruyordu. Yüzü tarafından bir anlığına tutuklanmış gibiydi.

Sonra yavaşça başka tarafa baktı. Elleri bir anda hareketsiz kaldı.

Elinde canlı bir şey gibi hareket eden tüy kalem, şimdi doğal olmayan bir şekilde hareketsiz görünüyordu.

"İyi günler, Bayan Brightly." Neredeyse nazikçe söyledi. Hâlâ ona bakmıyordu.

"İyi günler, Bay Redmond."

İki insan arasında bundan daha zararsız kelimeler asla konuşulmamıştır.

Peki, şimdi onunla konuşmak hangi dili kullanmalıydı? Meme uçlarını onunkilere sürttükten ve dilini açgözlülükle onunkilere doladıktan sonra mı?

Sonra adamın ağzının bir köşesinde hafif bir alaycı gülümseme belirdi, bu da kadının biraz gülümsemesine neden oldu, çünkü her zamanki gibi adam onun düşüncelerini biliyor gibiydi.

"Yazışmalarla ilgileniyor musunuz?" Bu çok anlamsızdı. Şöyle de diyebilirdi: *"Yazışmalarla ilgileniyor musun? Nefes alıyor musun?"*

"Evet. Bu akşam Kraliyet Cemiyeti'nin bir üyesiyle buluşacağım ve onu keşif gezime katılmaya ikna etmeye çalışacağım. Parlak bir bilim adamı. Sussex'ten. Umarım gelmeyi kabul eder. Ona orada olacağımı söylemek için bir mesaj gönderiyorum."

Tereddüt etti. "Gitmeye hevesli misin? Lacao'ya dönmeye?"

Sandalyede biraz geriye yaslandı. Biraz nefes verdi. "Ah. Bir bilsen. Orada görülecek çok şey var. Bu olağanüstü. Ben daha yeni yeni yüzeye çıkmaya başladım. Sonsuza dek keşfedebilirim. Keşke sen de

bakın nasıl..." Sözlerini yarıda kesti, olayın büyüklüğü ve ihtişamı karşısında parmaklarını havada gezdirdi.

"Görmeyi çok isterim," dedi hararetle.

Adam merakla ona baktı. "Bitkilerin et yediği bir yeri gerçekten ziyaret etmek ister miydin?"

Gülümsedi. "Aman Tanrım, evet. İngiltere dışında hiçbir yere gitmedim. Kulağa çok güzel ve... *farklı* geliyor. Sonsuz heyecan verici. Yepyeni bir dünya görmek isterim."

Sanki ağzı bir mucizeymiş gibi onun konuşmasını izliyordu. Ve sonra kendi ağzına bir gülümseme hayaleti dokundu: söylediği her kelimenin doğru olduğunu biliyordu. Heyecana, yokluğa ya da keşfe yabancı değildi ve bunların hepsinden hoşlanıyordu.

Mahrumiyet kısmını sakla.

Söyle, diye düşündü aniden, umutsuzca, mantıksızca.

Bir gün Lacao'ya gideceğimi söyle. Seninle birlikte. Söyle Miles.

Ona, güçlü boğazına, boynuna değen ipeksi siyah saçlarına baktı. Birdenbire kulak loblarından büyülenmişti. Onların altındaki, nabzının attığı yeri yalamak istedi. Birden aklına, vücudunun her yerinde bunun gibi gizli küçük yerler olması gerektiği geldi: Lacao gibi keşfedilebilecek köşeler, kıvrımlar, yumuşaklık ve güç.

Bu adam Leydi Georgina gibi biriyle nasıl evlenebilir?

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu usulca.

Tereddüt etti. "Sadece finansman gerekiyor ve sonra planlamayı tamamlayabileceğim. Umarım bir yıl içinde."

"Mercury Kulübü keşif gezisini finanse edecek mi? Yoksa baban mı?"

Şaşırmış bir şekilde başını kaldırdı. "Merc-Ah'ı biliyorsun."

Tabii ki biliyordu. Mercury Kulübü'yle ilişkisi olan bir adamın parası *var* demektir. Ve Cynthia elbette bunu biliyordu. Omuz silkti. Bunu inkâr edemezdi.

"... şey, *babam* keşif gezisini finanse etmeyi kabul etmiyor. Bunun nedenlerini açıkça anlamıyor ve bunu yatırım grubuna sunmayacak. Ama Leydi Georgina'nın babası hevesli bir amatör doğa bilimci. Ve eğer babası Mercury Club'a üye olursa..."

Bunu tuhaf bir tereddütle ve kızın ensesinde uyarı niteliğinde bir karıncalanmaya yol açan bir nezaketle söyledi.

Bir an sonra acı verici bir şekilde kör edici bir netlikle anladı.

"Leydi Georgina'nın babası keşif gezisini finanse edecek. Eğer onun ailesinin bir üyesiyseniz."

Sessizliği ona her şeyi anlatıyordu. Onun gözlerini tutmaya çalıştı. Adamın gözleri esrarengizdi, çenesi gergindi. kaçırıldı, çenesini kısa bir süreliğine göğsüne indirdi. Sonra ağaca baktı.

O an nasıl da düşüyor ve düşüyor gibiydi. Düşüş mide bulandırıcıydı. Ve bir an için her yerden gelen acının etkisiyle konuşamadı. Nefes aldı.

"Goodkind hakkında bilgi edinmem gerekecek." Sözcükler zayıf olsa da soğuk tonu ona güç veriyordu.

Ne de olsa ikisinin de amaçları vardı. Vücutları ne isterse istesin.

Miles'in bakışları o yapraklı manzarada sabit kaldı. Sonra dudaklarında alaycı ve pek de hoş olmayan bir gülümseme belirdi. Ona bakmak için geri döndüğünde düz, sessiz, gergin bir şekilde şöyle dedi: "Kendi cazibe yeteneğinize güvenmiyor musunuz Bayan Brightly? Elinizde iki adam var.

Bunun her kadın için yeterli olması gerekmez mi?"

Sarkan sadece iki adam mı? Bunu söylemek için çok istekliydi. Sadece onun öfkesini test etmenin akıllıca olmayacağını düşündü.

çünkü onunki de tutuşmuştu. "Bu çok önemli."

Öyleydi. Argosy o çingene kız tarafından ürkütülene, Milthorpe'u açık hava kadını olarak becerisiyle hayal kırıklığına uğratana ve Northumberland'dan hala mektup gelmeyene kadar kendine yeterince güveniyordu, bir *ivmesi* olduğunu hissediyordu...

Miles onu dikkatle inceledi. Yüzü ona hiçbir şey söylemiyordu.

Sonra, sanki kendi tutkularını, kendi amacını hatırlatmak, kararlılığını pekiştirmek istercesine, nakış kasnağına eğilmiş Leydi Georgina'ya bir bakış . Ya da belki de kafasını nazik ve yumuşak bir manzara insanın ruhunu rahatlatırdı.

Cynthia onun kendisine kesinlikle huzur vermediğini biliyordu.

Sonunda esprisiz bir kahkaha attı. "Peki, onun hakkında ne biliyorsun?"

"Bana söylediklerinizi ve onun benimle paylaştıklarını biliyorum: bir askerdi ve şimdi kendini bir Tanrı adamı olarak görüyor. Genç erkek ve kadınlar için uygun davranışlar hakkında bir deneme kitabı yazıyor."

"mi?" Miles'ın gözleri bu söz üzerine parladı; keyifli bir gülümseme yavaş yavaş yayıldı. "Dün ondan özür dilediğinizde size bu kitabı okudu mu Bayan Brightly? Sizi ıslah etmeyi mi umuyordu?"

Eğlencesi bulaşıcıydı, lanet olsun ona. "Milthorpe örümcek ağını örümcek ağı hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun? Yırtıldığında örümcek onu yeniden inşa edebilir ve eskisinden bile daha güçlü olur demiştin."

Yüzünde mizah parladı. "Söylediğim her kelimeyi hatırlıyorum Bayan Brightly ve sizin de böyle olduğunuzu duymak gurur verici. beni dinliyor. Bunun Bay Goodkind'in deneme kitabına nasıl uygulanacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Kötülüğe maruz *kalmanın* ruhu güçlendirmeye yardımcı olduğunu söyledim, çünkü kötü bir doğanın üstesinden gelmek ve iyi olmak, başka türlü olmaya hiç teşvik edilmediğinde *kalmandan* daha fazla metanet gerektirir. Dolayısıyla kötülüğe düşkünlük sonuçta sadece ruhu güçlendirebilir."

Miles ona baktı. "Aman *Tanrım*. Şeytani mantık."

"Teşekkür ederim."

"Bu yüzden mi konyakla kafayı buldu?" Gerçekten memnun olmuştu ve merak ediyordu.

Onun hayranlığının tadını çıkardı. "Bunun için övgü alıyorum. Bu ve biraz da sıkılmış olduğuna inanıyorum."

"İlginç." Miles düşünceli bir şekilde tüy kaleme vurdu; o vurduğunda tüyler titriyordu. Onu kıpır kıpır görmeye alışık değildi; bu ilgisini çekiyordu. "Sizden çok kötü bir doğa bilimci olmaz Bayan Brightly, eğer böyle bir eğiliminiz olursa. Ve Goodkind'in tipik bir eşek olduğunu düşünmek."

"Belki de 'göt' biraz ağır kaçıyor, ne dersiniz? Çekici olabilir. Teşvik edildiğinde her erkek çekici olabilir."

Bunun üzerine Miles dondu kaldı. Şaşkınlıkla ona baktı. Ağzını kısa bir süre açtı. Tekrar kapattı.

Sonra kalemi o kadar sert bıraktı ki eli masaya çarptı. Kadın irkildi.

Sesi alçak, hızlı ve şiddetle öfkeliydi. "*Hayır*, Cynthia. Milthorpe hiddetli bir köylü, Goodkind kendini beğenmiş bir göt, Argosy ise tamamlanmamış, kibirli bir dal. Hiçbiri aslında *çekici* değil. Onları çekici yapan sensin. Goodkind'a örümcek ağlarından mı bahsettin? Ben de sana kimyasal reaksiyonlardan bahsedeyim."

Tamamen şaşkına dönmüştü. "Ben... sana yalvarıyorum-"

"Sen onları... onları... yapan *bileşiksin*. efervesce. Onları dönüştürüyorsun, Cynthia. *Sen*. Seninle. *çabalar*. Dinlersiniz, gülümsersiniz, ikna edersiniz, dahil edersiniz. Aksi takdirde, bu adamlar *tam olarak tarif ettiğim* gibidir."

Bu son sözler vahşi bir ağırlıkla söylenmişti. Sanki onları uzun zamandır depoluyormuş gibiydi.

Cynthia'nın yüzü kızardı. Violet ve Argosy'nin - "kibirli dal "ın-, Jonathan ve

Georgina oturdu. En azından kimse onlara açıkça bakmıyordu.

"Sanırım geçenlerde senden 'tükenmiş' kelimesini duydum." Miles'in sesi hâlâ sessiz ve sertti.

Cynthia, adam ona vurmuş gibi başını geriye doğru salladı. "Son zamanlarda" derken elbette bir gece öncesini kastediyorum. Dün gece

Karanlıkta, ateş ışığında, yumuşak bir hareketle uzun, sıcak bedenini yanına kaydırmış, yarı çıplak bedenini kollarının arasına almış ve vahşi öpücükler kondurmuştu; iri elleri onun göğüsleriyle dolmuş ve güzel ağzını onun üzerine kapatmıştı-

Bu anıyla onu kırbaçlamaya hakkı yoktu. Buna *hakkı* yoktu.

"Zengin," diye hatırlattı ona eşit bir şekilde, soğukkanlılıkla.

"Tükenmiş ama

zengin."

Yavaşça ondan uzaklaşıp pencereye doğru döndü.

Gözyaşı damlası şeklindeki kocaman yapraklar neredeyse tüm manzarayı yeşile bürüyordu.

"O kadar korkunç değiller. Değiller," diye ısrar etti fısıltıyla, neredeyse çaresizce. Öyle olmadıklarına inanmaya ihtiyacı vardı. Onu ikna etmek istiyordu. Onun kendisine güven vermesini istiyordu.

Söylemedi. Bir süre daha sessiz kaldı.

"Pekâlâ," dedi onun yerine sakın bir sesle. "Goodkind hakkında bildiklerimiz şunlar. Zengin, dindar ve kendini beğenmiş biri olduğunu biliyoruz. Ve ikna edilebilir." Bunu biraz alaycı bir şekilde ekledi. "Dul bir adam. İki çocuğu var. Bir varisi var. Olmazdı

bir yedekten kaçınırdı. İyi bir askerdi. İçkiyi tutamıyor, ya da ben öyle öğrendim. Ama..." Merakla tereddüt etti. "Peki, sömürebileceğiniz... diyelim ki... tuhaflıklarla ilgilendiğinizi varsaymalı mıyım?"

"Keşfetmek," diye düzeltti, "daha iyi bir kelime."

"Nasıl isterseniz." kalemi aldı ve uzun parmaklarını, sanki sertçe vurduktan sonra yatıştırırmış gibi, dalgınca, nazıkçe üzerinde gezdirdi. "Bundan bahsetmek istememiştim... çünkü onu sizin değerlendirmenizden tamamen çıkarabilir. Ve anladığım kadarıyla birden fazla seçeneği değerlendirmek istiyorsunuz." Kuru bir şekilde söyledi. "Ve bu çok az kişinin bildiği bir şey. Belki ben ve... bir ya da iki kişi daha."

Bu endişe vericiydi. "O... bir şekilde ahlaksız mı?" Bu çok genel bir tahmindir. Ama *pek olası görünmüyordu*.

"Her şey 'ahlaksızlığı' nasıl tanımladığınıza bağlı."

Daha da kötüsü. "Bana söyleyen iyi olur."

"Şöyle diyelim, iyi bir sahip olduğumu söyleyeyim... diyelim ki... *belli* bir üne sahip bir evde çalışan bir kadın tanıdığım... Bay Goodkind..."

Durakladı.

"Sadece *söyle* bana," diye tısladı.

"...ara sıra kadın kıyafetleri giymeyi seviyor. Bunu erotik buluyor."

Cynthia şaşkına dönmüştü.

Miles neşeyle, "Ben de kadın kıyafetlerini erotik buluyorum," diye itiraf etti. "Sadece onları giymekten hoşlanmıyorum. Kadın kıyafetlerini kadınların üzerinden çıkarmayı seviyorum. Parça parça...parça...parça."

Onu yakından izledi. Cynthia yüzünün sarardığını biliyordu, çünkü sıcaklık gözlerini yakıyordu. Gizlice iki parmağını bileğindeki nabzına bastırdı ve nabzının orada umutsuz bir hızla attığını gördü.

Goodkind'dan duyduğu endişe ve büyük bir şehvet dalgası bir araya gelerek midesini kaynayan bir kazan haline getirmişti.

Derin bir nefes aldı.

"O... o... herkesin içinde değil mi?" diye kekeledi.

Gerçekte olduğundan daha dünyevi davranması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Umut ışığı bulmaya çalışıyor.

"Tabii ki hayır. Kesinlikle özel olarak. Ve bunu her zaman yapmıyor." Sanki bu güven verici bir şeymiş gibi. "Bu sadece kapis."

Bir sessizlik oldu.

Ve şimdi... şey, şimdi merak ediyordu. "Ne tür kadın kıyafetleri?" *Lütfen terlik ve gece elbisesi olmasın.*

"Oh, çoraplar. Jartiyer. eldivenler. Bir kere de bone. Bana öyle söylendi." Tüm bunları gerçekçi bir şekilde söyledi. Miles Redmond hayatı boyunca et yiyen bitkiler ve insan yiyen insanlar da dahil olmak üzere her türlü tuhaf şeyi görmüş ve duymuştu; görünüşe göre bu pek de öyle sayılmazdı.

etti. Sessizdi. Ve sonra... "Oh... güzel... Tanrım." Söylenmesi gerekiyordu.

Cynthia dehşete düşüp düşmediğine karar verememişti. Jartiyer. Eldivenler. Boneler. Küçük, zararsız görünüyordardı.

ayrı ayrı ele alındığında. Ama *Goodkind*'da? Yakınlaşırken mi?
Dün geceki gibi yakınlaşmalar mı? "Bu onu adaylıktan çıkarır
mı, Cynthia?" Miles

sadece meraklıydı.

Tanrı yardımcısı olsun. Kimseyi yarışmadan çıkarmayı göze
alamazdı. Ve yine... ayrı ayrı ele alındığında... jartiyerler,
eldivenler, boneler...

"Bunu her zaman yapmıyor, değil mi?" Kendini ikna etmeye
çalışıyordu. "Kuşkusuz o da bir
anlayışlı bir eş. Çok yönlü bir gardırobu olan." Bunu biraz
umutsuzca söyledi. Ama kararlı bir şekilde.

Miles bir süre ona baktı ve kız onun gözlerindeki kuşku ışığını
gördü. Başka tarafa bakmayı ve utanmayı reddetti. Miles onun
yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu *asla* bilemeyecekti.
Müstakbel karısının babası tarafından sağlanan parayla kendini
egzotik tehlikelere ve güzelliklere gönderebilir, risk ve tehlike
arayabilir ve *istediği* zaman bunları inceleyebilirdi.

Onun gibi hayatta kalmanın sınırında . Hayatta kalmanın
sınırında .

Başını eğip kâğıdına baktı. O cansız tüy kaleme baktı.

Goodkind'in tuhaflıklarını sorduğu için çok ama çok üzgündü.
Ama yine de, belki de önceden uyarılmıştı. Ve belki de kendini
Goodkind bir şekilde sempatik.

Miles tekrar başını kaldırdı. "Kedi Spider nasıl?" Bu
onun en sevdiği konuydu. "Vahşi. Korkusuz.
Sevecen. Başımın üstünde uyuyor."

Gülümsedi. Ama gözleri buna tam olarak katılmadı.
Soyutlanmışlardı; sıcak değillerdi. Baktı.
ondan uzakta. Tüy kalemini kavradı ve tüy desenini inceledi.
"Gözlerinin altında mavi yok. Artık geceleri uyuyor musun?"

Nefes nefese kalmıştı. Parmakları gözlerinin altına dokunmak için uğtı, kendinden utanıyordu.

Elbette bu adam onun iyi uyuyamadığını fark edecekti. Kısa bir süreliğine arkasını döndü. Bu yüzden mi ona bir kedi vermişti?

Oh, Tanrım. Adam ona ne yapıyordu?

"Ben..." diye kekeledi. Bu tür şeylere hiç alışık değildi.

Birisi onun iyiliğini düşünüyordu ve bu nefesini kesti. Dengesi sarsıldı. "Dün gece... iyi uyudun mu?" diye sordu tereddütle.

Umursamak istemiyordu. Onun söylediğı ya da yaptığı hiçbir şeyi.

Onun yaptığı her hareketi önemsiyordu. Her nefesini ve kelimesini.

Bakışları çok kısa bir süreliğine başka bir yere kaymıştı; tam ona geri dönerken yakaladı. Döndüğünde de yüzü kapanmıştı.

"Hayır," dedi sonunda basitçe. Onun gözlerinin içine eşit bir şekilde baktı. Bu kelimedede ne bir suçlama ne de bir sıcaklık vardı. Ama bunu ona, sanki onunla ne yapacağını ya da ne anlama geldiğini bilecekmiş gibi sundu.

Bilmiyordu.

Dahası da var, demişti dün gece. Ve kadın onu bundan mahrum bıraktı.

"Ben... Ben özür dilerim." Bunu neden söylediğini bilmiyordu. En çok da onun ruh halini anlayamadığı için üzgündü. İkisi de acı çekiyor gibi görüldüğü için üzgündü ama neden öyle olduklarını söyleyemezdi.

Sonra gözleri onun bakışlarının yörüngesini takip etti. Leydi Georgina bakışların ucunda değildi.

Leydi Middlebough'du. Bakışları, bir makaranın partneri gibi Miles'tan yavaşça uzaklaşıyordu:

Yan, ince. Anlamlı. Güzel esmer ifadesi değişmemişti. Tavlada ortağı olan Leydi Windermere ise hiçbir şey fark etmemiş gibiydi.

Çok küçük bir değiş tokuştu. Çok çabuk, incelikle yapıldı. Biri bunu kolayca gözden kaçırabilirdi.

Ve şimdi Leydi Middlebough'un tüm küçük yorumlarını düşünüyordu. Kocasının yokluğu, bir iki gün içinde dönecek olması. Geçen gece odasının adresini açık ve saçma bir şekilde bildirmişti.

Cynthia'nın bir an önce Miles'in endişesiyle ısınan kalbi soğuk, sıkı bir yumruğa dönüştü.

Onunla göz göze geldiği ve yüzünün kızardığı bir sessizlikten sonra, eliyle arkadaşını işaret etti ve tüy kalemı. Gözlerini biraz araladı. Başka bir şey söylemedi.

Cynthia onun işi için kibarca kovulduğunu anlamıştı.

Ona küçük bir sosyal gülümseme verdi ve hafif bir reverans yaptı.

Sonra Georgina ve Violet'in karşılıklı oturdukları ve güven verici bir şekilde kadınsı nakış faaliyeti.

İğneleri kumaşa batırıp çıkarmak şu anda rahatlatıcı bir eğlence gibi görünüyordu.

Ölçülü dikişlerle bir şeyler yaratmak da meditatif görünüyordu.

Bir örümcek gibi. Bir ağ örüyor ve yeniden örüyor.

Bütün gençler gülümseyerek onu selamladı ve Argosy ayağa kalktı, eğildi ve gülümsedi. Ve ona yakın bir sandalye seçti, bu da onun parlamasına neden oldu ve parıltı onu rahatlattı birazcık.

Uzuvlarını tekrar gerdi. Bir çeşit preen anlaşıldı ve takdir edildi. Ve bu da güven vericiydi. Nefes verdi. Nefes verene kadar göğsünün sıkıştığını fark etmemişti.

Jonathan karanlık bir sesle, "O bir ," dedi. "On çocuk! Tüm...!"

Ah. Hâlâ Çingeneler hakkında konuşuyorlardı. Ve Jonathan hala öfkeliydi.

"Bir looby!" Cynthia bu açıklamanın üzerine rahatlayarak atladı. Onu cesaretlendirmek istedi. "Ben gerçekten de ondan korktum."

"Tabanca ve kanla neyi kastettiğine hâlâ karar veremedim." Argosy bundan daha kurnazdı. "Sana sürtük dedi. Hiç memnun olmadım."

Cynthia onun neden memnun olmadığını merak ediyordu. Ama sonra adamın yüzüne baktı, çok erkeksi ve korumacı görünüyordu, beş kız kardeşi olduğunu hatırladı ve bunun onun centilmenliği olduğuna karar verdi.

Kadın buna gülümsedi ve adam da ona o boğucu gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi.

Ancak Argosy konusunda tamamen tehlikeyi atlattığından emin değildi.

"Eğer bir akıl hastalığı varsa merhametli olmalıyız," dedi nazikçe, bir yandan da sessizce, zihinsel olarak yetenekli ama iğrenç Çingene kızından özür diliyordu. "Onun için ne kadar korkunç olmalı onu."

"Gerçekten de ne kadar korkunç!" Georgina olay sırasında orada bulunmamış rağmen katkıda bulundu. "Kendini durduramadan bir şeyleri ağzından kaçırmak!"

"Bence o sadece tartışma yaratmak isteyen şımarık bir kız." Bu Violet'in fikriydi.

"Bilmen gerekirdi," dedi Jonathan.

Violet ona burnunu kırıştırdı ve sonra kendini durdurdu, çünkü kırışıklıkları asla teşvik etmek istemezdi. Violet onu tekrar tekmelemeye karar verdi. Yavaşça yolundan çekildi.

"Ördek konusunda haklıydı," diye ısrar etti Argosy. Sanki olayı yeniden yaşıyormuş ve yeniden çalışıyormuş gibi daha sert bir şekilde oturmuştu. aklındaki bölüm.

Cynthia onun bu konuyu rahatsız edici bir şekilde düşündüğünü fark etti. İhtiyacı olan ya da istediği son şey, *onun kendisi* hakkında araştırma yapmaya başlamasıydı.

Jonathan'ın ne kadar bildiğini merak etti. Onunla bir bakış alışverişinde bulundu. Bunda güven verici bir şey vardı. Çünkü

Jonathan kendince nedenlerle ondan hoşlanıyordu ve içinde kardeşine dair bir vardı. İlk içgüdüğü -hatta harika vakit geçirdikten sonra ikinci içgüdüğü- koruyucu olmaktı.

Cynthia, "Ben hâlâ bunun bir tesadüf olduğuna inanıyorum," dedi.

Bu da teşvik etmek istediği başka bir şeydi. Bu yinelemeye sıcak bir gülümsemeyle eşlik etti.

"Ama *boş* bir *ördek*?" Argosy dedi ki.

Herkes şaşkın görünüyordu ama o anlamlı bir şekilde Cynthia'ya baktı. Görünüşe göre boş ördekten tek kişi oydu. Kendini biraz onurlandırılmış hissetti.

"Belki de endişelerinizi zihninizden okuyordur.

Böyle bir beceri duymuştum."

"Ah!" Gözleri genişledi. Bilgece başını salladı. " gibi. Benim gibi. Haklı olabilirsin, Cynthia."

Ona tekrar gülümsedi.

"Onların yaptığı gibi seyahat etmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Çingeneler?" Violet bunu merak ediyordu. Sesi hülyalıydı.

"Sürekli hareket halindeler. İngiltere'nin her yerini görüyorlar. Her yerde insanları görüyorlar. Okyanus boyunca uzun bir yolculuğa söyledi. Gideceğimden emin değilim. zihin."

"Çingene olduğun zaman çadırda uyumalısın," dedi ağabeyi ona. "Çadırlar kirli olabilir. Ve ateşin etrafında yemek yemek için yere oturman gerekir."

Leydi Georgina parlak bir ifadeyle, "Piknik gibi," diye ekledi.

"Pek sayılmaz." Argosy kısa ve öz konuştu.

Georgina sakinleşmiş görünüyordu.

"Ama Çingene *oğlanlar* bunu telafi ediyor," dedi Cynthia.

"Ne kadar yeşil gözler..." Violet'e yan gözle bir bakış gönderdi.

Argosy kılandı. Biraz kıskançlığın sağlıklı olduğuna karar verdi.

Jonathan gözlerini kocaman açarak Cynthia'ya baktı. Başını hafifçe salladı: *Onu cesaretlendirme*.

Artık çok geçti. "Neden bir Çingene çocuğuna hayran olmayayım ki?" Violet sordu. "Tropik bölgelerdeyken, *Miles* herhangi bir

egzotik wo-" Georgina'yı hatırlayarak durdu.

Cynthia, çok sayıda egzotik kadın tanıdığını iddia eden adama baktı. Yazmayı tamamen bırakmıştı. Geniş omuzları hareketsiz, pencereden dışarı bakıyordu.

Başını şimdiki arkadaşına doğru çevirdi.

Jonathan Argosy ile at cambazlarını tartışmaya başladığında konu değişti ve kısa süre sonra, yarı ciddi bir şekilde, mevcut binicilik becerilerine dayanarak kimin daha iyi cambaz olabileceğini tartışıyorlardı.

"Çingeneler yarın gidiyor," diye fısıldadı Violet'e birkaç dakika sonra. "O çocuk da öyle. Onlarla kısa bir süreliğine kaçmak için neler vermezdim!"

Sonra Cynthia göz ucuyla Miles'ın kalemini bırakıp kapıya doğru yürüdüğünü gördü, tam o Leydi Middlebough tavla oyunundan kalkmıştı.

Yolları geniş odanın ortasında birleşti.

Birkaç sessiz kelime konuşmak için durakladılar ve en azından ses tonu *ilgisiz*, kibar ve neredeyse sıkılmıştı.

Ama Cynthia -çünkü umutsuzca ilgileniyor, umutsuzca dinliyordu ve kulakları iyi işitiyordu- bu hızlı alışverişte birkaç kelime .

: "Yarın" ve "gece yarısı"... "Ölü bir sinek getireyim mi?" ve "Seni bulacağım."

Sonuncusu Leydi Middlebough'un kısık kahkahasıyla noktalandı.

Saniyeler sonra, sanki her şey tesadüfmüş gibi ayrıldılar ve kendi yollarına gittiler.

Bölüm 15

Ertesi sabahki faaliyetler planlanmamıştı, ancak daha önce bahçelerde bir gezinti yapılması konuşulmuştu. Herkes bir önceki akşam, serada yetişen bitkileri anlatmak için rehber bir bahçıvanla birlikte emekli oldu; hepsine üzülmekle bildirildiği üzere hiçbirisi et yemiyordu. Cynthia henüz elbisesinin düğmelerini iliklemiş ve kahvaltıya inmek için terliklerini giymişti ki, odasının kapısı sert bir sesle çalındı.

Yavru kedi yatağın altına kaçtı.

"Bay Miles Redmond sizinle hemen konuşmak istiyor, Bayan Brightly," dedi hizmetçi kız.

Cynthia kapıyı açtı. "Kütüphanede. Nerede olduğunu bildiğinizi söyledi."

Kütüphanenin nerede olduğunu kesinlikle biliyordu. Orada bir cheroot içmişti -neredeyse- ve orada adamın kollarında kıvranmıştı.

Ve bu gece Leydi Middlebough'un kollarında kıvranıyordu. Üçüncü katta, soldan dördüncü kapının arkasında.

Eğer bu konuşmayı doğru değerlendirdiyse, öyleydi. Omurgası sertleşti. Kendini soğuk ve asi hissediyor ve onun çağrısına uymak istemiyordu. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa Hizmetçinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, neşeli bir adam tarafından ayak işlerine gönderilmemişti. *Hemen* şöyle dedi.

Ve böylece Cynthia gitti.

Hâlâ Hint keneviri koktuğunu fark etti, kokladı. Miles, Odanın ortasında hareketsiz duran adam döndü ve onu gördü. Selam verme zahmetine girmedik.

"Violet kayıp."

Bir şeyler çok yanılttı. Sesi *çok* sakindi. Ensesindeki küçük tüyler uyarmak için kıpırdandı. Eğer küçük bir kemirgen olsaydı, fırtınaya hazırlanmak için sığınağa girerdi.

Miles'ın yüzü tuhaf bir şekilde solgundu. Muhtemelen Sussex'li bilim adamıyla yaptığı toplantıdan geç dönmüştü ama bu yorgunluktan kaynaklanan bir beyazlık değildi.

"Violet kayıp mı?" diye aptalca tekrarlardı. Nedenine dair huzursuz bir şüphesi vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gitti Bayan Brightly," diye devam etti o sakin, dingin ses. "Dün akşamki yemekten beri görülmedi."

Onu dikkatle inceledi. "Her şeye baktın-" "Bir dizi ihtiyatlı

Ben ve kardeşim Jonathon tarafından yapılan soruşturmalarda kadının arazinin hiçbir yerinde olmadığı tespit edildi. Aradık. Kız gitti."

Pekala o zaman. Demek Violet . Çingenelerle kaçmıştı. Cynthia, Violet çok ama çok çılgın, diye düşündü yarı hayranlıkla. Ona doğru ilerleyen iri yarı adamdan giderek daha fazla korkmasına rağmen.

Ve ilerliyordu.

Adam öfkesini de beraberinde getirirken, kadın kendini tutmaya çabaladı.

"Violet'in nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı acaba?" Öfke dalga dalga yayılıyordu.

Cynthia'nın boğazı sıkışmıştı. Ciğerleri katılaşmıştı. Sonunda havasız bir şekilde, "Sanırım Çingene kampına gitmiş olma ihtimali var... orada bir çocuk vardı-"

Miles'ın yüzündeki ifade o kadar öldürücüydü ki cümlesinin geri kalanını tamamen yok etti.

"Neden?" diye tekrarlardı, daha az yiğit bir ruhu biçebilecek kadar ağır bir sabırla, "Çingene kampına döndüğünü mü düşünüyorsun?"

"Biz... Çingenelerin çok seyahat ettiğinden bahsetmiş olabilirim... seyahat etmekten hoşlanabileceğini söylediğinde..."

sık sık huzursuz hissettiğini ve...çocuğun...onun..."

"*Bilmiyor* muydun?" Ve şimdi sesi yükselmişti. O kısa, tatsız, kuşkulu bir kahkaha attı. "Ne yaptığınızı tam olarak bilmediğinize bir *an* bile inanmıyorum. Violet *hareket eder*, Bayan Brightly. O düşüncesizdir. Ve bunu biliyorsunuz çünkü insanları *görüyorsunuz*, onlarla nasıl *oynayacağınızı* biliyorsunuz, sonuçlarını *anlıyorsunuz*. Ama yine de *yine de* onu cesaretlendirdi. Sen nasıl bir *arkadaşsın*?"

Cümlesinin sonuna geldiğinde, sözleri bir örsten çıkan kıvılcımlar gibi kıza çarptı. Öfkesi odanın havasını emmişti.

Fury. Bu beyaz yüzü açıklıyor. Bu ve korku. Kız kardeşi için dehşete düşmüştü.

O anda ondan nefret etti. Yine de yanına gitmek, elini uzatmak, korkusunu biraz olsun gidermek istiyordu, eğer yapabilseydi. Ama o *haklıydı*. *Onun* hakkında haklıydı. Bir anlamda, ne yaptığını tam olarak biliyordu.

Violet'e Çingeneleri önermişti.

Lanet adam her zaman *haklıydı*.

Ama adil olmak adına, tüm suçu üstlenmeyecekti ve adamın kendi öfkesi kadınınkine harika bir yakıt sağladı.

Ona doğru ilerledi.

İrkilerek bir adım geri attı.

"Onun için korktuğunu biliyorum Miles. Ama o *sıkıldı*. Zeki, enerjik, şımarık ve *sıkılmış*. Ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yok. O yapar

Tüm bu sebeplerden dolayı bu pervasız şeyleri yapıyor. Ve sanırım kardeşini özlüyor."

Bir anda onu canlandıran öfke, sanki kaburgalarının arasına bir yumruk indirmiş gibi söndü.

Ve şimdi acıyı gördü.

Ah, Lyon: bu ailenin Aşil topuğu. Lyon'u ve ortadan kaybolan Redmond'ları unutmuştu. Miles'ın asla ve asla Lyon olamayacağını. Ve nasıl olması gerektiğini

Miles'a bir Redmond'un daha ortadan kaybolduğunu düşünmek iyi gelmişti.

Oh, Tanrım. O korkunç, korkunç bir insandı.

Umutsuzca ona özür diler gibi baktı. Ve birlikte sessiz kaldılar. Sanki Miles zayıflığını açığa vurduğu için utanmış gibiydi.

Tekrar konuştuğunda, öfkenin kırıp geçiren enerjisi gitmişti. Ama geriye yorgun bir acımasızlık kalmıştı.

"Ama bizim bir sorumluluğumuz var Bayan Brightly. üstlendiğimiz diğer kişilerden daha çok şey bildiğimizde, daha çok şey gördüğümüzde, daha çok şey anladığımızda. Onlara göz kulak olmak gibi bir sorumluluğumuz var. *Beni anlıyor musunuz?*"

Cynthia birden parmaklarına kramp girdiğini fark etti. Eteğinin bir kıvrımını tutuyorlardı. O anda Bakışlarıyla buluştuğunda dalgınca onları esnetti. Gece gibi aynı anda pek çok şeyi gösterip saklayabilen o karanlık, sonsuz gözleriyle kendisini anlamasını diledi.

Biz, demişti.

Onu daha güçlü, daha çok gören, daha çok bilen insanlardan oluşan bu sözde lejyona dahil etmek. Belki de aralarındaki en güçlü benzerliği istemeden de olsa kabul ediyordu: İkisi de *güçlüydü*. Daha güçlü herkes. Doğaları gereği. Ve zorunluluktan.

bu şekilde gördüğünü fark etmek nefesini kesti. Gözlerini ona dikti.

Kendisini hiçbir zaman bu açıdan görmemişti: güçlü. Sadece hayatta kalmaya çalışmıştı. Kendine baktı ve hep baktı.

Ama Miles'a kim baktı?

Dün onun evli bir kadınla randevu ayarladığına tanık olmuştu. Onun kendi geleceğini satın almak istediği kadar o da kendi geleceğini satın alacaktı.

Yine de o anda onu kollarına alır ve artık korkudan beti benzi atana, öfkeden gerilmeyene kadar beklerdi. Bunu yapardı.

O anda acısını, korkusunu ve hayal kırıklığını ortadan kaldıracak herhangi bir şey.

Bir an birlikte sessiz kaldılar. Sanki itirafı onu ham hissettirmişti. Arkasını döndü. Gerçeklerin, amaçların ve cesaretin adamı her şeye rağmen savunmasızdı.

Birbirlerini nasıl da çözdüler.

"Bir bakıma, Miles... bu... harika."

Bakışlarını tekrar ona doğru çevirdi. Çenesi gerçekten düştü. "Acaba- " Neredeyse ağzından kaçırıyordu. "Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?"

"Bu." Elini neredeyse sabırsızca yukarı kaldırarak, onun kanlı inatçı kayıp kız kardeşini, öfke gösterisini ve kendi karakteri hakkındaki acımasızca dürüst ama inkar edilemez derecede doğru değerlendirmesini kapsamayı amaçlayan bir jest yaptı. "Bütün bunlar. Violet'i çok önemsiyorsun, değil mi?"

Kaşlarını sabırsızca çattı. "Onun için her şeyi yaparım."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle adama baktı ve nazikçe söyledi. "Kesinlikle."

Bunu söylediği sırada boş bir şekilde ondan uzaklaşıp pencereye doğru döndü. Bu yüzden o anki yüz ifadesine bakamadı, çünkü pişmanlık görmeyeceğine güvenmiyordu.

Sonra omuzlarını dikleştirdi.

Ardından sessizlik geldi. Pekala o zaman. Onu tamamen aptal yerine koymuştu. Arkasını döndüğünde onu hareketsiz, kendisini izlerken buldu.

"Bu olayla bir ilgim özür Miles. Gerçekten."

Kısa bir süre başını salladı, hâlâ ona bakıyordu, yüzü soyutlanmıştı.

"Kendimi kaybettiğim için özür dilerim," dedi sert bir sesle.

Patlaması sırasında söylediği hiçbir şey için özür dilemediğini fark etmişti. Özür dilemek üzere değildi. Onu böyle bir özürle de aşağılayamazdı. Onun hakkında söylediği her şey aslında doğrudu ve o da bunu biliyordu.

"kaybettiğiniz için üzgün olduğunuzdan tam olarak emin *değilim*. Üzgün değilim." Ve ona gülümsedi.

Adam irkilmiş görünüyordu ama kadın ona soru sorması için zaman tanımadı. "Çingene kampını ziyaret etmeliyim, Mr. Redmond," diye nazikçe ısrar etti. "Bu sabah ayrılmak niyetindeydiler."

Ağzını açtı, sonra kapattı ve kaşlarını çattı. Dudağını ısırıldı.

Belli ki bir şey söylemek ama bunu kelimelere dökemediğini hissetti.

Yine tuhaf bir şefkat duyuyordu ve zeki adamı konuşmaktan ve açıklıktan mahrum bıraktığı için büyük bir memnuniyet duyuyordu.

"Teşekkür ," dedi sonunda. Döndü ve hızla yanından ayrıldı.

Miles dörtnala kampa girdiğinde, kampın organize bir şekilde sökülmemekte olduğunu gördü. Başka bir kasaba at cambazlarını, falcıları ve şifacıları dört gözle bekleyecekti. Çingeneler rahatlarına geri dönecekti.

Bir yıl ya da bir ay Sussex kampı; kimse bilemezdi. Ama onlar da artık pub, kilise ve tepedeki Bayan Endicott'un akademisi kadar manzaranın, kasabanın tarihinin bir parçasıydı.

Violet'i gözden kaçırmak imkânsızdı: tüm bu hareketliliğin ortasında büyük bir kayanın üzerine tünemişti. Miles atından indi ve Ramsay'in dizginlerini bir dişbudak ağacının alçak bir dalına bağladı, sonra rahatlama ile öfke savaşıarak onunla yüzleşmek için ilerledi.

Bir an sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Kız kardeşinin ilk suyun elmaslarından biri olarak görüldüğünü biliyordu. Ama onu sadece Violet olarak görüyordu: Karmakarışık siyah bukleleri ve parlak gözleri olan, kahkahalar atan, yaramazlık yapan, hazırcevap ve zeki bir çocuk olarak görüyordu.

onu ve kardeşlerini takip ediyordu. Birisi Hayatı boyunca onunla oynandı, dalga geçildi, bakıldı ve sevildi.

"Çingenelerle kaçmanın sanıldığı kolay olmadığını tahmin ediyorum," dedi sonunda, sohbet edercesine.

"Beni almayacaklar," diye itiraf etti asık suratla.

"Düşünebiliyor musunuz?"

"*Bir* ," diye .

Miles şifacı Leonora Heron'un ona bir bakış attığını gördü ve Rom dilinde bir şeyler mırıldandığını duydu. Bu ona şiddetli bir anlaşmazlık gibi gelmişti.

"Bütün gece burada mı kaldın?"

"Hayır, bu sabah geldim," dedi Violet ona. "Bayan Heron beni bir süre çadırında tuttu."

Miles Çingene kadına döndü. "Ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim, Bayan Heron."

"Rica ederim Bay Redmond. Benim de kendime ait bir tane var, görüyorsunuz." Ona uzun uzun acı çeken bir bakış gönderdi. İnatçı kızlar hakkında dertleşiyordu.

Arkalarında bir küme parlak Çingene atı başlarını sallıyor, esintiyi onaylıyor, yakında tekrar yola çıkacaklarını, İngiltere'nin diğer bölgelerini eğlendireceklerini, kuşların okyanus dalgalarını salladığı gibi sırtlarına binen adamları onaylıyor gibiydiler.

Miles, Çingenelerle birlikte yaşayan atların da Çingene olduğunu düşünüyordu.

Violet'in bakışlarının yönünü gördü: Samuel Heron, artık yetişkin bir adamdı, yakışıklıydı ve belli ki her ikisi de olmanın keyfini çıkarıyordu. Samuel, Violet'e sıcak bir bakış attı ama Miles'in gözünü kırpmadan bakan vahşi bakışlarıyla karşılaşınca irkildi. Çivili bir duvar kadar etkiliydi.

Samuel atlara doğru koştu.

"Çingenelerin *gadjiyi* kirli bulduğunu biliyor muydun?"

Miles hafifçe teklif etti. "Bu kişisel bir şey değil, gerçekten. Bu sadece kültürel bir inanç."

Violet Samuel'in gidişini izledi. "İronik," dedi asık suratla, "bu kadar temiz olduğum düşünülürse."

Miles uzun gövdesini indirdi ve yere, bastırılmış kız kardeşinin yanına oturdu. Paltosunu arkasına attı, ellerinin üzerine yaslandı ve içini çekti. "Neden?" diye sordu basitçe.

Violet söz konusu olduğunda, *Neden?* neredeyse her zaman retorik soruydu, ama bunu sormak aralarında bir tür gelenek haline gelmişti.

"Neden?" Ona döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyet tablosuydu. "Ne demek istiyorsun-"

"Yeter, Violet." Bunu o kadar sert söylemişti ki neredeyse şaklatma nitelendirilecekti. Violet şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bana kaçmanın *gerçek* nedenini söyle. Sen biliyor musun ki? Samuel Heron muydu?"

Violet konuşmak için ağzını açtı, sonra durakladı, baktı yüzüne baktı ve kaşlarını çattı. Sonra kaşlarını çatarken kendini yakaladı ve kaşları . Güzel yüzüne çizgilerin yerleşmesine izin vermemek için her zaman dikkatli davranırdı.

"Yorgun görünüyorsun Miles."

Ona kötücül bir bakış attı. Ama şaşkınlığı gerçek gibiydi, oyalama taktiği değildi.

Cynthia Brightly ile geç geceler. "Acaba bunun kız kardeşimin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi var mı?"

İrkildi. "Kaybolmak" kelimesinin ailelerinde hoş olmayan bir çağrışımı vardı.

Yine sessizdiler.

"Hayır," dedi sonunda. "Bunun Samuel Heron'la hiçbir ilgisi yoktu. Tam olarak değil. Yakışıklı *olmasına* rağmen. O farklı biri. Farklı olmayı bilmelisin." Yan bakışları suçlayıcıydı ama inandırıcılıktan yoksundu. "O..." İç çekti.

Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. "Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bunu neden yaptığımı bildiğimden emin değilim Miles. Gerçek bu."

Miles onu sertçe sarsmak istiyordu. "Violet... diyelim ki

Çingenelerle birlikte gittin. O zaman gecenin karanlığında kayboldu ve seni bir daha hiç görmedik. Bunun anneme ne yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?

ve baba? için mi? Gerçekten bana bunun senin için *önemli* olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Ağlamaya başladı. İlk başta sessizce, anlamasın diye ve Violet bir şeyler hakkında dağınık olmaktan nefret ettiği ve duygusal olmadığı için. Ama bunlar gerçek gözyaşlarıydı. Ve çok geçmeden dağınık bir hal aldılar, koklama ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Onunla birlikte acı çekti. Doğduğu andan itibaren onun gözyaşlarına asla dayanamamıştı. Ama ona "Orada, orada" demedi, sırtını sıvazlamadı ya da ona sarılmadı. Violet için gözyaşından başka bir şey olmayan gözyaşları dökmek iyi bir şeydi. Sadece gerçek bir keder ve hayal kırıklığı anlamına gelen gözyaşları, birini -genellikle bir erkeği- öyle yapmak için bir araç değil

Onun istediği her şeyi yapabilecek kadar rahatsızdı.

Bu yüzden onun ağlamasına izin verdi. Ve o gözyaşlarının her birini sanki kendi gözyaşlarıymış gibi hissetti.

Ve sonunda lekesiz mendillerinden birini çıkarıp gözlerine hafifçe sürdü. Violet her zaman, hayret verici bir şekilde, tertemizdi. Yeterince aktif olduğu için bunu nasıl yaptığını merak ediyordu.

"Seni endişelendirdiğim için
üzgünüm Miles." "Biliyorum," dedi
nazikçe.

"Sadece... Onu özlüyorum."

Onun Lyon olmasını.

"Ben de onu özlüyorum."

"Gittiği için ondan nefret ediyorum. *Ondan* nefret ediyorum"
-*Violet*, Olivia Eversea'yı tamamen şeytanlaştırmayı
başarmıştı ve sanki sadece söylenmesi bile bir şeytani gibi adını
bile söylemeyi reddediyordu- "gitmesine neden olduğu için. Her
şey çok güzeldi ama şimdi her şey mahvoldu. Harap ve oldukça
tuhaf."

Miles'in harabeden haberi yoktu. Hepsi bir şekilde ayakta
kalmayı başarmıştı; Redmond hayatı sıradan ve derin tüm
biçimleriyle devam ediyordu. Kahkahalar, tartışmalar, kan
davaları ve para kazanma devam ediyordu. Ama "oldukça tuhaf"
ifadesine katılıyordu. Kardeşi *gitmiş* miydi yoksa bir şey mi
gelmişti, bilmiyordu.

kimi suçlayacağından emin değildi. Bu garip bir duyguydu, bu bilmemek, düşmek ve düşmek ve düşmek ve nereye, ne zaman ya da inip inmeyeceğini asla bilmemek gibi. Şu anda aileleri için farklı bir yerçekimi geçerli gibi görünüyordu.

"Gerçekte ne olduğunu bilmiyoruz, Violet." Bunu o kadar çok kez söylemişti ki, artık anlamını yitirmeye ve kendi kulaklarına garip gelmeye başlamıştı, tıpkı bir kelimeye uzun süre baktığınızda olduğu gibi.

Lyon'dan nefret ettiği anlar da olduğunu kendine itiraf etti.

Ama Violet'le dalga geçmekten bıkmıştı; bir ev partisi konuğu sayesinde, kel dürüstlüğün tadını almıştı.

Kız kardeşinin pervasızlığı, tamamen kabullenilmiş bir sevgi ve koruma zemininde gerçekleşti. Ne yaparsa yapsın azarlanmayı, kurtarılmayı, cezalandırılmayı ve şımartılmayı *bekliyordu* ve kardeşleri ya da anne babası onu bir kez bile hayal kırıklığına uğratmamıştı. Pervasızlığı gerçek bir cesaret gerektirmiyordu. Ve Cynthia'nın da belirttiği gibi, bu bir Enerjisini nasıl yönlendireceği konusunda en ufak bir fikri olmayan, sıkılmış ve inatçı bir kızın hoşgörüsü.

Ve bu bir kayıp ifadesiydi. Aile kaybı, kesinlik kaybı, denge kaybı.

"Olivia Eversea'nın gerçekten de Lyon bir şey yaptı mı, Violet? *Lyon mu?* Lyon'u tanıyorsun."

"Onun kalbini kırdı." Violet bunu suçların en uğursuzuymuş ve kırık bir kalp her türlü davranışı mazur gösterecek türden bir zayıflıkmiş gibi anlattı.

"Bunu biz de bilmiyoruz. Hepsi varsayım." Bunu daha önce de binlerce kez söylemişti.

Aralarında Samuel Heron'un da bulunduğu Çingenelerin atlara gıdaklamalarını, kamp dışında binatları eyerlemeye başlamalarını ve diğerlerinin koşumlarını yerleştirmelerini izlediler. Arabalara yükler ve sandıklar yerleştiriliyordu. Sırada çadırlar vardı, tıpkı tersine açan çiçekler gibi.

"Miles..." Violet bunu alışılmadık bir tedirginlikle söyledi. Bir nefes aldı. "Bu sadece... bazen

yeterli olduğunu düşünüyorum."

Bu biraz endişe verici bir ifadeydi. Ona doğru döndü. "Ne yeterli değil?"

Aniden sessizleşti. Sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek onu sinirlendirmişti. Sanki bunları unutacağını umuyormuş gibi.

Onun ne demek istediğini bildiğinden kuşkulanıyordu. Tıpkı Cynthia'nın söylediği gibiydi: Violet zeki, sıkılmış ve huzursuzdu ve Sussex'teki, hatta Londra'daki hiçbir şey onu tatmin etmiyordu.

Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. O bir kadındı. Ve bir Redmond. Bu onun seçeneklerini oldukça kesin bir şekilde belirledi. "Lyon'u ben de özleyorum, Violet. Ama o burada değil. Ve biliyorum ki Ben o *değilim*. Asla onun gibi olamam. Keşke , ama biliyorum ki asla onun gerçeğini telafi edemem-"

Kadın aniden döndü ve öyle boş bir şaşkınlıkla ona bakıyordu ki, adam konuşmayı kesti.

"Ne oldu?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Miles, sensiz uçup gideceğimizi bilmiyor musun?" Gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Biz mi?"

"Redmond'lar," dedi, sanki o yavaşmış gibi- Zeki bir çocuktı. Ve *hiç* kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı. "Hepimiz."

"Sanırım artık ben... Varis *Naibi*'yim Lyon'un yokluğu rolüm değişti ve benden-"

"*Hayır*, Miles." Artık gerçekten sabırsızlanıyordu. "Tanrı aşkına. *Her zaman* sendin. Hatırladığım kadarıyla... Bir keresinde bana açıklamaya çalıştığın sıkıcı ve bilimsel bir şey... Ay'ı gökyüzünde tutan ve uzaya uçmak yerine dünyaya yakın duran belirli bir güçle ilgili bir teori?"

"Sanırım bu bir başlangıç için yerçekimi olurdu," diye alaycı bir şekilde ekledi. Bununla nereye varacağını merak ediyordu.

"Sen öyle diyorsan," diye kuşkuyla izin verdi. "Ama sen busun Miles. Sen hep böyleydin. Eğer giden sen olsaydın, hepimiz ayrı ayrı uçar, güneş sisteminde taklalar atardık. Babam para kazanmaya, Everseas'den nefret etmeye ve herkesi *etkilemeye* o kadar dalmış ki. Annem sadece bizi, evi ve satın aldığı şeyleri önemsiyor. Bu onun için yeterli. Ve ikisini de seviyorum, gerçekten. Lyon o kadar *harika* olmakla, varis olmakla, işi öğrenmekle, herkesi gururlandırmakla meşguldü. Ve Jonathon *Jonathon*, demek istediğim şu ki Lyon tüm bunların içinde güneş olabilir ama sen de dünyasın. Sen için hepimizin olduğumuz kişi olmasına izin *veriyorsun*. Sağlam. Bize göz kulak oluyorsun. Sana güvenebiliriz. Bunu hepimiz biliyoruz, . Sanırım babam bile biliyor. Sonra Güney Denizleri'ne gittiniz, çok egzotik görünüyordu, ama o bile titizlikle ve gideceğini biliyorduk... ama bize döneceğinden bir *an bile* şüphe etmedim. Bir an bile. Çünkü sen busun."

Miles hareketsiz kaldı. Son derece rahatsız olmuştu. Onca insan arasından *Violet*'in böyle bir sonuca vardığını düşünsenize. Ne yapacağından emin değildi. Tamamen emin değildi.

Duydukları da hoşuna gitmemişti. Alışılmadık bir huzursuzlukla yer değiştirdi.

"Çingeneler sana derinliği bir gecede mi öğretti, Violet?" "Ah, gördün mü, seni utandırdım." Oldukça memnun olmuştu. Elbisesini dizlerinin üzerinde düzeltti ve gülümsedi. Miles'ı alt etmek çok nadiren gerçekleşirdi.

Birlikte sessizdiler.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Endişelenirsiniz diye gizlice sordum. Başka bir deyişle, tüm konuklar sizi tanımıyor.

Çingenelerle kaçmaya çalıştı. Bu sizin için önemliyse. Bayan Brightly sizi burada bulabileceğimi söyledi."

Violet neredeyse onaylarcasına başını salladı.

"Ondan hoşlanıyorum." Bunu neredeyse meydan okurcasına söyledi. Kasıtlı olarak, sanki onu şu sözlerle kışkırtmayı bekliyormuş gibi

Gözlem. "Benim var. Cynthia."

"Ondan neden hoşlanıyorsun?" diye sorduğunda Miles'in sesi bir kez daha bilim adamı gibi çıkmıştı. Eşit tonda, gerçekten meraklı. Ama kalbi tuhaf bir şekilde çarpıyordu. Onun hakkında başka birinin konuşmasını duymak istiyordu.

Violet bunu düşündü. "O çok zeki, biliyorsun. O çok... *canlı*. Oldukça güzel. Çok eğlenceli biri. Onun korkusuz olduğuna inanıyorum. Ve ailelerimizin çoğu kesinlikle ondan hoşlanmıyorum. Sebepler bunlar." Violet hınzırca gülümsedi.

Bir gülümsemeyi bastırdı. Nezaketten ya da iyilikten, genç hanımların birbirlerinde hayranlık duymaları gereken diğer tüm moda özelliklerden söz edilmiyordu.

Leydi Georgina'nın yaydığı tüm nitelikler. Onun da takdir ettiği tüm nitelikler.

Ama dürüstlükten de bahsedilmiyordu. Ya da tutkudan. Ya da gerçek cesaret. Ya da karmaşıklık. Ya da nezaket.

Violet'in hangi kelimeleri kullandığının bir önemi olmadığını düşünüyordu. Cynthia Brightly'nin yanındayken başına gelenleri anlatmak için dilin yetersiz kaldığını artık biliyordu.

Violet ona döndü.

"de ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye bastırdı. "Sen yüzünü şimdi bile görmeliyim. Çok *karardın*. O çok *gürültülüsün*. Ve kaba olmak sana hiç yakışmıyor. Dün seni onunla konuşurken gördüm Miles. *Sabırsız* görünüyordun. Hayatımda seni hiç görmemiştim. O benim misafirim. Ailesi olmaması onun elinde değil. Ona karşı nazik olmalıyız."

Violet'in *bunu* gözlemlediğini hayal edin. Ve bu konuda azarlıyor.

Bir çift omuzun, pencerenin ışığına karşı neredeyse fark edilmeyecek şekilde dikleştiği görüntüsü geldi. Sanki az önce garip bir şekilde yer değiştiren bir yükü ayarlıyormuş gibi.

Göğüs kemiğinin yakınında yine o tuhaf sızıyı, o tanıdık huzursuzluğu hissetti.

Cynthia Brightly'ye kim bakıyordu? Cynthia Brightly.
Onun korkusuz olduğunu düşünmüyordu. Onu cesur yapan da buydu.

Ve sonra onun şu anda ne yapıyor olabileceğini düşündü: İstediklerini elde etmek için cazibesini tam olarak nereye yönlendireceğine karar vermek için şüphesiz misafirlerin her birinin varlıklarını araştırıyordu. En başından beri haklıydı: ikisi bu konuda çok da farklı değillerdi.

Her ikisi de istediklerini elde etmek için ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlardı.

"Onun hakkında ne düşündüğüme henüz karar vermedim," dedi kısaca.

Bu bir yalan değildi. Ve bu kulağa çok benziyordu Miles'in söyleyeceği şeyi Violet omuz silkerek kabul etti.

"Georgina'yı ben de severim," dedi cömertçe. "O çok iyi biri. Her zaman öyleydi. Onunla evleneceksin, değil mi Miles? Sana çok yakışır." Bunu uzlaştıracı bir tavırla söyledi. "Ve bu kesinlikle babamı memnun eder."

Miles bir baskı, bir kızgınlık hissetti. Olağanüstü sabırlı davranan Leydi Middlebough da dahil üzere, şu anda tanıdığı bütün kadınları kapsayan bir rahatsızlık.

Tanrı'nın izniyle, bu gece onun görkemli çıplaklığını görecekti.

Kız kardeşinin sorusunu duymazdan geldi ve kendini ayakta durmaya zorladı.

"Peki o zaman Violet. Düşüncesizce bir şey yapmadan önce lütfen düşünür ?"

"Bunun için söz verebileceğimi sanmıyorum Miles. Düşünmek çok zaman alır. Sen bunu hepimiz için fazlasıyla yapıyorsun."

Küstahtı, kendi kendine eğleniyordu. Onun gülmesini bekliyordu.

Ve birdenbire *öfkelen*di.

"Tanrı aşkına Violet. Kalbimi kırmak mı istiyorsun?" Tekrar düşünmeden kelimeler ağzından çıkmıştı.

Onlar.

Kız kardeşinin ağzı açık kaldı. Gözleri şokla irileşti.

"Ne... ne söyledin Miles! Daha önce kırık kalplerden bahsettiğini hiç duymamıştım."

Ah, şiirin başka kullanım alanları vardı: inatçı kız kardeşini kekelemesi için şok etmek. Kuşkusuz çok komikti, ama eğlencesinin altında kızgınlık yatıyordu. *Benim de bir kalbim var,* demek istedi. *Ben sadece yerçekimi değilim. Öfkeli olabilirim. I düşüncesizce bir şey yapabilirdim. İşkencelere maruz kalabilirim.*

Violet suskun kaldı. Biraz geriye yaslanmıştı ve gözlerini kısarak ona bakıyordu, sanki onu odağına çekmek ister gibiydi. Onunla konuşanın gerçekten *Miles* olduğunu anlamak için.

"Bir şey yapmadan önce tekrar düşün, Violet. Tanrı aşkına, senin bir beynin var ve bunun kanıtını gösterdiğinde ben de aynı şekilde şok oluyorum. Lütfen beynini rüzgârın kulaklarında ısıklık sesi çıkarmasını engellemekten başka bir şey için de kullanabileceğini hatırla. Başka bir deyişle: *düşünün.*"

"Yoksa... yoksa '*kalbini mi* kırarım?'" Sanki ondan alıntı yapıyormuş gibiydi ve sesi hâlâ kuşkulu geliyordu.

İçini çekti. Miles, Violet'i idare edebilecek ya da onu olabileceğine inandığı gibi bir kadına dönüştürebilecek bir adamı hayal bile edemiyordu. Redmond'ların en iyi özelliklerinin hepsi onda vardı, büyütülmüş ve çıldırılmıştı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Evet. Bir dahaki sefere düşüncesizce bir şey yaptığında kalbimi kırabilirsin. Vicdanında kırık bir kalbim olsun ister misin?"

Ona bakmaya devam ve aniden kaşlarını çattı. Belki de onu, kendisinin neden olduğu bir iç kaosun içinde tökezleyen, çökmüş bir adam olarak hayal etmeye çalışıyordu, diye düşündü. Kadın ona bakarken, neredeyse farkında olmadan elini kaldırarak gözlerinin arasındaki kaş çatma çukurlarını düzeltti.

Sonunda teslimiyetle nefesini verdi ve tekrar arkasını dönerek ufka doğru baktı. "Pekala, Miles. Ben de

düşünmeye çalışın. Ama sadece senin için." Alaycı tavrı, söylediklerinde ciddi olduğu gerçeğini gizlemeye yönelikti.

Benim lanet olası çıldırtıcı kız kardeşim kendine rağmen beni seviyor. Gülümsemesini gizledi.

"Oh, bekle, Miles." Violet ona baktı. "Şuna baksana. Ceketinin düğmelerinden biri gevşemiş." Uzandı ve sallanan gümüş düğmeye iki parmağıyla bir fiske vurdu. "Uşağınıza bir baktırmalısınız. Bu bir Weston ceketı değil mi?

Normalde düğmeleri çelikle dikerler. Sen ne yapıyordun ona?"

Çıldırtıcı, sigara içen kadın konuklarla sedirlerde kıvrınmak.

Violet onun gevşek düğmesini fark ederdi. Bazı açılardan, onun vizyonu, dünyaya yaklaşım biçimi, kendisinininki gibiydi: kesin, ayrıntılı. Ama belli ki çok farklı şekillerde kanalizе edilmişti.

"Bunu için teşekkür ederim. Sizin giyim duyularınızı rencide etmemek için bununla ilgileneceğim."

Biraz gülümsedi, ama korkuya kapılınca gülümsemesi soldu. Boğazını temizledi. "Bunu babama söylemeyecek misin?"

"Hayır. Jonathon da muhtemelen babama söylemeyecektir elbette. Ancak Çingenelerle kaçmaya çalıştığınızı *bileceğini* unutmayın, bu da demek oluyor ki sana şantaj yapmak için yeni bir şey."

Violet homurdandı. "Jonathan'ın bende, benim onda sahip olduğum çok şeyi yok."

Bu ilginçti ve bir gün kız kardeşini ayrıntılar için sıkıştırmak isteyebilirdi. Ancak bugün değil.

Miles ayağa kalktı ve paltosunun arkasını fırçaladı. Kısa bir süre oturmak bile onu üşütmüştü. Aşağı uzandı, Violet'in ellerini tuttu ve onu kabaca ayağa kaldırdı. Sonra eteğini bekledi, ellerini tekrar kendi ellerine aldı ve sertçe ovuşturdu.

Çok soğuklardı.

Sonra bıkkın bir halde onları serbest bıraktı.

"Buraya nasıl geldin Violet?"

"Bir süre yürüdüm, sonra kuzeye giden bir çiftçiye para verdim.

Yolun geri kalanında beni götürmek için bir şilin. Bir at almak istemedim, çünkü biliyordum ki Çingeneler çok geçmeden kendi atlarını yapacaklardı ve babam kriz geçirecekti.

herkes sessizce tutuklandı. Sen ata bindin, değil mi?" Violet umutla Ramsay'e doğru baktı. Sonra gözlerini anlamlı bir şekilde evin bulunduğu uzun, çok uzaklara dikti, ve sakın bir şekilde ona geri döndü.

Gözlerini devirdi. Girişimini takdir etmek zorundaydı ama o Lyon ya da babası değildi.

"Kesinlikle ata . Ancak *ben* ata binerken sen dönüş yolunda yürüyeceksin. Yürüyüş seni ısıtır.

Güzel. Yanına bineceğim. Eve dönüş yolu boyunca yerçekimi ve diğer gezegen özelliklerini tartışırız."

Sonunda Violet'i nasıl cezalandıracağını en iyi o biliyordu.

Bölüm 16

Sakin bir gün geçirildi. Violet birkaç saat boyunca sakın ve sessizdi, sonra odasından çıktı ve bahçede yürüyüşe çıkmak istedi ve tüm kadınlar ona eşlik etmeye karar verdi.

Cynthia'nın bu konudaki becerisi en iyi ihtimalle mütevazıydı ve sabırsızlanıyor, zamanını, hepsi de onlara park alanında eşlik eden erkekleri etkilemek için daha yapıcı bir şekilde harcadığını düşünüyordu.

Miles hariç herkes. Bütün öğleden sonra boyunca işlerini halletmek için ortalıkta görünmemişti. ve yazışmalarla ilgilenmek için. En azından bahanesi buy.

Sonunda, günün kahkahaları ve flörtleri arasında, Cynthia burada geçirdiği zamanın giderek kısaldığını, ayakkabılarının ve çantasının giderek inceldiğini, Northumberland'dan henüz bir mektup gelmediğini ve Miles Redmond'ın sözde bu akşam Leydi Middlebough ile sevişiyor olacaktı.

Leydi Middlebough çok iyi çizmiş. Aşırı tutkulu olsa da.

Ama karanlıkta, gecenin ilerleyen saatlerinde, Cynthia bütün unutmakta büyük güçlük çekiyordu.

Belirli bir dürtü ivme kazandı, dayanılmaz hale geldi.

Sonunda teslim oldu. Yataktan kaydı, çünkü kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Ne de olsa yol tarifi vardı.

Miles, dürüst olmak gerekirse, Leydi Middlebough'un sırf bıkkınlık yüzünden gitmiş olmasını dilediğini fark etti.

Ama şimdi onunla sevişmek bir onur meselesi gibi görünüyordu, Tanrı aşkına. Bu yüzden bekledi, onun görüntüsünü zihninde tuttu, ona ne yapmak isteyebileceğini ve onun kendisine ne yapmak isteyebileceğini hayal etti ve sonunda bunu dört *gözle* beklemeye başladı. Kendini kaybetmek, kendini akılsızca, yükümlülükten uzak bir zevk içinde tüketmek, büyük olasılıkla tam da huzurunu geri kazanmak için ihtiyaç duyduğu şeydi. Ya da onun müthiş zihni ona söyledi.

Belirlenen saat geldiğinde, koridora bakmak için odasının kapısını yavaşça açtı. Leydi Middlebough'un yanlışı kapıyı çalma ihtimaline karşı.

"Bu *da* ne?"

Cynthia Brightly odasının dışındaki koridorda duruyordu. Tam da oradan geçen birinin -daha doğrusu, bir randevuya giderken yanından *süzülen* birinin- onu görebileceği bir yerde.

Onu bileğinden yakaladı ve kapıya doğru çekti. kapı duruyordu. Ona bakıyordu, halının üzerinde duruyordu, ayak parmakları çıplaktı ve-

Bekle, Tanrı aşkına, onu *odasına* alamazdı.

Refleks olarak onu tekrar koridora çıkardı, o kadar hızlıydı ki saçları bir uçurtma gibi arkasından süzüldü.

Aman Tanrım. Ne *kadar çok* uzun ve kalın saç var.

Elini kararsızca kızın bileğine doladı.

Çünkü loş salonda geceliğinin içinde bir hayalet kadar parlaktı, saçları önünden aşağı dökülüyordu.

Karanlıkta bile bir parıltı yaymayı başarıyordu. Leydi Middlebough neredeyse her an ortaya çıkabilir ve onu orada dikilirken görebilirdi.

Miles onu çekiştirdi ve odaya geri döndürdü.

O anda aklına dünyanın en saçma makarasını geldi.

"Bu hoşunuza gidiyor mu Bay Redmond?" Cynthia konuşur gibi fısıldadı.

Onun yüzüne bakma hatasını yaptı. Ateş ışığı geceliğini neredeyse şeffaf hale getirmişti.

"Lanet kadın." Onu kararlı bir şekilde tekrar koridora çıkardı. Henüz bırakmadı.

Belki de aklına geldi. Bileği dardı ve parmaklarında çok yumuşak ve soğuktu ve eğer teninin ne kadar yumuşak olduğunu düşünmeye başlarsa-

Onun tenini düşünmezdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tısladı sonunda.

"Neden? Başka bir misafir mi bekliyorsun?" Bu sözler bir çiçek kadar masumdu. Şüphesiz kadının gözleri saf bir şeytanlıkla dans ediyordu ama adam karanlıkta bunu göremiyordu.

Uzun, kuşkulu sessizliğin kesin bir evet anlamına gelmesine izin verdi.

"Leydi Middlebough?" diye fısıltıyla sordu.

"Ne" -ve fısıltıyla söylediği bu kelimeyi gerçek bir alaycılık abidesi haline getirdi- "Ne *düşünüyorsunuz* Bayan Brightly?"

Bir süre sessiz kaldı. Görünüşe göre öfke ve bıkkınlık dalgaları ve onun büyüklüğü sonunda mesajını eve götürüyor.

"Gitmeliyim," diye önerdi belli belirsiz.

"Oh, kesinlikle gitmelisin," diye kabul etti suratsızca. Koridora doğru sinirli bir bakış fırlattı.

Ama olduğu yerde kalmaya devam etti. Şimdi sinirden ve onun varlığından felç olmuş. Her nasılsa kendini kehribarın içine hapsolmuş bir böcek gibi hissetmesini sağladı.

Miles son bir yemin mırıldandı ve onu odaya çekti. bir kez daha bileğini bıraktı, kapıyı olabildiğince sessizce kapattı ve sürgüyü kaydırıldı.

Bu belki de ikisinin de duyduğu en son sestti.

"Bay Redmond, geldiğinde Leydi Middlebough'a bir *mal à la tête* rica edecek misiniz?"

Yavaşça dönüp ona baktı. "Şu anda seni *esprili* bulmuyorum, Cynthia."

Ona bakmak bir hataydı. Gözleri şimdi ateşin aydınlattığı karanlıkta onu büyülerken kendini evindeymiş gibi hissediyordu ve bu, bedenini gittikçe daha da yaklaştırıyordu ve kendini başka tarafa bakmaya zorladığında tüm varlığı şiddetle karşı çıkıyordu.

Odanın diğer tarafına doğru beş adım attı. Sanki bir şekilde bu beş adım onu uygunsuz arzularından koruyacakmış gibi.

Yapacağı şey şuydu: Leydi Middlebough'nun gelmesini bekleyecek, onu içten fısıltılarla dolu pişmanlıklar ve bir gün *tonda* başka bir akşam geçirme sözleriyle gönderecek, sonra da Bayan Brightly'yi odasından ciddi bir şekilde itecek ve bu akşam *büt ün* kadınlara karşı sürgüleyecekti.

"Kapıyı çalana kadar bekleyeceğiz, üzüntülerimi ileteneğim ve sonra seni göndereceğim," dedi kararlı bir şekilde. Hâlâ ona bakacak kadar kendine güvenmiyordu.

Cynthia hiçbir şey söylemedi. Büyük bir merakla onun odasına bakıyordu.

Onun yanında kendini daha cesur hissedeceğini düşünmüştü. Ne de olsa onun bir şekilde çözmüştü: teninin dokusunu, sıcaklığını ve kokusunu, ağzının tatlı ve sıcak tadını biliyordu. Sert meme uçlarının sürtünmesini hissetmişti. göğsüne yasladı ve parmak uçları kafa derisinin üzerinde gezindi ve-

Arzu onu parçaladı. Elini, sanki gemi enkazının parçaları ve denizde sallanan tek kazazedeymiş gibi yatağın direğine doladı. Ya da belki bir mızrak

hayal kırıklığı yaratan *her şeyi*

Bayan Brightly için arzuladığı şey buydu.

Kanlı *metaforlar*. Elbette buradaydılar. İsminin kendisi bile neredeyse saçma bir benzetme olan Bayan Brightly tarafından serbest bırakıldı.

Kadın bataklık gibiydi. Ondan çalıştıkça daha da derine batıyordu.

Şimdi, eğer Leydi Middlebough odaya girmiş olsaydı. Onu sıcak bir öpücükle karşılar, konyakla doldurur, büyük bir hevesle soyardı ve şu anda karşılıklı olarak, coşkuyla birbirlerinin cazibelerini keşfediyor olurlardı. Adam ona şunu kanıtlıyor olacaktı.

onun hakkında duyduğu her şey doğrudu.

Ama şimdi, onun yerine, gölgelerin arasında saklanıyordu. Ve Cynthia kollarını bir şal gibi etrafına sarmış halde ateşin önünde duruyordu.

Paltosunu uşağının daha sonra bakması için yatağın yanındaki sandalyeye bırakmıştı. Ona uzandı -uzun bir ama ona doğru yürümek güvenli pozisyonundan vazgeçmek gibi geliyordu.

"Bunu ."

Ona doğru fırlattı. Büyük bir kuş gibi odanın içinde kanat çırpı ve kafasına önce onu havadan aldı. Zarif bir şekilde, belli bir ustalıkla kendi omuzlarına yerleştirdi. Ve ona doğru şaşkın bir bakış gönderdi.

"Teşekkür ," dedi usulca, kararsızca.

"Konuşma," diye fısıldadı adam sinirli bir şekilde.

Bu nedense onu gülümsetti.

Sessizlik vardı. Onun odası hakkında ne düşündüğünü merak etti: sade, koyu renkler, kocaman, rahat ve iyi kullanılmış sandalyeler, bir çayır kadar pelüş bir halı, bir yatak bütün bir aile rahatça sığabilirdi. Miles iriydi. Büyük mobilyaları severdi ve uyurken genellikle yatağın tamamını kullanırdı.

"Leydi Middlebough evli değil mi?"

Kulağa tehlikeli bir şekilde bir şey anlatmak istiyormuş gibi geliyordu ve bu da onun öfkesini dindirmeye yetmedi.

Konuşmakla ilgili kendi kuralını çiğnedi. "O yetişkin bir kadın. İstediklerini yapabilir. O tam olarak biliyor

ne yaptığını. O da benim gibi tek bir şey istiyor." Bir duraklama oldu.

"Yapmazdım," dedi usulca. "Bunu yapmazdım."

Ağır bir sabırla içini çekti. "Biz iki yetişkiniz, o ve ben. Peki sen nereden *biliyorsun*, Cynthia? Evlendikten sonra ne yapıp ne yapmayacağını nereden bilebilirsin ki?"

Kapının pervazında üç küçük tıkırtı duyuldu. Dondu kaldı.

Yalan söylemekten gerçekten nefret ederdi. Bu konuda berbattı, gerçekten.

Ancak, eğer çok rahatsız olduğunu iddia etseydi, bu durumda çok da haksız sayılmazdı.

Gölgelerin arasından çıkarak sürgüyü kaydırıp ve kapıyı iki santim açtı. Karanlıkta bir çift nemli kadın gördü.

parlayan gözler ve yavaş yavaş başlayan tamamlandığında boğucu bir gülümseme olacaktı. Ne yazık ki, söylemek üzere olduğu şey buna bir son verecekti.

"Victoria... lütfen beni hor görme." Yumuşak bir pişmanlık duyuyordu. Gülümsemesi yarı yolda dondu. "Anladım ki ben çok rahatsız hissediyorum. Korkarım ki... .."

Anlamalı olduğunu umduğu bir şekilde cümlesini yarım bıraktı. Kadının merhametli olması için dua etti.

"Bunu değiştirebilirim," diye fısıldadı şaşırtıcı derecede kendinden emin Leydi Middlebough. Bir saniye bile tereddüt etmeden.

Bu onu duraklattı. Ama sadece bir anlığına.

"Korkarım bu çok-" Boğazını ihtiyatlı bir şekilde temizledi, caydırıcı bir kelime aradı. "-hoş olmayan... bir tür rahatsızlık."

Mutlak bir sessizlik oluştu.

Sözleri, sessizliğin uzamasıyla orantılı olarak gizem ve iğrençlik biriktiren bir miasma gibi havada asılı kaldı.

O ve Leydi Middlebough kapıdaki boşluktan birbirlerine baktılar. Miles o anda yanaklarının gerçekten *yandığını* fark etti.

Cynthia'ya sessizce, süslü ve sulu bir şekilde küfretti.

"Umarım sağlığınız kısa sürede düzelir," demeyi tercih etti Leydi Middlebough, terbiyesinden kaynaklanan tüm zarif nezaketiyle.

Ton'a ne söylemeyi seeceeğini merak .
diğer dullar.

"Anlayışın için teşekkür ederim Victoria." Sesinde ipeksi bir özür vardı. "Sabah ayrılacağınızı düşünürsek, kimse benden daha mahcup ya da pişman olamaz. Lütfen bana söz ver... başka bir zaman?"

Bu en azından itendi ve Leydi Middlebough bunu biliyordu. Ona biraz belirsiz bir gülümseme verdi, ama sonra parmaklarını dudaklarına götürerek bir öpücük kondurma hareketi yaptı.

Geri çekildi, sonra döndü ve odasına doğru yöneldi, adımları hafifti, duruşu çökmüş ve engellenmişti, tüm tatlı cazibesini de beraberinde götürüyordu.

Miles onun koridorun köşesini dönmesini bekledi. Sonra kapıyı kapattı, sürgüyü kaydıldı ve Cynthia'ya doğru döndü.

"Belki de en başından beri şikayetiniz konusunda daha açık olmalıydınız." Gülmemek için kendini zor tutuyordu. "O zaman bunu tartışmak zorunda kalmazdınız."

"*Sen* benim şikyetimsin," diye tısladı.

"Ben-" diye itiraz etmeye başladı. Sesinin tonu yükseldi.

Parmağını yasaklayıcı bir şekilde dudaklarına götürdü ve karanlık bir şekilde kaşlarını çattı. şşşt. "Sana ne zaman gideceeğini syleyeceeğim." Fısıltısı şiddetliydi.

Bir süre sessizlik oldu.

"Yapmazdım," diye fısıldadı, duraksayarak, sanki *davetli* misafir tarafından yarıda kesilen bir sohbete devam ediyorlarmış gibi, "nk bu asla kabul edeceğim bir şey değil. Eğer iyi bir evlilik yapacak kadar şanslı *olursam* onurlu davranın."

"Tekrar soruyorum: ne yapacağınızı nereden biliyorsunuz? Belki de hayal edebileceeğinizden çok daha zordur."

"Ama bunu onurlu kılan da bu değil mi? Zorluğu mu?"

Bir öfke cızırtısı neredeyse onu saf bir aptal olarak görmesine neden olacaktı. Ama kendine karşı yeterince dürüsttü.

kısmen kızgın olduğunu kabul etti, çünkü onun düşüncesi mükemmeldi.

Ve aslında Leydi Middlebough ile bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Ve ille de onur yüzünden değil.

"Belki de herkes mükemmel eşleşmeler yapmak için çok fazla çaba harcıyor.

eşleştirmenin *uygunluğu* ve bu nedenle birçok mutsuzluğun devam etmesi."

"Ah. Yani siz Leydi Middlebough gibilerin mutsuzluğunu hafifleten bir *hayırsever* misiniz?" diye sordu kibarca.

Miles o anda Leydi Georgina'nın ciddi, gri gözlerini düşündü. Evlendikleri takdirde kızın arkadaşlarından biriyle ya da başka bir kan grubuyla ilişki yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu.

Şüphesiz yapardı. Bir ilişkisi vardı. Bu düşünce tuhaf bir ıssızlık getirdi.

"Neden buradasınız? Bir şey anlatmak için mi, yoksa beni durdurmak için mi?" Kaba bir şekilde söyledi.

"Ben... Ben sizin gerçeklerin ve doğruların adamı olduğunuzu sanıyordum."

Bu bir suçlama değildi. Sanki ona kim olduğunu nazikçe hatırlatıyordu, çünkü kim olduğunun özü onun için önemliydi. Kadının sesinde incinmişlik ve belli belirsiz bir şaşkınlık duydu.

Bir süre sonra usulca, "Sadece bir evli kadın oldu," dedi. "Ve henüz değil. Ve az önce onu giderken gördün." Bu itiraf ona pahalıya patlamıştı. Ama yüzü yumuşadı ve bir şekilde o anda önemli olan tek şey buydu.

"Sen..." diye yutkundu. "Ben gelmeseydim... gelir miydin?"

Bekledi. Sonunda, elbette doğru cevap verdi, ancak bu onu rahatsız etti.

"Bilmiyorum," dedi usulca. Ve bu itiraf onun için bir hediye idi. Çünkü birkaç gün önce bu soruya kesin bir "evet" yanıtı verebilirdi.

Cynthia'nın gözleri büyüdü, sonra hemen bakışlarını . Ah. Demek anlamıştı.

Kabul et, dedi. Onu inceledi. Oh, Tanrım. Ona öyle geldi ki, kızın yapabileceklerinin sonu yoktu.

onu büyülüyordu. Saçları... saçları renklerden oluşan bir evren gibiydi. Onu daha önce tropik bir kelebeğin kanatlarıyla karıştırdığı yanardöner bir elbisenin içinde görmüştü ve bir şekilde ona Tudor fahişelerini düşündüren son derece hoş, ağırbaşlı yeşil bir elbisenin içindeydi ve şimdi de geniş, bol ve fırfırsız geceliğinin içindeydi ama büzgülü yakasının üzerinde, ellerinin paltosunu kavradığı yerin arasında soluk teninin bir kıvrımı görünüyordu. Adam ellerini oraya indirmek, dilini boğazının dibindeki o ince kemiklerin arasındaki girintiye dokundurmak istiyordu-

"Pekâlâ, artık gitmelisiniz," dedi hemen.

Kızın varlığı ve konuşma birleşince kendini köşeye sıkışmış hissetti. *Yamyamlarla* ustalıkla pazarlık yapabilirdi ama bu kız onu bunaltmıştı çünkü içinde var olduğunu hayal bile etmediği yerlere girmiş, ona hayal bile edemeyeceği arzuları göstermiş, analitik zihninin çözümleyemeyeceği rahatsız edici sorular ortaya atmıştı. Bunu yapmasını nasıl engelleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da kendini nasıl savunacağını.

Ve Miles Redmond'ın dünyadaki her şeyden daha nefret ettiği bir şey vardı: *Bilmemek*.

Paltosunu ondan almak için iki hızlı adım attı. Yüzündeki bir ifade, onu tahliye etme konusunda oldukça ciddi olduğunu söylüyor olmalıydı. Paltosunu omuzlarından ellerine doğru kaydırdı.

Ondan almak istedi. Onun yerine yere düşürdü.

Ve elinin kızın saçlarına yavaşça, merakla batışını izledi. Onun derdi neydi böyle? Birkaç gece önce onu bir spaniel gibi yalamıştı ve bu akşama da onu bir haydutmuş odasına sokup çıkararak başlamıştı.

Şimdi de saçını çekiyordu.

Belki de onun saçını *çekmiyordu*. Ama elini oldukça güçlü bir şekilde saçına sokmuştu ve tekrar çıkarmaya da hiç niyeti yoktu. Yoğun ipeksilik onu büyölüyordu ve yine merakının katıksız gücü onu zayıflatırken bile çileden çıkarıyordu. Avucunu yavaşça yukarı kaldırdı, ağırlığının parmaklarından aşağı süzülmesine izin verdi, içinde parıldayan düzinelerce ince rengi izledi: parlak vizon kahverengisinden geçen ateş kırmızıları ve bakırlar. Parmaklarını tekrar taradı.

O hâlâ duruyordu. Ya onun şaşkınlığı karşısında büyülenmişti ya da bir kez daha çılgın Miles Redmond'un ona yapmayı seçmişti. Ama sonra ceketini parmaklarının arasından kayıp halıya düştü ve onun gözlerinin içine baktı. Puslu ve yumuşak olmuşlardı, göz bebekleri büyük ve karanlıktı, göz kapakları artık daha ağırdı.

Diğer elini saçlarının diğer tarafına doğru kaydırarak, artık onu tutsağı yapan saçlarına. Başını ellerine doğru eğmesi için hafifçe çekti.

Ve usulca, usulca, ağzını onunkine değdirdi.

Nefesi adamın dudaklarına çarptı. Rahatlama mı, istifa mı? Ya da her ikisinden bir şey mi?

Gözleri tamamen kapandı. Ve adam onun boğazında kalbinin hızlı atışını görebiliyordu.

Kadınlar ve dolayısıyla kendisi hakkında sırlar bildiğini ona hatırlatmak için dilini ağzının köşesine, o şaşırtıcı, hassas küçük yere dokundurdu. Ve sonra öpücüğünü gerçek ama yavaş bir öpücük haline getirdi: nazikçe, alt dudağının cinsel yastığını kendi dudağının arasına çekerek. Yavaşça, yavaşça, cömertçe vermenin tadını çıkararak, sadece hızlıca

Ağzının kışkırtıcı tadı. Koyu, tatlı, egzotik meyveler kadar zengin.

Ve bir anda uyuşturuldu. Bir öpücükle uyuşturuldu.

Başladığı gibi yavaşça bitirdi. Yine de dudakları onunkilerin üzerinde geziniyordu. Onu terk etmekten nefret ediyordu.

"Ne istiyorsun, Cynthia?" diye fısıldadı ağzından bir santim ötede.

Bu bir talep değildi, öyle olmasını istemiş olsa da. Aslında birkaç dakika önce olduğundan daha az kızgın ya da şaşkın değildi. Ama bir şekilde kelimeler nazikçe ortaya çıktı, çünkü gerçekten merak ediyordu. Onun anlayışını *gerçekten* istiyordu. Belki de ne istediğini, neden burada olduğunu, birbirlerine ne yaptıklarını ya da birbirlerinden gerçekten ne istediklerini bilseydi, bu işi bitirebilirlerdi. Bu sorunu çözebilirlerdi. İkisini de... Sonra da ondan önceki az çok huzurlu hayatına devam edebilirdi.

Göz kapakları, sanki kendi kirpiklerinin ağırlığına alışmamış gibi, durgun adımlarla kalktı. Gözbebekleri o zengin maviden neredeyse ayırt edilemiyordu. Gece yarısına bakmak gibiydi.

Onun gözleriyle karşılaştı, kendi gözleri karanlık, esrarengiz, çaresizdi, sanki konuşacakmış gibi... keşke konuşabilseydi.

Düzensiz

Nefesinin temposu dudaklarına çarpıyordu.

üzerine heyecan. Onun, onun.

"İstediğinin ben olduğumu sanmıyorum," diye acımasızca tahmin yürüttü, kendi mantığı ve kendi sözleriyle kendini cezalandırdı, sesi bir mırıltıya dönüştü, parmakları ellerini yavaşça sürükledi

Parlayan saçlarından aşağıya, sırtından kalçalarına doğru indi.

Parmak uçları muslin geceliğe değdi; gecelik neredeyse teni kadar pürüzsüzdü, koridordaki yolculuğundan dolayı kısmen üşümüş, kısmen de ateşten dolayı ısınmıştı. Tanrım. Bu kadar çok muhteşem his tek bir kadına aitti.

"Sanırım sana istemeden de olsa *doğanın* ne olduğunu gösterdim.

istiyor," dedi, "ve sen de bunun içinde bir şey olduğunu düşünüyorsun

Özellikle kaçırdığınız. Ve..." Sesi bir sessizliğe dönüştü. "...sana bunun ne olduğunu göstereceğimi düşünüyorsun. Bilmek istediğin şeyi sana göstereceğimi. şimdi bilmeniz şey. Ve sen benim..." Ve şimdi sesi bir fısıltı gibiydi:

"...güvenli."

Bir kelime olarak başlamıştı ama bir öpücük olarak bitirdi. Fısıltının kendisi kadar yumuşak.

Bölüm 17

Öpücük ne kadar iffetli olsa da Cynthia'nın dudaklarını yaktı.

Sesinden bir ağ örmüştü, ham ipekten ve gece yarısından gelen o sestten. *Güvende mi?* Kendini herhangi bir ağ kadar güvende hissediyordu.

Yaratık. Onun konuşmayı kesmesini diledi, çünkü ikisinden sadece birinin kelimeleri kullanması haksızlık gibi görünüyordu ve hiçbir şey söyleyemedi.

O sadece dokunulmak için vardı ve diğer her şey -konuşmak, nefes almak- şu anda gereksizdi. Bunu neden fark etmemişti?

Gözlerini tekrar kapattı. Onun düşüncelerini okumasını engellemek için boşuna bir çaba.

Bu büyük burunlu, geniş omuzlu, sıcak tenli, Son derece kurnaz, gözlüklü adam çok zekiydi. Elbette onun hakkında tamamen haklıydı. Her zaman haklıydı. Kendini savunmasız hissediyordu; kızgın hissetmesi gerekirdi.

Ama şimdi, adamın iri elleri sırtının alt kısmında sıcacıktı, belini tamamen kaplıyordu ve onları teninde hissetmek için sabırsızlanıyordu. Ve kesinlikle bu hissetmek için tehlikeli, çok *tehlikeli* bir yoldu.

O zaman neden buradaydı? Tüm geleceği tehlikedeyken? Bir erkeğe sunabileceği tek şey güzellik, çekicilik ve erdemken?

Ve birden eller gitti, adamın sıcaklığı gitti, dudaklarına değen nefesi .

O gitmişti.

Öne doğru sallanıp neredeyse tökezlediğinde dizlerinin suya döndüğünü fark etti.

Neden? Nerede?

Kafası karışmış bir halde gözlerini açtı. Miles'ın kendisinden uzaklaştığını ve ateşin yanındaki bir sandalyeye oturduğunu gördü. Ağırlığını rahatlamış bir şekilde sandalyeye verdi, sırtını Ona karşı; aslında, neredeyse bir yayılma oldu. Gözlerini kısa süreliğine kapattı; başını geriye doğru eğdi. Parmakları sandalyenin kollarını kavradı. Bu, adamdaki tek gerginlik .

Kıpırdanmadı, ayağını yere vurmadı ya da mırıldanmadı. Hayır: Miles'ın içinde kopan fırtınalar ancak ona dokunduğunda dışa vuruluyordu.

Ya da Leydi Middlebough'a dokunduğu zaman?

Diğer kadınlarla da böyle miydi? Onun için *hep* aynı mıydı? Nasıl olabilirdi ki? Eğer öyle olsaydı, şimdiye kadar onu öldürmüş olurdu.

Cynthia 'a klına, acaba dizleri de suya mı dönmüştü, bu yüzden mi bir sandalye arıyordu, sorusu geldi.

Ve şimdi gözleri açık ve sıcaktı ve yüzü, o müthiş zihninde oluşturmaya çalıştığı kararlar . Sessizlik uzadı, ama ateş yeni yakılmıştı; alevler parlak, canlı ve sığıyordu ve oda gittikçe daha da ısınıyordu.

En azından, kendisini bu kadar sıcak hissettiği için ateşi suçlamayı tercih etti.

". Size göstereyim, Bayan Brightly."

Neredeyse sıçrayacaktı.

Sesi yumuşak ve boştu, tereddütlüydü; sanki konuştuğunda içinde bir yerlerden geldi. Garip bir şekilde sesi teslim olmuş gibiydi. Sanki onun tepkisinden emin olamadığı için vermekten çekindiği bir karar gibiydi. Ya da bu kararı vermenin ne kadar akıllıca olacağından.

Bu sözleri söyledikten sonra ağzı bir karış açık kaldı. *Onun* kararını bekliyordu.

Tanrı 'ya *şükür*, demek istedi. Henüz konuşamıyordu.

Adam bunu kadının yüzünde görmüş olmalıydı, çünkü kısa ve alçak bir kahkaha attı: pişmanlık dolu bir arzunun sesi.

"Gel dur, Cynthia."

Sırf kendine hâlâ özgür iradeye sahip olduğunu kanıtlamak için itaatsizlik etmek istiyordu.

Ancak vücudu itaatsizlikle ilgilenmiyordu: sanki onu bir ipten çekmiş gibi sürüklendi.

Onun önünde durmuş, aşağıya bakıyor, dizleri onunkine dokunmaktan çekiniyor, kalbi göğsünde gümbürdüyordu

Miles ona baktı ve kadın uzun bir süre onun gözlerinin karanlık, sıcak, esrarengiz dünyasında süzüldü. Kız sadece Odanın havasının baldırlarının sırtına vurduğunu hissettiğinde ellerinin sandalyenin kollarından uzaklaştığını fark etti. Ve sonra, ateşin patlaması ve tükürmesi üzerine, geceliğin ellerinde yukarı doğru çekilişinin sessiz kayışını duydu.

Yukarı çıkarken arkasında tüyler ürperten bir iz bıraktı, kalçalarındaki ince altın rengi tüylerin üzerinden geçerek onu omurgası sıvıya dönüştü. Dalgın bir şekilde, kendi geceliğinin bir baştan çıkarma aracı olarak kullanılabilmesindeki ironiyi düşündü.

Ah, ama bu bir baştan çıkarma olmayacaktı, diye hatırlattı kendine. Bunun tam olarak böyle olmasına asla izin veremezdi.

Sana göstereceğim, demişti.

Dahası da var, demişti.

Ve şimdi onun önünde duruyordu, kanı ateşin kendisiyle yer değiştirmiş gibi görüldüğü için doğru dürüst nefes alamıyordu.

Aşağıya bakıyordu, geceliği kalçalarında Venedik kıvrımlarıyla toplanmış, sadece birkaç gündür tanıdığı bir adamın ellerindeydi, kalçaları çıplak ve savunmasızdı, Gölge odada kendi gözlerinde şok edici bir şekilde solgun görünüyordu ve neden sadece o zaman bu anın gerçekleşmesine izin verdiği için kendini çıldırmış olarak gördüğünü merak ediyordu.

Güvende olduğunu söylemişti. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Nereden biliyordu?

Ona güveniyordu. Yine de herkes Miles Redmond'a güveniyor gibiydi.

Mantık onun lezzetli uyuşukluğunu istila etmeye başladı ve kadın gerildi. Miles bunu hissetmişti elbette. kontrolü altındaki herhangi bir sıcakkanlı hayvanda gerginlik hissederdi. Kaşlarından biri soru sorarcasına kalktı. O Karar vermesi için ona bir an tanıdı. Onun parmaklarındaki hafif titremeyi de hissetti; nefes alıp verişindeki düzensizliği duydu - sinirler mi yoksa arzu mu? Ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu anladı.

Güvende. Onunla güvende olduğunu sanıyordu.

Bunu kendine itiraf eden Cynthia yavaşça gözlerini kapattı ve böylece daha fazla hissi davet etti.

Hiç vakit kaybetmedi: parmakları yavaşça, yavaşça, uyluklarının hassas iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladı. O sıcak parmaklar, onları birbirinden ayırıyordu. Biraz kandırılmaya ihtiyaçları vardı.

"Çok yumuşak," diye fısıldadı ve sesinde, dokunuşu kadar erotik olan tuhaf bir acı, bir arzu ıstırapı vardı.

Elleri kalçalarının altına kaydı ve onu nazikçe öne doğru çekti. Dizleri bacaklarının arasına gelene kadar.

"Otur," diye fısıldadı.

"Oturmak mı? On-"

"Ben," diye kolayca tamamladı. Yumuşakça. Kulağa tamamen mantıklı geliyordu.

O da öyle yaptı.

Adamın kucağına, kalçalarına yaslandı. Adamın nefesi sıkıştığında göğsünün kabardığını hissetti; vücutları yavaşça birleşirken gözbebeklerinin karanlık parıltısını, boğazının gergin kordonlarını gördü. Pantolonunun darlığından adamın ereksiyonunun şok edici sertliğini hissedebiliyor, görebiliyordu.

Desire kendini onunla kasık kasık bulduğunda hiç de kadınsı olmayan büyük bir gümbürtü kopardı. Zayıftı, bundan dolayı zayıftı.

Yine elleri son derece zarıftı. Hafifçe kalçalarına, tam da geceliğini noktaya yaslandı. Göğsü düzensiz ve hızlı bir şekilde hareket ederken bile.

"Neden geceliğini indirmiyorsun, Cynthia?"

Yine, ipek gibi bir öneriydi. Ama aynı zamanda acımasızlıkla ve umutsuzca
Bu nedenle zorlayıcı.

Ve böylece elleri, onun sesinin kölesi olduğu kadar geri kalanı görünüyordu, geceliğinin yakasını buldu. Gözleri onun yüzünden ayrılamıyordu, bu yüzden boğazını sıkıca kapatan gevşek kurdeleyi bulmaya çalıştı.

Miles bekledi. Perçinlenmişti. Elleri kızın kalçalarında hareketsizdi. Nefes alıp veriyor, vücudunun sıcaklığı pantolonuna rağmen çıplak kalçalarını yakıyordu.

Boynunu serbest bırak kadar kurdeleyi çekti. Gevşedi, sonra sarktı ve içindeki havayı hissetti. oda teniyle buluştu. Bir yandan da bakışlarının yakıcı sabitliğinin tadını çıkarıyordu.

Bekledi, onun üzerindeki gücünü test etti, sabrını sınıdı.

Sonra birden utandı ve omuzlarını silerken gözlerini onunkilerden kaçırdı. Geceliğinin üst kısmı düştü.

Ama Miles'a uyacak kadar uzağa değil. Sabırsızlığı Miles'a galip gelip elleri onun üzerindeyken küçük bir zafer hissetti, zahmetsizce aşıyor.

Ve bir sonraki anda, elleri kızın göğüsleriyle dolmuş gibiydi. Elleri sıcaktı, ata binmekten, dışarıda olmaktan, sadece kendisi olmaktan dolayı pürüzlüydü.

Aciliyetleri vardı. Başparmakları çoktan zirveye ulaşmış meme uçlarının üzerinde sertçe geziniyordu.

"*Tanrım.*"

Nefes nefese ettiği yemini ağzına aldı çünkü dudakları öpücük için zaten oradaydı. Kadın bu öpücüğün tadını rahatlamış bir şekilde çıkardı, adamın araştıran sıcak dilini elleri gibi karşıladı. göğüsleriyle yeniden tanıştı.

Ağız boğazından kulağına kadar gitti ve oradaki hassas gizli yeri yalamak için altına eğildi. Ona yardım etmek için başını çevirdi, her açıya erişmesine izin vermek için

ve vadi, dudaklarından, dilinden, ellerinden zevk içini titretiyordu.

Bir keresinde çocukken çok ateşlenmişti. Çok garip. Sadece sıcaktan oluşan bir dünyada yaşamak o kadar da tatsız değildi.

Ve bu... bu bir ateşti. Bu dünyada sonsuza kadar yaşayabileceğini düşündü.

Adamın ağzı kızın ağzına geri döndüğünde, sıcak, açık ve vahşiydi ve kız öpücüğün içine düştü, dişlerin çarpışmasından, sinirli bir şekilde hareket eden dilden zevk aldı. Adam dudaklarını kısa bir süreliğine ondan ayırdı ve iki parmağını kaldırarak emmesi için ağzının içinde gezdirdi.

Parmaklarını ıslak bir şekilde çekti.

Ve önsöze gerek duymadan öpücükle nemlendirdiği parmaklarını bacaklarının arasına kaydırıldı.

"Oh." Sarsıldı. Bu yakınlık onu şok etmişti.

Ve bu hissi tek bir kelimeyle tarif etmesi mümkün değildi:

Daha fazla.

"Seni boşaltacağım, Cynthia." Kelimeler kaba, büyüleyici ve dayanılmaz derecede erotikti. "Çünkü buraya bunun için geldiğine inanıyorum."

Parmakları tekrar kızın üzerinde ilerledi, nemli bukleleri, yarığı, kızın-

Yüce Tanrım... inanılmaz...

"Ben-" diye boğuldu. Ne söyleyebilirdi ki? Pekâlâ, o zaman?

Adam onunla göz göze geldi. Onun gözlerinde zafer, kararlılık ve yumuşak bir sempati gördü: Adam onun acısını anlıyordu; o bir kaynak ve yardımcıydı.

Parmakları tekrar kaydı. Sırılsıklam ve sıcaktı ve ona tam olarak nereden dokunacağını nasıl *biliyordu*?

Dudakları bir solukta aralandı; nefesi artık hoyratça

geliyordu. "Nasıl?" Yine o fısıltı. "Nasıl yapmamı istiyorsun Sana dokunmak mı?"

Başı çaresizce geriye eğilmişti. Vücudunu adamın eline doğru itti. *Tekrar dokun bana.*

"*Bilmiyorum...*" Kelimeler parçalanmış, havasız soluklardı. Sorulduğu için kızgındı. *Biliyordu*, diye düşündü; neden sadece ona vermedi? "Sadece... lütfen... daha fazla..." Onun eline doğru kaydı.

"Nasıl?" O acımasız ipeksi mırıltıda ısrar etti. "Sana *nasıl* dokunmamı istiyorsun?"

Yutkundu. Onu düşünmeye zorladığı, kelimeler oluşturmalarını sağladığı için ondan nefret ediyordu. "Daha sert..."

Bunu nereden biliyordu?

Okşadı, kasıtlı olarak, tam olarak... daha sert.

Vücudunda şimşekler çaktı. Başı bir zevk hıçkırığıyla geriye doğru sallandı.

"Ah," diye mırıldandı, bu keşiften memnun olmuştu.

"Tekrar," dedi nefes nefese, başı gevşekçe geriye, sonra adamın çenesine doğru sallandı, adamın sert nefesi kulaklarına sıcak bir şekilde düştü. Vücudunu onun parmaklarına doğru hareket ettirdi. "Lütfen... tekrar..."

Onun belli belirsiz gülümsemesinin uzaktan da olsa farkındaydı.

"Artık *nasıl olduğunu* biliyoruz." Sesi alçak ve gergindi. "Bana tam olarak nerede olduğunu göster. Vücudunla. Vücudun biliyor."

"Lütfen sadece-bir kez daha-" neredeyse ağlayacaktı. İhtiyaçtan acı çekiyordu. "Lütfen... bu şekilde..." Ona karşı hareket etti, sordu, yalvardı.

", . Her şey yolunda, aşkım," diye çatlak bir fısıltı.

Zaferlerin zaferi, ona tam da dokunulmak istediği şekilde tekrar , parmaklarını onun üzerinde daha sert gezdirdi. Kasten daireler çiziyordu.

bir inilti yükseldi. Guttural ve ilkel. Bu Çağlar boyunca mutluluğun sesi. Kendisinin böyle bir ses çıkarabileceğini hiç düşünmemişti. Bu yeterli değildi.

Başını kadının boğazına yasladı, onun kadar etkilenmiş görünüyordu.

Adamın nefesinin tenini hissetti; şu anda terden sıırılsıklam olduğunu bu şekilde anladı.

Buna nasıl katlanabileceğini bilmiyordu. Onu durdurmalıydı. Onu şimdi durdurmalıydı. Korkuyordu; bu çok yeniydi, çok bilinmezdi ve nereye varacağını bilmiyordu. Kollarını onun boynuna doladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, başını sıkıca tuttu.

Ağzını onun kulağının yanına yerleştirdi. "Lütfen durma."

Adamın göğsünün kısa bir kahkaha olabilecek bir şekilde kabardığını hissetti.

Miles onun ağzını yine kendi ağzıyla buldu. Bir öpücük istedi ve yetenekli, ısrarcı, zorlayıcı parmakları sözünü yerine getirirken, okşayarak, daire çizerek ve Tanrım, bir kez, onun derinliklerine doğru kayarken diliyle itti ve okşadı. İçgüdüler ona rehberlik ediyordu. Onunla birlikte önce kararsız, sonra kasıtlı, da hazzın neredeyse ıstıraptan ayırt edilemeyecek bir şeye dönüşmesiyle hızlı ve terk edilmiş bir ritimle hareket etti.

Başını salladı, dudaklarını ondan ayırdı, yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü.

"Miles... lütfen- istiyorum-"

Ondan bir şey istiyordu, bu zevk, ya da o
Ondan bir şey istiyordu ve onunla savaşıması mı yoksa ona doğru koşması mı gerektiğini ya da ikisini de nasıl yapacağını bilmiyordu. Yine de okşadı, ısrarla, işkence gibi enfes bir ritimle, şimdi daha hızlı. O biliyordu.

"Güven bana," diye fısıldadı.

Başka seçeneği yoktu: kendini ona bıraktı. Birlikte hızla sallandılar ve sonra bir anda beyaz bir sıcaklık
Nefes alış verişlerinin birbirine karışmış uğultusu kulaklarında dalgalar gibi yankılanıyordu. Geceliğinin terden kürek kemiklerine yapıştığını uzaktan hissedebiliyordu.

"*Miles...*"

bir yangın kapladı; adamın adı sessiz bir çığlığa dönüştü.

Serbest bırakma bir yay kirişi gibi onu kavislendirdi, vücudunu sarstı, onu öne ve arkaya salladı ve adam onu tuttu.

Tarifsiz bir mutluluk dalgasıyla sarsıldı.

Ve o anda, başka hiçbir şeyin önemi yoktu, ne onun ne de kendisinin.

Zevk ona sahipti.

Ve sonra onunla işi bitti. Onu gevşek ve huzur içinde bıraktı.

Şimdi Miles'ın ellerinin

hafifçe kalçalarından tuttu. Çenesi hafifçe başının yaslanıyordu. Gözleri, gömleğinin düğmelerinin açıldığı yerden görünen yanık ten parçasıyla aynı hizadaydı. Terden parlıyordu; erkek gibi kokuyordu. Göğsü inip kalkıyor, yükseliyor ve düştü. Onun gözleriyle henüz buluşamadığını fark etti.

Ve sonra yaptı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı; eli tekrar ağır bir şekilde yere düştü. Yüzünden bir ifadenin kaçtığını gördü. Nefesini tutmasına neden olan bir şey. Buna acı diyebilirdi ama öyle değildi.

Evlendikten sonra koridorlarda sinsice dolaşmayacağını kibirli bir şekilde iddia ettiğinde, abartılı bir sabırla, "*Nereden biliyorsun?*" demişti. Ona gülmüş de olabilirdi; bunu hak etmişti. Cazibenin gücünü ve gücün çekiciliğini her zaman anlamıştı; bunu iyi kullanmış ve her ikisine de karşılık vermişti.

Ama şimdi insanların bu tür bir zevk için neden risklere girdiklerini anlıyordu. Gülünç, utanç verici ve tehlikeli bir şekilde davranıyorlardı.

Kendini dünyevi sanıyordu. Aşırı derecede saftı.

Ama buna bağlı kalacağını biliyordu. Dünyada kendine özgü onurundan başka bir şeyi yoktu. Yorulmuştu, oyunlardan bıkmıştı.

Bu tür bir zevki bir daha asla tatmasa bile, buna sahip olacaktı: bu an, bu adam, bu bilgi.

Hiçbir şey söylemedi. Sonra ona baktı ve adam onun yüzündeki her şeyi okumuş olmalıydı -şaşkınlığı, merakı

Minnettarlık, huşu, utanç -çünkü ağzının köşesi kalktı.

Kendini dengelemek için nefes aldı. Ve pantolonunun düğmelerine uzandı.

Elini aniden onunkinin üzerine koydu. "iyi olur." Sesi alçak ve boğuktu, irkilmişti. Açık bir uyarı içeriyordu.

"Ama-"

"Hayır." Sertçe.

"Neden?" diye sordu.

Uzun ve sabırsız bir nefes daha alıp verdi. Ve konuştuğunda, sessiz sesi bir kırbaç şaklaması gibiydi.

"Cynthia, Tanrı aşkına. Benden ne istediğini anlıyor musun? Her hareketimi kontrol ettiğimi düşünebilirsin ama ben bir erkeğim. Ve çok ama çok az şey beni seni şu anda yere atmaktan ve aklını başından almaktan alıkoyuyor. Tanıştığımızdan beri tam olarak bunu yapmak istemediğim bir an bile geçmedi. Aptal olma. Tanrı aşkına, beni test etme."

Öfkeliydi; bu çok açıktı.

Ama bu tam olarak ona yönelik değildi; daha çok koşullara yönelikti. Korkudan doğan bir öfkeydi.

Artık onu çok iyi tanıyordu. Ve birden nedenini anladı.

Onu savunmasız, terk edilmiş ve tamamen merhametine kalmış bir halde görmüştü. Karşılaşmalarının her anını o başlatmış ve bitirmişti. Kontrol hep ondaydı.

Onun savunmasız olmaktan korktuğundan şüpheleniyordu. Kontrolü bırakmaktan *korkuyordu*. Ve belki de, özellikle, *onun* merhametine kalmaktan korkuyordu. Çünkü daha önce tanıştıkları andan itibaren bir dereceye kadar onun merhametine kalmıştı. "Kontrolü kaybetmekte sorun yok," dedi yumuşak bir sesle. "Güvendesin benimle."

Gözleri şaşkınlıkla alev alev parladı. "Cynthia-"

Onun gözlerine baktı. "Durdur beni."

Ve o daha , avucunu adamın göbeğine doğru kıvrılan sert uzunluğunun üzerinde gezdirdi. Pantolonunun içinden bile sikinin pürüzsüz yuvarlak başını hissedebiliyordu; parmakları orada oyalandı.

Başı sertçe geriye düştü; nefes nefese tısladı. "Tatlı *kutsal...*"

Bu sözlerin ardından çok daha sarsıcı ve memnuniyet verici sözler söyledi.

Tekrar yaptı ve adam onun altında, göğsünde kaydı. Becerikli parmakları pantolonunun düğmelerini hızla açtı.

"Öyleyse göster bana," diye fısıldadı. "Nasıl dokunulmak istersin?"

"Cynthia," diye fısıldadı kısık sesle. "Sana yemin ederim, fazla bir şey gerekmeyecek... *Tanrım.*"

Adamın siki pantolonundan çıırılçiplak sıyrıldı ve parmakları anında adamın sıcak uzunluğunun izini sürdü. Adam devasa ve kalındı; avucunun içindeki hissi güçlü, tuhaf ve tehlikeliden de öteydi.

Aşağı baktı. Her şeye rağmen yabancı ve korkutucu, çirkin ve güzeldi.

Sertçe yutkundu. Elleri sandalyenin kollarını kavradı.

"Nasıl?" diye fısıldadı. "Göster bana."

Onu tekrar okşadı.

Kadının elini avucunun içine aldı ve bir an için sıkıca tuttu, gözleri kadının gözlerinin içinde yanıyordu, ağzı gergin bir çizgiydi. Nefesi kızın boğazında sıcak bir şekilde yankılandı. Bir ter damlası şakağını izledi, çenesini dolaştı. Adamdaki gerilim kadının bedenini titretti ve birkaç dakika önce bitkin düştüğü yerde heyecanı artmaya başladı.

Korkuyla birlikte içinde tekrar bir şeyler oluşmaya başladı.

Adamın bastırılmış gücü hissediliyordu. Kadın aniden niyetleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bu da heyecanın bir parçasıydı.

Kumarbaz olduğu için ona *lanet olsun.*

Ve sonra hareket etti. Kasıtlı olarak, parmaklarını sikinin etrafına sarması için yönlendirdi.

Elini bir an için orada tuttu.

Sonra sıcak elini onunkinin üzerinde gezdirerek yavaşça ve sertçe başının etrafından aşağıya doğru sürükledi. Sonra tekrar yukarı. Sertçe. Gözleri onunkileri hiç bırakmadı.

Elini yavaşça çekti.

"Ve Tanrı aşkına durma," diye homurdandı. Cynthia zaferin farkındaydı ama korkusu devam ediyordu.

Elini aşağı çekti. Sertçe. Ve tekrar yukarı. Kontrol için mücadele etti; göğsü hızla inip kalktı nefes alıyor, parmakları sandalyenin kollarına doğru beyaz bir şekilde kıvrılıyordu.

Tekrar okşadı. Ve tekrar. Yumruğunun içinde adamın devasa kabarıklığının daha da kalınlaştığını, daha da gerginleştğini hissetti.

Elleri yavaşça havaya kalktı, durgunca büküldü, sonra saçlarına . Sanki denge için ona ihtiyacı varmış gibi. Başı geriye doğru sallandı, göz kapakları yarıklara indi. Boynundaki ipler gerilmişti. Onun bu zevke dayanmak için mücadeleyi izlemek ; bu zevkin kaynağının kendisi olduğunu bilmek içini bir huşu kapladı.

"Cynthia..." Sesi neredeyse güvensizlikten boğulacak gibiydi. "Tanrı yardımcım olsun... Seni istiyorum..."

Seni yere atıp sürmemi söyledi. *O* anda başka bir şey istemedi.

Ve bu onun için her şeyin, tüm umutlarının sonu anlamına gelecekti. Çünkü erdem, onun için çok az şeyden biriydi. onunla evlenen herkese teklif etmek zorundaydı.

Onu bu yüzden uyarmıştı. *Benden ne istediğinin farkında mısın?*

Onun kontrolünü hafife almakla ne kadar dikkatsiz davranmıştı.

Böyle bir kontrol ihtiyacını ona dayatmak ne kadar aptalca, ne kadar bencilce.

Yine de içinde pişmanlık bir şey bulamadı. Henüz değil. Hayatında hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Miles sırtını sandalyeye dayadı; başı geriye eğildi; kadın onu okşarken boğazı bir yutkunmayla hareket etti. Nefesi şimdi dar bir şekilde ayrılmış dudaklarının arasından sert patlamalar halinde geliyordu; kalçalarını keskin bir şekilde onun yumruğuna doğru itti. *Daha hızlı*. Kadın ağırlığını adamın kalçalarına vererek yumruğuna uydu ve birlikte adamın istediği ritmi buldular.

"Cynthia..." Onun adı çiğ bir . "...çok...iyi..."

Ve birkaç dakika sonra kafası acımasızca kırbaçlanmış gibi öne doğru sarsıldı, vücudu onun altında sertçe büküldü.

Ardından huzur geldi. Sandalyeye yaslandı ve sanki içindeki bir şeytan sonunda kovulmuş gibi hareketsiz kaldı. Kıpırtısızdı, yani nefes alış verişinin körüğü dışında.

Gözleri kapalıydı. Elleri gevşedi, ondan kaydı.

Cynthia merakla avucuna baktı, içine döküldüğü yer sıcak ve nemliydi. Yanakları yanıyordu.

Başını cömert sandalyeye yaslamış, ter içinde, nefesini dengelemeye çalışmasını izledi. Şakaklarında parlıyordu. Kirpiklerinin koyu renkli fırçası teninde kıpırtısız duruyordu. Çenesi, yüzündeki Sabahleyin uşağının usturayla kazıyacağı sakalın başlangıcı. Sakalını fırçalama dürtüsünün Elini tenine değdirmek, yüzünün tavizsiz hatlarını parmağıyla takip etmek, sanki onun neden tam olarak bir araya getirildiğini öğrenebilecekmiş gibi. İpeksi siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için.

Bir çocuk gibi görünüyordu, o an için düşüncelerinin ağırlığından kurtulmuştu, hayatının ağırlığından kurtulmuştu ve aniden yeniydi. Ve bir yabancıydı.

Neredeyse kafası karışmış bir çocuk gibi ağlamak istiyordu.

Burada ne yaratıyorlardı? İzini sürebileceği bir başlangıcı ya da sonu yoktu; onu anlamlandırabilmesi ya da kontrol edebilmesi mümkün değildi. Onun hayatında bir yeri yoktu.

Sonu iyi bitmeyebilirdi.

Artık bitmesi gerekiyordu.

Bu düşünceler onu bu fiziksel yakınlaşmanın korkutmadığı kadar korkutuyordu. Gerildi. Gözleri kapıyı aradı: kaçış. Sonra gözleri açıldı; onun yüzüne baktı.

Onu içine çekiyor, ne düşündüğünü hissediyor gibiydi.

Sonra onun ellerine baktı. Yüz ifadesi değişmedi. Ama sandalyede kaykıldı ve pantolonunun cebinde bir mendil buldu.

Sözsüzce, nazikçe ellerini içine aldı ve onları ovarak temizledi.

Bu koşullar altında ne söyleyeceği konusunda hiçbir emsali yoktu ve elindeki olağan araçlar - cazibe ve güzelliği, kavrayışı ve zekâsı, az önce ona tarifsiz bir zevkle sessizce çığlık attıran bir adamın kucağında otururken bu duruma tamamen uygun değildi.

Ve o da bu iyiliğe karşılık verdi.

Bunu neredeyse bilinçsizce yaptı, sanki bu bir Sözcüklerin yerine: elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını onun yanağına dayadı. Bakışlarıyla birlikte elini de hızla bıraktı, çünkü adamın gözlerindeki esrarengiz parıltı onu tedirgin etmişti.

Kucağından kaydı, aniden onu terk etmeye heveslendi. Gitmek için de bir o kadar isteksizdi.

Geceliğini düzeltti; adam onun arkasında toplandı. Hışırtısını duydu.

Ona döndü ve uzun bir süre baktı, ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. Karar verdiğinde konuşmak için gözlerini kaçırdı.

"Bir daha olmaz," dedi sonunda, çok yumuşak ve kararlı bir şekilde. "Bu bir daha olamaz."

Bu sözleri söylemeden önce zihninin laboratuvarında ölçüyor, tartıyor, inceliyordu. Neredeyse gülümseyecekti; gülümsese bile bu kesinlikle acı tatlı bir gülümseme olurdu.

Miles Redmond istemediği şeyleri söylemezdi.

Sonra ona geri döndü. Onun suç ortaklığını istiyordu, diye düşündü, çünkü kendine güvenmiyordu. Ondan kendisini bir daha sınamamasını istiyordu.

Sadece başını salladı.

Aslında tüm kalbiyle ve hararetle aynı fikirdeydi. Çünkü anlayamayacağı hiçbir şey olmadığını varsaymıştı ve şimdi öyle bir şekilde korkuyordu ki Korkunun tam tersi gibi.

Dürtüsü, aslında, kaçmaktı. Ve daha önce hiçbir meydan okumadan kaçmamıştı.

Az önce yaptıklarından sonra ayrılma protokolünü bilmiyordu. Miles'ın da bilmediği açıktı. Miles ona doğru beceriksizce eğildi, sonra tam o eğilirken tekrar doğruldu. Miles tekrar eğildiğinde o da tekrar geriye eğildi.

Ve böylece sosyal zarafetleriyle tanınan iki insan birkaç saniye boyunca birbirlerine gülünç bir şekilde çalım attılar.

Ama sonra Miles bir nefes aldı ve onun önünde durdu- Cynthia'nın kıpırdamadan durmasına neden olacak şekilde önüne dikildi. Başka bir karar vermişti. Çok yavaşça eğildi, ya da ona öyle geldi -zaman kalınlaştı ve ve önce sıcak nefesi, sonra siyah saçlarından bir telin düşüşü, sonra dudaklarının yanağına . Ve bir an için yanağı onunkine yaslandı.

Kalbi bir kez, keskin bir şekilde tekmeledi. Gözlerini kapattı: Adamın teni hâlâ hararetle bir şekilde sıcaktı; bıyıkları onu rahatsız ediyordu. Nefes aldı; ter ve temiz çamaşırlar, tütün ve sabun, onun arzusunun kalıcı hafif kokusu geldi. *Onların* arzusu.

Yavaşça, yavaşça, uyuşukluktan çıkan biri gibi, başını kaldırdı; yanağının sıcaklığı onunkinden kayboldu. Geri adım attı. Parmakları burnunun köprüsüne kadar uzandı; gözlüğü orada değildi. Parmaklarını tekrar indirdi.

Daha sonra, odasında, ondan ayrıldığını hatırlamıyordu. Salondaki soğuk mermerin ayaklarına verdiği hissi de hatırlamıyordu; sıra sıra dizilmiş apliklerdeki mumların yanıklığını ya da ay ışığının uzun ve dar pencerelere düşürdüğü gölgelerin uzunluğunu da fark etmemişti. Onun

Miles Redmond'un yanağını kendi yanağına değdirişini, sanki gitmesine izin vermek için sahip olduğu tüm gücü harcaması gerekmiş gibi yavaşça, yavaşça ondan uzaklaşışını yeniden yaşıyordu.

Bölüm 18

Cynthia başında bir kediyle uyandı ve tuhaf, parlak bir mutluluğun farkındaydı. Hafıza tamamen yerine oturmadan önceki andı.

İşte o zaman bugünün bir son ve bir başlangıç olduğunu hatırladı.

Kürklü, esneyen kedi şapkasını başından çıkardı ve ona günaydın öpücüğü verdi. Yataktan kaydı. O Geceliğini kaldırıp başının üzerine koydu, lavanta kokulu leğen suyundan yüzünü, gövdesini yıkadı.

Aniden durdu, geceliği yarıya kadar başının üzerindeydi. Hâlâ onun kokusunu alabiliyordu. Onun teni, onun teri. Geceliğinde. Kendi teninde. Ondaki büyük, baş döndürücü nefesler aldı.

Ve sonra hizmetçinin onu geceliğinin yarısı kafasının üzerindeyken ve geceliği koklarken bulmasının iyi olmayacağını fark etti.

Bir tören duygusuyla, başının üzerinden sonuna kadar çekti ve sanki gerçekten de ondan kurtuluyormuş gibi nazikçe bir kenara bıraktı.

Ve aynı tören duygusuyla yüzünü, cildini yıkadı.

Bu bir daha olamaz, demişti. Hayır, kesinlikle olamazdı. Olmamasını sağlayacaktı. Birbirlerinden uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı ve Cynthia kendini koruma içgüdüsünün bunu sağlayacağını ve burada sadece bir hafta daha kalacağını söyledi.

Sadece bir hafta daha.

Ellerinin arkası buz tuttu.

Gardırobu açtı ve ince çantasını salladı. Bir hafta içinde bu ev partisi sona erecekti. Üç kilo almış olacaktı. Bir sandık solmuş giysi. Bir kedi.

Ve gidecek hiçbir yer yok.

Yatağa sertçe oturdu, çünkü düşüp durduğu kâbusu birdenbire uyandı. Aynaya baktı ve ona geri bakan kız tanımak istediği biri değildi: kim bu gergin, korkmuş kızla dans etmek isterdi ki?

Yine de hala *güzel* olduğunu kabul ediyorum.

Bu onu eğlendirdi. Güzelliği vardı. Gururu vardı. Zekiydi. Becerikliydi. O için uygun kesinlikle *hiçbir şey*.

Şu anda yaptığı şey dışında.

Bu son düşünce onu kendine güldürdü ve kedisini tekrar öptü, omuzlarını dikleştirdi ve kahvaltıya indi.

Ama bugün iştahını tam olarak yanında getirememişti. Sinirleri midesini bir girdap haline getirmişti.

Miles dışında herkes güneşli masadaydı ve o bunun için minnettardı. Yemeyeceği yumurtaları ve çirozları tabağına aldı ve şöyle eğlendi

Onları ustaca yığınlar halinde düzenleyerek Bay Goodkind'e baktı.

Ona baktı. Geçici bir gülümseme sundu. Onu bir bone takmış, çenesinin altına büyük bir saten fiyonk bağlamış olarak hayal etmemeye çalıştı.

Ne olursa olsun mavi onun rengi olurdu.

Gülümsedi. Güzel bir gülümsemesi vardı, diye tekrar kabul etti.

Gözleri de oldukça güzeldi ama bu sabah biraz bulanık görünüyorlardı. Ayrıca epeyce alnı vardı, ama onun yaşındaki bir adamdan bu beklenirdi.

"Bayan Brightly," dedi aniden, "acaba benimle bahçede dolaşmak ister misiniz? İşimle ilgili eşsiz görüşünüzü kullanabilirim."

Sesi biraz pamuk gibiydi. Jonathan ve Argosy onu geceleri uyutmuyor olmalıydı.

Violet pek de belli etmeden göz kırptı. Cynthia masanın altından bileğine bir tekme attı. Georgina cesaretlenmiş görünüyordu, bu da onda Georgina'yı da tekmeleme isteği uyandırdı, tamamen farklı bir nedenle.

Leydi Windermere şaşkın görünüyordu. Argosy'ye baktı.

İnce çenesi oldukça sabit görünüyordu. Ne zaman sahte rahatlığın sonuçları olduğunu anladınız mı? Cynthia merakla, çenesini yumuşatan uzlaştırıcı bir gülümsemeye ona baktı.

Bir amacı vardı. Kazanan ganimeti alır, diye düşündü kararlılıkla. Şu anda "ganimet" kelimesinden pek hoşlanmıyordu ve Argosy'ye, Külkedisi yeniden bir kadın olmadan önce davasını bastırmak için sadece bir haftası olduğunu söyleyebilmeyi diliyordu.

Kahvaltısına dokunmadı.

Ama Bay Goodkind'le birlikte güllerin yanında bir gezintiye çıktı, çünkü ikisi de güllerden hoşlandıkları konusunda hemfikirdi.

Bir bahçıvan onları görmek için dışarı çıkmıştı ve sıranın yukarısında çalışmaya başladı, büyük, şişmiş, gevrek başları kırptı ve bir sepete attı. Gezinirken arkalarından gelen makas seslerini duydular. Rahatlatıcı, yaza özgü bir ses.

"Peki, çalışmalarınız nasıl gidiyor Bay Goodkind? Çevrenizden ilham alıyor musunuz?"

"Oh, Bayan Brightly. Size teşekkür etmeliyim. Çalışmalarına yeni bir boyut katmama yardımcı oldunuz."

Daha yakından incelediğinde, zavallı saçlarının yağlı ve bitkin bir halde kafa derisine yayılmış olduğunu gördü. Gözlerini dikti

Daha yaklaştı: Hayır, ağaçların arasından süzölen ışık değildi. Cildinde gerçekten de biraz yeşil bir renk vardı.

Onun bakışlarını doğru yorumladı.

"Bay Jonathan Redmond ve Lord Argosy dün gece beni bیلardo oynamaya ikna ettiler. Sanırım epey para kaybettim ve epey brendi içtim."

"Hizmetiden baş ağrısı için pudra istediniz mi Bay Goodkind?" diye sordu şefkatle.

"Oh, hayır. Etkili bir şekilde tövbe etmek için kötölüğe doğru yaptığım atılımların sonuçlarına katlanmanın yardımcı olacağını düşünüyorum,

ve sonra onlar hakkında tutkuyla yaz." Adamın ona gönderdiği bakışta bir tür ima vardı. "Hiç de kötü görünmüyorsun."

Yarı iltifat, yarı suçlamaydı. Sanki "*Gidelim mi?*" der gibi bir bankta durakladı.

"Ah. Belki de böyle akşamlara daha alışkınsınızdır," dedi onlar oturduktan sonra.

"Belki," dedi dikkatle. Adam aniden ellerine baktı. Eldivenlerine hayran olup olmadığını merak etti.

Boynunun arkasında hafif bir sürünme hissetti. Gerçekten de çok *sıradan* görünüyordu.

Yeşil deri dışında.

"Kötölüğün çeşitli *türlerine* aşına mısınız, Bayan Brightly?"

Kadın irkildi. Adamın flört edip etmediğinden emin değildi. Kulağa kesinlikle flörtün başlangıcı gibi geliyordu. Ya da belki...

Belki de onun çeşitli kötölöklere karşı hoşgörö derecesini ölçmek için temkinli bir şekilde balık avlamaya başlamıştı? Kadın kıyafetleri giymek, Bay gibi bir adam için kötölök sayılır mıydı?

Goodkind?

Hatırladığı kadarıyla, papazın vaazlarından birinde bu konuya hiç açıkça değinilmemişti.

Belki de Bay Goodkind dürtöleri yüzünden çok acı çekmiştir.

Onun soluk mavi gözlerine baktı. Maviye miydi? Mavi astarlı boneler? Soluk mavi çocuk eldivenleri?

"Çok çeşitli... ihtiyaçlar ve davranışlarla ilgili deneyimim ," diye dikkatle başladı.

"mi?" Gözleri büyüdü. Sonra yüzünü buruşturdu. Genişleyen gözler rahat olduğundan daha fazla ışığa izin veriyordu. Ve belli ki yüzünü buruşturmak da canını yakıyordu. "Belki de bunları tartışmalıyız, Bayan Brightly."

Bu, imada bulunmak için bir davet gibi geldi. "Şey... örneğin, anladığım kadarıyla bazı beylerin... kendilerine özgü ihtiyaçları vardır."

Goodkind ona hayranlıkla baktı. "İhtiyaç mı?"

Vücudunu biraz gevşetmişti ve dizi, tamamen kasıtlı olan o tesadüfi şekilde onunkine dokunmaktan biraz . Artık yorgun güllerin üzerinden onun kokusunu alabiliyordu: Çoğunlukla temiz kokuyordu. Tıraş sabunu. Sonsuz küçüklükte bir dizi bakışla kadının beyaz tülbentle kaplı göğsünü, sonra dudaklarını inceledi. Sonra gözleri beyaz eldivenli ellerine gitti. Orada oyalandılar. Eli yaklaştı bankta onunkine.

İhtiyaçlardan söz kendisini Mr. Goodkind bahçede.

Uzandı ve başını sallayarak bir güle dokundu. bankın üstüne koydu. Gözleriyle onun elini çok yakından takip etti. *Eldivenler*.

Ona döndü. "Ama o zaman *hepimizin* özel ihtiyaçları yok mu? Ve aramızdaki farklılıkları affetmemiz gerekmez mi? Diğerleri?"

"Bayan Brightly," diye nefes aldı. "Gerçekten devrimci bir düşünce tarzınız var."

Cesaretlendirildi. "Ve farklı veya benzersiz ihtiyaçları olan iki kişi birlikte rahatça yaşamının bir yolunu bulabilir."

Bu onun kafasını biraz karıştırdı. "Sanırım haklısınız," dikkatle kabul etti.

"Mesela... Ben oldukça iyi bir terziyimdir. Bu da çok büyük bir jartiyeri gizlice dikebileceğim anlamına geliyor." Ona bir jartiyer gönderdi.

yan bakış. "Erkeksi bir kalçaya bile sığabilecek türden."

Goodkind dondu kaldı.

Kısa bir an için, gülleri kesen makas sesbaşka bir ses duyulmadı.

"Hâlâ... benzersiz ihtiyaçları mı tartışıyoruz Bayan Brightly?" Bunu nazikçe söyledi.

"Oh, evet," diye nazikçe onu temin etti.

Hafifçe kaşlarını çattı. Sonra ağzı açıldı. Hararetli bir yorumun başlangıcı gibi görünen bir şekilde parmağıyla işaret etmeye başladı. Sonra kaşlarını çatarak durdu. midesi bulanıyor gibiydi.

"Ve ben paylaşmaya çok inanıyorum," diye ekleyerek onu teşvik etti.

"Şey... paylaşmak takdire şayan." Biraz neşelenmeye başladı.

"Bonelerimi paylaşmaktan hiç çekinmem. Çünkü örnek..." Dalmaya hazırlanmak için derin bir nefes aldı. "Sana çok yakışacağını düşündüğüm bir tane var. Yüzünüzün şekline çok yakışır."

Goodkin geri çekildi. Mavi gözleri şişti.

"Mavi bir astarı var," diye ekledi cesaretle ama tereddütle.

Ona baktı. Sonra çok, çok yavaşça ayağa kalktı, sakat biri gibi çok, çok yavaşça doğruldu.

"Bir in," diye mırıldandı karanlık bir sesle, hayretle.

", Bay Goodkind?" Artık gergindi.

"*Bir in!*" diye kükredi ona, gökyüzüne doğru. Şimdi ayaktaydı. Uzaktan gelen küçük bir çığlık duydu. Bahçıvanı korkutmuştu. Cynthia bankın üzerinde geriye doğru sıçradı.

"Burası bir kötülük yuvası! Önce beni içki içip aptallaşmaya teşvik , sonra genç Redmond ve o lord beni bilardo bahisleriyle *soyup* soğana çeviriyor.

Şimdi de güzel yüzünüzle ve ihtiyaçlarınızdan bahsederek beni baştan çıkarıyorsunuz ve eşsiz karşılamak için jartiyer ve bone giymemi mi istiyorsunuz? Siz ahlaksızsınız Bayan Brightly. Hapishanede geçirdiğiniz zaman telafi edilemez şekilde zarar görmüş."

"Bay Goodkind-"

Hüzünle başını salladı. "Ruhunuz için dua edeceğim, Bayan Brightly. Ama size teşekkür ederim. Siz şeytanın güzel bir kılığa bürünmüş halisiniz. Ayartılmayı gördüm ve ayartılmayı yenebileceğimi gösterdim, ama yazım bunun için daha iyi olacak. Artık bu kötülük yuvasında kalmama gerek yok ve jartiyer giymeyeceğim. Kimse için! Ayrılacağım."

Uzaklaşmak için döndü. Ona döndüğünde birkaç metre .

"Bu sonbaharda kitabımı almayı unutmayın," diye ekledi, biraz daha az mağdur bir notla.

Sonra döndü ve haklı bir tavırla eve doğru yürüdü.

"Jartiyerler," diye mırıldandığını duydu.

Miles bedenini Ramsay'in üzerinden henüz indirmiş, dizginleri seyise devretmeye hazırlanıyordu ki bir ses onu döndürdü.

"Bay Redmond?"

Arayan Cynthia'ydı. Bunu duyduğuna sevinip sevinmediğinden emin değildi, çünkü sabahı sert bir sürüş ve titiz bir planlamayla onu zihninden ve bedeninden uzaklaştırmaya çalışarak geçirmişti.

Yine de ses tonunda uğursuz bir şeyler vardı. Yavaşça döndü.

Başlığının içindeki yüzü sıcaktan ve evden uzun bir yürüyüşten pembeleşmişti. Boneyi itti
Yüzünden sabırsızca dökülen saçları sırtından aşağı sarkıyor, şakaklarına koyu, nemli saç telleri yapışuyordu. Onu için bir şeyler yapmış olmalıydı. Nerede sormuş olmalıydı.

Neden biraz huzursuz hissetti?

"İyi günler Bayan Brightly," dedi, onun resmi tonuna temkinli bir şekilde uyararak, çünkü seyisler yakınlarda pusuya yatmışlardı, Ondan emir bekliyorlardı ve onlara bir fırsat verirse kulak misafiri olmaya hevesliydi.

Ama değildi. Ne olursa olsun: onu görmek harikaydı ve sesi yumuşaktı. "Bir şey mi var? sana yardım edebilir-"

"Öyle görünüyor ki Bay Redmond, Bay Redmond'a söylediğim bir şey Goodkind onu çok gücendirdi."

Oh, canım.

"Öyle mi?" Çok zekice bir umursamazlıktı. "Bay Goodkind'a ne söylediğinizi *paylaşmak* ister misiniz?"

Bir duraklama oldu. "Hayır." Keskin, esrarengiz küçük bir hece. "Yapmam."

Bekledi. Boğazını temizledi. "Hoşlanmadığını düşündüren ne-" Cynthia hızla ona doğru ilerledi, ona o kadar yakın durdu ki kirpiklerini sayabilirdi. Gözleri alev alev yanıyordu ve yanaklarında koyu renkli iki vardı.

Peki o zaman. Kızgın olduğunu söyleyebiliriz.

"Bay Goodkind aslında bavullarını hazırlattı ve ailenizin arabalarından biriyle daha sağlıklı iklimlere doğru yola çıktı. Özellikle de benim söylediğim bir şey ."

"mi?" Miles aptalca konuştu. Şimdi de oyalıyordu. O Bir kargaşa çıkacağını sezerek akıllıca avluya kaçan ahır çocuklarına çılgınca kışkırtıcı hareketler yaptı.

"Yalan , değil mi? Onun sözde tuhaflıkları hakkında? Kadın kıyafetleri hakkında?"

"Şey..." Hâlâ Goodkind'ın hışımla gidişini hayal ediyordu ve sonra konuşmanın içeriğini hayal etti... ve gülümsememek neredeyse imkânsızdı. Tam olarak *ne* söylemişti? "Ben... *icat* etmiş *olabilirim*-"

Durdu. Çünkü kız sersemlemiş görünüyordu.

"Bu adil değildi," diye fısıldadı. "Yaptığın şey... bu... bu kriket değildi."

"Cırcır böceği mi?" Garip bir kelime gibi gelmişti. Onun ruh halini tam olarak kestiremiyordu.

Şimdi daha ağır nefes alıyordu. "Bu bir *oyun* değil." Sesi biraz titriyordu.

"*Oyun* değil mi?" Kısa bir kahkaha attı. "'Oh, Mr. Redmond,'" diye falsetto yaptı. "'Sen çok inter-'"

O kaçamadan kız ona doğru uçu ve yumruklarından birini göğsüne indirdi. "Bu *benim* için bir *oyun* değil!"

"Tanrım! Cynthia-"

"Bu bir *oyun* değil!" Ona tekrar vurdu. İyi bir tane. Bunu üçüncü kez denediğinde, ellerini yakaladı ve onu sıkıca tuttu ve bu kapana kısılmış vahşi bir yaratığı tutmak gibiydi. Bu kadar küçük birine göre oldukça güçlüydü.

"Siz, siz paranızla, kanlı ihtişamınızla, ailenizle ve tarihinizle. Bunların hepsi senin için çok iyi.

Violet romantizm *oynayacak*. Sonunda her şey yoluna girecek elbette. Ama bende öyle bir şey yok. Hiç yok. *Hiç kimsem yok*. Ve sen gidip *benim* geleceğimle zar attın. Violet'in sahip olacağı şeye ben neden sahip olmayayım? *Senin* bu kadar kolay sahip olacağın şeye? Ben neden sahip olmayayım? Seni lanet olası... lanet olası... *züppe*." Başka bir kelime, çok daha sert bir kelime seçebilirdi ve her nasılsa onun böyle kelimeleri bildiğinden şüphe etmiyordu; yine de seçtiği kelime canını yaktı.

Kız onun inciklerine tekme atmaya çalıştı; adam kaçtı.

"Cynthia! Lütfen! Sadece-"

Başını kaldırıp adama baktı ve bileklerini kurtarmaya çalıştı. En azından ısırmıyordu.

Henüz.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum Miles. Ne düşündüğünü biliyorum-

beni düşünmüşlerdir. Ama benim bir kalbim var. Gerçekten bir *kalbim* var. Sadece onu *kullanmaya* gücüm yetmiyor. Anlamıyor musun? Bunu neden göremiyorsun? Oysa *sen* istediğin kadar bunlarla oynayabilirsin. Sizin için her zaman biri olacaktır. Ve bu

fark: Ben kalbimi kullanmayı *göze alamıyorum*. Ve sen de kendi kalbini kullanmamayı *seçiyorsun*."

Sersemlemiş bir halde bileklerini tutmaya devam etti. Ve hiçbir şey söyleyemedi.

Sesi biraz çatallaştı. "Benim bir kalbim var," diye tekrarladı çok yumuşak bir sesle, sanki görünmez bir seyirci onu aksiyle suçlamış ve bir cadı için onu tekrar tekrar suya batırıyormuş gibi. Sanki utandığı ölümcül bir zayıflığı itiraf ediyormuş gibi.

Başını ondan yana çevirdi ve ellerini serbest bırakmak için gönülsüz bir girişimde bulundu.

Tutuşunu sürdürdü. Ne kadar kırılgan bilekler. Teni sıcaktı, sanki öfkesi, korkusu tenine nüfuz etmişti.

"Cynthia..." dedi sertçe. "Hiç paran var mı? *Hepsi* mi? Burası dışında gidebileceğiniz bir yer var mı?"

Ondan uzaklaştı. Hâlâ zor nefes alıyordu. Ona bakmayı reddetti.

göre ne ailesi ne de parası vardı. Bunun her zaman mecazi bir anlam taşıdığını düşünmüştü; sosyal olarak reddedilmenin, sosyal olarak sıralanmanın bir yolu.

"Anlat bana," diye sordu.

"Bir hafta içinde beş parasız kalacağım. Ve hayır. Bu parti bittiğinde gidecek bir yerim yok. Kimsem yok."

Ona bir kedi yavrusu vermişti, ona elleri ve diliyle mutluluk vermişti, onun mutluluğu tatmıştı. *Romantizm oynuyordu*.

Korktuğu için paralı askerlik yapıyordu.

Midesi onun için korkuyla düğümlendi. Oh, Tanrım. Pislik gibi davrandı.

"Ondan hoşlandım," dedi tekrar, sonunda ve hâlâ sesindeki engellenmiş, korkuyla karışık yorgunluğu duyabiliyordu.

"Goodkind. Kendini beğenmiş biriydi ve ilginç biri değildi ama yeterince kibardı, zengindi ve benden hoşlanıyordu.

..." Başını iki yana salladı. "Güvenli ."

Karşısında "yeterince nazik" bir adamla evli duran bu şehvetli yıldız patlamasını hayal etti. Acaba karanlıkta koridorlarda sürünerek

atamalar? Çingenelerle kaçmak mı?

Hayır, güvenlik istiyordu. Bunu hiç bilmiyordu. Ona sadık olacağını söylemişti.

Bundan hiç şüphesi yoktu. Onda böyle bir metanet vardı.

Elini bileğine sıkıca sarmış, sanki onu tutuyormuş gibi sürüklenmesini önlemek için ona . Yumruğunun ucunda hala küçük beyaz bir düğüm vardı ve tüm vücudu hafifçe titredi; yüzüne telaşlı bir renk geldi.

"Bana Londra'da neler olduğunu anlat Cynthia," diye usulca emretti. "Ne yanlış gitti?"

İç çekti.

Bekledi.

"İyi değilim," dedi sonunda yumuşak bir sesle. Bu ilgi çekici bir başlangıçtı. "Hayır mı?"

"Hayır. Benim yüzümden biri neredeyse ölüyordu."

"Ah." Başı geriye gitti, sonra anlayarak aşağı indi. "Neden bana hikayeyi anlatmıyorsun?"

Bir süre sessiz kaldılar. Etraflarında güçlü, rahatlatıcı bir at, saman ve deri kokusu vardı.

"Çok harikaydı," diye başladı, duraksayarak. "Londra'daki o sezonun benim için ne anlama geldiğini bir bilerseniz. Bu bir mucizeydi; orada olduğuma inanamadım. Çok *popülerdim*."

"Hatırlıyorum. İlk suyun elması ve diğer şeyler."

Bir ses çıkardı. Gülmenin kasvetli bir kuzeniydi. "Ve tüm bunlar."

"Ve?"

İç çekti. "Harikaydı. Hayatım boyunca başıma hiç bu kadar muhteşem bir şey . Sezon boyunca *gerçekten* de erkeklerden istediğimi seçebileceğim bir zaman vardı Miles. *Şok* olmuştum. Çok az şeyin önemli olduğu kısa bir an. büyüleyici, güzel ve orijinal."

Ona aşk olmak moda oldu, Albemarle o zaman söylemişti. Yine hiç kimsenin onu gerçekten tanımadığını fark etti. O buna izin vermemişti.

"Ya sonra?" diye usulca teşvik etti.

"Ve sonra... şey, Courtland... Courtland evlenme teklif etti." Miles'ın Courtland hakkında bildiği buydu: genç, kibirli.

Tüm uzuvları, yüz hatları ve görkemli tavırları vardı. İyi sığırları vardı. İçkisini tutabilir, ateş edebilir oldukça iyiydi. Kısacası, çoğu erkeğin benzer konumdaki diğer erkekler hakkında bildiği şeyleri biliyordu.

Adamın karakteri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Cynthia'yı soylu olmadığı için terk etmediği için onun hakkında iyi şeyler düşünmeye meyilliydi. "Courtland'ı biliyorum."

"Eğer yapabilirsen, anlamanı istiyorum. Ama anlayabileceğinden emin değilim. Çünkü sen... senin yüzlerce yıllık bir ailen var. Aile *her yerde*. Ve benim için... Courtland hikayenin sonuydu, anlıyor musun? Kendimi hiç kimseye ya da hiçbir şeye ait hissetmedim. Kendi aile geçmişim en iyi ihtimalle bulanık. Bu yüzden düşündüm: Mutlu bir sonum olacak. Bir ailem olacak.

aile. Ben neden olmayayım?"

"Neden olmasın, gerçekten?" Bunu onu sakinleştirmek için kolayca söyledi, ancak midesinin çukurunda onunla birlikte taşıdığı yalnızlığın derinliğini hissetti. Buna katlanmasına yardım edecek kimse yoktu. O

Kollarını ona dolamaktan kendini alıkoydu, çünkü bunu onu olduğu kadar kendini de rahatlatmak için yapardı. Yönsüz bir öfkeyi bastırdı, çünkü şimdi bunun ona bir faydası olmayacaktı.

"Standshaw'lar Little Roxbury'den. Liza benim arkadaşım ve Liza ve ben doğru arkadaşlar edindik. Bir sezon yetecek kadar elbiseye ancak yetecek kadar param vardı, bu yüzden kumar oynadım ve onları satın aldım ve sonra...ve şey, benim için *savaştılar*. *Tonun* içindeki adamlar." Sesi hâlâ nefes nefese ve şaşkın geliyordu.

"Duydum." Sonsuza kadar.

"Bunu heyecan verici buldum. Ve Miles, bir diğeriyle oynadım. Nedenini tam olarak söyleyemem. Bir kısmı

İstenmenin verdiği saf haz. Hayatımda ilk defa biri -herkes!- beni *istiyordu*. Diğer kısmı ise büyüünün devam edip etmeyeceğini görmek için onları test etmekten vazgeçemiyordum. Ona güvenmedim. Bu yüzden tekrar test ettim.

ve tekrar, ve sürdü ve sürdü. Ta ki..."

"Sonunda ne oldu?" Arkasından Ramsay, boğazını temizlemek için bir şeyler mırıldandı: *Öhöm. Hâlâ eyerliyim*. Ramsay beklemek zorunda kalacaktı.

"Gerçekten de her şeyin drama ve aptallık olduğunu düşünmüştüm -bahisler, kabarmalar, kimin benim için yumruk getireceğine dair tartışmalar, kıskançlık. Hepsi erkeksi duruşlar. Ama

Courtland gerçekten kıskançtı. Çok sinirliydi." Kısa, meraklı bir kahkaha attı.

Erkeklerin, özellikle de kadınlar konusunda aptalca davranmalarının gerçekten sonu yoktu.

"Yani bir düello mu oldu?"

Teslimiyetle nefes aldı. Şimdi daha sakin bir şekilde ona bakıyordu. "Ona değer verdiğimi bilmelisin," dedi sakin bir sesle. "Önemsiyordum. Ya da öyle sandım. Ama beni... bahçede öpmeyi başaran biri... sadece *küçük bir ...*" Şöyle demişti temkinli bir şekilde. Artık küçük olmayan öpücükler hakkında her şeyi biliyordu ama başka birinin onu öptüğünü duymaya hevesli değildi. "Courtland'a bundan bahsettim. Onu test etmek için. Courtland onu dışarı çağırdı."

Anısı dalgalanırken tekrar gerildi. Parmaklarıyla bileklerinin iç kısımlarını hafifçe okşadı.

"Mantıklı hiçbir şey duymak istemiyordu. Lanet olası *gurur*. Ve böylece düello yaptılar. O..." Boğazını temizledi. "O vuruldu," dedi kel bir sesle. "Omzundan. Ağır yaralı. Neredeyse ölüyordu - bana *söylenene* göre çok yakın bir şeydi, çünkü götürüldüğünde onu görmeme asla izin vermediler ve ben... o zamandan beri onu görmedim." Sesi incelmmişti. "Ailesi olayı zekice örtbas etti. Düello yapmak *yasal* değil ki." Bunu takdire şayan bir ironiyle söylemişti. "Ve bir şekilde bırakıldığımdan emin oldular.

Tamamen. *Herkes* tarafından. Ben zehirliydim. O ile ayrıldı

banaya bir mektupla." Burada da kısa bir kahkaha attı. Sadece biraz acıydı. "Ve bunu hak etmediğimi söyleyemem. Ve aniden kaybettiğim tüm bu gizem

Bu durum elbette Violet'in ilgisini çekti. Ve beni buraya davet etti. Her zaman hak ettiğimden daha şanslı oldum." Bunu ironik bir şekilde eğlenceli buldu.

Şanslı. Bu onun seçeceği bir kelime değildi. "Gördüğünüz gibi, tetiği çekmemiş olsam da

Hayatıyla. Ve bunun bedelini ödedi. Yani ben iyi değilim."

Birden sinirlendi.

"Cynthia. Bu kadar kendini kırbaçlama yeter. Size 'iyi'nin ne anlama geldiğini söyleyemem. Belki de senin gibi *kötü* olmayı düşünecek hayal gücüne ya da karaktere sahip olmamaktır.

Goodkind'ı ikna etmişti. Yaptığın takdir etmiyorum ama anlıyorum. Ve Courtland, lanet olası aptal, özgür *iradeye* sahiptir. *Kendini* vurdurdu. Ama Milthorpe'u ya da Courtland'ı mutlu edecek bir şey için bu kadar acı çekmeniz kalbinizin bir ölçüsü.

Birinin sana yardım etmek ya da arkadaşın olmak istemesi kalbinin bir ölçüsüdür. Bu *sensin*, Cynthia. Anlamıyor musun? İyi ya da nazik *hissetmiyorsun* çünkü onlara ya da kendine yaptıklarından hoşlanmıyorsun.

İnsanlar seni seviyor çünkü sen iyisin. Ama en çok *sen sensin* ve bu..." sesi neredeyse kesiliyordu. "Bu her şeye değer."

Gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Ağzı şaşkınlıkla . Dikkatle dinliyordu.

"Ancak bu, *insanları* basitçe *kullanabileceğiniz* anlamına gelmez

Çünkü korkuyorsun. Ve bu Milthorpe, Argosy, Goodkind ya da herhangi biri anlamına geliyor. Korkunuz bunu haklı çıkarmaz."

Başını geriye attı; gözleri kocaman açılmıştı. "Korkmuyorum."

"Öylesin," diye sertçe düzeltti. "Ve her türlü hakka sahiptin olmak. Herkes sizin durumunuzda olabilirdi." Şöyle dedi acımasızca. "O kadar korkuyorsun ki, aslında hafifletmek için diğer tüm parçalarını inkâr etmeye hazırsın. Kendine zarar veriyorsun, görmüyor musun? Ve Tanrı adına, *gurur* duyuyorsun."

Öfkesi ona da bulaşmıştı. "Gururlu! Bir çaydanlığa söylenecek ilginç bir söz, Bay Pot."

Bu o kadar tuhaftı ki, konuşmayı bir anda kesti.

"Peki ya Leydi Georgina, Miles? Onunla, benim Goodkind'le olacağımdan daha mutlu olacağını düşünüyor musun? Ya da Milthorpe'la? Bütün işleri senin için yaptırmanın rahatlığını yaşadın. Onu baban seçti, değil mi? Onu kapınıza kadar getirdi. Ve onunla birlikte senin tüm rüyalar."

"Yüzyıllardır aile onurum, kayıp bir kardeşim ve *bana ihtiyacı* olan insanlara karşı bir görevim var. Bunu öylece bırakamam."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Yemin ederim, karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ama bu söylediklerimi daha az doğru yapmaz. Seni benden daha iyi yapmaz."

Bunu ani bir sessizlikle kabul etti.

"Benden ne yapmamı isterdin?" Sesi şimdi daha sertti. "Senin ya da Violet'in sahip olduğu şeye sahip *olacağım*. Bunu istiyorum. Neden *iyi* bir evliliğim, param ve bir evim olmasın? Başka hiçbir şey için uygun değilim. Senden para almayacağım Miles, yüzden teklif etme. Ben bir *hayat* istiyorum. Bir aile. Bunun yerine ne yapmamı isterdin?"

Sonsuza kadar benimle kal. Metresim ol. Mümkün olduğu sürece her gece benimle seviş.

Kadın adamın gözlerinden, adam da kadının gözlerinden baştan çıkarıldığını okumuştı.

"Sakin ," dedi yumuşak bir sesle.

İçini çekti. "Senden bunu istemezdim," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdi.

Bir sessizliğin geçip gitmesine izin verdiler. Ahırlardaki hayvanlar toynaklarını kaydırды ve bir yerlerde bir kuş güneş ışığında sevincini söyledi.

"Sadece... Cynthia, insanları önce *kim* oldukları açısından gör. Ve sonra sahip oldukları şey açısından. Yirmi bin pound olarak değil. Ya da huysuz bir ikinci oğul."

Kendini durduramadan içinden çıkmıştı. Kadın dondu kaldı.

Ve sonra:

"Oh." Nefes nefese kalmıştı. Yüzü, midesine aldığı ani bir darbenin yarattığı şaşkınlıkla karardı. "şimdi ben... Oh, Miles. Beni duydun. Baloda.

Beni ilk gördüğünde. Malverney'de. Mavi elbisem. Yüzüm. Liza'yla konuştuğumu duydun. Senin hakkında."

"Ah. Demek ne dediğini hatırlıyorsun." Bunu hafifçe söyledi.

Yüzü kapalı ve soğukkanlı bir hal aldı. Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Dediğim gibi, iyi değilim."

"Ama bunu neden söylediğini şimdi anlıyorum."

Onun gözlerine bakmakta zorlanıyordu. "Bu... söylenecek hoş bir şey değildi."

"Buna katılmıyorum." Bunu nazik bir ironiyle söyledi. "Benden ne kadar nefret etmiş olmalısın."

"Senden asla nefret etmedim," dedi sessiz bir coşkuyla, "asla."

Sonra ona baktı, yüzünü bir kuyumcu gibi büyüteçle tekrar inceledi, sözlerindeki her anlam derecesini gördüğünden emin oldu ve kızgın olmadığına karar verdi.

"Bunu duyman gerekmiyordu," diye teklif etti.

"Nedense bu beni şaşırtmadı," dedi kuru bir sesle.

Ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi.

Bir sessizlik anı daha. "Öyle demek istemedim," diye denedi. "Ciddiydin."

İç çekti. ". Ciddiydim."

Ve o akşamı hatırlayarak birlikte sessiz kaldılar.

Bir zamanlar kendisine de sorduğu soruyu sordu. O korkunç soruyu: "Peki ya o akşam dans etseydik Miles... konuşsaydık ya da tanıştırlısaydık?"

"Artık bunu biliyorum Cynthia," dedi kararlılıkla, çünkü biliyordu ve sesi çok korkmuş geliyordu. "Bu bir fark yaratmazdı. Dans etmiş olsaydık bile beni gerçekten göremezdin. Ve ben de

seni gerçekten gördüm. O zaman da farklı insanlardık, şimdi de farklı insanlarız."

Birbirleri yüzünden, demedi.

Bakışları düştü. Terliklerinin yıpranmış parmaklarını ve aşınmış topuklarını fark etti. Kadının soğuk parmakları ensesine dokundu ve onu huzursuz hissettirdi.

Gözlerinin tekrar yüzünde olmasını istedi ve şöyle dedi: "Haklısın Cynthia. Sanırım gurur duyuyorum. Redmond mirası falan. Göz ardı edilmekten hoşlanmadığımı tahmin ediyorum. Ve sanırım Goodkind hakkında sana yalan söylememe neden olan şey de kısmen gururumdur. Bir şeyi kanıtlamak istedim."

Tekrar yukarı baktı. Mavi, mavi gözler. Kalbim mavi, diye düşündü saçma bir şekilde.

"Ama burada kaldığım ilk gün beni öpmene neden olan şey gururun," dedi yumuşak bir sesle.

Ah, zeki kız.

"Öpücük" kelimesi bir afyon esintisi gibi geldi. İkisi de bir an için olasılıklar üzerinde sürüklendi. Sadece başını eğip dudaklarını onun yumuşak dudaklarına değdirerek aralarındaki on santimlik mesafeyi kapatabilirdi. Onun güzel kedi yavrusunun yüzünü ellerinin arasına alıp ağzı, dili ve elleriyle ona her şeyi unutturacaktı. Dudaklarını onun boğazına doğru kaydırarak, ellerini onun yumuşak göğüslerini avuçlamak için dolaştıracaktı. o yumuşak ve sıcak muslin içinde...

"Bunu yaptığım için üzgün müsün?" diye sordu, sesi artık duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Onu daha sıkı kavradı. boğazında attığını gördü, bileklerinde attığını hissetti. Kız kederli görünüyordu.

Bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu. Hiçbir cevap ikisini de tatmin edemezdi.

O da yavaşça bileklerini çözdü. Yavaşça.

Sanki ona bir hediye vermiş gibi onları geri aldı. O da parmaklarını onun dokunduğu yere dalgınca dokundurdu.

"Seni incittim mi?" Elini, yumruğunu vurduğu göğsünü yumuşatmak istercesine uzattı; ona dokunamadan durdurdu. Bu ilk seferin bir yankısıydı

onu öpmüştü. O havada asılı duran belirsizliği. Onun kendisini itebileceğini düşünmenin verdiği acıyı hatırlıyordu.

Eli tekrar yanına düştü.

"Yaptın," dedi şaşkınlıkla. "Birazcık." Elini kalbinin onun için attığı yere koydu. Çünkü ona dokunamazdı. Çünkü dokunamazdı ve dokunmamalıydı.

Ağzının köşesi seğirdi. "Güzel."

Birlikte sessizdiler. Birbirlerinden sadece bir adım, ama şimdi sonsuzluk kadar uzakta duruyorlardı.

"Cynthia. Goodkind için üzgünüm. Sana yemin ederim ki bunu düzelteceğim."

"Bay Goodkind'le ilgili durumu düzeltmek için artık çok geç," dedi pratik bir şekilde. "O... bir şeyler söyledi... ve kaçtı. Gülümsemeyin," diye uyardı.

"Gerçekten bana ne dediğini söylemeyecek misin?"

İç çekti. "Oh, pekala. İnsanlar arasındaki fiziksel *ihtiyaçlar* gibi dramatik farklılıklara ne kadar sempati duyduğumu ve gardırobumdaki bir şeyi beğenmesi halinde bunu bir erkekle paylaşmaktan çekinmeyeceğimi söyleyebilirdim. Büyük bir jartiyeri seve seve dikebileceğimden de bahsetmiş olabilirim. Şimdi gülümseyebilirsiniz."

Miles zaten . "Ciddi ?"

"Sağduyulu olduğu sürece neden sempati duymayayım?" dedi, sesi şaşkıncı.

Durakladı. "Elbette. Neden olmasın?" diye tekrarladı usulca. Muhtemelen sempati duyardı. Ya da en azından pragmatikti. Kocasını bir şey yapmaya çalışırken yakaladığında kendinden geçecek türden biri değildi. Saten jartiyerlerinden birini kendi kalçasına doğru kaydırır ya da bonelerinden birini . Otururlardı ve tartıştık.

Tropik bir orman Bayan Brightly için gerçek bir zorluk teşkil etmez.

"Bilmen gerekiyorsa, çok komikti," diye kabul etti. "İlham alabileceğinizi düşünmezdim."

Başını hafifçe salladı. "Sen benim ilham perimdin."

Bunun üzerine içtenlikle gülümsedi. Yüzüne sağlıklı renk gelmeye başlamıştı.

Ama o cehennemdeydi. Adamları tartışmak Hayatının geri kalanında ona sahip olmak ondan çok fazla şey istemek gibi görünüyordu. Elleri soğumuş ve uyuşmuştu; midesinin çukurunda garip bir şekilde tanıdık bir boşluk hissi vardı.

Bunu bilmemeliydi. Bunu bilmesine asla izin vermeyecekti. Korkusunu yok etmek, yüzüne rengini geri kazandırmak, geceleri huzur içinde uyumasını ve günlerinin geri kalanında hiçbir şey istememesini sağlamak için her şeyi yapacaktı. Ve onun pişman olmasına izin vermeyecekti.

"Argosy!" Korku tekrar sesine sızdı. "Sen- sen-"

"Hayır. Hayır. Sana yemin ederim. Gerçeklerle oynamadım," dedi ona. "Onun hakkında söylediğim her şey doğru."

"Ama Çingene kız Argosy'ye benim bir sürtük olduğumu söyledi ve tabancalar ve kan hakkında bir şeyler bağırdı. Sanırım o zamandan beri benimle ilgili şüpheleri var."

"Nedenini anlamak zor."

Güldü. "Sinir bozucu biri. Adı Martha. Annesi Leonora... Çok yakında evleneceğimi söyledi."

"Çok yardımcı oldu." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Milthorpe ve Argosy arasında seçim yapmak zorunda olsaydın, Cynthia, hangisi olurdu?"

Bunu sakince söylemeyi başardı. Bıçak yutmak gibiydi.

Elleri eteğinin içinde gergin bir şekilde kıvrıldı. "Argosy, sanırım."

" bilin." "Miles-"

"Bana güvenebileceğini biliyorsun." Sözler geri getirdi Bir gece önce. Onları kastetmişti, bu haksızlıktı ama ona güvenebileceğini bu şekilde biliyordu.

Sarsılarak geri çekildi ve ona baktı.

"Güven bana, Cynthia," diye tekrarladı yumuşak bir sesle. Sessiz kaldı, yanakları kızarmış, gözleri anılarla kararmıştı. "Hayatım boyunca yapmak istediğim şeyi yapmakta *hiç* başarısız olmadım."

". Sana güveniyorum."

Kelimeler bir hediye idi: onun güveni.

Söyleyecek başka bir şey yoktu ama yine de her şey vardı. Ve Miles onun gitmesine henüz izin veremeyeceğini fark etti, çünkü söylemesi gereken bir şey vardı. Yine de onunla tanıştığından beri başına gelenleri anlatacak bir kelime dağarcığı yoktu. Bocaladı; denedi.

"Bilmeni isterim ki... bir konuda yanılıyorsun, Cynthia. Benim bir kalbim *var*. Bunu daha yeni keşfettim. İronik, değil mi? Hayatımı keşfetmekle düşünülürse. Keşke bir seçeneğim olsaydı. Keşke yapabilseydim... çünkü yapabilseydim..."

"*Yapma*." Kelimeyi ısrarak söyledi. Ondan uzaklaştı. Yüzü yine bembeyazdı. "Bu... *bu*... kriket değil. Bunu sen de biliyorsun."

O kadar hızlı döndü ki elbisesi ayak bileklerini kamçılardı ve yıpranmış terliklerinin üzerinde ahırdan koşarak çıktı.

Bölüm 19

Miles doğru olanı yaptı.

Cynthia bu işin, yani Kocasını tuzağa düşürmek onun için bir oyun değildi. Ama bunu bir oyun olarak görmesi, kocasını tuzağa düşürmeyi başarabilmesinin *tek* yoluydu. doğru yapacağına söz verdi. Aklının tamamen devrede sağladı. Ona blöf yapma ya da yalan söyleme izni verdi.

Ve tüm bunları yaparken, küçük kardeşinin boyundaki kemirgen yiyen bir bitkiyi büyülenmiş bir tarafsızlıkla izleyebilen bir adam olduğunu kendine hatırlattı. Onun cinsini, tarihini, beslenme şeklini merak eder, ayrıntılı olarak çizer ve asla ondan korkmaz ya da yüceltmezdi. Kendisine her şeyin - hayretin, korkunun- bileşenleri ve bir kökeni olduğunu hatırlatırdı.

İncelendiğinde, gizemi çözüldüğünde anlaşılabilir.

Duyguların denkleme girmesine hiç gerek yoktur.

Bir kalbi olduğunu keşfettiğini kimsenin öğrenmesine gerek yoktu. Kraliyet'e bir makale teslim etmek üzere değildi.

Ne de olsa toplum bu özel keşif hakkında.

Hayatındaki hiçbir hedef bu kadar acil olmamıştı ve bunu başarmak için neredeyse bir haftası vardı.

Yine de, daha önce de gibi, bir kez yola çıktıktan sonra yapamadığı hiçbir şey yoktu.

Kampanyasına o akşam başladı.

"Onlar buradayken Rom'a fal baktırmadınız mı?" diye sordu Jonathan ve Argosy'ye bilardo oynarken.

Şaşırdılar ama onu yanlarında görmekten de memnun oldular.

Argosy ona, "Evet, gördük," dedi. ". Çingeneler her şeyi bilirler."

Jonathan . "On çocuk!" diye mırıldandı kızgınlıkla. "Saçmalık. Bir adam *çıldırılmış* olmalı. İyi para ödedim bu dukkering için de para."

"Bunun için iyi para ödedim," diye düzeltti Argosy boş boş. "Atışını yap, Redmond."

"On çocuk mu yapacaksın Jonathan?" Miles buna gerçekten şaşırmıştı.

"*Hayır!*" Kardeşi dehşete kapılmıştı.

"Bayan Heron'un çirkin kızı da orada mıydı?" Miles masanın yanında durup kardeşinin ateş etmesini beklerken sordu.

Argosy biraz savunmacı bir tavırla ona döndü. Yine de Miles genç adamlara göre her konuda bir otorite sayılırdı ve bu yüzden çok güçlü bir şekilde itiraz etmekte tereddüt etti.

"Onun bir olduğundan hiç emin değilim, ihtiyar. Doğru gibi görünen pek çok şey biliyor gibiydi."

Miles homurdandı. "Öyle mi? Söylesene, 'ördek' diye bir şey bağırdı mı?"

Argosy'nin yüzünü görmek bir mucizeydi. Şaşkınlıktan parlıyordu. "Nasıl *duydun*? Biri mi söyledi?"

Miles çok eğleniyordu. "Annesi fal bakarken *hep* böyle bağırır. En azından Pennyroyal Green'dekilerden duyduğum kadarıyla. Bu dürtüyü kontrol edebildiğinden emin değilim. Bu onun içinden gelen bir şey. Kafasına dokunulmuş."

"Her zaman böyle bağırır mı?" Argosy hem hayal kırıklığına uğramış ve rahatlamış. "'Ördek,' değil mi? Ama ördeğin *boş* olduğunu söyledi." Son kelimeyle birlikte vurgulu bir hareket yaptı. Bu Argosy için anlamlı görünüyordu.

Cynthia boş bir ördek hakkında hiçbir şey söylememişti. Miles doğaçlama yapması gerektiğini fark etti.

"Kesinlikle," dedi ve atışını yaptı, temiz ve doğru bir atıştı.

Top öyle sert çarptı ki Jonathan ve Argosy irkildi. "Boş bir ördek," diye devam etti. "Onu ilk duyduğumda Söyleyince, avcılıkla ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Yem. Çok garip. Ama o zaman deli bir kadının saçmalıklarına sempati duymak gerekir. Öte yandan annesi... annesi yaptığı okumaların doğruluğuyla tüylerimi diken diken ediyor."

Jonathan kardeşine sanki bir aylakmış gibi bakıyordu.

"Ne kadar içtin Miles?" diye sordu kuşkuyla. Dükkâncılık öyle bir şey değildi.

Alay edilme potansiyeli ya da antropolojik çekiciliği dışında Miles'ı hiç ilgilendirmiyor. "Ve siz de Bayan Heron ve kızını yıllarca?"

"İçecek hiçbir şeyim yok." Miles kayıtsızca esnedi. "Bu da bana şunu hatırlatıyor. Konyak nerede bu arada? Bayan Heron sana ne söyledi, Argosy? Söyleyeceği *her* şeyi ciddiye alırdım. Bana uzun bir yolculuğa çıkacağımı söyledi. yolculuk."

Böyle bir şey yapmamıştı ama bu onu etkiledi. Argosy. Miles kesinlikle uzun bir yolculuğa çıkmıştı. "Bana yakında evleneceğimi söyledi. Büyüleyici bir Bir sürü hayranı olan bir kız. Ve ben... kaderimi kaçırmamak için elimi çabuk tutsam iyi olur." Gerçekten de kızardı.

Cynthia'ya karşı bir şeyler hissediyor, diye düşündü Miles birden.

Nedense, bu farkındalık onu bilardo istakası gibi solar pleksusuna vurdu.

Ama neden ona karşı bir şeyler hissetmesin ki? O olağanüstü biriydi.

Argosy onu asla gerçekten *tanıyamayacaktı*.

"İlginç." Miles her heceyi ağır ağır telaffuz etti.

Her şeyi gören bakışıyla Argosy'yi sabitledi.

Sonra konyak sürahisini buldu, arkasını döndü ve doldurdu.

"Milthorpe nereye gitti?" dedi arkası dönükken. "Onunla bir sonraki seferim hakkında konuşmak istiyordum."

"Özür dilerim. Söyleyemedim, ihtiyar," dedi Argosy boş boş.

Atış yapılırken bir *çukur* oluştu. "Ah. Şimdi hatırladım." Miles hatırlamak için bir parmağını kaldırdı. "Salonda Bayan Brightly ile sohbet ediyor. Sanırım ne tür bir köpeğe sahip olabileceği konusunda bir karara vardılar. Milthorpe'un da el falına baktırmak isteyebileceğini düşünüyorum. I Bir eş aradığını duyduğuma inanamıyorum. Görünüşe herkes bir eş arayışında. En azından ev partisindeki çoğumuz."

Argosy telaşla kaskatı kesildi. Muhtemelen daha önce hiç Milthorpe'u ciddi bir rakip olarak görüyordu ve onu birdenbire tamamen farklı bir gözle değerlendirmeye başlamıştı.

"O da birkaç gün içinde Sussex'ten ayrılmış olacak. Bayan Brightly. Bana öyle söylendi. Milthorpe tarafından."

Argosy o noktadan sonra dikkati dağıldı ve bilardoda kötü bir şekilde kaybetti, bu da Jonathan ve Miles'in ondan iyi bir para kazanması anlamına geliyordu.

Güven bana, demişti.

Cynthia bunu yapmaya karar vermişti. Ve ondan tam da bunu yapmasını istediğinin ertesi günü, Argosy coşkunun kişileşmiş haline gelmişti. Gerçekten de mucizevi bir evrim. Biraz alışması gerekmişti ama Cynthia dirençli bir kızdı ve Kendine biraz olsun rahatlığın tadını çıkarma, ilginin tadını çıkarma ve suçluluk hissetmemeye çalışma izni verdi.

O gün retikülünü sadece bir kez salladı.

Miles gibi o da daha önce olanları düşünmeyi reddetti, olamayacakları düşünmeyi reddetti. Şimdiki zamanın ihtiyaçlarına odaklandı.

İki gün sonra, salonda kendisini bahçede tek başına gezdirmek için izin isteyen Argosy'yi beklerken olağanüstü bir şey oldu.

"Bayan Brightly, acaba bir şey söyleyebilir miyim?"

Cynthia çok yavaşça döndü.

Leydi Georgina'ydı. Güneş salonun büyük pencerelerinde parlıyordu ve salonun gölgeli ucunda Violet, Jonathan ve Leydi Windermere ile birlikte oturuyordu. Diğer insanların güvenliği çok uzakta görünüyordu.

Lanet olsun. Kaçış yok.

Cynthia Georgina'ya dikkatle baktı. *Sesi suçlayıcı gelmemiştir*. Sesi çekingendi. Aslında, sanki gerçekten bir kelime için yalvarıyormuş gibiydi.

"Elbette," dedi Cynthia sıcak bir sesle. Tam tersini kastediyordu.

Cynthia, Georgina'nın yanındaki sandalyeye yerleşti ve pencereden süzülen parlak gün ışığı, Georgina'yı her zamanki gibi düzgün ve özenli bir şekilde toplanmış olan saçları dışında neredeyse tamamen renksiz bıraktı.

Bir hale gibi parlıyordu.

"Nasıl başlayacağımı tam olarak bilmiyorum..." Georgina'nın elleri gergin bir şekilde birbirine dolandı.

Cynthia bir kez daha kızda ironi ya da imada bulundu. "Lütfen bana karşı açık olmaktan çekinme Georgina," dedi nazikçe, ama midesi kazınacakmış gibi hissediyordu.

Georgina düşüncesizce ona doğru döndü. "Çok iyi! Mesele şu. Çok çekicisin."

"Ben... ben miyim?" Cynthia birden çok gerildi.

"Evet. Bunu herkes görebilir, biliyorsun. Oldukça ıslıltılısın," diye ısrar etti.

Bu sözleri Leydi Georgina'dan duymak son derece tuhaftı. Dalkavukluğun aynı zamanda garip bir şekilde korkutucuydu. Yine de Leydi Georgina'nın öncelikle insanlara hayranlık duyarak iletişim kurduğunu ve ona iltifat etmek için özellikle onu izole etmesine gerek olmadığını kendine hatırlattı.

Cynthia umutsuzca, o *gerçekten* iyi bir insan, diye düşündü. Ve ben korkunç, *korkunç* biriyim.

"Çok naziksin Georgina." En azından çoğu iltifata verilecek uygun yanıt buydu.

Georgina'nın elleri kucağında hareketsiz kaldı. Güzel, pürüzsüz eller. Ne bir çil, ne bir kedi tırmağı, ne de bir yara izi vardı.

Boğazını temizledi. "şu, Bayan Brightly. Acaba... Acaba Miles Redmond'u etkilemek için ne yapmam gerektiğini biliyor olabilir misiniz?"

Cynthia kendini . Ağzının açık kaldığını hissetti. Kapıyı çabucak , ama Georgina'nın yüzü kıpkırmızı olmadan önce değil.

Ama kız omurgasını dikleştirdi ve kararlı bir telaşla ekledi: "İnsanları nasıl etkileyeceğinizi bildiğinize göre ve ben bunu tam olarak yapamıyorum. Zaten onu etkileyemem."

"Nasıl büyü yapılacağını bildiğimden beri mi?" Cynthia şaşkındı. "Herkes senden çok etkilenmiş."

Ah. Şimdi bu bir suçlama gibi geldi. Doğru olmasına rağmen.

Cynthia, "Bay Redmond sizi seviyor, Leydi Georgina," diye önerdi. Her halükârda ondan *hoşlanıyordu*.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Georgina'nın sesi umutsuz geliyordu. "Çok nazik biri ve bazen benimle dalga geçiyor, bu da hoş bir şey, ama ne diyeceğimi hiç bilemiyorum, o yüzden Çok utangaç ve konuşmanın yükünü hep o taşımak zorunda. Onun yanındayken kendimi çok *kaba* hissediyorum Bayan Brightly ve de, çünkü okuldan çıktım ve Tanrı aşkına, ben bir mirasçuyum. Ama yine de o..." Durakladı, belki de Miles'ı hayal ediyordu. Küçük beyaz dişleri düzgün alt dudağına gömüldü. "Benimle konuşurken başka bir yerde olduğunu hissediyorum. Benimle konuşurken ilgisini çekmek. Ve bence *siz* bir erkeğin ilgisini nasıl biliyorsunuz."

Bu genelleme biraz rahatsız ediciydi. Hayal edin *Leydi Georgina* bu sonuçlara varıyor.

Cynthia ince anlamlar ya da uyarılar için onun yüzünü inceledi. Hayır, ciddiye. Georgina bir şekilde cazibenin sırrını verebileceğini düşündü.

Cynthia ona, *öğrenilmediğini, doğuştan geldiğini* söylemek istedi. Ve *çaresizlik* ve

ve uygulama ile keskinleştirilir. Eğer gerçeği istiyorsanız.

Böyle şeyler söyleyerek kızın kafasını karıştırmak ve onu sinirlendirmek eğlenceli olabilirdi ama bunun kaba bir davranış olacağını biliyordu.

"Bay Redmond'dan hoşlanıyorsunuz demek?" Cynthia yavaşça, sesi biraz zayıflayarak konuştu.

"Sekiz yaşımdan beri Bay Redmond'a aşığım."

Cynthia dondu kaldı.

Georgina'nın tonlaması hararetli ve gerçekçiydi ve ifadesi neredeyse hiç değişmemişti, bu da soluk kirpiklerinin ve kaşlarının hatası olabilirdi. Ama gözlerinde buğulu bir azap vardı.

"Siz... Bay Redmond'a *aşık* mısınız?"

"O çok *güzel*. de öyle değil mi? Çok sessiz ve sakin! Çok büyük, karanlık ve bilge. Gözleri... onun..." Kelimeler açıkça yetersiz kalıyordu. "Bana karşı her zaman çok nazik olmuştur."

Cynthia, Georgina'ya bakmaktan kendini alamadı. *Hoş mu?* Ve bu aşk mıydı?

Herhalde Leydi Georgina hissettiklerini kelimelere dökemezdi. Aşkın ve Miles Redmond'un toplamını kelimelere dökmek imkânsızdı.

Ve nasıl hissetmeyi *tercih edeceğine* rağmen, Cynthia birdenbire bu kıza istemeyerek de olsa saygı duymaya başladı. Çünkü Georgina uzun zaman önce sessiz Redmond'a aşık olacak kadar sağduyuluydu.

Tanrı aşkına, bu kıza Miles Redmond'ı kendisine nasıl aşık nasıl söyleyebilirdi?

"Şey, başlamak için bir yer," diye duraksadı, "onun ilgi alanlarını paylaşmak, Georgina."

"Oh, denedim. Ama Bayan Brightly... Bir itirafta bulunmam gerekiyor."

Cynthia kendini destekledi. "E-Evet?"

"Örümceklerden ve böceklerden *nefret ederim!*" Georgina tüm tutkulu bir umutsuzluk. "Beni korkutuyorlar." Kadın ürperdi. "Onlardan nefret ediyorum. *Hepsinden* nefret ediyorum."

Cynthia şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Sözleri kekeleyerek ortaya çıktı. "Ama örümcekler öyle-"

"İğrenç," diye inledi Georgina. "*Bakmak* için yapabileceğim tek şey birde."

"Ama siz karıncaların-"

"-iğrenç, küçük, meşgul şeyler, leş yiyenler ve benzerleri." Bir kez daha ürperdi. "Toplulukları, kraliçeleri ya da onlarla ilgili *herhangi bir şey umurumda* değil ama sırf Bay Redmond'a değer verdiğim için Sussex karıncaları konusunda uzmanım. Ben de onun ilgi alanlarıyla ilgilenmeye *çalıştım*. Neden bu karıncaları *sevmek* zorunda? şeyler?"

Her şey çok dramatikti ve Leydi Georgina'yı böylesine romantik bir acının pençesinde görmek kuşkusuz büyüleyiciydi: Miles Redmond'ın hoşlandığı şeylerden hoşlanıyormuş gibi davranması için kızın maruz kaldığı *baskı*. Takdire değer bir şekilde dayanmıştı.

Georgina ile hayal ettiğinden çok daha fazla ortak noktası olduğunu keşfetmek ironikti.

Cynthia o anı düşündü. Yapabileceği ya da söyleyebileceği sayısız şey vardı. Şu anda söylemek ya da yapmak sayısız şey.

Ama işte Miles Redmond'ın evlenmek zorunda kaldığı, hayatının geri kalanını birlikte geçireceği ve ve konuşmak ve...

Cynthia bir an için gözlerini kapattı. Kalbi yapmak üzere olduğu şeyi protesto ederken aniden gelen keskin acıyla nefes gerekiyordu.

"Bu şeylerin -Bay Redmond'un ilgi alanlarının- onun gerçekte kim olduğunun bir yansıması olduğunu düşündünüz mü?" dedi dikkatle.

"Bütün bu çok bacaklı sürünen şeyler mi?" Georgina dehşet içinde fısıldadı. Elleri yüzünü örtmek için havaya kalktı, Kısaca. "Kesinlikle hayır. Eminim bu sadece bir çeşit şaşırtmaca. *Erkek* gibi bir şey. Evlendikten sonra Redmond işine ve Mercury Kulübü'ne ilgi duyacaktır.

onun... onun çocukları." Yüzünden çekilmeye başlayan kızıl renk yeniden ortaya çıktı.

"Ama Lacao'ya dönmek istiyor. Oraya bir keşif gezisi yapmak istiyor." Cynthia dehşete düşmüştü.

"Gitmeyi reddedeceğim."

"Ama Georgina!" Cynthia birden Miles için çok korkmaya başladı. "Belki de... belki de yaşayan her şeyle ilgileniyordur. Onları öğrenmek ve keşfetmek. Aramızda nasıl yaşadıklarını, dünyalar içindeki dünyaları ve..."

Ama Miles'ı açıklamak günlerce sürebilirdi. Ve eğer açıklarsa, devam ederse, sadece kendine ihanet etmiş olacaktı.

Miles'in onu asla gerçekten tanımayacak biriyle evlendiğini düşündü. Onu görmekten aciz biriyle. Geleceğinin uluyan yalnızlığını midesinin çukurunda hissetti ve avuç içleri nemlendi ve düşündü:

Onun benim için yaptığını ben de onun için yapmalıyım. "Onu gerçekten önemsiyor musun Georgina?"

"Oh, evet."

Georgina, en azından, onun bunu kastettiğini *düşünüyordu*.

Cynthia derin bir nefes aldı, nemli avuçlarını dizlerine bastırdı ve Miles'ın tüm geleceği onun omuzlarındaymış hissederek kelimelerini dikkatle seçti.

"O zaman sevdiği şeyleri neden sevdiğini anlamayı öğrenmelisiniz, çünkü o zaman onu tanıyacaksınız. Eğer anlarsan, şeyler sana itici gelmeyi bırakacaktır. Ve onları bir kez anladığınızda, onu gerçekten etkileyebileceksiniz."

Leydi Georgina bunu düşünmüş gibiydi. "Bana onu nasıl etkileyeceğimi söyleyebileceğinizi umuyordum," dedi inatla.

Cynthia bir an sessiz, şaşkın bir ironi içinde oturdu ve kendisiyle aynı yaşta olan ama pek çok açıdan bebek gibi olan bu kıza baktı. Miles'ın aşması gereken ne büyük bir uçurum vardı.

Ve burada da aşkın bir şey olduğunu düşünen başka biri vardı.

yönetildi. Neden bizim için doğru olmayan şeyleri istiyoruz?

Merak etti. Neden sahip olamayacağımız şeyleri isteriz? Ne *anlamı* var ki?

Bunların asırlık sorular düşünüyordu ve duygusal bir eğilimi yoktu, hüzünlenecek biri de değildi ve Miles Redmond'ın bile çözebileceği türden bir gizem olduğundan şüpheliydi, çünkü o da bu gizemin merhametine kalmıştı.

Georgina'ya, "Sana onu nasıl etkileyeceğini söyledim," dedi. "Söylediklerimi yapmalısın. Denemelisin. Lütfen dene."

Sonra ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı. Georgina onun gözlerini sıkarak kapattığını ya da yüzünün kızardığını görmedi.

Ve böylece üç gün daha geçti, hem huzurlu hem de boş günler, Miles'in Cynthia'yı neredeyse hiç görmediği, uzaktan, büyük yeşil yayılmanın ötesinde

Redmond arazisi. Argosy'yle sohbet ederken onun parıl parıl *parlayan* kahverengi saçlarını görürdü.

Ne hakkında konuşuyorlardı ki? Ne de olsa Cynthia olduğu için bunun önemli olmadığını ve onun bir şekilde sohbeti canlandıracağını, şekillendireceğini düşündü. İlgisini çekecek ve Argosy kendini daha da ve bu, Cynthia'nın hayatının geri kalanında sürdüreceği hayat olacaktı.

Ve akşamları, kâğıt oynarken, sosyalleştiklerinde ya da yemek yerken, bir yanı katıl, diğer yanı tamamen tetikte ve uyanıktı ve Cynthia'yla sıradan şeyler dışında pek konuşmasalar da, çünkü bu da anlaşmalarının bir parçasıydı -bunu başarmalarının tek yolu buydu- ikisi de birbirlerinin komplocu olduklarının son derece farkındaydılar.

Miles bilim adamı gibi ya da bir atın dalgalanan sırtında dengede duran Çingene akrobatlardan biri gibi koşulları dikkatle izledi. Burada doğru bir kelimeyle, orada ince bir hareketle ya da güzel bir sulu

Argosy' heyecanı azalıyormuş ya da Bayan Brightly'den uzaklaşmaya niyetliymiş gibi görünüyorsa yalan söylüyordu.

Ama Argosy her türlü tapınma belirtisini gösterdi. Cynthia her türlü sevgi belirtisini gösterdi. Ve çok geçmeden aralarındaki bağlılık kanıksandı.

Jonathan eğleniyordu. Violet şaşkındı. Ve Milthorpe, belki de daha genç bir aygır tarafından alt edildiğini hissediyor ve Isaiah Redmond'un eve döneceğinden umudunu kesiyordu çok yakında, piknik sırasında Cynthia'ya bahsettiği tazi yavrusunu almak için yola çıkmaya karar verdi.

Ve çok geçmeden, arkadaşı Bayan Redmond'un dönmesini ve böylece dedikodu yapabilmeyi uman Leydi Windermere bile, evlenip çocuk sahibi olmuş ve başkalarının da aynı şeyi yaptığını görmek için yaşamış olanların pek sevdiği imalı sözlerle konuşmaya başladı.

Hizmetçiler gümüşleri parlatmaya, halıları dövmeye ve akşam yemeği partilerinin ikincisi ve sonuncusu için -ev partisini sona erdirecek ve herkesin dağılmasını sağlayacak akşam yemeği partisi- malzemeleri getirmeye başladıklarında Redmond Evi'nin havası alametlerle parıldamaya başladı.

Leydi Windermere parmağını burnuna götürerek, "Çok geçmeden düğünümüz olacak," diye tahmin etti. "Bence akşam yemeği partileri her zaman evliliğimizi duyurmak için harika yerlerdir. angajmanlar."

Miles'a gelince, Leydi Georgina ile bahçede yürüyüşe çıkardı. Her gün bir yürüyüş.

Sanki evcil bir hayvanmış gibi.

Ve yürüdükleri süre boyunca kendine bunu neden yaptığını hatırlattı.

Sen kimsin? Ona sormak istemişti. Sussex'in, ailelerinin, bitki örtüsünün ve hayvanların ötesine hiç geçemediler.

Cesur bir adamdı ama ona bu soruyu soracak cesareti yoktu.

Düşünceleri çok doluydu ve bir gün sessizlik çok uzamıştı ve zihinsel olarak plan yapıyordu.

Yurtdışı seferi, ona kalan tutku, beslediği tutku.

Tam da böyle bir soruyla onu şaşırttığında.

"Sevdiğiniz şeyleri neden seviyorsunuz Bay Redmond?" ona sormuştu. Tereddütle. Sesi onun hissettiği çaresiz geliyordu.

Şaşkınlıkla ona döndü. Ona baktı. Onun gri gözlerinin içine baktı.

"Miles," dedi ona.

İsminin, birbirlerini tanımak için geçmeleri gereken mesafenin bir metaforu olduğunun farkındaydı. Ama gerçek şu ki

Bu soruyu sormuş olması belki de bir umut ışığı olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu şeyleri ona açıklamaya çalıştı. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu, çünkü bu şeylerin gerçek bir başlangıcı ya da sonu yoktu. Bu yüzden durdu. Başka bir kadın bunu tanıştıkları andan itibaren *bilmiyor*ken ona açıklamak çok daha zordu.

Birbirlerini gerçekten *gördükleri* andan itibaren.

Sessizce, aşağıda ve yukarıda bahisler oynandı: Lord Argosy'nin Bayan Brightly'ye akşam yemeği partisinin olduğu gün evlenme teklif edeceği en popüler tahmindir. İki insanın güzellik, gençlik ya da ruh açısından daha iyi eşleşemeyeceği düşünülüyordu ve hazır bir kutlamada dans etmek ideal görünüyordu.

Bay Miles Redmond'un yakında teklifini yapması bekleniyordu, ama son zamanlarda kendisinden çok farklı görüldüğü için bu konuda daha az kesinlik var gibiydi.

"Ateşin geri dönüşü," diye sempatik bir şekilde fısıldandı.

Miles gerilimi, gerilmiş bir yay kadar kesin hissediyordu. İki gün daha kalmıştı.

Ancak Argosy'nin eline dokunmasına ve ona sıcak bir şekilde "Cynthia" demesine izin verecek kadar ilerleyen Cynthia, kendine daha fazla güvenmeye başladı.

Gece yatarken kedi Spider'a da aynı şeyi söylemişti. Miles Redmond'a olan inancının bir göstergesi olarak da retikülüne bir gün boyunca dokunmamıştı.

Akşam iki gece önce Jonathan ve Argosy bir akşam için Pig & Thistle'a gittiler, çünkü Jonathan dart turnuvasını kazanmak üzereydi.

Jonathan eve zaferle döndü. Kendisine çok değer verdiği küçük bir ödül verilmişti.

Argosy ise dikkati dağılmış, asık suratlı ve tamamen, dehşet verici bir sessizlikle geri döndü.

Bunu ancak ertesi gün fark ettiler. Kahvaltıda Cynthia'yla konuşmayı reddettiğinde. Hatta Cynthia odaya girdiğinde odadan çıktı.

Ve sonra o odaya girdiğinde başka bir odadan çıktı.

Aslında ruh hali o kadar karanlık ve anlaşılmazdı ki, insanlar "iyi hissediyor musunuz?" sorusunun ötesinde bir soru sormaktan kaçınıyorlardı.

Kimseye sır vermedi. Bunun yerine, daha önce hiç kimsenin tanık olmadığı en kapsamlı, en acı ve en derin küskünlüğünü yaşadı.

Lanet olası yavru, diye düşündü Miles. Argosy'yi sertçe sarsmak için garip bir dürtü hissetti.

Jonathan'ı kenara çekti. "Tanrı aşkına, bu adamın derdi ne? Pig & Thistle'da ne *oldu*?

Orada kimi gördün? İçmeyi bıraktı mı? Belki de yeniden başlamalı."

"Bana söylemeyecek Miles. Ben de turnuvayı kazanmakla meşguldüm. Argosy'nin ne yaptığını görmedim. Ama ona ne olduysa orada başladı, sana o kadarını söyleyeyim. Ve her ne ise, Cynthia ile ilgili olduğu çok açık."

Kardeşler birbirlerine baktılar. Cynthia'nın geçmişi bir şekilde Pig & Thistle üzerinden Pennyroyal Green'e ulaşmıştı.

Miles nasıl olduğunu öğrenmeye niyetliydi. Bunu düzeltmek için Cynthia'ya verdiği sözü tutmamasına imkân yoktu.

Bir gün içinde Argosy'nin ruh hali Redmond Evi'nin içindeki atmosferi Londra'nın is tabakası gibi kaplamıştı, hatta evin kendisi bile temizlendikçe temizlenmişti, ta ki her bir mobilya, gümüş ve porselen parçası göz kamaştırıcı bir şekilde parlayana ve davet edilen yaklaşık otuz kişi için yapılan yemeklerin lezzetli kokuları mutfaktan üst katları doldurana kadar.

Öğleden sonra saat üçten hemen önce arabalar, eğlenmeyi bekleyen komşularla birlikte yola dökülmeye başladı ve neşeleri sarsılarak mutlu bir şekilde evin içine doluştular.

Ve Northumberland'deki Bayan Mundi-Dixon'dan hala bir mektup yok.

Cynthia, Bayan Mundi Dickson'ın alçaklıktan ölmüş ya da en sonunda arkadaşlarından biri tarafından öldürülmüş olabileceği ihtimalini düşündü. Eğer öyleyse, zamanlama daha kötü olabilirdi.

Anthony'ye -Argosy'ye artık böyle hitap ediyordu- bu kadar yakınlaştıklarından, bu kadar *bağlandıklarından* beri ne *olmuştu*?

Titreyen eller ve nereden bulacağımı bilmediğim Çay partisine gelirken yanında getirmesi gereken kabadayılık, etkileyici kadınla yüzleşmek ya da onu büyülemek için Lord Argosy'nin içine aristokrat tavırları bir kenara bırakıp, file kaplı yeşil elbisesini giydi.

Etek ucunda, bir noktada üzerine basılmış küçük bir yırtık vardı. Birdenbire tüm nedenlerin ötesinde önemli göründü.

Hayatı çözülmeye başlamıştı.

Bir anda kalbi küt küt atmaya başladı ve pencereye gidip köşeye baktı.

bulabilirdi. Nefes verdi: Ağ hâlâ sağlamdı. Susan ağın köşesine tünemiş, sessizce onu bekliyordu.

sonraki yemeğin içine uçmak için. Ve her nasılsa bu, bir Çingene'nin avucunda ya da çay yapraklarında okuyabileceği her şeyden daha önemli bir işaret gibi görünüyordu. Cynthia gözlerini kapadı ve onun sesini tekrar duydu, gözlerini gördü, ellerini bileklerinde hissetti.

Bunu düzelteceğim.

kenarında bir gülümseme belirdi ve göğsünde bir rahatlama hissetti.

Yavru kedisini flamalara dönüştürmeden önce yavaşça eteklerinden ayırdı, sonra omuzları dik bir şekilde aşağıya indi.

Öğleden sonra saat üçe doğru konukların birçoğu gelmiş ve salonda mutlu bir şekilde dolaşmaya başlamışlardı. Büyük salonda, kırıntıları halılara dökülen ve hizmetçileri günlerce meşgul eden çay ve küçük keklerden yiyorlardı.

Miles hepsiyle selamlaştı; Pennyroyal Green'den papaz da davetliydi ve Bayan Notterley, dedikoduyu annesi kadar seven ve herkesten önce biliyormuş gibi dul bir kadındı. Yarım düzine kadar insanla hiç konuşmadan, dikkatle sohbet etti. Sonrasında tek bir kelime bile hatırlamadı. Ve sonra, görevini yerine getirdiğinde, daha fazla dayanamadı.

Argosy'ye bir bardak konyak getirdi. Köşedeki sandalyeye kasvetli bir şekilde çökmüş, tüm konukların hem hayran hem de meraklı bakışlarından habersizdi.

Argosy'nin eli onu almak için kayıtsızca kadar orada öylece durdu.

"Argosy, yaşı adam... bir sorun mu ? Son zamanlarda mutluluğunuza tanık olmak büyük bir zevkti ve ben de sizi aynı şekilde tebrik edebileceğimden çok emindim. yakında ulaşmayı umduğum *bir* kilometre taşı. Ve işte size bir bayram vesilesi ve bunu paylaşabileceğiniz bir arkadaş kalabalığı.

Belki bana sırrını açabilirsin."

Genç adamın kusursuz yüz hatları haklı bir öfkeyle gerildi ve aniden ayağa kalktı.

"Pekala, Redmond. Sana söyleyeyim. Lord Cavill'i Pig & Thistle'da gördüm, Jonathan ve ben. Kızını Bayan Endicott'un akademisine götürmek için yola çıkmıştı."

Ah. Okul için inatçı bir kız daha, diye düşündü Miles. Bayan Endicott işi oldukça iyi yapıyordu. Ama isim... Cavill... Cavill...

"Courtland Kontu'nun yakın arkadaşıdır."

Oh, Tanrı. Miles ellerinin arkasının soğuduğunu hissetti.

İstemsizce Cynthia'ya doğru baktı. Yüzü elbisesinin koyu yeşilinin üzerinde fazla beyazdı, gülümsemesi zorlamaydı. Violet'le konuşuyordu, daha doğrusu Violet konuşuyordu ve Cynthia sadece o korkunç gülümsemeyi takınıyordu. Muhtemelen sahte olduğunu sadece o fark etmişti.

"Lord Cavill *nasıl*?" diye sordu sakince.

Argosy yaralı bir öfkeyle şişmişti. "Sana onun nasıl anlatayım. Onunla mutlu haberlerimi paylaştım - yakında evli bir adam olmayı umduğumu, aşık olduğumu-" Sesi kesildi Burada. Argosy gerçekten de aşık olduğunu düşünmüştü. "-ve ben ona..." Görünüşe göre Argosy artık bu ismi çıkaramıyordu. "Ona Cynthia'dan bahsettim." Adını ihanetle eşanlamlı, en kara kötülük gibi telaffuz etti.

Miles anında ateşinin yükseldiğini hissetti. Cildini alev alev bir sıcaklık kapladı ve nefes almasını zorlaştırdı. Ağzında tuhaf bir metalik tadın ve midesinde sarmal bir yay gibi bir gerginliğin farkındaydı. Dinledi.

Argosy etti, sesi alçak ve acıydı. "Beni bir kenara çekti ve tamamen güven içinde Cynthia Brightly'yi *duyduğunu* söyledi." İnanılmaz bir kahkaha attı. "Bana bir hikâye anlattı.

Kıtada bulunduğum sezon boyunca olan biten şeyi anlattım. ,
yarışlar, kavgalar, düellolar, erkekleri birbirine düşürmesi.
Bahçelerde öpüşme söylentileri. Ve bir *düello*? Tanrım, dostum!
Duyduğuma kız tam bir *doxie'ymiş!*"

Miles'in görüşü tuhaf bir şekilde bulanıklaşmaya başladı.
Vücudundaki her kas gerilmiş gibiydi.

"Buradaki bütün zavallı aptallarla nasıl oynadığını gördün,
Redmond. *Ben* de aptal yerine kondum. Onunla
evlenebilirdim. Cavill'i gördüğüm için kendimi şanslı
sayıyorum. Ve Cavill haklıysa, kız en az yarım düzine öpüşmüş
olmalı-"

Daha sonra, izlenimlerin kendisine hızla ve sıra dışı bir şekilde
geldiğini hatırladı:

Önce, soluk soluğa bir fırtına.

Uyuşmuş ve acıyan içgüdüsel olarak diğer eline sardı.

Sonra salondaki tüm kafaların genel yönünü takip etti.
Sussex'teki bir düzine kadar komşusunun, hayatı boyunca
tanıdığı insanların kafalarını.

Bütün gözler yerdeydi.

Lord Argosy'nin bir balık gibi gerinerek yattığı, gözlerinin
inançsızlıkla şiştiği yer orasıydı. İşte o zaman Miles yumruğunu
bir gülle gibi adama fırlattığını fark etti.

Açıkça görülüyordu ki, Argosy bir dokuzluk gibi düşmüştü.

Neyse ki, babasının kalın kollarından birinin üzerine
düşmüştü.

Savonnerie halıları ve mermer zemin yerine, altın rengi başı
antika yünden yapılmış pahalı bir yastığa yaslanmıştı.

Sonra hep bir ağızdan, partiye katılanların hepsinin başı
Argosy'den kalkıp Miles'a doğru döndü. Odayı Savonnerie halısı
kadar kalın bir sessizlik kapladı. Şok elle tutulur ve ortak bir
duyguydu.

Miles Redmond - sakin, zarif, güvenilir, ünlü Miles Redmond -
az önce kendi evinde bir konuğa yumruk atmıştı.
bir *parti* sırasında. Onu yere serdim.

Seyircilerin önünde.

Ve o anda muhtemelen hissetmesi onca şey arasında Miles'a ulaşan ilk şey adaletin yerine getirilmesinden duyduğu muazzam ve uygunsuz tatmin oldu.

Argosy'nin sözlerini, sevdiği birine yapılan bir saldırı gibi içgüdüsel olarak hissetmişti-

Bu düşünceyi kafasına bir yumruk gibi savuşturdu. Bakışlarını Argosy'den kaldırdı. Kuzeyi bulan bir pusula gibi, gözleri şaşkın yüzlerden oluşan grupta hemen bir çift mavi göz buldu.

Her iki elmacık kemiğindeki pembe lekeler dışında yüzü bembeyazdı; gözleri ıslı ıslıldı. Endişe içinde yere bakmıyordu.

Ona bakıyordu.

Ve oldukça *öfkeli* olduğu belliydi.

Çünkü hiç şüphesiz ikisinin şimdi birbirlerini vuracaklarını düşünüyordu.

Peki o zaman. Doğru olanı yapacağına söz ve söz konusu kız olduğunda genellikle olduğu gibi, yapmaya niyetlendiği şeyin tam tersini yapmış ve bunun yerine her şeyi fevkalade *yanlış* bir şekilde ortaya koymuştu.

Ve işte yine başka bir tartışmanın merkezindeydi.

Miles parmaklarını yumruk şeklinden çıkardı ve insanın işleri ne kadar çabuk karıştırılabildiğine şaşarak onları önünde tekrar tekrar dizdi.

Refleks olarak, Argosy'nin ayağa kalkmasına yardımcı olmak için artık iyi huylu ama hala acı veren elini uzattı. düşmüş adama bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş görünüyordu.

Bunu yaptığında, mırıltılar serbest kalan yüzlerce pervanenin kanatları gibi hışırdamaya başladı.

Argosy uzatılan eli görmezden , parmaklarını şişen dudağına dokundurdu ve yerden dik dik bakmaya devam etti. Koyu renk gözleri etkileyici bir şekilde, aristokratça, çakmak çakmaktı.

Miles sessizce ertesi gün için planlarını bir düello olasılığını da içerecek gözden geçirdi.

Sanki bir kararı kabul ediyormuş gibi başını salladı. "Benimle konuşmak Argosy, babamın ikinci kattaki çalışma odasında olacağım."

Redmond tarihi için önemli olan her şeyin gerçekleştiği oda.

Miles eğildi, her zamanki asaletine yakın bir tavırla arkasını döndü ve cemaati şaşkınlıklarıyla baş başa bıraktı.

Bölüm 20

Kendi evime ihtiyacım var, diye düşündü Miles, bu odaya aniden ve mantıksızca içerleyerek. O kadar çok seyahat ediyordu ki Çoğu zaman Londra'daki odalarından başka bir ev kurmamıştı.

Argosy'nin konuklar arasından ikinci bir kişi bulup bulamayacağını merak ediyordu. Birinin ev sahibini düelloya davet etmesiyle ilgili protokol hakkında en ufak bir fikri yoktu ama şüphesiz bunun bir örneği vardı. Şu anda etrafını saran kitaplardan öğrendiği bir şey varsa o da şuydu: Davranış ne kadar korkunç olursa olsun, bir insan bunu çoktan yapmıştı.

Bu düşünce onu sapkınca neşelendirdi.

Yapmak üzere olduğu şey en zor şeydi.

hiç yapmamıştı. Acımasızca, diye düşündü: Goodkind bu tür bir fedakârlığın ruhumu arındıracağını düşünüyor olmalı.

Ve sonra Georgina vardı.

Georgina'yı bir kez bile düşünmemiş, kalabalığın içinde ona bakmamıştı.

Yine: ne kadar büyük bir hash yapmıştı.

Kütüphane kapısında iki şiddetli tıkırtı duyuldu.

Hemen ayağa kalktı, ama Argosy içeri girmeyi beklemedi: kapıyı sanki onu engellemek için kasten oraya konmuş gibi fırlatıp açtı ve etkileyici bir yaralı dramıyla tekrar kapattı.

Miles'in önüne dikildi ve başını kaldırıp baktı. "Redmond, sek-"

"Argosy," dedi sakın bir sesle. "Özür dilerim. Pislik gibi davrandım."

"-onds..." Argosy kekeleyerek durdu. ", Redmond?"

"Özür dilerim. Yaptığım şey affedilemezdi Argosy, ama azından neden yaptığımı bilersen belki anlarsın. Korkunç davranışımı açıklamak için bir fırsat istiyorum."

"İğrenç" gibi sözcükler Argosy'ye merhem gibi geldi. Saldırganının kendisini aşağılamasını duymak hoşuna gitmişti. Tüyleri gözle görülür şekilde yatıştı.

"Öncelikle Cavill yanılıyor. Burada olmadığı için şanslı, çünkü onu çağırmak isteyebilirdim. Bayan Brightly ile ilgili söylentiler *ton* içindeki kıskançlığın bir sonucuydu, başka bir şey değil. Bayan Brightly'nin küçümsenmesinden hiç ; onun adının dedikoduların merkezinde yer alması ve bu dedikoduların benim çatımın altında tekrarlanması *kişisel* bir hakarettir. Çünkü Bayan Brightly'nin karakteri tartışmasız bir..." Boğazını temizledi. "...çok iyi bir tane."

Durakladı; Argosy onu izliyordu, biraz şaşkıındı ama sözleri içtenlikle dinliyordu. Miles'ın aklına bir kez daha Argosy'nin Cynthia'yı gerçekten önemseydiği geldi, bir insanı ne kadar önemseyebilirse o kadar. Bu kafa karıştırıcıydı. Acı vericiydi. Bu çok iyi bir şeydi.

Devam etti.

"O Violet gibi ruhlu, doğru, ama çok..." Ne kadar sade bir kelime. Ne kadar doğru bir kelime. "...canım."

"Sevgili mi?" Argosy'nin kafası karışmıştı. Karşısındaki Argosy olduğuna göre, muhtemelen "pahalı" demek istediğini düşünmüştü.

"Daha ziyade, bu ailenin sevgili bir dostu olduğunu söylemeliyim.

Ve bu nedenle, eminim ki farkında değildiniz, yoksa bir beyefendi olarak onun karakterini asla karalamazdınız" -Argosy biraz kızgın bir şekilde kıpırdandı; belki de içinde potansiyel vardı- "onun refahını çok önemsiyoruz ve itibarına yapılan hakaretler kişisel olarak hissediliyor. Ben de Violet'i koruduğum gibi onu da koruyorum."

Argosy "Violet" dediğinde hafifçe gülümsedi. Onun adı genellikle erkeklerde alaycı gülümsemelere yol açardı.

"Şunu söylemeliyim ki, hayattan aldığı bariz *keyfe* rağmen, kendisiyle ilişki kuran herkesin takdirini kazanacak bir akliselime ve sağlam bir karaktere sahiptir.

Ne olursa olsun, davranışım vicdansızca ve karaktersizceydi ve onun onurunu koruduğum için pişman olmasam da - eminim siz de beş çocuğunuzdan herhangi biri için bunu yapardınız kız kardeşler..." Argosy'nin kısa ve erkekçe bir baş sallaması için durakladı. "...Bunu yapma şeklimden dolayı çok pişmanım. Umarım beni affedecek ve Bayan Brightly'nin *asla* hoş görmeyeceğinden emin olduğum bir hareketten dolayı onun hakkında kötü ."

Argosy bir süre hiçbir şey söylemedi. Ağzının kenarından bir damla kan süzülüp katılaşmaya başlamıştı.

"Bayan Brightly'nin onu tanıyanlarda güçlü duygular uyandırdığı açık," diye cevap verdi sonunda, kelimeleri dudağının boyutuyla birlikte kalınlaşmaya başlamıştı. "Sadece duygularım çok güçlü bir şekilde devreye girmişti ve ihanete çok üzülmüştüm. İhanet olduğunu *düşündüğüm* şey," dedi. aceleyle ekledi.

Miles sadece başını sallayabildi. Adamı şaşırttığı için biraz suçluluk duyuyordu. Ama Cynthia ne yapmış ya da olursa olsun, Argosy'nin pazarlığın en iyi kısmını aldığı açıktı.

Argosy tereddütle, "Görüyorsunuz ya... Ona evlenme teklif etmeye niyetliydim," diye itiraf etti. "Dün. Bunu istiyordum. Aramızda bir bağ oluştuğunu biliyor olmalısın. Korkarım ki son zamanlarda çok açıktı. Tutkularım oldukça derin" - bu Miles için ilginç bir haberdi ve Argosy'nin okuyabileceği bir şiir dizesi gibi geldi - "ve Kader eşleşmeye karar vermiş gibi görünüyor... Başka birinden zevk almayı hayal edemiyorum ondan daha çok hoşlanıyorum. Oldukça aşığım. Sanırım Cavill'in onun hakkında söylediklerini duyunca büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Ailesi biraz soru işareti, bunu biliyorum. Bu benim için önemli değil. Ama babamın eve karakteri hiç sorgulanmamış bir gelin getirmemi tercih edeceğini biliyorum-"

Miles omurgasını dikleştirerek tam komuta yüksekliğine ulaştı. Ve yalan söyledi.

"Bayan Brightly iyi bir genç kadın," dedi, sesi neredeyse stentorian gibi çıkıyordu. "Ve sizi temin ederim ki bu ailenin *sonsuz* dostluğuna ve saygısına sahiptir. Tüm ailem adına konuşuyorum ki, bu aileyi sorgulayan herkes karakterinin niteliği, mahkemenin kararını sorguluyor. Redmond ailesi." Bu özellikle ince tehdidin nüfuz etmesine izin verdi; Redmond'ları yabancılaştırmak asla ama asla olmazdı. "Ve ne kadar eski ya da asil olursa olsun her ailenin onun tarafından geliştirileceğine inanıyoruz. Ve bunu yapmakta zgr olan herhangi bir adam-" Durdu. Kalbi, söyleyeceklerini engellemeye çalışırcasına bir yumruk gibi sözlerinin üzerine kapandı. Sanki kendi kalbine sırtını dönmek istercesine yüzünü pencereye doğru çevirmek zorunda kaldı. "-Bayan Brightly onu kabul ederse, onunla evlenmek için gerçekten kutsanmış olur. Ve buna sen de dahilsin, Argosy."

sonuna geldiğinde sesi çakıl taşına dönüşmüştü.

Argosy kasvetli bir asalete büründü.

"Babam elbette aristokrat bir gelini tercih ederdi. Ama ben onun tek oğlu olduğum , istediğim şeyleri benden esirgemekte zorlanıyor. Ve kaderin Bayan Brightly ile benim birlikte bir gelecek kurmamızı emrettiğini hissediyorum. Ne de olsa, Bayan Heron bunu

ngrmşt."

"Demek yle."

"Ve onu savunmana bakılırsa, ilk yargımın doğru olduğu için kendimi tebrik ediyorum. Ve onu istiyorum."

Bunu çok basit bir şekilde söyledi. İstediği bir şey daha önce hiç reddedilmemiş bir adamın sözleri Mücadeleci ya da meydan okuyucu değillerdi. Nefes kesecek kadar aıktılar.

Miles Argosy'den hoşlanmadığını fark etti. Yine de ondan hoşlanmaması, onu sevmesi için yeterince güçlü bir neden değildi. Adam basitçe tamamlanmamıştı,

ve asla bundan daha fazlası olamayacağını biliyordu. Karakterin direniş ve deneme yoluyla şekillendiğini biliyordu.

Öte , Cynthia Brightly'nin bir eş olması her erkek için yeterince direnç ve deneme anlamına gelebilir.

Sonra gücünün tükenmekte olduğunu fark eden Miles'ın aklına, bu anın bir erkek için neredeyse çok fazla olduğu geldi. Bugüne kadar katlandığı sayısız küçük acı arasında bu seferki ondan her şeyi istemişti.

Ama neredeyse bitmişti. Her şey. Hayatının tüm bu bölümü. Neredeyse bitmişti.

Bunlar yamyamlardan kaçarken, ateşi nihayet düştüğünde gücü ona geri dönerken kullandığı sözlerin aynısıydı.

"Miles," dedi Argosy düşüncesizce, büyüleyici bir ciddiyetle, "affedildin. Lütfen sevgili arkadaşınıza ve bana karşı dikkatsizce ve farkında olmadan yaptığım hakaret için özürlerimi kabul edin." Miles'ın meraklı gözleri önünde dudağı irileşirken, "s" *harflerini* telaffuz etmekte biraz zorlanıyordu. "Kendime yakışır şekilde davranmaya gayret edeceğim. gelecekte üreme."

Bu Miles'ın hoşuna giden bir alaycılık ve hak ettiği bir kınama vardı. Miles'ın bu sözleri

Kendisi de terbiyesini yansıtan bir şekilde davranmıştı.

"Kendimi aptal yerine hissetmekten hoşlanmam," diye devam etti Argosy, "ve dediğim gibi, büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Redmondlar'ın, Bayan Catherine'i hoş karşılamayacaklarını bilmeliydim.

Eğer hakkında söylenenler doğruysa, evlerine misafir olarak gelebilir."

Onun hakkında söylenenlerin hepsi doğru değildi. Bu, onun hakkında söylenen bazı şeylerin doğru olmadığı anlamına .

"Yeniden arkadaş olduğumuza sevindim Argosy," dedi tek söylediği. "Ben de öyle." Adam gülümsemeye çalıştı. Ancak dudağı şişiyor ve kıvrılmıyordu.

Miles hâlâ o dudak için suçluluk duymayı kendine yediremiyordu. Belki daha sonra.

Elini uzattı ve Argosy elini tutup iyice sıktı.
Birbirlerinden uzaklaştılar ve bir sessizlik oluştu.
Sonra Argosy pencereye doğru baktı ve biraz kıpırdandı.
Miles'a döndü, yüzü ıslı ıslıldı.

"Şey, ihtiyar, şu anda bir kedi kadar gergin olduğumu fark ettim." Gülümsemeyi tekrar denedi; yüzünü buruşturdu. Miles ona bir mendil uzattı; Argosy dikkati dağılmış bir çekicilikle mendili aldı. "Bir gün evleneceğimi biliyordum, ama evleneceğimi hiç hayal etmemiştim. Çok yakında olacak. Ama bunun için çok hevesliyim. Yarın Bayan Brightly'ye evlenme teklif edeceğim ve eğer talih yüzüme gülerse -ki dediğim gibi, talihin birlikte olmamızı istediğine inanıyorum- iki hafta içinde karım olacak. Onu içeri almak için bundan daha uzun süre beklemeyi hayal edemiyorum-"
Kelimelerde bir zevk ivmesi vardı ama Miles'ın yüzünü gördü ve aniden durdu. "Redmond ailesinin bir üyesi olarak onun elini istediğimde sizin onayınızı aldığımı varsayabilir miyim?" dedi alçakgönüllülükle.

Pekala. Ve şimdi bitti.

Miles şeyin ironik olduğunu kabul etmekten kendini alamadı: Yapmak için yola çıktığı şeyi yapmıştı. Ona şeyi düzelterek söz vermişti ve düzeltmişti.

Ve şimdi bu duyguyu daha önce de yaşadığını fark etti: Cynthia Brightly'nin Courtland Kontu'nun varisiyle nişanlandığını ilk duyduğunda. O zamanlar Cynthia'nın kendisiyle ya da hayatıyla, bir balo salonunda gururunun incindiği korkunç bir an dışında hiçbir ilgisi yoktu. Kederin tuhaf, keskin çınlaması onu şaşırtmıştı.

Şimdi bunun tam olarak ne biliyordu: keder. İçinden bir ses onun için ne ifade ettiğini daha o zamandan biliyordu.

Göğsünde eskiden kalbinin attığı yer boştu. Ve Argosy'nin sözleri orada bir çanın tokmağı gibi çınılıyordu.

"Seni kutsuyorum Argosy. Evliliğinizde size büyük mutluluklar dilerim."

Ve bir şeylerin doğru, bir şeylerin de son derece yanlış olduğunu hissederek, geleceğin diğer adamın yüzünü aydınlattığını gördü. Sanki Miles kendi mutluluğunu ona aktarmıştı.

Miles, "için mutfağı görmek isteyeceksin," dedi. Argosy de oraya gitti.

Miles da Cynthia'yı bulmaya gitti.

Misafir odası, sanki bir tabanca ateşlemiş gibi temizlenmişti. Bir konuğu çenesinden vurmak, kutlamaları söndürdükten kesin bir yoluydu, diye düşündü.

"Herkes ayrıldı mı?" diye sordu bir uşak.

Mübarek mülayim yüz, mübarek tanıdık mavi Annesinin, babasının servetinin önemli bir kısmını harcadığı altın rengi , "Evet efendim," dedi.

Sanki bu mantıklı bir soruydu ve Miles Redmond tamamen mantıksız bir şekilde davranmamıştı.

"Bayan Cynthia Brightly'yi gördünüz mü?"

"Sanırım bahçeye çıktı, efendim. Zaten diğer gençler de öyle yapmaya karar verdiler."

Cynthia bahçede, sakatlanmış Davut heykelinin ve sarkık güllerin yanında tek başına oturuyordu. Miles ve Argosy kapalı kapılar ardında hayatının geri kalanını hesaplarken ve hangisinin öleceğini merak ederken o gizlice kaçmıştı. Bulutları izliyor, çiçeklerin ağır kokusunu içine çekiyor ve sanki yanlış bir hareket yapmazsa geçmişi onu yakalayıp yok edemeyecekmiş gibi kırıdamadan duruyordu. Kalbi göğsünde bir taş gibiydi.

Arkasında ayak seslerini duydu. Gölgesinin ayaklarının dibine düştüğünü gördü.

Henüz dönmedi. Miles'ın ateş ettiğini görmüştü ve bunu da diğer her şeyi yaptığı gibi kolayca yapmıştı: kesinlikle ölecek olan Argosy'ydi.

Oh, Tanrım. Argosy'yi tek darbede yere sermişti.

Ne olmuştu?

O zaman ona baktı. Ve o da görmüş olmalı.

Yüzünde korkunç bir şey vardı, çünkü hemen yanına oturdu ve söze girmeden şöyle dedi:

"Şafak vakti kimseye tabanca doğrultmayacağım, kimse de bana doğru tabanca doğrultmayacak. Aslında, çok etkileyici bir konuşma yaptım ve bu konuşma sırasında itibarını ve karakterini yüksek bir parlaklığa kavuşturdu ve Gururumu oldukça kıran davranışım için özür dilerim ve sanırım size bir teklifte bulunacağıma dair güvence verdim."

Bir süre birlikte sessiz kaldılar.

Ve sonra Cynthia tuttuğu nefesi yavaşça . Ve gözlerini kapattı.

Bir süre sonra, "Senin gururun, onun çenesi," diye düşündü. Miles soru sorarcasına ona baktı.

"İkisi de ezik," diye açıkladı.

Bunun üzerine hafifçe gülümsedi. "Sanırım şişlik indiğinde onun görünüşünü lekesiz bulacaksın... şey, şişlik indiğinde. Kibrit çöpü gibi yere düştü, değil mi? Ve zaten çenesinde bir çukur yok mu?" Kendi çenesini parmakladı.

"Sanırım buna gamze deniyor."

"Ah." Miles başını salladı, kesinliği takdir ediyordu. Bir sessizlik daha.

"Ben... özür dilerim," dedi. Sesi tamamen şaşkındı. Sanki kendisine ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi.

"Miles..." Soruyu sorarken tereddüt etti. "Sanırım itibarımı yüksek bir seviyeye çıkarman gerektiği gerçeği

luster, onun yüzüne vurduğunda benim onurumu koruduğunu mu söylemek istedi?"

"göre onurunuzu oldukça refleksif bir şekilde savunuyorsunuz," diye hayıflanarak onayladı.

Bu onu biraz gülümsetti. "Ne dedi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, tonda yarım düzine kadar erkekle öpüştüğünüz hakkında bir şeyler söyledi."

"Yarım düzine mi?" Dehşete kapılmıştı. "Kim böyle bir şey söyleyebilir ki? İkiiden ya da en fazla üçten fazla öpüştüğümü sanmıyorum. Ben sadece-"

"Cynthia. Saymanın gerekli olduğundan emin değilim." Kuru bir sesle, hızlıca söyledi. "Ve seni temin ederim ki, bunun baktım. Sanki geçmişiniz hiç yaşanmamış gibi. Ona hepsinin yalan olduğunu söyledim."

Küçük, şişman bir kuş yanlarındaki kuş havuzuna ani bir sıçrayışla ve coşkuyla yıkanmaya başladı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. Yarı merakla. Düşünceli bir sessizlik oldu.

"Ondan bu yüzden hoşlanıyor olmalısın. Gamzesi. Tanrı biliyor ya, zekasından değil."

Onunla alay mı ediyordu? Eğer öyleyse, girişimi ne yazık ki gevşekti. Sesi dikkati dağılmış ve boştu.

"Gamze mi?" Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Belki de. Toplamda üç tane var. Biri , biri ağzının bu tarafında, diğeri de-"

"Cynthia?" Miles ani bir güç ve aciliyetle araya girdi.

Onu hiç dinlemiyordu. Bakışları gazebo-ward'a yönelmişti.

"Evet?" Kadın şaşırarak döndü. Ve kalbi daha da hızlandı.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Artık onu yeterince iyi tanıyordu ve bunun nedeninin tam olarak ne söyleyeceğine karar vermesi olduğundan şüpheleniyordu. Ve bunu söylediğinde, geri dönüşü olmayacaktı.

"Sen... ondan hoşlanıyor musun?"

Soru onu şaşırtmıştı. "Argosy mi?" diye aptalca cevap verdi, çünkü elbette kastettiği kişi oydu. "Evet," diye ekledi. Sonra bunun kulağa oldukça solgun geldiğini fark ederek "Tabii ki," diye ekledi, tam bir hararetle olmasa da.

Eğer Argosy onun için teklifte bulunmaya hazırsa, hayatının geri kalanında ona minnettar olmaya hazırды. Onu sadece bunun için bile sevebilirdi. Onun sadakatine sahip olacaktı. Onu mutlu etmeye çalışacak kadar seviyordu. Ama o değildi... o değildi...

"Çünkü..." Miles yine durdu. Uzun bir nefes aldı. Sussex'in havasından cesaret alıyor gibiydi; Sakson atalarının tüm neşesi Pennyroyal Green'e sinmişti.

Sonra nefes verdi ve kararlı bir şekilde ona döndü.

"Çünkü günlerinin geri kalanını sevmediğin... en azından *gerçekten* sevmediğin biriyle geçireceğini düşünmeye dayanamıyorum. Senin mutluluğun, basitçe, benim mutluluğumdur."

Cynthia onun bakışlarına karşı gözlerini yavaşça kapattı.

Dayanamıyorum.

Kelimeler göğsünde kabardı. Onları orada bıraktı, anlamın nüfuz etmesine izin verdi ve kısa, ironik bir kahkaha attı. Neredeyse bir inilti. Oh, sonunda, şaka ikisinin üzerindeydi, değil mi? Bir an için hiç konuşmadı. Gözleri yanmaya başladığında başını eğdi.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi sonunda nazikçe. Konuşmak canını yakıyordu; boğazı şişmiş gibiydi; sözcüklerin kenarları sivriydi.

Emin olmasa da Miles'ın bunu bilmesinin önemli olduğunu biliyordu. "Gerçekten. Teşekkür ederim. Ben... Teşekkür ederim."

Son sözleri tüm kalbini kapsıyordu, bu iki hafta boyunca olan her şeyi içeriyordu ve zar zor duyulabiliyordu.

İstediklerini elde etmek için yola çıktıklarında aşkın gereksiz olduğundan çok emin olan bu iki insan, sessiz bir şaşkınlık içinde küçük bir cepte oturuyorlardı. Bu farkındalık ve mutluluk anının ıstıraptan ayırt edilemez olması ne kadar da tuhaftı.

Cynthia gözlerini açma riskini göze aldı. Çizgili muslin dizlerini kaplayan gözyaşları yüzüyordu. Kanlı *gözyaşları*. Hiç . Ağlamak, yıllar geçtikçe lüks. Bunu yaptığını duyan ya da umursayan hiç kimse . Ah, ama şimdi... ama şimdi...

Gözyaşları bu durumdan nasıl da büyük bir avantaj sağlamıştı. Şimdi burada onu önemseyen ve onun için elinden gelen her şeyi yapacak biri vardı.

Nemli bulanıklığın arasından dizinin üzerinde oturan soluk yeşil küçük bir böceği fark etti. Güneş böceğinin minyatür gökkuşaklarına taktığı minik kanatlar. Pekala o zaman. Onun için hiç kıpırdamadan durdu. Kısa yaşamında uçuş nöbetleri arasında bir dinlenme yeri olabilmesi ilginçti.

Lanet olası Miles Redmond. Hayatının geri kalanında ne zaman sürünen ya da uçan bir şey görse onu düşüneceğinden emindi ve tabii ki sürünen ve uçan şeyler her yerdeydi. Bir de kedi Spider vardı.

Gözünden bir damla yaş süzüldü. Bu hem Cynthia'yı hem de böceği şaşırttı: küçük kanatları görünmez bir şekilde çırpındı ve kayboldu.

Dizindeki küçük nemli noktanın kararmasını üzüntüyle izledi. Yarı yarıya lekelenmesini umuyordu; o anı hatırlamak istiyordu. Nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi.

olsun: hayatındaki bu ara dönem, o küçük kanatlı yaratık kadar kısa ve parlak olacaktı. Ona imreniyordu. kaybolduğu hızla.

Yine de hiçbir zaman kaçacak biri olmamıştı. Ve şimdi de yapmayacaktı.

Uzaktan sesler ve kahkahalar onlara doğru geliyordu. Violet, Argosy, Jonathan, onları parlak ışıklardan seçti. Konuşma karmaşası ve anlamsız sorulara cevap vermeye zorlanan bir bahçıvanın kibar, eğlenen ses tonları. Bu Bütün kalabalık her an Miles'ı, onu ve onların küçük sefalet dolu mutluluk tablosunu görebilecekti, çünkü sadece kuş banyosundan oluşan o gerçek fıçı tarafından gizlenmişlerdi,

İçinde üç kuşun hedonistçe yuvarlandığı, yemyeşil, agresif ve tekdüze bir çit. Redmond'ın evini ve Miles'ı yerinde tutuyordu.

Başını kaldırdı, gözlerinin nemli ve kırmızı halkalı olduğunu ve burnunun ucunun muhtemelen gözyaşlarını bastırma çabalarından dolayı olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman zarif bir ağlayıcı olmamıştı. Miles onu ancak bu kadar çırılçıplak görebilecekti; iyice bakabilirdi. Kadın Gözlerinden birine neredeyse meydan okurcasına bir parmak darbesi indirdi ve gözyaşları kirpiklerinden parlak iğne uçları gibi saçıldı.

Baktı. Ve bakma *şekli*...

Sanki bu anın ona bir ömür boyu biliyor gibiydi.

Sonra yavaşça ondan uzaklaşarak neredeyse denize kadar uzanan Redmond parkına baktı ve her an karşılarına birilerinin çıkabileceği gerçeğine rağmen

Miles her an, yavaşça, bilerek, nazikçe, meydan okurcasına, elleri tek bir düğüm haline gelene kadar parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Birbirlerine dolanmış elleri bankın üzerinde duruyordu.

Bu, kendi tarzında, o serbest bırakılma anından daha sarsıcıydı. Minnettarlık ve özürdü; aralarında asla konuşulmayacak olan her şeyin kabul edilmesi. Güven tazeleme ve vedalaşmaydı.

Ve gelen sesler düşünüldüğünde, bu büyük bir riskti.

Cynthia ona sarıldı. bakmadılar. Adamın kalbinin avucunun içinde attığını hissettiğini sanıyordu ama daha çok, adamın teninin ona karşı verdiği hissi ve damarlarında yankılanan kendi kalbinin atışını sonsuza dek hatırlamak için tüm duyularını bir araya getiriyordu. Gözlerini kapatırsa, adamın elinin kendi bedeni, uzun parmaklarının da onunkilerle sarmaş dolaş uzuvları olduğunu hayal edebilirdi,

ve o da bunu yaptı. Çünkü bu ona son dokunuşuydu ve hayal gücü açgözlüydü.

Birlikte, önlerinde terk edilmiş bir şekilde uzanan manzaraya perçinlenmiş gibi oturuyorlardı. İkisi de bir şey görmüyordu.

Sonra Violet'in sesi , şimdi ürkütücü bir şekilde daha yakındı.

Miles parmaklarının ucu onunkine değene kadar elini amansızca onunkinden uzaklaştırdı. Bir öpücük gibi kısa bir süre onunkine değdiler.

Sonra ayağa kalktı ve selam vermeden ya da tek kelime etmeden, sadece ona tek bir esrarengiz bakış atarak, zarif bir şekilde çitlerin arasında gözden kayboldu.

Saniyeler sonra Violet hızla öne çıktı ve bir şeyler söylemek için döndü. "Jonathan, gerçekten durmalısın
Bir ar-" gibi davranmak

Komik bir şekilde aniden durdu, bankta tek başına oturan kırmızı gözlü, kırmızı burunlu Cynthia'yı görünce şaşkına döndü.

Violet merhametle ve anında kırmızı gözleri ve burnu yanlışı yorumladı ve Cynthia'ya koşarak eline uzandı.

Cynthia neredeyse kapıyordu. Hissetti

Şimdi o elin sahibiydi. Miles'ın dokunuşunun sıcaklığının devam etmesini istemişti.

Ama Violet onu bırakmadı. "Oh, Cynthia," diye fısıldadı heyecanla. "Gözlerini kurula, kaz! Her şey yolunda. Miles özür diledi ve Argosy çoğunlukla yara almamış ve oldukça Sana aşık ve yarın evlenme teklif edecek! Ediyorum. Size sürpriz yapmak istediğine inanıyorum ama bunu size şimdi söylemem gerektiğini düşündüm."

"Yarın mı?" Cynthia uyuşmuş bir halde tekrarladı.

"Evet!" Violet zaferle tekrarladı. "Yarın! Senden bahçede yürüyüşe çıkmanı isteyecek ve bunu o zaman yapacaksın."

"Ama... neden yarın?"

"Violet!" diye bir erkek sesi geldi uzaktan, belli belirsiz sinirli bir .

Violet, Cynthia'nın cevabı karşısında biraz şaşkın görünüyordu. Sesi duymazdan geldi ve kendi sesini alçalttı. "Şey, bugün yapmayacak. *S'leri* ve *f'leri* çıkarmakta biraz zorlanıyor.

Dudağı oldukça büyük olduğu için, Miles onu bayağı hırpaladı, değil mi? Ona ne *olduğunu* merak ediyorum. Bir doktora görünmeli, gerçekten çok endişeliyim. Her neyse, Argosy bu konuda biraz hassas. Şişliğin inmesi için bir günün yeterli olabileceğini düşündü, ama inmezse, biraz zamana ihtiyacı var. teklifini düzgün bir şekilde ifade edemiyor. "Karım olmayı kabul eder misin?" cümlesi, şişmiş dudakları göz önüne alındığında çok fazla zor ünsüz içeriyor. 'Günlerinin geri kalanını benimle geçirirsen onur duyarım' cümlesi pek de iyi değil. Doğru karar vermesi için ona yardım etmeye çalışıyorduk. 'Eşim olur musun?' daha kolay ama kulağa Miles'in üreteceği bir şeymiş gibi geliyor."

Cynthia çelişkili bir duygu dalgasıyla felç olmuştu. Neşe, keder ve rahatlamaıyla sarsılmıştı. Bunların hiçbirini kapsayacak tek bir kelime bile bulamıyordu.

Cynthia, Violet'in yüzüne endişeli bir ifade yerleştirdiğinde konuşamıyor gibiydi. "Ne olursa olsun sana hemen söylemem gerektiğini düşündüm. Sadece az önce seninle karşılaştığımda çok... çok... *kalbi kırık* göründüğünü düşündüm." Sesi bu kelimeye hayret eder gibiydi.

Cynthia derin, teslim olmuş bir nefes aldı. Miles'in olmadığı bir dünyada alınan bu ilk nefes uğursuz geliyordu.

Geleceğinde kim olursa olsun nefes almaya etmek zorundaydı. Gerçekten de bir geleceği olduğu için şanslıydı.

Bir mendile hasret kalmıştı. Violet bir mendil çıkardığında serin parmaklarıyla gözlerini hafifçe okşamakla yetinmeye başladı. Mendilin lekesizliği şaşırtıcıydı; baş harfleri V.R., mendilin kenarına mavi renkte dikilmişti. Cynthia onu aldı ve gözlerinin kenarlarını kuruladı. Sonra da burnunu ihtiyatlı bir şekilde içine soktu.

"Aman Tanrım! Cynthia! Gezinti için ne güzel bir gün, değil mi?" Violet birden böğürmeye başladı.

Cynthia sıçradı, şaşkınlıkla ona doğru döndü.

Violet fısıldadı, "Argosy'nin seni bu halde görmesini istemeyeceğine eminim ve onun da henüz dudağını görmeni istemeyeceğini biliyorum. inmesini çok istiyor, çünkü teklifini kabul ettikten sonra seni öpmek isteyebileceğine inanıyorum. Bu adettendir, bilirsiniz," diye ekledi bilgece. Sanki böyle konularda uzmanmış gibi. Cynthia, Violet'e bu tür konularda ne tür bir bilgiye sahip olabileceğini hiç sormamıştı. Kaç tane evlenme teklifi almıştı?

Hiç kuşku yok ki, Violet'in katıksız menekşeliğiyle onları saptırdı. Cynthia mendili Violet'e geri vermeye başladı, Ona kalması için salladı.

Uzak ufukta köpüklü bulutlar oluşuyordu. Gökyüzünde ağır ağır, yün gibi yol alıyorlardı ve Büyük olasılıkla günün sonuna doğru içindekileri Sussex'üzerine dökerler.

Cynthia sonunda, "Çok iyi kalplisin, Violet," dedi.

Daha önce hiç böyle bir şeyle suçlanmamış olan Violet önce şaşırmış, sonra da memnun olmuş görünüyordu. Cynthia arkadaşının bunu zihnindeki erdemler listesine sessizce eklemesini izledi.

Violet aniden yere baktı. Dondu kaldı; yüz ifadesi tuhaf bir şekilde tetikteydi. Eğildi ve hızla bir şey aldı, inceledi, kaşlarını çattı, sonra kaşlarının çatılmasını engelledi.

Cynthia, her neyse ondan önce bir gümüş gördü. Violet'in önlüğünün cebinde kayboldu. Bozuk para mı? Violet para harcamayı pek istemezdi.

Sonra Violet gözlerini bulutlara çevirdi. "Cynthia, Argosy'nin teklifini sana söylemekle hata mı ettim? önceden?"

Dudaklarını kaldırmak zor bir , ama Cynthia ortaya çıkardığı şeyin bir öpücük yerine geçebileceğinden emindi.

gölümsedi. Sonunda elini yavaşça Violet'in elinden kurtardı.

"Hayır. Sen... kesinlikle doğru olanı yaptın, Violet.
Yapabileceğın en iyi şeyi yaptın."

Bölüm 21

Akşam yemeği sırasında, yakında unutulacak olan Redmond ev partisinin saflarının o kadar seyreldiği anlaşıldı ki artık bir parti olarak nitelendirilemeyecek kadar azdı. Ne Lord Argosy ne de Miles Redmond masadaydı; biri odasında soğuk çorbayla karnını doyuruyor, diğlerinin ise birkaç mil ötede yaşayan Kraliyet Cemiyeti'nden Dr. Price'ı ziyaret ettiği söyleniyordu. Akşamın ilerleyen saatlerinde dönmesi bekleniyordu, hava at sırtında gezintiye izin veriyordu.

Violet şaşkınlık içinde evin hanımı ve dolayısıyla davetin resmi ev sahibesi haline gelmiş gibi görünüyordu. Uşak, Violet'in endişesini gizleyemiyordu. Violet'in mesajın sonunda bu sonuca varacağını bildiğinden, mesajını itaatkâr bir şekilde iletirken sesinde biraz titreme vardı.

Neyse ki West Chiverley'deki handan gelen haberle tüm akşam yemeğinin üzerine ciddiyet havası çökmüştü: Bay ve Bayan Isaiah Redmond Ertesi sabah eve.

Cynthia keyifsizce, dikkati dağılmış bir şekilde çorbasını karıştırmak için içmekten daha fazla enerji harcadı. Sonra da yemek yeme ihtiyacından kaçmak için başının ağrıdığını iddia etti.

Violet'e özür dileyerek, "Son birkaç günün heyecanından olmalı," dedi. Londra'da yaşadığı hayatla kıyaslandığında, Sussex'te geçirdiğı son birkaç gün çok zordu. heyecan oluşturdu.

Violet suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. Sonra yüzü aydınlandı.

"Sabah en taze halinle görünmek isteyeceksin," dedi anlamlı bir şekilde.

"Evet," diye kabul etti Cynthia. Planları düşünüldüğünde, bu pek olası değildi.

Odasına döndüğünde, çalışma masasının üzerinde Northumberland'dan bir mektup buldu. Mektuba baktı, sonra titreyen elleriyle aceleyle açıp okudu.

Yavaşça tekrar yere bıraktı.

Yavru kedi Spider'ı kucağına alıp gözlerinin arasından öptü ve bir gümbürtüye neden oldu. Pencerenin köşesinden yukarı ; ağ hâlâ oradaydı. Örümcek Susan uyuyor olmalıydı. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Akşam yemeği elbisesini çabucak çıkardı ve sevgiyle gardıroba astı, geceliğini giydi, sonra tezgahın altına tırmandı ve onu omuzlarına sardı, ayaklarını altına sıkıştırdı, Örümcek oynuyordu

Geceliğinin içinde sanki bir çadır varmış gibi, ayak parmaklarına basarak onu hareket ettirmeye teşvik ediyordu. Isınmak için bekledi ve içinde cevaplar bulmayı umarak ateşi izledi Çingene kadının geleceği bardakların dibinde kalan çay bulması gibi. Doğru şekli arıyor.

Artık onun karakterine derinlik ve boyut kazandırmıştı. Daha önce korku ve hırsın doğan tek bir odak noktası vardı. Ama şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Hayatına ışıık dolmuştu.

Bunun yeterli bir işaret olduğuna karar verdi.

"Uslu bir çocuk ol," dedi Örümcek'e ve onu sonuçsuz bir şekilde ateşin önündeki sepetine yerleştirdi. Örümcek henüz yatmaya hazır değildi; dışarı fırladı ve halının üzerindeki saçaklara saldırmaya başladı.

Ve Cynthia odadan çıktı.

Kolu denedi ve oda kapısının sürgülü olmadığını gördü, bu yüzden kapı kolunu kavradı ve yavaşça çevirdi, sonra kapıyı sadece birkaç santim açtı - odaya girmesine yetecek kadar. Kapı açılırken gıcırdamadı, sürgü de dönüp yavaşça içeri girdiğinde gıcırdamadı ya da itiraz etmedi. Kilitlemek için kaydırdım. Elbette kilitlenmezdi: Ne de olsa bir *Redmond* sürgüsüydü. Evin geri kalanı gibi titizlikle korunuyordu.

Bu odanın karanlığı da gözleri gibi yoğun ve kadifemsiydi; ateş azalıyordu; gölgeler ve soğuk etrafı sarmıştı. Ve bir an için onun orada olduğundan bile emin olamadı.

Ama sonra onun o geniş ceviz yatağında ritmik bir şekilde nefes *verdiğini* .

Odanın derinliklerine doğru ilerlemenin güvenli olduğunu düşünmeden önce gölgeli şekillerin tanıdığı şeyler olarak daha fazla odaklanmasını bekledi, çünkü mobilyalara çarpmak olmazdı. Yönünü bulduğunda, bir çıplak ayağını dikkatlice diğerinin önüne koydu, yavaşça, sanki yüksek bir telde yürüyormuş gibi, şeyin tehlikesinin ve güzelliğinin farkındaymış gibi. Kalın halı ayak seslerini susturdu.

Yatak önündeydi ve Miles battaniyesinin altında . Sabit, ritmik ve derin nefes alıyordu.

Yavaşça, yavaşça ilerledi ve yatağın kenarına tünedi. Yatak iç çekmekten başka bir şey yapmıyordu; kalındı ve o küçüktü. Yavaşça, yavaşça bacaklarını yukarı kaldırdı.

Adamın kolu uzandı ve kadının kolunu sıkıca tuttu. "Sen de kimsin be?" diye hırladı.

Ah. Demek sadece uyuyor *numarası* yapıyordu. Sonraki birkaç saniyeyi öfkeli nefesler doldurdu.

"Ah," dedi usulca. Bunu bir sevgi sözcüğü gibi söylemişti.

Miles'in eli kızıdan ayrıldı ve yuvarlanarak uzaklaştı. Bir hışırtı, bir tıkırtı ve bir yeminle başucu lambasını yaktı ve sonra el yordamıyla küreyi mumun üzerine yerleştirdi. İkisinin üzerinde yumuşak, küçük bir ışık gölgesi yükseldi.

Şimdi dimdik oturuyordu. Saçları karmakarışık, arkasında dikiliyor, gözlerinin üzerine düşüyordu - aslında her yerdeydi Bir elini bilinçsizce saçlarının arasından geçirdi, bu hiç de iyi bir şey değildi.

Bir an için konuşamıyor gibi göründü. Sadece aptal aptal ona baktı.

"Cynthia." Sesi boğuk çıkmıştı. İçindeki şaşkınlığı duydu. Ve evet, özlem de... Çünkü sonra onun adını söyleyebilmesinin ve kendisinin de onun adını söyleyebilmesinin tek yolunun bu olduğundan şüpheleniyordu. "Ne oluyor, yapamazsın-"

Öne doğru eğildi ve parmaklarını aniden adamın ağzının üzerine koydu.

Parmak uçlarının üstünden neredeyse komik bir şekilde ona baktı.

O zaman yatak örtülerinin adamın üzerinden kaydığını ve en azından belden yukarısının çıplak olduğunu tamamen fark etti.

Bir anda ciğerlerine hava çekme yeteneğini kaybetti.

Onun güzelliğini daha önce de parça parça almıştı.

Örneğin, açık bir tişörtün içinden parlatılmış bir ten dilimi; ve onun teninin kendi tenine karşı hissini biliyordu, çünkü ahlaksız olduğu için bunu aramıştı.

Ama Miles tamamen ve duyularının her şeyini talep ediyor gibiydi; zayıflamıştı, parmakları kucağına uzanmak için dudaklarından kaydı.

Sakinleştirici bir nefes aldı. Bu mesafeden bakıldığında çıplak omuzları görünüyordu; kasları hem kabarık ve zarif bir kıvrım, dar bir bele doğru sivrilen bir gövdede buluştu...

Ne yazık ki, şu anda buruşuk çarşaflara bürünmüş ve onun görüş alanından gizlenmiş durumda.

Daha önce parmaklarını içine soktuğu, göğüslerine değdirdiği o ince siyah saçlar, düz bir göbekten yukarıya, başladığı yere doğru uzanıyordu.

Çarşafının altında.

Adam aynı anda hem muhteşem, hem de o kadar *erkekti* ki, kız kendini utangaç, ona ve ortama uygun olmayan biri gibi hissetti.

Yine de bir şekilde savunmasızdı, çünkü bu güzel çıplak insan Miles Redmond'dı, uykudan buruşmuş, kafası karışık, özlem içinde. Ve onu tanıyordu. Onu tanıyordu. Tam da şu anda kendini Muhtemelen onu tutup odadan fırlatabilecek bir adama karşı korumacı. Ama onun için yumruklarıyla herkese saldırabilirdi.

Onun için yaptığı gibi.

Onun yüz ifadesini görmüştü; kendisinininkinin de anında onunkini yansıttığından şüpheleniyordu. Huşu, sıcaklık, ölçülemez arzu, direnmenin anlamsızlığı.

"Neden?" Sesi şaşkındı. Kelimeyi fısıldamıştı.

Adamın "neden buradasın?" demek istediğini sanıyordu. Çünkü zihni şöyle cevap verdi: *Çünkü seni seviyorum ve bunun için sana lanet ediyorum. Hem hayatımı yaşamaya değer hale getirdiniz hem de mahvettin ve bunu yaptığın için sana minnettarım.*

Belli belirsiz gülümsedi. Bunu asla söylemeyecekti.

Bunun yerine elini uzattı ve yatak örtülerini ondan tamamen uzaklaştırdı.

Neden, evet: sorusuna cevap olarak, tamamen çıplaktı. Şaşkın bir kahkaha attı. Ereksiyonu zaten oldukça etkileyici bir şekilde karnına doğru kıvrılıyordu.

Refleks olarak, tescilli bir parmağını ona doğru çekti. Ne kadar da yüzsüzleşmişti.

Onu durdurmak için elini bileğine doladı.

Ve bu şekilde, ikisinin nefes alıp için gereken süre boyunca ona sarıldı. Sonra nazikçe, yavaşça parmaklarını onun bileğinden ayırdı. Ve iki eliyle de ayaklarına dolanan geceliğinin eteğine uzandı.

Böylece bu iki hareketle ona şunu söyledi: *Bunun her anını ben yöneteceğim.*

Kalbi çarptı

Adam söz konusu olduğunda hiçbir zaman başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu: kendini onun ellerine teslim etmişti.

Miles'in geceliğini çıkarabilmesi için yavaşça kollarını kaldırdı. töreni. Çenesine takılıp homurdanmasını ve kararlı bir şekilde çekmesini gerektirene kadar yeterince iyi gidiyordu.

Yani bu kusursuz bir baştan çıkarma olmayacaktı.

Geceliği elleriyle düzgünce katladı ve sanki canlı bir şeymiş gibi dikkatlice yatağın üzerine koydu.

Birdenbire tamamen çıplak olduğunun *derin* bir şekilde farkına vardı; odanın havası tenini dondurdu. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturma dürtüsüyle savaştı.

Ama buna gerek yoktu; kolları çoktan çıplak sırtını nazikçe sarmış, sıcak elleri omurgasının her iki yanında sıkıca kaymaya başlamıştı, tıpkı ellerinin boynuna dolandığı gibi. Sonunda birbirlerine sıkıca sarıldıkları, tenin tene değdiği o anı sonsuza dek hatırlayacağını biliyordu.

Kollarına aldığı kızı sırt üstü yatağa yatırdı; kızın başı yastığın tüylerine yavaşça gömülüyor gibiydi.

Ve gözleri onun üzerindeydi, yanıyordu, güzel ağzı ciddi bir çizgiydi.

Korkuyordu, biraz da çılgına dönmüştü ve arzuyla titriyordu. Çılgına dönmüştü çünkü onun her yerine dokunmak, her santimini tanımak ve ezberlemek, o *olmak* istiyordu ve sahip oldukları zaman içinde bu imkânsız görünüyordu çünkü teninin her santimi değerli, arzu edilir, ilginç, bir *evren* gibi görünüyordu. Bir ömür gerekecekti. Elleri adamın boynunu kavradığı yerden çözüldü, aceleyle aşağıya kayarak adamın sert çıkıntısını yumuşattı.

Köprücük kemiğini, göğsünün gergin kabarıklığını, yassı meme uçlarının dokusunu tekrar keşfetmek için.

Keşfetmesine izin verdi. Ama onun içindeki sabırsızlığı hissetti. "Tanrı yardımcım olsun ve beni affet, Cynthia, yavaş olabileceğimi sanmıyorum." Bunu pişmanlıkla söyledi; hafif bir gülümsemeye birlikte ama gözlerinde bir uyarı vardı.

Konuşamayacağını düşünmüştü. Ama ağzını açtığında, kelimeler kesik kesik çıkıyordu, tıpkı Çok uzun süre hapsedilmiş, hoş karşılandığından emin olmayan bir şey: "Seni *şimdi* istiyorum."

Çiğ ve çarpan kalbini, parçasını oyması için bir bıçakla birlikte ona vermiş de olabilirdi.

Ama Miles sanki onu kendi içinde alevlenen yakıcı duygulardan korumak istercesine gözlerini kapattı. Kısa bir kahkaha attı ve sonra dudakları sessiz bir hosanna ile hareket etti.

Ah, ama onun gözlerini kapatmadan önce görmüştü: beyaz, sıcak bir neşe. Sanki güneş göğsünde yaşıyordu, orada doğup batıyordu.

Elleri şimdi onu sertçe kendine doğru çekiyordu ve bacaklarının arasındaki yumuşak yere doğru yükselen sikiinin devasa, anlamlı kabarıklığıydı. Aldığı zevk neredeyse görüşünü karartıyordu. Tüm vücudu içgüdüsel olarak ona doğru açıldı: kolları onu daha yakına çekti; bacakları uyluklarını sardı, Onları sıcak, kalın ve kıllı buldu; öpmek için başını eğdiğinde ağzı dilini aldı.

Elleri, kızın belinin kıvrımlarını, kalçasının yükselişini, kışının yuvarlak beyaz kabarıklığını yumuşatırken hızlıydı ve kızın sinir uçlarını alevlendirdi.

Onun dokunuşu için eğiliyor ve dalgalanıyordu. Vücudunun nerede bittiğini ve onunkinin nerede başladığını ayırt etmek zordu; onun zevki onun zevki olduğu için önemli değildi.

Ve onu düz bir şekilde bastırıp kollarını başının üzerine kaldırdığında ve vücudunu ağır, sıcak boyuyla kapladığında hareket doğal ve kaçınılmaz görünüyordu. Kadın dizlerini daha yukarı çekerek kasıklarını kendi kasıklarıyla birleştirdi; titreyen kollarıyla kendini ona doğru kaldırdı. Onun Vücudunun kaslarında arzu titriyordu; teri vücudunun üzerinde kayıyordu.

Kalçaları adamın belini kavradı ve adam sadece bir kez alçalıp sürükleyerek sikini kadının ıslandığı ve onun için acı çektiği yere dayadı. Vücudu istekle yukarı sıçradı; usulca inledi.

Miles "*Emin misin?*" diye sormadı. Nezaket gösterilmeyeceğini, sadece bu birleşmenin olacağını biliyordu. Bu, bedenini en gerçek amacı için kullandığı ilk ve son sefer olabilirdi. Hissettiklerinin enginliğini ifade etmediği sürece bu türe zevk alma ve verme kapasitesi başka neden verilmişti ki?

Nefesi adamın boğazında sıcak ve hızlıydı, gözleri istek ve korkuyla pusluydu.

"Bana tutun, Cynthia," dedi ona usulca. Heyecanla, korkuyla itaat etti: parmakları adamın omuzlarını kavradı. Ve adam ona sertçe sokuldu.

Nefes nefese kaldı, çenesi geriye eğildi, dişleri dudaklarında; karnı yukarı fırladı. Adamın onu biraz incittiği kesindi.

Acısının hafifleyeceği konusunda kendini rahatlattı. Ve onun zevkinin kışkırtıcı olduğundan emin olacaktı.

Yavaşça, kadının derinliklerine battı. Geri çekildi ve tekrar yavaşça soktu. *Tanrım*. Zevk...çok tatlı...hepsi ama hepsi onu kör etti. Nefes kesen beyaz bir sıcaklıkla teninin üzerinden hızla geçti.

"Cynthia... .. Bekleyemem..."

İkisi de hissizleşene kadar kendini onun içine sokmak, hayvani bir ihtiyacı tatmin etmek istiyordu. Ve sonra tekrar, bunun sonsuza dek sürmesini, sonsuza dek olmasını istedi. Gözlerini açtığında onu ağır göz kapaklarının ardından kendisine bakarken buldu. Göğsü onunkiyile birlikte sertçe inip kalktı. Birlikte bir nefes fırtınası yaratmıştı.

Kalçalarıyla onu kendine çekti, bacaklarını onun gergin kalçalarının etrafında kilitledi. Parmak uçlarını omuzlarından aşağı indirerek oradaki kasların izini sürdü. "Lütfen," diye fısıldadı. "Beni şimdi al."

İki kez sorulmasına gerek yoktu, yine de ilk başta incelik denedi. Ona zevk vermek için itişlerini açmaya çalıştı ve bir nefeste tısladığında ve Bunu bir inilti olarak serbest bıraktığında, başardığını biliyordu. Başı geriye savruldu; vücudu onunkiyile buluşmak için kavis çizdi.

Birleşmelerinin ritmi kısa bir süre için neredeyse durgun kaldı, sıcak tenleri buluşurken adam kendini onun içine bıraktı; ama vahşi bir mutluluk onu daha hızlı, daha sert bir şekilde ilerlemeye itti. Buna itaat etmemek için her şeyini feda etti: Göğsünde boncuk boncuk ter birikti. Cynthia'nın teni ateş ışığında parlıyordu.

Kendini eve götüremezse ölecekti, ölecekti.

"*Miles...*" Adam bir kez daha içine girerken, kadın yukarı doğru kıvranarak onu daha da derine çekti.

Zaferi biliyordu. Ama o kızın Serbest kaldığında onun altında zevk . Meme ucunu ağzına almak için eğildi, hafifçe ısırıldı; kız öyle çiğ bir zevk yemini etti ki adam gülümsedi. Ve adam onun içine battı tekrar yapışan sıcaklık.

Tırnakları derisini sürükledi. Lezzetli bir acı. Ve zevk onu parçaladı.

Adam tekrar ve tekrar içine battı ve kadın onu daha da derine çekmek için vücudunu kaydırdı, onu karşılamak için sertçe yükseldi, kolları ve bacakları yapıştı, içinden bir şeyler mırıldandı

Kulağına, kızın bildiğine dair en ufak bir fikri bile olmadığı kelimeler geliyor ve onu teşvik ediyordu. Vücutlarının çıkardığı seslerin belli belirsiz farkındaydı.

sert buluşmalarını, aralarındaki terin kayışını, ellerinin birbirlerinden kayışını, yapışmalarını, tırnaklarının sürüklenmesini.

Ve sonra kendi kalçalarının davulunun ve onu yönlendiren coşkunun merhametine kaldı. Ve sonra Cynthia sertçe yukarı doğru eğildi, kendi serbest bırakılmasıyla kırbaçlandı. Çığlıkları kulağında çınlıyordu ve Cynthia onun sikiinin etrafında zonkluyordu.

Bu kadını gördüğünden beri ihtiyaç duyduğu tamamlanma noktasına doğru acımasızca ilerliyordu.

Kendi sesini duydu, adını oluşturan çiğ bir kazıma sesi, odanın karanlığında yankılanırken, şiddetli bir zevk onu vücudundan kopardı, hiçbir ateşin yapamayacağı gibi onu sarstı. Ona teslim oldu. Titreyen kollarıyla kendini onun üzerine bıraktı. Yüzünü boğazının kıvrımına, yumuşak siyah saçlarının yanağını sarmaladığı yere sıkıştırdı.

Huzur içinde yüzüyordu.

Cynthia henüz gözlerini açamıyordu; göz kapakları çok ama çok yorgundu. Vücudunun her bir parçası katıldığı ve büyük keyif aldığı bu Miles Redmond'la sevişirken göz kapaklarını kaldırmak için tüm kaynaklarını seferber etmesi gerekiyordu. Henüz değil, henüz değil.

Adamın yavaşça vücudundan çekilip yanına indiğini hissetti; onu kollarının arasına çekti ve sanki kasları ya da kemikleri yokmuş gibi memnun bir iç çekişle gitti. *Yine sıcaktı.* Onun bedeni yuvasıydı. Onun nefes alışını dinledi ve gülümsedi. Adamın sesi sanki

Bir ya da iki mil koştuktan sonra iyileşiyordu. onu rahatlattı, yaşam ritmik bir şekilde içinden geçiyordu.

Sonunda gözlerini açtı, Miles Redmond'ın vahşi bir çiftleşmenin ardından nasıl görüldüğünü merak ediyordu.

Ona bakmak için başını kaldırdı. Gülümsüyordu. Onun durgunluğuyla eğleniyor gibiydi ve-

"Kendini beğenmiş," diye mırıldandı. "Kendini beğenmiş görünüyorsun."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Hissettiğim şeylerden biri de bu," diye onayladı, mırıltısı onunki kadar durgundu. O da gülümsemeye devam etti.

Bir elini kaldırdı ve terden ıslanmış saçlarını geriye itti, böylece gözlerini, o düz kara kaşlarını, kirpiklerini burun deliklerini görebildi ve... Onun her parçası, her saç teli ve yara izi önemli görünüyordu. Her bir parçası kalbinin topografyasını içeriyordu.

Parmağıyla yavaşça gülümsemenin izini sürdü. Güzel, yetenekli bir ağız. Onun gülümsemesi kalıcı gibiydi. Adam onun parmağını öptü. Parmağını onun zımparalanmış çenesine dayadı.

"Harika," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. Bunu neden söylediğini bilmiyordu ama her şeyi özetliyordu.

Ve bir an için büyülenmiş gibiydi. Gülümsemesi yavaşça solarken gözlerini hiç kırpmadan ona bakıyordu. "Evet," dedi. dedi. Kelime hafif şaşkın ve örümcek ağları kadar yumuşaktı. Ve kalbiyle doluydu.

Başını çevirdi ve yavaşça ısırđı, onun tuzlu, misk kokulu tadının tadını çıkardı.

Güldü. "Vahşı."

"Spider'dan öğrendim."

Ona gülmek için döndü ama adam onu bir öpücükle şaşırttı. Bunu nazik ve kısa olması için yapmıştı, biliyordu. Fakat Dudakları onunkilere bir kez değdiğinde, sanki onu iyice tatmadan ayrılmaya cesaret edemiyormuş gibi oyalandılar. O da dudaklarını ayırdı,

Onu içeri davet etti, dilini onunkine dokundurdu. Adam onun ağzına karşı derin ve mutlu bir iç çekti ve teslim oldu.

Ve böylece ağızları yeniden karışmaya, kızdırmaya ve elbette tahrik etmeye başladı. Öpüşme amaçlı hale geldi, Aç, derin ve açgözlüydü ve çok geçmeden elleri ateşli bir hedefle birbirini dolaşıyor, uzuvları birbirini daha da yakına çekmek için birbirine dolanıyordu, kaynaşmak için boşuna bir çabaydı bu. Cynthia onun büyüklüğünden ve sert gücünden hem hoşlanıyor hem de biraz korkuyordu.

Teslimiyet, o güçlü kollarda ve sert kıllı kalçalarda büyük bir güvenlik ve baş döndürücü bir düşme hissi, onunla istediğini yapmasına izin vermenin verdiği zevk ve dehşet.

önünde diz çökecek şekilde yukarı doğru çekti, kürek kemikleri göğsüne yaslandı, kolları belini sardı. Başını eğdi, bıyıkları çenesine sürtünüyordu.

"Bak," diye fısıldadı doğrudan kulağına. "Aynaya bak."

Odanın karşısındaki oval şoval camdan görebiliyordu iki gölgeli insan, solgun, yapışkan ve terk edilmiş. Aynada Miles'ın solgun, gölgeli ellerini izledi.

Ay ışığındaki beyaz karnını gezdi, elinin düzlüğünün bacaklarının arasındaki kürklü üçgenin üzerinde kaydığını gördü, parmaklarının o gölgeli vadide kaybolduğunu gördü. Parmakları üzerinde gezinirken, içinde kolayca kayarken, neredeyse Dayanılmaz bir zevkle inledi ve onunla birlikte hareket etti. Kendini ona karşı geri çekilirken gördü,

Vücudunu onun eline doğru hareket ettiriyor, ona yardım ediyor, ona tam olarak nasıl dokunması gerektiğini söylüyordu. Ve bunu izlemek eşsizdi; sanki iki erkek

onunla sevişiyordu. Artık her duyusu devreye girmiş, her hissi ikiye katlanmıştı.

Miles'in koyu renk başının eğilerek hafifçe Boynunun ve omuzlarının birleştiği yerde, sonra ağzı kulağına fısıldamak için tekrar yukarı doğru hareket etti.

"Tanrım, seni nasıl da istiyorum."

Yatak başlığına yaslandı ve onu yavaşça, yavaşça, kucağına oturana kadar geriye doğru çekti, bacakları neredeyse ve bu şekilde sikini tekrar kızın içine soktu.

Bir nefes aldı, keskin bir zevk tıslaması.

Onun tarafından tekrar doldurulmanın verdiği şaşkınlık ve zevk olağanüstüydü; ona yaslandı.

Ve bir an için hâlâ , bir arada olmanın, birbirlerinin nefes alışverişlerinin tadını çıkarıyorlardı. Sonra Cynthia büyülenmiş bir halde, aynadaki gölgeli Miles'in ellerini göğüsleriyle dolduruşunu ve parmaklarının, kaburgaları parçalanmış nefeslerle sıçrayıp düşene kadar onları keşfedişini izledi. Adamın eli aşağı kayarak kadının bacaklarının arasını okşadı ve orada ona katıldı.

"*Oh Tanrım...*"

Merak dolu iniltisi kulaklarına merhamet dileniyormuş gibi gelse de aslında daha fazlası için yalvarıyordu. Daha fazlası. Ondan alabileceği zevkler sonsuz gibi görünüyordu. Kollarını kaldırdı, ellerini başının arkasına kenetledi, ona yaslandı ve parmaklarının üzerinde oynadığı oyunda kendini kaybetti.

"Böyle, Cynthia," diye fısıldayarak istedi. Ellerini Cynthia'nın kalçalarına dayadı ve onu önce yukarı, sonra da aşağı doğru aletinin üzerine itti.

Öğrendi: İlk başta onun boyunca yavaşça kaydı, Kasıtlı olarak alay ediyor, kontrolünü seviyordu. Ve sonra bilinçsizce ipuçları aldı: vücudunun sıcaklığından, kaygan terinden ve göğüs kıllarının nemli buklelerinden

Sırtına srtnyor, nefes alış verişinin temposu, mırıldandığı yeminlerden ve inanmadığı mutluluğun yumuşak iniltilerinden.

Kız onun arzusunu alevlendirirken, o da kendi arzusuna aynısını yaptı ve birbirleriyle oynadılar. Bir orkestrada birlikte hareket eden iki müzisyen gibi sezgisel olarak.

Gözünün ucuyla aynada terk edilmiş iki insan gördü ve şehvetinin sisinde bunun hem aşka hem de şiddete benzediğini düşündü. Yakalama, teslim olma, mutluluk ve işkence gibi görünüyordu. Hepsi bir aradaydı. ve çok güzeldi, çok güzeldi.

Ve sonra Miles ona ismiyle yalvarmaya başladı, heceleri boynunun kıvrımına doğru soluk soluğa geliyordu. "Cynthia... daha hızlı... Tanrım... lütfen."

Adamın vücudu gerildi ve adam onunkiyle birlikte salıverildiğini haykırırken ve kadın bunu içinde hissederken bile, kendi vücudu her yerden ve hiçbir yerden geldi, beyaz ısı teninde kükreyerek onu şaşırtıcı bir mutlulukla yaktı. Onu şiddetle sarsıyordu. Kolları onu sıkıca sardı ve o kollarda gevşeyene kadar buna teslim oldu.

Bir süre hiç konuşmadan, düşünceleriyle baş başa kaldıkları bir huzurun içinde oyalandılar. Ta ki Miles parmağını onun koluna dokundurduğunda tüylerinin diken diken olduğunu fark etti ve ne kadar uzun süredir hareketsiz, sadece birlikte olduklarının farkına vardılar. Ateşin ısı yayması resmen durmuştu.

Battaniyelere uzandı, Cynthia'yı kollarına alarak aşağı kaydı ve ikisini de battaniyelere sardı. Yastığa gömüldüler ve kısa süre sonra Cynthia sıcak ve uykuluydu ve onun yumuşak horlamasıyla daha da uykuya daldı.

Çünkü adam neredeyse anında uykuya dalmıştı ve bu konuda meşhur kütüğü taklit ediyordu: Ne kıpırdadı ne de kadın onu yerinden oynatabileceğini düşündü.

Adamın kavrayışından biraz uzaklaşarak bir deneme yaptı; adamın kolları gevşemişti ve onu kolayca bıraktılar.

Gülümsedi. Birbirlerini .

Heyecanı severdi -şimdi birkaç yıl öncesine göre daha az seviyordu ama yine de melodramdan nefret ederdi. Ve yapmak üzere olduğu şeyin bu şekilde yorumlanmasından korkuyordu. Ama neredeyse şafak sökmek üzereydi, Açıklamalardan, kargaşadan, incinmiş duygulardan ve kafa karışıklığından kaçınmak için resmi olarak gün ışımada ayrılmayı planlıyordu. Sabahın erken saatlerinde evde kiminle karşılaşacağı belli olmazdı ve seyislerden birini onu eve götürmesi için ikna edebileceğinden emindi. Northumberland'e giden posta arabasının parasını ödeyebileceği bir hana.

Başka bir seçenek göremiyordu. Bu gece ona gelmeye karar verdiği andan itibaren bunu biliyordu. Sahip olduğu onur duygusu, hem Argosy'nin iyiliği için hem de kendini Miles'a verme kararı aldığı için 'yle evlenemeyeceği anlamına geliyordu.

Belki bir gün bu anı bir fedakârlık olarak görecekti, Kelimenin ima ettiği tüm şehit dramıyla birlikte düşündü. Ama şimdi, bunun yerine... kendinden oldukça memnun hissediyordu.

Hayal ettiği gibi bir mutlu son değildi. Ama yine de bir sondu. Hem mutlu, hem de bir son.

Kollarından yavaşça kurtuldu ve mümkün olduğunu bilmediği bir huzur, mutluluk ve hafiflik hissetti. Doğru şeyi yapmış olmanın verdiği huzurdu bu, *en doğru* şeyi.

yaptığı şeydi. Sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu; ona göstermişti. Ve aşkın basitçe verilmek istediğini de biliyordu. Ona kendinden verebileceği her şeyi vermişti. Ama bu ona fedakârlık gibi gelmemiştir.

Miles için olduğu kadar kendisi için de yaptığı bir şeydi.

Banyo sandalyesindeki kadınla günler ne kadar uzun olursa olsun, bundan asla pişmanlık duymayacağını çok iyi biliyordu. Çünkü ona iş teklif edilmişti.

Kalbini bir yumurta gibi kırmıştı ama içinde... tüm dünya vardı. Ve ona dönüp baktığında, kalbinin tırtıklı kenarlarını göğsünde . Ama aynı zamanda bir çeşit

baş döndürücü enginlik: artık her şeyle yüzleşebilirdi. Sevmek ve sevmek ona böyle bir güç ve sonsuza dek yanında taşıyabileceği bir tür kalıcı güvenlik vermişti.

Yani hayatını onunla geçirmeyecekti. Hayat adil değildi: onu ilginç kılan da buydu.

Ve muhtemelen kendi zamanında, herkesin beklemeye hakkı olduğundan çok daha şanslıydı.

Adına kayıtlı üç poundu vardı, bunlardan biri Posta arabasıyla Bayan Mundi-Dickson'ın evine, yorgun giysilerle dolu küçük bir sandığa, küçük bir kediye ve hiç söylememiş olsa da Miles Redmond'ın sevgisine sahip olduğunu biliyordu. O dünyanın en zengin kadınıydı.

Kollarından son kez sıyrıldı ve adamın pazularının sert kıvrımına hafif bir öpücük kondurdu.

Ne de olsa o Cynthia Brightly 'ydi. Omuzlarını dikleştirdi.

Kadın odadan çıkarken Miles kıpırdandı; çarşaflar iç çekti. Mırıldandı. Ama uyanmadı ve kadın buna sevindi.

Çünkü kendi büyük iç konuşmasına rağmen, kendi kararlılığına tam olarak güvenmiyordu.

Bölüm 22

Miles bir hizmetçinin ateşi yakma sesiyle uyandı. Kıpırdandı, hatırladı, ayağa fırladı ve Bay Redmond'u çarşafı yıpranmış gibi görünen bir yatakta yarı çıplak bulmayı beklemeyen hizmetçiyi telaşlandırdı.

Elini Cynthia'nın yattığı yere doğru kaydırıldı. Yatağın diğer tarafı soğuktu.

Yani bir süredir yokmuş. Mantıklı, belki, gece boyunca . Rahatlamış olduğunu düşündü.

Dün gecenin gelecekleri için ne anlama geldiğini söyleyemezdi. Bunu ona sorması gerektiği aklına geldi. Giyindi, tuhaf bir huzursuzluk onu acele ettiriyordu. Aynaya baktı, sakalının çenesini koyulaştırdığını gördü ve Onu görmek için acele ettiğinden, en azından kahvaltıdan sonraya bıraktı. *İyice* dinlenmiş görünüyordu. Sırıttı. yansımasına hınzırca baktı.

Kız kardeşini kahvaltı masasında yalnız buldu, çenesini yumruğuna dayamıştı. Başını kaldırdı, onu gördü, kaşlarını çatı -belki de sakalına bakarak- ve ona kısa ve öz bir rapor verdi.

"Cynthia gitti." Sesi durgun ve doğruyu söylemek gerekirse biraz da kıskançtı. "Hiçbir yerde yok. Argosy biraz zor durumda. Ona bir not bırakmış. Jonathan onu teselli ediyor.

Ben zamankinden erken geldiğim için Georgina henüz kahvaltıya inmedi. Annem ve babam da evde."

Ve ilk başta sanki melekler göksel bir koro söylemek için inmiş gibiydi. Gün muhteşemdi. Cynthia Nişanlı! Argosy ile evlenmez! O-

Kalbi mide bulandırıcı bir şekilde durdu. "Gitti mi?" tekrarladı neredeyse ölümcül bir sakinlikle.

"Ona bir mektup bırakmış. Kapısının altından! Mektupta 'Özür dilerim' yazıyordu. Kendini oldukça engellenmiş hissediyor." Violet alaycıydı. Ve mutsuzdu. "Eşyalarını uşağına toplatıyor."

"Gitti mi?" Miles bildiği diğer bütün kelimeleri unutmuştu.

Onun için bir not ya da mektup yok muydu? "Gitmek" onun nerede olacağını, kiminle olacağını ya da güvende ve iyi olup olmadığını bilmemek demektir. Gitmek, muhtemelen onu bir daha asla görememek demektir.

Gitmek, Lyon'un şekilde gitmek anlamına gelebilir. Tamamen felç olduğu bir anı biliyordu.

"Miles..." Violet onu de sempatik olmayan bir şekilde inceliyordu. "Neden bu haldesin?"

"Ben bir durumda değilim." İnkâr bir refleks. Kadının sözlerini tekrarlamak, onu söyleyecek başka sözler düşünmek zorunda kalmaktan kurtarmıştı.

Violet başını eğdi. "Öyle olduğuna inanıyorum," diye ısrar etti.

Onu görmezden geldi. "Sence nereye gitmiştir?"

Kelimelerin kulağa sıradan gelmesini ummuştu. Ne yazık ki, askeri bir emir gibi ortaya çıktılar.

Kız kardeşi şimdi kaşlarını çatmıştı. Elini düzeltmek için kaldırdı. Kaşlarını çatmaya devam etti. "Neden bu kadar biliyor musun?" diye sordu.

"Tanrı aşkına Violet," dedi çok, çok yavaşça- Sanki geri kalmış bir çocukmuş gibi, *cezalandırıcı* bir yavaşlıkla. "*Nereye gittiğini biliyor musun?*"

Kız kardeşi dondu kaldı, gözleri vagon tekerleği gibi yuvarlaktı. Ağzı düştü, kaşları çatıldı. Bir süre öylece ona baktı ve kaşlarının çatılmasını engellemek için hiçbir şey yapmadı.

"*Miles!*" Kadının nefesi neredeyse adamın saçlarını geriye savuracaktı. "Aman Tanrım! Sen! Cynthia Brightly!"

"*Violet-*" Kelimeyi hırıldayarak söyledi. Volta atıyordu. Sanki hareket etmeye devam ederse, bir şekilde Cynthia gitmiş olabilir. "*Lütfen.*"

"Sen ve Cynthia Brightly! Cynthia Brightly! Sen!"
şimdi . Violet'in aklını başından almıştı ve hayatının geri kalanında bu iki şeyi deli bir papağan gibi tekrarlayacaktı.

Volta atmayı bıraktı. "Seni tutup sarsmamı ister misin, Violet? İstedğin bu mu? Hâlâ yapabilirim ve Bu konuda hiçbir endişem yok. Bana nereye gitmiş olabileceğini söyleyin... yani, lütfen," diye ekledi sonradan, konuşmayı normale döndürmek için saçma bir girişimde bulundu.

"Kendini *hasta* hissettiğin için kaba ve tuhaf davranmadın. Kendini... *Cynthia* gibi hissediyordun!"

"Oh, Tanrım. Violet. Durmalısın."

Belli ki Violet'in hayranlığı onu kulaklarından sarsılma ya da sıkıştırılma tehlikesine karşı tampon görevi görüyordu. Hâlâ kardeşine öyle bir şekilde bakıyordu ki, bu durum kardeşine kendini açıkta hissettirmeye başlamıştı.

Ve sonra yüz ifadesi yumuşayarak hayranlığa dönüştü.

"Aman Tanrım, Miles. Senin Cynthia Brightly'ye olan ne kadar da tatlı ve Tanrım, babam *seni evlatlıktan reddedecek!*"

Şaşkınlıkla başlayan bir cümle tiz bir alarmla sona erdi.

"Beni evlatlıktan reddetmeyecek." Miles bunu ezbere söylemişti, çünkü bundan hiç de emin değildi. Aslında sonuçlarının ağır olacağından emindi.

"Hayır Miles, bunu yapamazsın," dedi Violet kararlılıkla. "Onun peşinden gidemezsin. Seni de kaybetmeye dayanamam Miles ve babam seni kapı dışarı eder. Neredeyse Lyon'a yemek yapacaktı. Cynthia'ya karşı hissettiğini düşündüğün şey sadece-" "Sadece" değil, Violet."

Bunu sessizce, ama Miles'inkine benzer bir kesinlikte söyledi ve sanki bir eliyle ağzını kapatmış gibi onu durdurdu.

Kızın şaşkın ifadesi karşısında kısa ve mizahsız bir kahkaha attı.

"Cynthia ile ilgili hiçbir şey 'sadece' değildir." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Hiçbir şey onu bu kadar aptal hissettirmemişti. Daha savunmasız.

Daha fazla insan.

Violet artık sessizdi. Onun dünyasında Miles her zaman belli şekillerde davranırdı. Dünyalarını bir arada tutuyordu. Peki Miles'ın da diğerleri kadar insan olması ne anlama gelebilirdi?

Ne bekleyeceğinden emin değildi: Bir öfke nöbeti mi? Odadan fırlamak mı? Daha inatçı bir sessizlik mi?

Elini pardösüsünün cebine daldırdı, Biraz etrafı karıştırdı, avucunu uzattı. Ortasından bir şey parlıyordu.

"Bu senin, değil mi?"

Kayıp gümüş düğmesine baktı. Sonra başını kaldırıp Violet'e baktı, cevap yüzündeydi.

"Dün bankın yanında buldum. Cynthia'yı bahçede buldum. Tek başına oturuyordu ve

...yüzü oldukça pembe görünüyordu." Violet örnek olarak burnuna dokundu. "Ağlıyordu. Ona ağladığını söyledim.

baktım..." Violet durakladı. Tam da tökezlemişken

Cynthia dün, şimdi bir farkındalığın karşısında tökezliyordu.

"...kalbi kırık görünüyordu. Miles... Oh. Kalbi kırılmıştı. Seni istiyordu. *Seni* istiyordu."

Eli ağzına gitti. Violet'in yüzü solgunlaştı ve sanki kalp kırıklığını kendisi hissetmiş gibi sıkıştı.

Miles dün Cynthia'yı düşündü: ağlıyor ve bunu gizlemeye çalışıyordu. Bunun onun için nasıl bir his olduğunu biliyordu. Sonra yüzünü ona dönmüştü, böylece hissettiği her şeyi kesin olarak bilecekti.

Dün gece. Onun cömertliği, güzelliği ve Tanrım... tutkuya olan yeteneği.

Bu kutsanmış bir unutuş, düşünce ve duygulardan uzak, umursamaz bir mola olmuştu. Son derece doğru, son derece gerekli görünüyordu.

Bir erkek gibi, sabahın neler getirebileceğini hiç düşünmemişti.

"Ben sadece... Ben sadece onun gideceğini hiç düşünmemiştim."

Kelimeleri yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi; cümle, düşüncelerinin akışını tamamlayan bir sondu. Sesinde acı olduğundan hiç şüphelenmemişti. Bunu duymamıştı.

Ama kız kardeşi .

Violet kaşlarını çatmamaya çalışarak onu izledi. Gümüş düğmesini parmaklarının arasında düşünceli bir şekilde ovuşturdu, çünkü düğmeyi ondan almamıştı.

Zavallı Violet. Bir kez daha çalkantılarla yüzleşiyordu. ve değişim ve farkındalık, ama belki de ihtiyacı vardı. Redmond ailesi, çok sakin, zarif, ağırbaşlı ve Yüzeyde aşılmaz, aşk denen o kaprisli şey tarafından bir o yana bir bu yana savrulan, onun üstünde olmayı tercih etmelerine rağmen onun tarafından şekillendirilen. Elementlerin dağları ve vadileri şekillendirdiği gibi şekillendirir.

Violet bir manastıra çekilmeye karar verse onu suçlamazdı.

Bunun düşüncesi -herhangi bir manastırda hemen yaratacağı tahribat- onun dikkatini dağıttı ve neredeyse neşelendirdi.

"Miles?" Adını bir soru gibi söylemişti.

İlginç bir şekilde, sesi de babaları gibiydi: söyleyeceklerine soğukkanlılıkla O gelmişti

Bir sonuca varalım o zaman. "Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum. Ama aynı zamanda kalbinin kırık olması fikri de beni çok mutsuz ediyor. Ve karar verdim ki senin mutlu olmanı her şeyden çok isterim."

Bunun üzerine hafifçe gülümsemeyi başardı. "Ne kadar da Violet."

"Onu partiye ben davet ettim. Hepsi benim hatam."

"Oh, hayır," dedi, biraz alaycı bir şekilde gülümseyerek. "En çok

Her ne kadar sizi istesem de, kesinlikle hepsi sizin suçunuz değil."

Violet için sessizdi, her neyse ve bir an için durgunlaştı.

"Violet, sana söz veriyorum: Beni asla kaybetmeyeceksin. Asla kaybetmeyeceksin.

Ne olursa olsun."

Elbette *bir şeylerin* olmak üzere olduğunu ima ediyordu.

Ne onun ne de Violet'in bu sözü nasıl tutabileceğine dair bir fikri vardı. Bu nedenle, ne onun ne de Violet'in babalarının ne yapabileceğini tahmin etmelerinin bir yolu yoktu, sadece bir şeyler yapacağını kesin olduğunu biliyorlardı.

Ama Miles'in inancının gücü, her zaman olduğu gibi Violet'i neşelendiriyor gibiydi.

Sadece iç çekti.

"Ne olursa olsun, Violet, şunu bilmelisin ki Onu bulmak için her şeyi yaparım. Bana söylemeniz de söylemeseniz de fark etmez."

"Banyo sandalyesindeki sinirli yaşlı bir kadın hakkında bir şeyler söyledi. Bayan Mundi-Dickson. Northumberland'de. O bir arkadaş olacak."

Bu Cynthia Brightly için hiç de uygun olmayan bir meslek gibi görünüyordu. Banyo sandalyesindeki sinirli bir kadının ücretli refakatçisi olarak nasıl bir belaya bulaşabileceğini merak ediyordu.

"Nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim Northumberland."

Bu kadarı yeterliydi. Gerçekten de tek bir gerçek, gerçekleri nereye varacakları konusunda takip etmek ve gizemleri acımasızca çözmek üzere eğitilmiş olan Miles için hiçbir zorluk teşkil etmiyordu.

Gitmek için hızla döndü. Tereddüt etti.

"Argosy'ye Bayan Mundi-Dickson'dan bahsettiniz mi?"

"Şey, hayır, ama-"

"Söyle ona," dedi Miles. "Bilmesini istiyorum."

Çünkü ne olursa olsun, Cynthia'nın seçmek için. Onun nasıl hissettiği ve ne istediği hakkında bildiğini sandığı şeylere rağmen, *seçilmek* istiyordu.

Ve eğer Argosy'nin yeterli imkânı varsa, eğer Argosy ihtiyaç ve tutkuyla onun izini sürmek istiyorsa, o zaman bunu yapma hakkına sahip .

Miles her şeyin kriket olmasını istiyordu.

Kız kardeşini yakaladı ve onu her iki yanağından öptü, belki de kalıcı olarak suskun kalmasına şaşırdı.

Cynthia'yı bulacaktı. Ama bir şey vardı.

Çünkü Miles Redmond her zaman doğru olanı yapmak için çabaladı.

Yamyamların yaşadığı bir adaya ayak basmış olmanın coşkusuyla babasını aramaya koyuldu.

Görünüşe bakılırsa babası son derece keyifli, sıradan bir sabah geçiriyordu. Büyük toplantı odasında raftaki bir kitabı değiştiriyordu ve Miles içeri girdiğinde döndü.

"Miles. Ev partisi nasıldı?"

"Günaydın, efendim. Bayan Cynthia Brightly'ye evlenme teklif etme niyetinde olduğumu size söylemem gerektiğini düşündüm."

Babasının tüm vücudu - yüzü, elleri, her şeyi - *Endişe verici bir* şekilde durgunlaştı.

Miles bekledi. İnsanın iç organları şoktan katılaştığında bunun neye benzediğini merak etti.

Babasına dokunmak, hâlâ hayatta olduğundan ve yüzüstü halıya üzere olmadığından emin olmak için bir adım öne çıkmak üzereydi ki Isaiah aniden hareket etti.

Oldukça akıcı bir şekilde, sanki o endişe verici donmuş saniye hiç yaşanmamış gibi.

Şoku sindirmiş ve bir tepki oluşturmıştı. Nefes almaya devam etti. Babası gerçekten de olağanüstü biriydi.

"Bu tam olarak planladığımız şey değildi, değil mi Miles?"

Soğuk, alaycı ve mesafeli, korkutmak için hesaplanmış: ah, Redmond aplomb. Hepsinde şu ya da bu şekilde vardı, ama hiç kimse bunu babasından daha derinden gösteremezdi.

Bunu bilmek için onlarca yılı vardı. "Peki ya Leydi Georgina? Çok zengin bir adamın kızı ve bu evin yakın arkadaşı.

Aile mi? Keşif gezinizi memnuniyetle finanse edecek olan adam mı?"

"Keşif gezisi için kendi finansmanımı bulacağım. Sanırım Leydi Georgina şu anda kahvaltı ediyordur.

Çok tatlı bir kız."

Georgina'ya çok kötü davranmıştı. Yine de asla uygun olmazlardı. Daha sonra utanacak bir şeyler bulabilirdi. Şu anda başka şeyler acil görünüyordu.

"O öyle biri. Ama yine de sen... sen başaramadın..." Babası cümlesini tamamlayamadı.

Miles kararlıydı. "Sizi şok etmekten ya da hayal kırıklığına uğratmaktan özel bir zevk almadığımı bilmenizi isterim efendim."

"Bunu duymak ne *kadar* rahatlatıcı." Bu sözlere ses tonunda hiçbir değişiklik eşlik etmedi.

"Bayan Brightly ile ilgili olarak başka seçeneğim yok."

"*Başka seçeneğin* yok mu?" Isaiah'nın sesi artık küçümseyici ve kuşkuluydu. "Tanrı aşkına Miles. Kadını hamile mi bıraktın? Bunu *onurun* için mi yapıyorsun? Böyle aşırı bir tepkiyi pek de hak etmiyor. Biraz para-"

"Bir fahişe değil."

Sessiz, amansız, bir darağacı kadar uğursuzdu sözleri. Miles hiç böyle kara bir öfke hissetmemişti.

Isaiah'ın başı şokun biraz geriye gitti. Hiç *kimse* onunla bu şekilde konuşmamıştı.

Oğlunu inceledi. Yeşil gözleri cam gibi sertti.

"Affedersin Miles?" Kelimeler ipeksi ve tehlikeliydi.

Miles kelimeleri gerginlikten kilitlenmek olan çenesinin arasından çıkarabildi.

"Açıklığa kavuşturmak için, Peder: Cynthia'dan bir daha asla 'fahişe' diye bahsetmemen konusunda ısrar ediyorum. Onu karım yapmak niyetindeyim."

"Sen... ısrar mı ediyorsun?" Babasının sesi ölümcül bir hal almıştı.

S'ler etkileyici bir yılan ısılgı gibi tıslıyordu.

İlginçtir ki, babasının küçümsemesi Miles'a sadece güç veriyordu. Öfkesini ve kararlılığını artırdı. "Evet. İsrar ediyorum. Onu bir Redmond yapmak niyetindeyim. Bu yüzden, onu Kimsenin benim yanımda ona saygıdan başka bir şeyle hitap etmesini istemem ve kimsenin de benim ona saygıdan başka bir şeyle hitap ettiğini duymam.

Anlaşıldı mı?"

Babasının bakışları kutup gibiydi. Sonra gülümsedi ve gülümsemesi minyatür ve çirkindi.

Bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Nerede..." Duraksama kasıtlı olarak aşağılayıcıydı, eğer ona fahişe diyemiyorsa, onu tanımlayacak başka bir kelime olmadığını ima ediyordu. "...o... şimdi mi?"

Miles basitçe, "Gitti," dedi.

Babasının bu cevabı beklemediği belliydi. Miles'ı izledi. Bir süre sonra, "Neden?" diye sordu.

Miles bunu düşündü. "Onur, inanıyorum."

Isaiah başını iki yana salladı. Bu hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadı. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum." Miles göğsünde bir baskı hissetti, gitmesi için onu zorluyordu. Bu konuşma ne kadar uzun sürerse, o da o kadar uzun süre gitmiş olacaktı.

"O zaman nasıl yapacaksın-"

Miles sabırsız bir ses çıkarınca durdu.

Şaşkınlıkla oğluna baktı. "Lord Argosy telefonda değil miydi?"

Peki o zaman. Babasının böyle bir şeyi bildiğini düşünsenize. Büyük olasılıkla annesi tarafından bilgilendirilmişti, annesi de muhtemelen bir hizmetçi tarafından bilgilendirilmişti. Annesi neredeyse

Moda ve çocukları dışında dedikodudan başka bir şey değildi.

Miles sessizdi. Argosy'nin dudağının bugün nasıl göründüğünü merak etti.

"Bir lord için sırasını batırdı ve yerine bir Redmond mu buldu?" Babasının sesi hâlâ sessizce küçümsüyordu. "Onur derken bunu mu kastediyorsun? Argosy'yi boynuzladığı için mi gitmeye karar verdi?"

Soğuk, soğuk sessizliği babasından öğrendiğini sanıyordu. Ama bunun ne kadar etkili olduğunu yeni yeni öğreniyordu. Ve bu onun akla hayale gelmeyecek bir şey yapmasını ve babasına öfkelenmesini engelliyordu.

Isaiah Miles'ın sessizliğine nüfuz etmekte zorlanıyordu. İnsanın kendi yansımasıyla savaşması gibi bir şeydi bu.

"Peki şimdi ne yapacaksın? Onun peşinden mi gideceksin?" Sanki Miles bir süpürgeye binip uçmaya ya da altından saman eğirmeye niyetliymiş gibi : gülünç ve hayali bir şeymiş gibi.

Babası onu zekice sınıyordu. Isaiah, Miles'ın kendi öfkesinden zevk aldığını ve bunu düpedüz besleyici bulunduğunu çok az biliyordu.

"Evet." Kırpılmış bir kelime. Miles tonlama yapmadı. "Yapmak için yola çıktığım her şeyi başardım. Bunun nasıl bir zorluk yaratacağını hayal bile edemiyorum."

Miles o sırada babasının kendi bedenini hareketsiz tuttuğunu fark etti.

Miles kendisine bir darbe aldığını hatırlattı. Ve Isaiah Redmond bunu kabullenmeye çalışıyordu. Ama hâlâ sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Babası genç değildi.

"Ne oldu Miles?"

Babasını kuşkulu ve öfkeli bir sessizlikle karşılama sırası Miles'a gelmişti.

"Oh, Tanrı aşkına. Kastettiğim bu değildi. *Detay* istemiyorum. Kızı gördüm. Herhangi bir kırmızı kanlıya neden olacak mallara sahip değil gibi-"

"Bu cümleyi bitirmesenez iyi olur... efendim."

Aşağılayıcı, imalı bir duraksama ile bir noktaya değinebilen tek kişi babası değildi.

Babasının yüzünü kısa süreli, siyah bir öfke kararttı ve eli, düz kısmını oğlunun yanağına dayamaktan zevk alacakmış gibi seğirdi. Ama Miles kontrolü takdir etmek . Sonra o duygu kayboldu. Isaiah'nın yüzü tekrar aydınlandı.

Sonra oğluna baktı.

Gerçekten oğluna baktı. Yeşil gözleri onu inceliyordu.

Bir sessizlik daha oldu. Miles, Leydi Georgina'ya aşık olabilseydi, bunu isteyerek yapardı, diye düşündü. Cynthia Brightly'yle hiç tanışmamış olsaydı, hayatı bugün çok farklı olurdu. Ama hiçbir şeyi geri alamayacağını biliyordu.

Doğru söylemişti: babasını hayal kırıklığına uğratmaktan hiç zevk almıyordu. Bir çatlak yaratmaktan zevk almadı. Acı çekti. Ama neyin doğru olduğunu biliyordu. Ve artık aşkın ne olduğunu, dünyasına ne yaptığını bildiğine göre, ondan asla ama asla vazgeçemezdi.

Miles sesini alçalttı.

"Öfkenizi anlıyorum baba. Bu hakkınızı sorgulamıyorum ve bundan zevk almıyor ya da gurur duymuyorum. Sizi temin ederim ki bu asla yapmak için yola çıkmadığım bir şey, ama hayatımda hiçbir zaman düşüncesizce bir şey yapmadım.

İçtenlikle konuşuyorum: Kendimi

başka seçeneğimiz yok. Ama sizi temin ederim ki eğer gelerseniz onu tanıdığınızda Bayan Brightly'nin ailemiz için sadece bir övünç kaynağı olacağını göreceksiniz. Omurgası, zekası ve akı var. gurur ve dürüstlük ve..."

O , babası rutin olarak parlak yeşil gözlerini çakmak taşı gibi kullanırdı.

yaramaz çocuklar. Miles bakışlara alışkındı; küçükken bunu oldukça etkili bulmuştu ve bir yetişkin olarak bu bakışlara hiç maruz kalmamıştı.

Ama onu duraksatan bakışları değildi.

Bir noktada babasının onun sözlerini dinlemeyi bıraktığı gerçeğiydi. Ve onun yerine sözlerinin içerdiği her şeyi özümseyordu.

Ve Miles'ın gözlerinin önünde, babasının duruşundan bir şeyler gevşemiş gibiydi. Yüzünden, gözlerinden. Ve orada huzur gibi bir şey gördü.

"Hepsi bu kadar, öyle mi?" Babasının sesi açıklanamayacak kadar yumuşaktı. Sesi eğlenmiş gibiydi. Ve -eğer yanılmıyorsa- Rahatladın mı?

Babasının yüzündeki ifade aslında Violet'in birkaç dakika önceki ifadesini anımsatıyordu.

Miles şimdi kendini *resmen* şaşkın hissediyordu. Öfkesinden, haklılığından yoksun bırakılmıştı ve birdenbire ne yapacağını şaşırmıştı.

Isaiah Redmond pencerenin yanındaki masaya doğru yürüdü. Parmağıyla cilalı ahşabın karmaşık kıvrımlarını yavaşça izledi. Belki de masanın cilasını kullanıyordu.

Geleceğini, oğlunun ve varisinin geleceğini araştırmak için yüzey. Ya da Miles'ın gitmesini tercih edeceği yol gibi izini sürmek.

Miles bekledi. Söylemek istediği her şeyi söylemişti.

Isaiah dönüp tekrar ona baktı. "Bilmeni istediğim üç şey var Miles. Dinliyor musun?"

"Evet, efendim."

"Birincisi: Bir Redmond, herhangi bir Redmond ve Bayan Cynthia arasında bir eşleşmeye göz yumamam ve yummayorum. Brightly. Bu, Bayan Brightly ile evlenmeyi seçersen ben hayattayken benden bir şilin daha alamayacağın anlamına geliyor. Bununla birlikte, annen ve ben seni evimizde ağırlayacağız; ailenin geri kalanı da seni kabul etmekte özgür olacak. Ama sen ve senin...

Redmond House. Mercury Club'da hoş karşılanmıyorsunuz. Üye olmayacaksınız. Çabalarınızın hiçbirini finanse etmeyeceğim. Bunu geri almayacağım. Anlaştık mı?"

Ceza ağırdı; Miles, Isaiah'nın her sözünde ciddi olduğundan ve bunu uygulamakta esnek davranmayacağından emindi.

Ama Yeşaya'nın yapabileceği kadar şiddetli değildi.
Öyle sanıyordu, sadece.

Bunun kendisi için ne anlama geldiğini ya da bir şey ifade edip etmediğini daha sonra anlayacaktı. Şu anda Cynthia'dan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Miles nefes aldı, başını salladı.

"İkinci şey?" diye sordu babasına sertçe. "İkinci şey şu..."

Miles yeni bir şaşkınlıkla babasının dudaklarının yukarı doğru kayarak kederli bir gülümsemeye dönüşmesini izledi. Aslında, neredeyse sevgi doluydu. Kesinlikle *Eğleniyorum*.

"saçma değil, değil mi evlat?"

Bir an sürdü ve sonra Miles hatırladı. Miles'ı zordu.

Şimdi sersemlemişti.

Babası aşk hakkında ne biliyordu? Annesi onun hayatının aşkı ? Babasının yıllar önce Isolde Eversea'ya gönderdiği o bakışı doğru yorumlamış mıydı?

Ve...hayır. Aşk alçakgönüllü, mucizevi, komik ve gerekli, aşkın olabilir. Onun her şeyini gerektiriyordu. Aslında her şeyiydi.

Saçmalık dışında her şey.

"Hayır, efendim," diye kesin bir ifadeyle kabul etti. "Öyle değil."

Ve sonra kendi ağzı isyan etti: çarpık bir gülümsemeye dönüştü. Ağzının diğer tarafı gülümsemeyi kabul .

Ama babasını tanımaya böyle başlayabileceğini düşündü: Soğuk bir söz savaşının ardından gelen bu geçici gülümseme alışverişi.

Ve bütün bunlar Cynthia'nın suçuydu. Miles, Cynthia Brightly'nin onu nasıl bu hale getirdiğini düşündü. Hayatını altüst etmiş, onu parçalara , ona var olduğunu hayal bile edemeyeceği manzaralar göstermişti - ormanlarda yol almış, ateşler içinde terlemiş, mikroskoplardan bakmış ve bedenin egzotik zevklerini tatmıştı.

Görünüşe göre gerçek sınır onun içindeydi... ve önünde.
Ailesinin biçiminde. Babasının suretinde.

Cynthia ile olan geleceği şeklinde.

Artık hayatının geri kalanını keşifle geçirmekte özgürdü.
Bu ilginçti. Ve tabii ki "ilginç "i dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu.

Babası memnuniyetle başını salladı.

Gariplik sınırında bir sessizlik oluştu. Miles'ın hatırlayabildiği, babasıyla ilgili diğer tek garip an, Colin Eversea planlandığı gibi asılmadığında Isaiah Redmond'un "Orospu çocuğu!" diye bağırdığı andı.

O günden beri Miles, Isaiah'ın neden böyle bir şey yaptığını merak ediyordu.

Şaşırdım. Ne de Colin bir Eversea'ydı.

"Üçüncü şey mi baba?" diye sordu nazikçe. Sabırsızlığını sesinden uzak tutmak için mücadele etti.

Miles, ardından gelen uzun duraklamanın babasının ne söyleyeceği konusundaki kararsızlığına işaret edip etmediğini merak etti. Ama sonunda, Isaiah sonunda söyledi:

"Sana hayranım Miles."

Bu sözleri söylerkenki hafif şaşkınlığı ve isteksizliği pek de gurur okşayıcı değildi. Ama bu sözler Miles'ın nefesini kesti.

"Seninle gurur duyuyorum Miles" değil. Ama çok daha iyisi, *sana hayranım.*

Isaiah, Miles'ın dönüştüğü kişi için hiçbir övgüyü hak etmediğini kabul etmek ve Miles'ın başka bir zorlu adamın - Miles'ın hayranlık duyduğu bir adamın- onu hayranlığa değer bulduğunu bilmesini sağlamak için kelimeleri dikkatle seçmişti.

Özellikle neye hayranlık ? Aniden bilmek istedi. Başarılar mı? Yoksa seçimlerime mi? Onları geri dönülmez kılma yeteneğim mi? Biri için bildiğim her şeyi riske atmak ihtiyacım olan şey?

Şimdilik sadece başıyla kısa bir selam verdi. Babası kendi kendine gülümsedi.

Isaiah Redmond kasıtlı olarak hazırlıksız yakalanmıştı. "Eğer herhangi bir düğün gerçekleşirse, bunun Pennyroyal Green'deki kilisede yapıldığını görmekten mutluluk duyarım. Sanırım

Denizaşırı ülkeler son düğünler açısından bizden bir düğün öndeler. Ve biz bunu kabul edemeyiz."

Miles buna kesinlikle katılıyordu. "Evet, efendim."

Babasının kaşları yukarı doğru dik bir kavis ve bedeni yavaşça pencereye doğru döndü.

Sanki bir gün Lyon yeşilin üzerinden eve dönecekmiş gibi.

Miles eğildi, babası görse de görmese de bir saygı jesti yapmak istiyordu.

Döndü ve omuzları dik, vakarı bozulmamış bir şekilde odadan çıktı.

Babasının çalışma odasının dışındaki koridorda durakladı, çünkü konuşmanın tuhaf büyüklüğü üzerine çökmüştü. O Kendine sadece bir anlık durgunluk ve şaşkınlık izni verdi; bir elini

Denge sağlamak, kendini yeniden yönlendirmek ve Redmond'a ait olan her şeyle bağlantı kurmak için tırabzana yaslandı.

Sonra kendini merdivenlerden aşağı atmak için tırabzanı kullandı.

Mermer basamaklardan neredeyse uçarak iniyordu, elleri tırabzanı hızla aştığı için yanıyor, topuklu ayakkabıları mermere sertçe çarpıyor, her üç adım atıyordu. Bunlar hayatında daha önce sayısız kez geçtiği merdivenlerdi; asla hayatının bir parçası olmayacaklardı.

tekrar eve.

Kendi evi olacaktı.

Şimdilik önemli olan tek şey, banyo sandalyesindeki huysuz yaşlı kadını bulmaktı.

Gerçekte, bu bir zorluk teşkil etmiyordu.

Tecrübelerine göre, tek bir ipucu çoğu zaman bütün bir evrene açılan kapıdır. Tek gereken nasıl bakılacağını bilmektir.

Bölüm 23

"Bayan Brightly. Şeytani kedi yine karıştı! Bir fare için boğulmalı!"

Bayan Mundi-Dickson'ın sesi, soğuk taştan yontulmuş yüzlere sahip olabilirdi: cırtlak, operatik ve etkileyici. Sağlıksız olduğunu iddia eden biri için sağlıklı bir hacim. Yaşlılık dışında Bayan Mundi-Dickson'ın hiçbir sorunu yoktu ve Cynthia'nın düşüncesine göre yaşlılık kendi başına bir hastalık *değildi*. Bayan Mundi-Dickson sadece yıllar önce sıkılmaya ve mutsuz olmaya karar vermiş, kendini banyo sandalyesine oturtmuş ve mutsuzluğuyla ün kazanmaya devam etmişti. En azından hizmetine girip çıkan bir sürü kıza iş veriyordu.

Bu şekilde bir hizmet sunduğunu söyledi Cynthia kendi kendine karanlık bir eğlenceyle.

Northumberland'in oldukça uzak bir bölgesiydi. Kaçmak zor olacaktı. Cynthia her anını bunu düşünerek geçiriyordu ve sadece dört gündür oradaydı.

"Onu getireyim, Bayan Mundi-Dickson."

İşvereni oturma odasından soprano bir sesle, "Demmed bir *kedi* getirebileceğinizi hiç söylemedim," dedi.

"Yapamayacağımı hiç söylemedin," diye karşılık verdi Cynthia. Spider'ı almak için içeri girdi, onu gerçekten karmaşık bir şekilde sarmalandığı iplikten kurtardı, biraz onu Bayan Mundi-Dickson'ın örgü şişlerinin yakınından uzaklaştırdı ve kapının açıldığını duyduğunu düşündüğü için fuayeye döndü.

Görünüşe göre öyle yapmış. Görünüşe göre Miles Redmond kendini içeri almış.

"Ah." Cynthia'nın nefesi kesildi. Neredeyse kediye düşürüyordu.

Örümcek'i yavaşça ayaklarının dibine indirmeyi başardı.

Miles onun hareketini dikkatle izliyor, başıyla takip ediyordu. Sanki yaptığı her şey son derece önemliymiş gibi.

Yavru kedi kendini Miles'ın çizmesine doğru saldırdı. Sonra da ters yöne doğru uçarak koridordan aşağı indi.

Ayağa kalktılar ve tam bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Nefes aldı. "Ama sen nasıl-"

"Kapıyı çaldım. Ama sonra kimse girmeye niyetli görünmediği için kendim girmeye karar verdim." Sesi sakın geliyordu.

Bir an daha bakiştılar. Kadın gülümsemeye başladığını hissetti.

"Sen *gittin*." Sesi sinirli geliyordu. Bunun onun kendini garip hissettiği anlamına geldiğini biliyordu. Gidişi oldukça açık olduğundan ve onun ruh halini tam olarak ölçmekte zorlandığından, hiçbir şey söylemedi.

Sadece ona baktı. Onu her yerde hissediyor gibiydi, teninde, göğsündeki kalbinin . Onunla birlikte olmak için dışarı fırlamayı çok istiyordu.

"Şey, en iyisinin bu olduğunu düşündüm-" diye usulca başladı. "*Şafaktan* önce." Onu bu konuda neredeyse suçladı

Muzaffer bir edayla, sesi gerginleşerek. Sanki konuyu tartışmaya başlamıştı.

"Şey. Evet, yaptım," diye şefkatle şaka yaptı.

Ona istediği kadar bağırıp çağırabilirdi. Bağırıp çağırabilir, yumruğunu sallayabilir, kollarını havaya kaldırabilir, adım atabilir, onu kaybetme korkusundan, onun güvenliğinden ve onu sevmekten duyduğu korkudan kurtulmak için ne isterse yapabilirdi.

Bekleyecek, orada duracak ve onu sevecekti. Ve işi bittiğinde kollarını açacaktı.

"*Bayan Brightly!*" Ses yan odadan geliyordu. "Demli çayımı istiyorum! Hemen!"

İkisi de Bayan Mundi-Dickson'ı görmezden geldi.

Miles uzun bir nefes aldı. Şapkasını elinde tutuyordu. Bir elini diğerine vurmaya başlamıştı, sanki içinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

Aman Tanrım. Miles Redmond *kıpırdanıyordu*. "Beni nasıl... nasıl buldun?" Müthiş bir şekilde Onu bulma etkilenmişti.

"Violet," dedi kısaca. Sesi hâlâ çok yumuşaktı. "Northumberland'de banyo sandalyesindeki yaşlı bir kadın hakkında bir şeyler biliyordu. Soru sormak için yeterince basit bir şeydi. Görünüşe göre Bayan Mundi-Dickson oldukça iyi tanınıyor."

"*Bayan Brightly!*" diye bağırdı banyo sandalyesindeki yaşlı kadın yan odadan. "*Çayımı istiyorum*. T-E-A. Çay. Ve eğer hemen getirmezseniz, bir baston alacağım-"

Miles aniden döndü. "*Eğer... siz... lütfen,*" diye hırladı.

Diğer odadan şaşkın bir sessizlik yayıldı.

Cynthia böyle bir zevki *hiç* tatmamıştı.

Miles dönüp Cynthia'ya baktı, sanki hiç konuşmamış gibi sakın görünüyordu.

"Senden bir şey istemeye geldim, Cynthia," dedi. yumuşak bir şekilde devam etti. "Cevap önce, babamla konuştuğumu ve senden isteyeceğim şeyi onaylamadığını söylemeliyim. Bu durumda Sizden isteyeceklerimi kabul ederseniz, sadece benim gelirimle yaşayacağımızı bilmelisiniz. Bu da ailemin şu anki yaşamına kıyasla mütevazı yaşayacağımız anlamına geliyor. Ve Lord Argosy şu anda senin peşinde olabilir, çünkü Violet ona seni nerede bulacağını da söyledi. Bildiğiniz gibi Argosy'nin imkanları hiç de azımsanacak gibi değil. Ama ailemi görmemize izin verilecek. Siz de bir *ailem var*."

Kalbi sıçramanın ortasında durdu. Ne... tüm rüyaları, Onu kendisi yapan şeyleri... Onlara verecekti.

Yukarı mı? Onun için mi? Bunun için mi?

"Miles. Yapamam... İzin veremem... Hayallerin ne olacak? Lacao! İzin veremem-"

"*Sen* benim rüyamsın, Cynthia," diye basitçe açıkladı. *Sen* aptalsın diye eklemedi ama ses tonunda neredeyse bunu ima ediyordu.

Aniden durdu. Ah, aptallık etmişti. Miles Redmond'un dikkatle düşünmediği hiçbir şeyi yapmadığını . Ne yaptığını *tam olarak* biliyordu.

Aşkı seçmişti. Onu seçmişti.

Kalbi, bir düğünün ardından fırlatılan bozuk paralar gibi kendini gökyüzüne fırlattı.

Onun yüzünü doğru okumuştı. Ve o yavaş gülümsemelerden biri

-Kadının içini ve dışını ısıtan ve zamanı durduruyormuş gibi görünenler adamın yüzüne yayılmaya başladı.

Adam bir adım öne çıktı. Kadın bir adım öne çıktı. Yine de aralarında bir uçurum kaldı.

"Cynthia, işte... işte mesele bu." Şapkasına kaşlarını çatarak baktı ve sanki şapkaıyla oynamaya şapkanın suçuymuş gibi onu yavaşça girişteki masanın üzerine koydu. "Ben Seni ilk gördüğüm andan beri sevdim. O andan itibaren Mavi elbiseni göz ucuyla gördüğüm an. Kalbim biliyordu ve ruhum da biliyordu, ama aklım kibirli bir şey ve bu konuda söz sahibi olduğunu düşündü ve gururum görünüşe göre... diyelim ki, zorlu. Sizin de bildiğiniz gibi. Ve her şey sıra dışı oldu, seni sevmek.

Bana hiç mantıklı . Bir anlam çıkarmaya çalıştım.

Bildiğim tek yol buydu ve...şey, hiçbir bilim aşkın yerini tutamaz. Önce bedenlerimiz biliyordu." Ve onu dayanılmaz derecede azdıran bir gülümseme . "Ve sonra..." Durdu.

"Ya sonra?" diye teşvik etti. Miles Redmond'ın onu ne kadar çok sevdiğini söylemesine asla doyamıyordu ve bu konuşma hoşuna gidiyordu.

"Seni *istediğim* için seni sevdiğimi anlayabildim. Ama komik olan şu ki... Senin benim bir parçam olman gerektiğini hemen anladım ve neden biliyor musun? I

Seni ilk gördüğümde nefesim kesildi. Ama ironik olan sensin,

Seninleyken her nefes ilk nefesimmiş gibi hissediyorum, ve... sana dokunana kadar hiç gerçekten yaşamamıştım. Açıkçası, yaşamaya devam etmek, nefes almaya devam etmek için seninle birlikte olmam gerekiyor."

Bu şimdiye kadar duyduğu ya da hayatında bir daha duyacağı en sıra dışı konuşmaydı. Miles Redmond'ın aşkı bilimle iç içe geçirmenin ve bir tutam ironi katmanının bir yolunu bulacağına güvenin.

"Bu bir biyoloji meselesi, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Şey, bu ve senin için seve seve ölürüm." Bundan bir an bile şüphe etmedi.

"Buna hiç gerek kalmayacak şekilde ayarlamaya çalışacağım."

Bu onu gülümsetti.

"Seni *seviyorum* Miles." Kızın sesi kadar şaşırmıştı ki, Miles kısa bir kahkaha attı.

"Tuhaf, değil mi?" dedi daha önce hiçbir tuhaf şeyden ürkmemiş olan adam.

Sanki her ikisi de "aşk "ın El Dorado'ya benzer efsanevi bir yer olduğunu varsaymışlardı, ama gidip onunla karşılaşmışlardı ve şimdi utanç içindeydiler. İkisi de ondan kaçmaya çalışıyorlardı - *onlar* kimdi ki Böylesine olağanüstü bir şeyi kendi küçük insani amaçlarına boyun eğdirmek mi?

Aşk daha çok Lacao'ya benziyordu. Güzel, ürkütücü ve tuhaf. Onlara sunabileceği her şeyi sonsuza dek keşfedebilirlerdi.

"Miles. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni *seviyorum*. Argosy incindiyse üzgünüm ama sen burada dururken *çok da* üzülemem. Ama *seninle* her yere giderim."

"Oh," dedi usulca. "Çok iyi o zaman." İleri doğru bir adım daha attı.

İleri doğru bir adım daha attı.

"Lacao'ya geri dönmenin bir yolunu bulacağız," diye söz verdi ona hararetle.

"Tabii ki yapacağız." Sesi hâlâ dikkati dağınık geliyordu. Örümcek

Kedi sıçrayarak odaya geri döndü ve tekrar kaçmadan önce bir anlığına botunun üzerine oturdu.

"Bu da beni soruma getiriyor. Cynthia..." Derin bir nefes aldı. "...karım olma onurunu bana bahşeder misin?" Kelimeler aceleyle döküldü.

Oh.

Her şey bulanıklaşmış ve nemlenmişti. Tropik bölgeler gibi belki de. Ona cevap verirken yüzünü görmesi gerektiği için bir elini gözlerine götürdü.

"Karınız olmaktan onur duyarım, Bay Redmond." Bunu her Redmond'u onurlandıracak bir asaletle söylemişti. Daha doğrusu, söylemeye *çalışmıştı*. Sesi biraz kırılmıştı.

Miles gökyüzüne doğru bir bakış fırlattı -belki de minnettarlıkla- ve sonra gözleri onun gözlerindeydi ve yüzü ısıtıldı.

Cynthia *bir insanın* bir mutluluğa nasıl dayanabileceğini merak ediyordu.

Ama şüphesiz daha önce hiç kimse onun şu anda kadar mutlu olmamıştı.

emsal. Hayatta kalarak, Miles Redmond'la evlenerek ve olgun bir yaşlılığa kadar yaşayarak hepsine nasıl yapılacağını göstermek zorunda kalacaktı.

Bayan Mundi-Dickson'ın fuayesinde aniden utangaç, aniden eşit bir şekilde birbirlerine baktılar.

Bayan Mundi-Dickson şaşırtıcı bir şekilde başka bir şey söylemedi.

Diğer odada kıpırdanmalar ve gümbürtüler duydular. Kadın sanki kendi çayını dolduruyormuş gibiydi. Bir düşünün. O an tek kelimeyle mucizelerle doluydu.

Sonra Miles son bir uzun, ürkütücü adımla onun önünde durdu, büyük elleri yüzünü kavradı ve ağzı neredeyse çekingen bir şekilde onunkine dokundu. Sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

Bu yüzden ona öyle olduğuna dair güvence verdi: kollarını boynuna doladı ve onu sıkıca tuttu, böylece bir daha hiçbir yere gitmeyeceğini bilecekti. Yukarı uzandı ve

onun güzel ağızını şiddetle öptü. Çenesini öptü. Bıyıklarının sızısını hissetmek için yanağını çevirdi. Ona aşkın dili olan saçma sapan şeyler mırıldandı, teninin sıcaklığını, onu bulmak için dörtnala koşarken döktüğü teri içine çekti.

Adamın kolları kadının sırtına dolanıp onu ait olduğu yere, kendisine yaklaştıırken, kadın adamın kollarında geriye yaslandı

ve biraz buğulandığı için gözlüklerini yüzünden nazikçe aldı.

Gözlüğünü yüzüne sürttü.

ve yüzüne yerleştirdi, çünkü bundan sonra onunla ilgilenmek onun göreviydi.

Adam eğleniyordu. "Seni görmek için daha iyi, canım," diye mırıldandı.

Ve sonra dudakları ona dokundu ve onu iyice tatmaya başladı.

Teşekkür

May Chen'e neşeli desteği, keskin, anlayışlı editörlüğü ve son derece yüreklendirici desteği için minnettarım.

Kenar boşluklarındaki gülen yüzlere; *güzel* kapak için Tom Egner da dahil olmak üzere muhteşem, çalışkan Avon personeline; aklımı başımda tutan ve ayakları yere basan tüm arkadaşlarıma-Karen, Kevin, Melisa, Josh, Toni; ve her zaman olduğu gibi, muhteşem olağanüstü sabırlı ajan, Steve Axelrod.

Yazar Hakkında

San Francisco Körfez Bölgesi doğumlu JULIE ANNE LONG aslında büyüdüğünde bir rock yıldızı olmayı hedefliyordu (ve bunu kanıtlamak için dolabının arkasına doldurulmuş gitarları ve püsküllü kıyafetleri var), ancak yazmak her zaman ilk aşkı oldu. Akademik kariyerine Gazetecilik okuyarak başladı, ta ki Yaratıcı Yazarlığın özgür hayal gücü ve aşırı gelişmiş kapris duygusu için daha uygun olduğunu fark edene kadar. Rutubetli, yapış yapış kulüplerde gitar çalmak nihayet "cazibesini" yitirdiğinde Julie, bir grupta olmanın en iyi yanlarını, yani dramı, tutkuyu ve asi saçlı erkekleri romanlarına dahil edebileceğini ve aynı zamanda tarih ve araştırma sevgisini de tatmin edebileceğini fark etti. O zamandan beri kitapları

RITA® , Romantic Times Reviewer's Choice, Holt Medallion, Bookseller's Best ve The Quills gibi ödüllere aday gösterildi ve eleştirmenlerin onları tanımlarken "göz kamaştırıcı", "parlak" ve "elden bırakmak imkansız" gibi kelimeler kullandıkları biliniyor. Julie'yi www.julieannelong.com, www.julieannelong.typepad.com veya www.myspace/julieannelong adreslerinde ziyaret edebilirsiniz.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Julie Anne Long tarafından

BAŞKA HIÇBİR SEVGİLİYE

BENZEMEZ ZEVKİN

TEHLİKELERİ

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BAŞKA HIÇBİR AŞIK GIBI. Telif hakkı © 2008 Julie Anne Long'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir.

Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

EPub© Baskı EYLÜL 2008 ISBN: 9780061980572

Sürüm 06142013

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins
Publishers Ltd. 77-85 Fulham
Palace Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak

New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

